

BUI ANH TÂN

HÀNH TRÌNH

CỦA

SOI

Hành trình của sói

BÙI ANH TẤN

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

LỜI GIỚI THIỆU

Chương 1 -1

Chương 1 -2

Chương 1- 3

Chương 2- 1

Chương 2- 2

Chương 2- 3

Chương 3 -1

Chương 3 -2

Chương 4 -1

Chương 4- 2

Chương 4 -3

Chương 4 - 4

Chương 5 -1

Chương 5-2

Chương 6- 1

Chương 6 -2

Chương 7- 1

Chương 7- 3

Chương 7- 4

Chương 8 -1

Chương 9- 1

Chương 9 -2

Chương 10 -1

Chương 10 -2

Chương 11 -1

Chương 11 - 2

[Chương 12 -1](#)
[Chương 12 -2](#)
[Chương 12 -3](#)
[Chương 13 -1](#)
[Chương 13 -2](#)
[Chương 14 -1](#)
[Chương 14 -2](#)
[Chương 15-1](#)
[Chương 15-2](#)
[Chương 16-1](#)
[Chương 16 -2](#)
[Chương 17 -1](#)
[Chương 17-2](#)
[Chương 18-1](#)
[Chương 16-2](#)
[Chương 19-1](#)
[Chương 19-1](#)
[Chương 20 - 1](#)
[Chương 20 - 2](#)
[Chương 21 - 1](#)
[Chương 21 - 2](#)
[Chương 21 - 3](#)
[Chương kết](#)

BÙI ANH TẤN
Hành trình của sói
LỜI GIỚI THIỆU

Vụ án “Năm Cam và đồng bọn” đến nay đã kết thúc được năm năm (2001-2006), một khoảng thời gian không quá dài để quên lãng nhưng cũng không quá ngắn và có thể nhìn lại, chiêm nghiệm, rút ra những bài học. Đây là một băng nhóm xã hội đen hoạt động theo kiểu Maphia nước ngoài, lớn nhất từ trước đến nay về phạm vi lan ra các tỉnh thành lớn trong cả nước và có chiều hướng cấu kết với các băng đảng tội phạm khác ở nước ngoài. Mức độ phạm tội của chúng là đặc biệt nghiêm trọng, trong đó đáng chú ý là sự câu móc, tha hóa, biến chất một số bộ phận công chức nằm trong các cơ quan bảo vệ pháp luật, thông tin báo chí... Đây cũng là mặt trái của nền kinh tế thị trường và là tiếng chuông cảnh tỉnh giống lên khi đất nước ta đã và đang tiếp tục trên đà hội nhập với nền kinh tế toàn cầu: Khi xã hội bắt đầu có sự phân hóa giàu nghèo, nhiều giá trị tinh thần đạo đức bị xuống cấp, việc sùng bái vật chất được đề cao... Chính vì vậy, hơn lúc nào hết, chúng ta cần nêu cao, bảo vệ và giữ gìn những bản sắc văn hóa truyền thống của dân tộc. Những bài học đạo đức cách mạng của Chủ tịch Hồ Chí Minh luôn mang đậm tính thời sự.

Bùi Anh Tấn là một tác giả có quá trình gắn bó với ngành công an và có khá nhiều tác phẩm viết về ngành với những thành công nhất định. Trong tác phẩm này, cái tâm của người viết thể hiện rất rõ qua những dẫn vật, trần trở xót xa về sự sa ngã của một số đồng đội trước băng nhóm tội phạm này

và cũng bộc lộ niềm tin tưởng, tự hào vào sự trong sạch lớn mạnh của ngành công an và các đồng đội khác của anh trên mặt trận đấu tranh bảo vệ sự bình yên cuộc sống cho nhân dân. Qua tác phẩm tác giả cũng cung cấp được khá nhiều thông tin, tư liệu lý thú về hoạt động của các băng nhóm tội phạm cũng như những âm mưu thủ đoạn của chúng để mọi người hiểu nêu cao cảnh giác. Tuy nhiên, đây là tác phẩm văn học nên nhiều nhân vật mang tính phiếm chỉ, hư cấu, không cụ thể vào một cá nhân nào, bạn đọc cần lưu ý.

Hành Trình Của Sói là tác phẩm văn học – tiểu thuyết tư liệu – đầu tiên viết về vụ án “Năm Cam và đồng bọn” từ trước đến nay. Mặt hạn chế là vẫn chưa làm rõ ranh giới giữa thể loại báo chí và văn học trong tác phẩm. Có một số đoạn, nhận xét, đánh giá ... vẫn còn mang tính chủ quan nhất định của tác giả.

Nhà xuất bản Công an Nhân dân trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc.

BÙI ANH TẤN
Hành trình của sói
Chương 1 -1

Lời dẫn truyện

Một chuyên án đấu tranh dù thuộc lĩnh vực an ninh quốc gia, trật tự an toàn xã hội hay các lĩnh vực khác bao giờ cũng hình thành dựa trên những dự kiến khách quan lẫn chủ quan theo những quy định chung để các cơ quan bảo vệ luật pháp xác định, như vậy đã đủ yếu tố thành lập một ban chuyên án. Về nguyên tắc thì chuyên án đó phải có đặc điểm và diễn tiến theo những quy trình nhất định, có đối tượng chính, đối tượng phụ trong chuyên án, mục đích đấu tranh của chuyên án và khả năng kết thúc án sẽ đạt được những mục tiêu gì... Tuy nhiên cần hiểu, dù là mục đích, ý nghĩa và hướng đến giải pháp như thế nào, đều phải tuân theo tinh thần thượng tôn pháp luật. Thượng tôn pháp luật tức hành lang pháp lý làm một chuyên án phải rõ ràng, cụ thể, chi tiết và luôn hướng tới các quyền bảo đảm tự do, dân chủ cho mọi công dân mà các cơ quan bảo vệ pháp luật không được vi phạm. Chuyên án “cá độ 99” được thành lập cũng theo tiêu chí ấy.

CHƯƠNG 1

1

Sân bay trung tâm thành phố Garden Grove bang California tấp nập người qua lại. Người, đủ loại người, đủ quốc tịch màu sắc tất bật đi đến nhìn hoa cả mắt. Người đông nghìn nghịt trong các phòng chờ quốc tế lẫn nội địa. Lâu lâu chiếc loa phóng thanh lại vấp và lên tiếng báo cho hành khách biết chuyến bay của mình. Mỗi gương mặt đều mang một tâm trạng khác nhau, buồn vui khó nói. Tuy thế tựu chung vẫn là sự bồn chồn hiện rõ trên gương mặt ánh mắt của từng người đi, đến và tiễn. Ngoài kia, khuất sau những khu nhà chọc trời thì cứ dăm phút thì lại nhô ra những cánh máy bay lên hạ xuống, cũng đủ màu sắc, biểu tượng của nhiều quốc gia.

Ra đến sân bay, ông trùm phát hiện passport bỏ quên ở nhà thằng con rể. Tất nhiên sẽ không bao giờ có chuyện bị bỏ rơi ở lại nước Mỹ vì chỉ cần trình bày với nhân viên của hãng hàng không đã đăng ký, sẽ được thu xếp

trên một chuyến bay kế tiếp ngay, nhưng điều đó đã làm ông trùm bực mình vì trễ giờ hẹn với bên nhà. Lão phải về gấp vì có một số chuyện cần giải quyết. Liếc nhìn đồng hồ, ước lượng thời gian, thẳng con rể nói: “Thôi, ba chịu khó ngồi chờ một chút. May mà mình ra sớm, con chạy về chắc kịp”. Giữ bí mật chuyến về để khỏi mất công bạn bè chiến hữu tiễn đưa, nên từ hôm qua ông trùm dsadx chào hết mọi người. Trước đó lão còn tổ chức một bữa cơm thân mật tại nhà con rể để gặp gỡ chiến hữu, thống nhất lần chót về việc cần làm bên này và việc về Việt Nam ông trùm sẽ cho triển khai ngay. Người bạn già vốn là một nữ ca sĩ nổi tiếng của miền Nam trước năm 1975, tối qua đã thân tình nói với lão: “Ông Năm à, tuổi tác đang xồng xộc đến đấy. Tôi nghĩ đã đến lúc ông giao việc lại cho bọn trẻ làm, nên nghỉ ngơi hưởng phúc là vừa. Qua bên này với anh em bạn bè”. “Qua bằng cách nào?”, ông trùm hỏi đùa. Người bạn thật tình: “Vớ tiền của ông thì muốn gì chẳng được. Còn nếu muốn tôi sẽ bảo lãnh ông trùm qua đây”. “Bà sao?”, nhìn cái nhướng mắt của ông trùm, người bạn cười, “chúng ta sẽ là vợ chồng”. Một ý kiến ngộ nghĩnh nhưng thực tế, mọi người ngồi xung quanh bàn tiệc vỗ tay cười, ông trùm cũng cười và gật gù.

Gần sáng ông trùm mới ngủ được, lão thao thức mãi. Cũng chẳng có gì bịn rịn cả, đã mấy lần đến Mỹ, nên chuyện đi về đâu có gì là lạ với lão nữa. Tuy nhiên, lần này không hiểu sao những lời nói của người bạn làm cho ông suy nghĩ. Đã đến lúc rút lui chưa nhỉ, lão trăn trở mãi với ý nghĩ ấy. Kể ra với số của cải kiếm được sau bao nhiêu năm nay, dư sức sống đến đời con cháu. Thế nhưng lão vẫn còn rất nhiều dự định và toan tính mà lão chưa thực hiện được.

Chưa kể việc tạo dựng thanh thế cho mấy đứa con trai, con rể kế vị trên chốn giang hồ nên ông trùm cảm thấy chưa yên tâm. Chúng nó còn “non” lắm, ngựa non háu đá, làm nhiều chuyện vẫn chưa tính toán suy nghĩ kỹ. Ông trùm lo rằng nếu mình rút lui thì để chế bao nhiêu năm nay mình gầy dựng sẽ sụp đổ mau chóng. Thứ nhất, uy tín chốn giang hồ của chúng chưa cao nên khó thu phục được các băng nhóm giang hồ. Thứ hai, đến nay các mối quan hệ với bạn bè của lão, nhất là các cơ quan nhà nước, luật pháp và công an, chúng vẫn chưa gầy dựng đủ độ uy tín. Thứ ba, tầm nhìn xa trông

rộng tính toán của chúng vẫn chưa sâu, chưa bao quát nên việc điều khiển băng nhóm hoạt động sẽ khó khăn. Ông trùm tự nhủ, thật ra cũng đến lúc phải rút lui thôi, nhưng sẽ rút lui từ từ và giữ vị trí cố vấn cho con cháu. Ngay sau chuyến về này, lão thầm suy tính, cần phải bắt tay vào việc này là vừa. Thật ra sau lần đi học tập cải tạo về, sau mấy năm gầy tạo thanh thế băng nhóm thì ông trùm đã nghĩ đến chuyện trao dần cơ nghiệp băng nhóm trong nước cho thằng con út và thằng con rể quản lý, còn lão sẽ tìm cách vươn tầm ra quốc tế. Đến nay chưa thể xoa tay thỏa mãn tất cả, nhưng chí ít, cơ nghiệp băng nhóm của ông trùm nhìn vượng lắm. Đang trên đà đi lên thấy rõ.

Lần này qua Mỹ, việc quan trọng nhất là ông trùm tìm trường học cho thằng cháu ngoại đầu tiên của mình. Một thằng bé thông minh sáng dạ được ông trùm hết mực yêu quý, kỳ vọng vào nó. Không nói ra nhưng thâm tâm ông trùm vẫn tự nhủ, cả nhà đều là dân xã hội đen, đâm chém trong giới giang hồ, đa phần là thất học và mang nhiều ân oán, vì thế cũng cần phải đào tạo một đứa ăn học đàng hoàng. Đây cũng là ý nghĩ của bà trùm nên hai vợ chồng quyết định đưa đứa cháu ngoại đầu qua Mỹ học, mặc dù cha mẹ nó còn do dự. Với nó, qua Mỹ có nhiều thuận lợi, về chi phí học hành thì khỏi lo, ông trùm bao tất, chưa kể vợ chồng một đứa con gái ông trùm cũng ở bên ấy lo nuôi ăn học. Ngoài ra, ông trùm đã bí mật chuyển một số tiền lớn qua Mỹ để mua một căn nhà, gọi là phòng xa và cũng có chỗ đi về dù nhà của vợ chồng đứa con bên này cũng rất rộng rãi.

Hôm trước, bà bạn già ca sĩ khi nghe ông trùm tâm sự chuyện gia đình, cười và giậm giậm chân lên chỗ đang ngồi nói.

- Ông Năm biết không, hơn ba mươi năm trước nơi này là một mảnh đất hoang bỏ trống, chính những người Việt di tản đầu tiên đã đến đây tạo dựng nên một khu thị tứ sầm uất mà sau này Hội đồng thành Westminster vào năm 1988 chính thức đặt tên là Little Sài Gòn, tức “Sài Gòn nhỏ” bây giờ. Người Việt ở đây chiếm khoảng 15% trên tổng số dân tại đây nhưng lại đóng góp nhiều nhất cho kinh tế địa phương. Nhiều người Việt đến đây, cũnghờ là đang ở Việt Nam.

Ông trùm gật đầu, đây là lý do phải bàn với thằng con rể về việc chọn

trường đại học California tại Irvine gần quận Cam cũng là nơi có khu Little Sài Gòn cho cháu ngoại học. Mặc dù vợ chồng đưa con gái muốn gửi cháu đến trường cao đẳng Boston của thành Boston bang Massachusetts học công nghệ vi tính để sau này vào học viện công nghệ Massachusetts (MIT) nổi tiếng. Nhưng ông trùm từ chối mà chọn nơi này vì có nhiều người Việt sinh sống làm ăn thì thằng cháu không bị bơ ngỡ và mất gốc. Nghe vậy, bà bạn nheo mắt.

- Ông bạn già của tôi quả là lo xa quá. Thế hệ người Việt ra đi năm 1975 và thập niên 80, 90 đến nay vẫn còn mang đầy tâm trạng hậm hực và bất mãn với chế độ trong nước, còn bọn trẻ sinh sau năm 1975, 1980 tại Mỹ, nay đối với chúng là công ăn việc làm, là làm sao sống hòa nhập được giữa môi trường Mỹ. Thế nên bây giờ, nhiều người Việt già thế hệ chúng tôi ngoài chuyện chống cộng, còn lo chuyện mất gốc con cháu mình nữa đấy.

- Tôi cũng lo vậy – Ông trùm thở dài thừa nhận rồi nói – Nhưng tôi vẫn muốn cháu tôi được ăn học tại Mỹ. Hy vọng cuộc đời sau này của nó sẽ khá hơn cha ông nó.

Lần đầu tiên trong đời lão thấy mình yếu đuối đa cảm khi dặn dò thằng cháu trai đủ thứ chuyện trước khi về nước, mặc dù nó đang ở nhà bác ruột nó. Nào là chuyện ăn mặc quần áo ra sao, thuốc men thế nào, có cần kem giữ ẩm không... Ông nói nhiều đến nỗi thằng cháu phát ngán phải thốt lên, ngoại ơi sao ngoại giống má và bà ngoại quá. Ông trùm phì cười, gõ đầu thằng cháu. Không thương nó sao được, nó sinh ra vào thời điểm gia đình ông trùm túng thiếu nhất. Lúc ấy ông trùm làm công nhân bốc vác ngoài cảng Sài Gòn, vợ chồng thằng rể buôn bán vặt dưới chân cầu Calmette, không đủ tiền mua lon sữa cho con. Nghĩ đời mình gian khổ nhiều rồi, nay con cháu có hưởng thụ chút cũng không sao. Tuy vậy, ông trùm lo nó học hành bên này sẽ bị Mỹ hóa giống mấy thằng nhóc Việt kiều mũi tẹt về Việt Nam giả giọng lớ lớ, nói gì cũng xì xồ chêm dăm ba câu tiếng Anh, đi đâu cũng bịt mũi ra vẻ Việt kiều thì ông trùm chán vô cùng. Nghe ông trùm nói, bà già cười rử ra vì thấy lão vui tính quá.

Hôm nay nó đòi ra sân bay tiễn ông ngoại về nước. Ngồi trong xe, ông trùm cứ nắm chặt tay cháu khư khư như sợ nó tan biến đi mất. Luôn miệng căn

dặn, nhớ đừng ham chơi, giữ gìn sức khỏe, ăn uống cho đầy đủ và cần gì cứ điện thoại về Việt Nam cho ông bà. Sự ủy mị của ông trùm làm cho thằng con rể Việt kêu cũng ngạc nhiên bởi không ngờ một cn người khét tiếng máu lạnh, trùm giang hồ mà khối kẻ nghe tên ăn không ngon ngủ không yên, lại có những giây phút mềm lòng đến như vậy.

Chiếc ô tô của thằng rể vừa khuất sau khúc quanh, hai ông cháu lững thững tiến vào một quán cà phê ngay khu vực phòng chờ. Trong khi ông trùm nhâm nhi ly nước thì thằng cháu đã tranh thủ tót đến bên chiếc máy game bản đì đùng. Bất ngờ có tiếng chuông điện thoại di động, nhìn số ông trùm cau mày. Số máy của Mỹ, lạ thật, không biết giờ này còn ai gọi nữa. Một giọng nói từ phía bên kia vang lên xin được gặp và báo đã gặp con rể ông trùm rồi. Ông trùm nhăn mặt như ăn phải dấm chua, quả là cách đây mấy hôm thằng con rể nói có một tổ chức hội đoàn nào đấy xin gặp ông trùm. Lão gạt phắt và nói với rể, nếu cần thì cho bọn họ mấy trăm USD gọi là giúp đỡ. Thằng rể lắc đầu quầy quậy, bọn này không phải là bọn cò mồi kiếm tiền từ thiện mà là... Là gì? Thằng rể nhún vai. Trong cuộc đời một thằng xã hội đen đâm chém như ông trùm, lão chẳng lạ gì song sắt nhà tù của cả hai chế độ. Lão luôn biết mình là đối tượng luôn bị săn đuổi diệt trừ, tuy nhiên lão không thấy điều đó làm phiền toái. Mình là dân giang hồ xã hội đen, họ có tiêu diệt cũng có lý, bởi đây là một cuộc chơi mà ai khôn ngoan thì sẽ thắng. Lão chấp nhận cuộc chơi khắc nghiệt này như một sự thật hiển nhiên. Lão thừa hiểu rằng nếu không khôn khéo ắt sẽ là những bản án, là song sắt nhà tù, thậm chí dựa cột như chơi. Tuy nhiên lão không lấy điều đó để chống đối thể chế theo lối làm chính trị, đây là điều tối kỵ của lão. Lão thừa biết, suy cho cùng mình chẳng là cái gì so với chính trị và bọn làm chính trị là một lũ lừa đảo mưu mô, xảo quyệt, không thể tin được. Không nên hòa với chúng mà hãy tránh xa. Chuyện chính trị là chuyện của người khác, mình là dân giang hồ xã hội đen. Thế nên lão không bao giờ tham gia vào trò chính trị và cấm tiệt con cháu, đệ tử trong băng nhóm, tuyệt đối không được dính vào chuyện chính trị. Có ăn có chơi thì chấp nhận, nhưng là chuyện giang hồ chứ không phải là chính trị. Ông trùm tuyên bố như vậy và cũng không dưới mấy lần có kẻ này người kia mon

men đến bàn chuyện đều bị ông trùm từ chối. Qua Mỹ, Úc... cũng từng có dăm kẻ như vậy nhưng ông trùm đều lắc đầu. Thế nên vừa nghe thẳng rể nói, ông trùm đã nhăn mặt, thẳng rể vả lá:

- Ba à, bọn này có thể lực lắm. Con đã từ chối rồi nhưng không được.

- Ai bảo mày từ chối – Ông trùm cau có – Mà là tao từ chối.

- Con biết... nhưng mà... - Nhìn vẻ không tự nhiên của thẳng con rể, ông trùm nghi hoặc, hay là nó có nhúng tay vào vụ này?

Nghe lão hỏi, thẳng rể vội vàng thề sống thề chết là không có chuyện đó, chẳng qua thẳng bạn thân của nó giữ vai vế trong tổ chức này nói quá, nó nể mà nhận lời bố trí cuộc gặp. Lão găm lên tuôn ra một loạt mỹ từ thô tục lên đầu thẳng rể, nhưng cuối cùng lão cũng chấp nhận cuộc gặp về thẳng rể hứa rồi. Cũng cần bảo vệ uy tín cho nó làm ăn tại Mỹ mà cũng tức là của lão nữa.

Hai thẳng cô hồn chính trị xuất hiện nhanh như bóng ma, hình như chúng đã ẩn đâu sẵn, chỉ cần ông trùm đồng ý là xuất hiện liền.

Ăn mặc đúng kiểu cách, nhìn như hai con rỗi, ông trùm nhận xét và vẻ mặt tỏ ra không hào hứng. Mặc kệ, hai gã đàn ông tự kéo ghế ngồi trước mặt. Thẳng trạc tuổi gần bốn mươi lên tiếng trước, hăn thao thao bất tuyệt toàn những lời lẽ giống như sao lại của mấy tờ báo chống cộng in bằng tiếng Việt, không bán mà chủ yếu sống bằng tiền quảng cáo, sáng sáng quẳng vào nhà biểu không.

Ông trùm ngao ngán lắng nghe, không phản ứng gì. Sau một hồi tràng giang đại hải, gã ta đi vào ý chính: mời ông trùm tham gia giữ một vai trò quan trọng khi tổ chức của gã dự định đặt chân vào Việt Nam trong thời gian gần đây.

Khi gã vừa dứt lời thì ông trùm gằn giọng trả lời ngay bằng một câu tiếng Anh rất chuẩn:

- Never (không bao giờ).

Lời từ chối cộc lốc tựa như một viên đường ép được ép thẳng vào ly cà phê trước mặt khách, bắn tóe nước lên. Hình như đó lại là ý nghĩ của người đang ngồi đây. Gã đàn ông trẻ ngồi phía trái có khuôn mặt vuông vức điển trai nhưng lạnh băng với cặp mắt kính đen ngòm theo kiểu maphia của

Hollywood vẫn thường thấy trên phim, che gần kín mặt và mấy thớ thịt trên mặt gã ta hơi rung rung lên khi bị lời từ chối cụt ngắn của ông trùm bật ra, hẳn hơi nghiêng nghiêng người như muốn tránh nước cà phê bắn vào. Công phu tu luyện yếu. Trái lại, gã đàn ông đứng tuổi ngồi bên phải lại toét miệng cười tươi hơn hẳn như bắt được vàng. Gã ta cười nhưng khuôn mặt lẫn các thớ thịt vẫn không động đậy, chỉ là hai khóe rãnh miệng nhếch toe ra như muốn cho biết gã đang cười. Hai tay của gã dài ngoằng, gân guốc nổi rõ từng đường gân xanh cho thấy đây là một kẻ có “nghề”, đang mân mê xoay nhẹ tách cà phê.

- Kìa... ông Năm, đây chỉ mới là lời đề nghị, mong ông...

Gã ta cầm bật khi thấy ông trùm nhún vai, ngửa cổ, thờ ơ nhìn lên trần nhà ngắm nghía những hàng chữ điện tử đang chạy trên màn hình tivi mấy trăm inches nhấp nháy báo hiệu những chuyến bay đến – đi.

- Ngoại ơi – Đứa cháu trai đang ngồi chơi game trước màn hình vi tính quay lại lên tiếng góp ý, dù không hiểu nội dung của buổi nói chuyện là gì – Trong tiếng Anh từ chối phải nói là... xin lỗi, cảm ơn, tôi không thể... đừng nói như ngoại, người ta cho rằng mình không lịch sự.

Chẳng rõ thằng bé nói đùa hay nói thật.

Hai gã đàn ông đứng bật thẳng dậy nhanh như cổ máy, gã trẻ quay lưng đi thẳng, không một lời chào, gã đứng tuổi lịch sự đưa tay ra bắt. Ông trùm ngồi trên ghế uể oải chìa bàn tay mềm xèo hờ hững nắm bàn tay của gã ta như phải phép lịch sự cần làm. Thế nhưng cái siết tay khá chặt của gã như một đòn ngầm thử thách buộc ông trùm phải nhìn lên và mắt lóe sáng. Khó nói màu mắt ấy là màu gì nhưng nó rờn rợn đầy vẻ chết chóc, làm gã đàn ông thấy ớn lạnh vội rút tay lại ngay, mồ hôi vã ra trán.

Gã cười ngượng nghịu lắp bắp:

- Ông Năm, tôi tin rằng chúng ta sẽ còn gặp nhau.

Thằng này muốn đe dọa mình sao, ông nhếch mép cười nhạt. Nếu không vì lời nói trước của thằng con rể thì lão đã cho bọn này một bài học nhớ đời vì tội dám hỗn láo với bề trên. Ba cái thằng làm chính trị salon cò mồi, chỉ giỏi chửi đống, khua môi múa mép và ép quyền tiền của đồng hương hơn là tình yêu nước thật sự, lão lạ gì bọn này. Một cái phẩy tay của ông trùm thì

bạn bè của lão bên này sẽ trị bọn chúng đến nơi đến chốn ngay, nhưng thôi...

- Nếu các ông có về Việt Nam thì tôi tin rằng chúng ta sẽ gặp nhau.

- Nhật định... nhất định là vậy.

Quay gót giày cái vèo y như nghệ sĩ xiếc đang biểu diễn, gã tay sai những bước dài nhanh chóng lấn vào đám đông người nhốn nháo qua lại. Ông trùm từ từ đứng dậy chấp tay trước bụng trầm ngâm nhìn theo, dù sao cũng cần phải kiểm tra thông tin về bọn này mới được, lão hỏi kỹ thằng rể xem bọn này thật sự là ai. Đúng là một lũ chó chết trời ơi, ông trùm thâm rủa trong đầu. Giờ bay đến rồi mà còn bị bọn này phá đám, thật là... chó chết thật.

Ngoài kia những tiếng rít máy bay ồn ào lên xuống tấp nập.

Đi lại phía sau lưng thằng cháu, nheo mắt nhìn vào màn hình game, chẳng mấy chốc ông trùm như bị hoa mắt bởi những tiếng la hét, đấm đá nháy nhót trong máy. Ông trùm thở dài, thiếu gì trò chơi, không hiểu sao lại cứ thích ba cái trò đấm đá bạo lực này để làm gì chứ. Vuốt tóc cháu, ông trùm lẩm bẩm, đừng có ham chơi quá mà học hành không được nghe con. Thằng cháu cười khì, sao ngoại ngày càng giống bà.

(chương 1 còn tiếp)

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 1 -2

Đất nước giải phóng đã được 25 năm. Một khoảng thời gian không dài, thậm chí chỉ là một chấm nhỏ trong tiến trình lịch sử nghìn năm văn hiến của dân tộc Việt, nhưng với một đời người là một khoảng thời gian dài, chiếm đến một phần tư cuộc đời.

Sau những hồ hởi của chiến thắng 30.4 giành được độc lập tự do cho Tổ quốc, đất nước bắt đầu bước vào muôn vàn khó khăn về kinh tế, đời sống xã hội, với sự bao vây cấm vận, chống phá của các thế lực thù địch trong ngoài nước. Cuộc sống nhân dân ngày càng sa sút bởi những chính sách kinh tế mang tính tập trung quan liêu bao cấp, ngày càng lộ rõ sự bất cập của nó trong quản lý. Một ước mơ cháy bỏng của các nhà lãnh đạo lúc đó là làm sao cho người dân có đủ ngày hai bữa cơm ăn no mà cũng không được, cơm phải độn bo bo, khoai mì, bắp... bưng bát cơm mà rưng rưng lệ. Phải ngửa tay xin viện trợ của các bè bạn năm châu, nuốt vào lòng bao nỗi ê chề là nỗi khổ nhục của những nhà lãnh đạo đất nước. Đã thế chiến tranh biên giới Tây Nam lại bùng nổ với sự khiêu khích thâm lẫn của quân Khmer đỏ, những kẻ mà một thời từng là đồng chí. Những kẻ ùa vào chiếm thủ đô Phnom Pênh nhờ chiến thắng 30.4 của Việt Nam thì nay lại quay sang phản bội lại những đồng chí của mình, chưa kể tiếng súng biên giới phía Bắc rền vang cùng với lời nói của phía bên kia, dạy cho Việt Nam một bài học. Máu lại đổ, nước mắt lại tuôn, giấc mơ hòa bình bỗng trở nên mong manh hơn bao giờ hết. Bằng tất cả trái tim và khối óc, những nhà lãnh đạo đất nước đã tìm mọi cách để chèo chống con thuyền dân tộc vượt qua cơn bão táp cực kỳ nguy hiểm ấy, chính là dựa vào sức mạnh của lòng dân muôn người như một. Dân tộc Việt Nam vốn là vậy, mỗi khi đất nước lâm nguy thì tinh thần đoàn kết dân tộc bao giờ cũng gắn kết muôn người như một, tạo nên sức mạnh kỳ diệu, bên bờ vượt qua biết bao sóng gió gian nan. Lịch sử cha ông ngàn năm cho đến lịch sử hiện đại đã chứng minh điều đó.

Bước sang thời kỳ đổi mới, con thuyền đất nước một lần nữa lại chông

chênh trước những cơn bão táp cuồn cuộn khi khối Đông Âu cùng quan điểm tư tưởng, bỗng chốc tan rã nhanh chóng như bọt bèo sau cơn mưa. Sự phá hoại của kẻ thù bên ngoài hay sức mạnh của nội tại có vấn đề, sẽ còn nhiều bài học cần nghiên cứu đúc kết, để rút ra kinh nghiệm từ ấy. Lòng tin bị lung lay xói mòn, những kẻ hèn nhát phản bội vốn ẩn sâu đâu đó nay bỗng lò ra bộ mặt hèn nhát, phản bội và nhảy cẫng lên như lũ rồ để ra rả đòi quyền tự do dân chủ. Hơn lúc nào hết, mọi người đều hiểu rằng, sự toàn vẹn của đất nước với một khối đoàn kết muôn người như một và cuộc sống ấm no hạnh phúc cho người dân luôn là điều cần thiết nhất. Một câu khẩu hiệu mà có một thời gian dài có thể bị đánh giá là về quan điểm, hiểu sai về tư tưởng nay bỗng chốc trở thành điểm đúng “dân giàu, nước mạnh, xã hội công bằng, dân chủ văn minh”. Chỉ cần chính sách, cơ chế vận hành đúng theo quy luật và biết phát huy sức mạnh tiềm tàng ở dân thì nước sẽ đi lên. Nói và viết điều đó xem chừng rất đơn giản nhưng đó là cả một sự chuyển mình lớn dậy trải qua biết bao vất vả đau thương, thậm chí phải trả giá rất đắt, nhưng ít nhất, đến nay nước Việt Nam chưa bị chia năm xẻ bảy đổ máu vì đánh nhau triền miên để thành những quốc gia nhỏ nhỏ như nước Nam Tư cũ, không đến nỗi mỗi sáng mai thức giấc lại thấy một chính phủ mới ra đời với những lời tuyên bố đầy mị dân như nước Đông Âu nào đó và cũng chưa đến nỗi nay đang là bạn bè thì mai sẽ bị tố cáo đây là cộng tác viên của cơ quan an ninh, trong những chiến dịch tuyên truyền bẩn thỉu nhằm hạ uy tín nhau trước một mùa bầu cử. Nghiệt ngã chẳng khi biết rằng chính trị luôn là trò lừa đảo với những thủ đoạn hèn hạ lưu manh nhưng lại luôn được che đậy dưới những mỹ từ cao cả tốt đẹp lừa người cả tin ngây thơ. Dân trong nghề thể thao vẫn thường nói đùa, dân giàu nước mạnh thì thể thao mới phát triển. Phải, sự thật vốn là vậy. Một thời gian dài thể thao vốn được coi là một trò xa xỉ, ăn chưa đủ no lấy gì mà đá bóng với đã banh, đây là một lời phát biểu của một vị lãnh đạo, ông nói chẳng sai bởi thực tế đất nước thời điểm ấy là vậy chứ chẳng phải ông ghét bỏ gì ngành thể thao. Bước vào thời điểm đổi mới năm 1986, đất nước thay da đổi thịt từng ngày, đời sống người dân được cải thiện rõ rệt. Từ một nước phải đi vay, đi xin thì nay đất nước đã xuất khẩu được gạo và có thể gọi là một trong những

cường quốc xuất khẩu gạo. Cuộc sống ngày càng tốt đẹp hơn, nhu cầu hưởng thụ của người dân được nâng cao thì dĩ nhiên thể thao cũng phát triển, đó là quy luật, nhất là môn thể thao vua bóng đá, môn thể thao của con tim. Một trái bóng tròn lăn trên sân cỏ làm thốn thức hàng triệu, hàng triệu con người, không phân biệt màu da, chính kiến hay tuổi tác, tất cả quy vào một niềm say mê, bóng đá. Lâu nay bóng đá Việt Nam chỉ tồn tại quanh quẩn trong mấy đội bóng giữa quân đội các nước XHCN cũ với nhau, tất cả chỉ có vậy. Sau năm 1986, cũng chẳng còn đội nào như vậy để mà đá và bóng đá Việt Nam bắt đầu vươn mình ra khu vực mà trước hết là trong khối các nước Đông Nam Á, vươn mình một cách yếu ớt run rẩy như đứa trẻ sơ sinh thiếu sữa, thôi thì cũng phải chờ vài thế hệ nữa ăn đủ bơ sữa thì xem ra mới đủ chiều cao và sức lực để chạy trên sân cỏ tranh giành trái bóng với thiên hạ. Nhưng dù sao bóng đá nước nhà cũng đã phát triển với đổi bóng ngành này công ty kia, câu lạc bộ A, B hay C gì đó. Cũng tốt rồi. Anh cũng là một tín đồ trung thành của môn túc cầu giáo này. Và... o... rồ... i, s... ú... t... ồ... ồ... những tiếng gào thét. Mỗi lần đến mùa World Cup, bao giờ vợ anh cũng rên rỉ nhức đầu, nhường buồng riêng cùng cái tivi của vợ chồng cho hai cha con còn hai mẹ con sang phòng khác ngủ. Mì gói là món thưởng thức thường xuyên của hai cha con mỗi khi thức khuya xem bóng đá và vì xót ruột nên thế nào nửa khuya vợ anh cũng phải lọ mọ dậy đi đun nước làm đồ ăn hoặc nấu cháo cho hai người, mặc cho anh không đồng ý. Rồi thỉnh thoảng vợ anh cũng nhắc khéo về việc giữ gìn sức khỏe cho thằng con trai đi học, anh đi làm. Anh cũng biết, nhưng quả thật không thể nào cưỡng lại nhịp tim đập rần rật trong lòng ngực vì trái bóng, và nếu phải đi ngủ thì cũng ấm ức ngủ không yên, con trai anh cũng vậy.

Xo... ả... ng. Rằm.

Tiếp theo là những tiếng chửi thề lẫn la hét ầm ĩ của bà tư. Bóng đá nè, cá độ nè... đó, xem nhà còn cái gì đập nốt đi, bán nốt đi. Rằm... rằm... xem chừng hai vợ chồng già lại sắp đánh nhau đến nơi, anh lắc đầu ngao ngán. Vợ làm nghề buôn bán vặt, chồng làm nghề đẩy xe ba gác và một bầy con đông đúc. Thường thì nhà này cũng đầm ấm, sáng nào Tư “xe thồ” cũng để vợ trên chiếc ba gác cùng mớ hàng, chạy ra chợ trước khi đi rước khách.

Chiều nào khi tan chợ về bà cũng có mua thêm xị rượu gọi là thưởng công chồng. Hạnh phúc vậy nên lũ con sòn sòn ra đời như bầy heo con, cũng may sau này nhờ phước động viên vợ đi triệt sản nên mới ngăn bớt đà sinh đẻ vô tội vạ của họ. Nghèo, đương nhiên nghèo là cái chắc, tuy nhiên cũng chưa đến nỗi bần cùng lê lét, sống tạm được, nhất là sau này mấy đứa con lớn bắt đầu ra đời kiếm việc làm thêm phụ cha mẹ. Trong các thú vui bậy bạ của đàn ông đáng để xã hội lên án như trai gái – rượu chè – cờ bạc... thì Tư “xe thồ” dính vô khoản cờ bạc. Cũng chẳng xì phé ngồi sòng gì, biết thân biết phận mình nghèo có tiền bao nhiêu mà ngồi sòng, ghé đít cũng chẳng dám, đến cái món tổ tôm con nít chơi vào dịp tết Tư “xe thồ” cũng từ, tuy nhiên lại rất khoái cá độ bóng đá. Hồi đầu chỉ là độ dăm ba chai bia loại “lên cơn” Thủ Đức rẻ hèn, gọi là kiếm có cá độ để nhậu cho vui. Lần hồi “lên chân”, hôm nào kiếm tiền kha khá chút đỉnh thì nâng tiền cá độ lên chút chút, cũng gọi cho có miếng mồi bắt mắt để nhậu có chất lượng. Chuyện vui về ai cũng cho là bình thường. Sau cái lần ham chớ hàng cho khách, đẩy xe lên cầu đười sức bị gục ngất ở chân cầu Khánh Hội, nằm bệnh viện cả tháng trời, lất vất tưởng chết, sức khỏe của ông Tư “xe thồ” từ đó xuống hẳn, chạy vài vòng xe là hoa mắt, thở dốc ngay, vì vậy vợ và mấy thằng con trai lớn ngăn không cho đi đạp xe thồ nữa, dù sao cũng gần sáu mươi rồi, sợ có gì vợ con hối hận không kịp, vả lại bây giờ Tư “xe thồ” cũng lên chức ông rồi, thôi thì ở nhà trông cháu, phụ việc nhà giúp con dâu bán vặt đầu hèm. Thế là ông Tư “xe thồ” đành suốt ngày quanh quẩn trong nhà, cuồng chân cuồng tay rất buồn nên hay ra quán cà phê của bà Tư “ú” đầu hèm ngồi xem ti vi ké. Nhà cũng có ti vi, tội cái nó không lớn inches bằng cái ti vi mà ngoài quán, nhưng quan trọng hơn là ngoài đó có “không khí”, cái thứ không khí hò hét cuồng nhiệt trong bóng đá đã lắm, có khác nào “rượu ngon phải có bạn hiền mới ngon”. Mà quán bà Tư “ú” là một trong những tụ điểm chuyên cho dân chơi cá độ bóng đá. Ai cá với ai mặc, cá bao nhiêu cũng mặc, thắng thua bao nhiêu cũng mặc, nhưng một khi cá độ ở quán bà Tư “ú” thì người thắng sau đó cho bà ta phần trăm tiền gọi là trà thuốc xem ti vi tại quán, số tiền phần trăm cũng dao động lên xuống bất thường, đa phần là phụ thuộc vào lòng “hảo tâm” của kẻ thắng

và tiền cá độ thắng đậm được là bao nhiêu, nhưng lâu nay đã thành luật bất thành văn, phải chia cho chủ quán chút ít. Chuyện rồi cũng đến tai công an phường, khu phố đã từng nhắc nhở, phường đã mời Tư “ú” lên răn đe, nhắc nhở. Bà ta vâng dạ ngoan ngoãn ngọt xót. Rồi chứng nào tật nấy, dăm hôm là Tư “ú” lại lén cho mọi người xem ti vi cá độ, lòng tham lam mờ con mắt mù rồi. Đôi lúc còn xảy ra vài trận ẩu đả tại quán mụ Tư “ú” vì thắng thua chung chi không đều. Phường đã xác nhận quán cà phê này là tụ điểm tệ nạn cần giải quyết dứt điểm và trong kỳ họp HĐND (Hội Đồng Nhân Dân) phường vừa rồi, ý kiến chất vấn phê phán UBND (Ủy Ban Nhân Dân) và công an phường rất gay gắt vì thiếu cương quyết trong xử lý. Trong thường trực Hội đồng nhân dân, Ủy ban, Đảng ủy và công an phường đã họp thống nhất, nếu công an bắt quả tang mụ Tư “ú” còn cho tổ chức cá độ lần nữa, tang chứng đầy đủ thì báo lên công an quận xử lý theo luật hình sự, còn nhẹ thì nhân đó dẹp luôn cái quán này. Đây là thông tin hôm rồi của Trưởng công an phường nhân dịp ghé qua nhà chào anh và tiện thể báo cáo luôn.

Cũng chẳng biết nên coi công Tư “xe thờ” là một “nạn nhân” hay là kẻ tích cực tham gia ba cái trò cá độ hư đốn này ở quán mụ Tư “ú”. Khi xưa chạy xe còn có đồng ra đồng vô, nay ngồi bó gối ở nhà, vợ cũng cho tiền xài, chỉ là dăm ba đồng bạc cắc lẽ gọi là có, thành thử nhiều lúc cũng tưng. Hồi đầu thậm chí Tư “xe thờ” thậm chí còn tham gia ghi mấy phôi đề cho đường dây đánh đề, sau này anh biết nhắc nhở và đe khéo, ông Tư “xe thờ” rất nể anh, phần nữa vì vợ con cũng nhắc, đây là phạm pháp, nên ông ta bỏ. Còn chuyện cá độ đá banh thì ông Tư lý luận, tiền của tui, tui bỏ ra gọi là kiếm thêm xí để nhậu chơi, có gì mà phạm pháp. Năm bảy ngàn cá qua cá lại giữa mấy thằng bạn nhậu, kiếm mỗi chứ có gì đâu. Có lẽ cũng chỉ đến thế thôi, nhà nghèo, tiền đâu gọi là cá độ lớn, gọi là chân chạy lăng xăng ké nhóm này một chút, phụ nhóm kia một chút, thêm màu mè hò hét khan, khen cầu thủ này của đội AC Milan một chút, cầu thủ kia của đội Liverpool vô địch giải Champions League, hay Hồng Sơn đội quân đội, Lê Huỳnh Đức đội công an, chân ai ngon hơn... để kẻ thắng thương dúi cho ít đồng mà mụ Tư “ú” lại không lấy tiền trà nước... cũng là một thú vui của kẻ rảnh việc, chẳng ai trách. Tuy nhiên không phải không có lúc hứng chí,

máu ăn thua nổi lên, vậy là vét sạch, bao nhiêu tiền gom góp có trong túi, ông Tư “xe thồ” cũng cá chơi một trận cho đã, thắng thì rất hể hả, nhậu từng bình, mua quà cho cháu ngoại thoải mái, nhưng mà thua... lại âm ỉ nhà cửa. Nhìn vợ chồng già cầu xé nhau, mấy đứa con phát chán không thèm can, chúng bế con vợ chồng dắt nhau bỏ đi chơi mặc cho hai người chửi nhau chán chê đến khuya chúng mới mò về.

- Có chuyện gì vậy anh Tư...

Nghe anh hỏi vọng qua, ông Tư “xe thồ” như được thể, từ trong nhà đi ra, mặt đỏ gay, vung chân múa tay.

- Tôi nói xem chú có thấy tức không chứ, lướt về muốn trụ hạng... thì.... – Ông Tư “xe thồ” rên rỉ, kể lại trận bóng vừa rồi với những quả “về ngược” của một đội bóng làm người hâm mộ tức ói máu, không ai bảo ai đều khẳng định là có bán độ, móc ngoặc bên trong giữa hai đội này nhằm đìu nhau trụ hạng trong đợt giải vô địch quốc gia năm nay là cái chắc.

Anh thở dài, mấy hôm nay kẹt dự hội nghị ngoài Hà Nội nên anh không được xem giải vô địch quốc gia, bữa đực bữa cái, nhưng thông tin loáng thoáng về việc mua bán độ trong giải thì anh biết. Mà cũng chẳng lấy gì gọi là bí mật cả, dờ bất kỳ trang thể thao nào của các báo cũng thấy đây những lời phân tích, mổ xẻ, phê phán bóng đá. Chưa kể còn là lời bình luận trên tivi, thái độ phẫn khích của người hâm mộ trên sân, họ đang bị lừa.

- Thôi, chú đừng có nghe thằng cha này nói nữa – Vợ ông Tư “xe thồ” lạch bạch chạy từ trong nhà đi ra, nói chen vào – Hơi đâu mà chú nghe thằng chả nói. Già rồi mà còn ham hú cá độ, để thua rồi về nhà kiếm chuyện với vợ con...

- Bà... - Ông Tư “xe thồ” quay lại vặc vợ.

- Thôi... thôi... tôi xin anh chị - Anh xua tay – Lớn tuổi rồi, cháu nội cháu ngoại tùm lum, đừng làm quá hàng xóm chê cười, con cháu xấu mặt...

Bao giờ can ngăn hai vợ chồng già anh đều bắt đầu bằng câu nói đó. Và bao giờ họ cũng vâng dạ ngon ơ, để dăm hôm lại có chuyện, thật ra sau này, hôm nào thấy lớn chuyện quá anh mới ra mặt can ngăn còn không kệ, để coi như họ xả stress vậy.

Nhìn hai vợ chồng già hằm hừ quay vô căn nhà lá thấp lè tè, bé xíu, còn

may là đất rộng nên coi thêm mấy gian bên cạnh cho mấy đứa con ở sau khi lập gia đình. Nghèo vẫn hoàn nghèo, anh thờ dài.

Hừm, nói thế nhưng với tư cách một fan hâm mộ bóng đá, nghĩ nhiều lúc anh cũng tức thật. Đá như thế thì làm sao mà dư luận không đặt vấn đề có tiêu cực xảy ra sờ sờ trước mặt mọi người. Chuyện ông Tư “xe thô” cá thua độ bóng đá là chuyện nhỏ, còn chuyện tiêu cực trong thể thao ngày càng trắng trợn như thế này thì không thể chấp nhận được. Liên đoàn bóng đá quốc gia kể cũng lạ, gần như nhiệm kỳ nào cũng bị dư luận đặt vấn đề về năng lực quản lý trong cung cách điều hành cũng như người ta nhận thấy rõ sự bất lực của Liên đoàn bóng đá và, mặc cho dư luận la ó, uy tín xuống thấp thảm hại nhưng Liên đoàn vẫn bình chân như vại. Vào mỗi mùa giải, cũng lập ban này bộ kia, lên báo đài trả lời về quyết tâm chống tiêu cực trong bóng đá, chơi đẹp trong thể thao... Đâu vẫn hoàn đấy. Là một cán bộ công an phụ trách mảng công việc liên quan đến thể thao, không phải anh không nhận được nhiều báo cáo về vấn đề tiêu cực trong thể thao. Với trách nhiệm công việc được giao, anh cũng chỉ đạo các bộ phận nghiệp vụ tiến hành làm rõ một số vụ việc, kết hợp với các đơn vị nghiệp vụ khác hoàn thành hồ sơ chuyển qua tòa xét xử. Cũng đã xử được mấy vụ, đưa mấy tên trùm cá độ và một số cầu thủ bị biến chất ra tòa xét xử, thế nhưng xem ra không ăn thua, vấn đề tiêu cực trong thể thao, đặc biệt là trong bóng đá dường như ngấm sâu trở thành vấn nạn có chiều hướng phát triển như không thể giải quyết được. Không lẽ chúng ta bất lực, trong vài cuộc họp gần đây, đã có vị lãnh đạo đặt vấn đề hỏi như vậy với ngành công an. Theo anh, chúng ta không bất lực, nhưng muốn làm trong sạch trong thể thao, đặc biệt là trong bóng đá, đòi hỏi phải phát huy sức mạnh tổng thể của bộ máy nhà nước cùng với lòng quyết tâm cao của nhiều đơn vị trong ngoài lực lượng công an, nhiều ngành, nhiều cấp cùng tham gia chống tiêu cực và đặc biệt ngay trong các đội bóng đến từng cầu thủ cần đề cao việc giáo dục phẩm chất đạo đức thì mới có thể làm được.

BÙI ANH TẤN
Hành trình của sói
Chương 1- 3

3

Người cán bộ phụ trách một tổ trinh sát theo mảng thể thao rón rén đi vào phòng làm việc của anh. Thấy thủ trưởng đang say sưa nghiên cứu tập hồ sơ dày nên ra bàn ngồi, tự rót nước trà uống và chờ đợi. Thời gian trôi qua thật nhanh, khi tiếng chuông trên bàn reo vang anh mới giật mình nhìn lên và nhận ra trong phòng mình đang có người chờ. Trả lời điện thoại xong, nhìn cấp dưới anh nở nụ cười về xin lỗi và vẫy tay, ra hiệu cho cấp dưới lại bàn làm việc.

Người trinh sát đặt lên bàn tập hồ sơ mỏng nhưng lại có vẻ nặng nề tựa ngàn cân vậy.

- Báo cáo anh, đây là hồ sơ về vụ tiêu cực trong giải bóng đá vô địch quốc gia vừa qua.

Anh nheo mắt nhìn tập hồ sơ trong tay người trinh sát. Kể ra theo phân cấp địa bàn thì vụ việc này công an thành phố chỉ nắm một mảng, phần các đội bóng của thành phố và thi đấu tại các sân của thành phố, còn lại ngoài Hà Nội làm mới đúng chức trách.

- Cậu xem kỹ chưa?

- Báo cáo, kỹ - Người trinh sát ngồi xuống ghế - Qua các nguồn tin báo về, anh em đã tập hợp khá đầy đủ để viết báo cáo và... - Anh thấy rõ vẻ lưỡng lự hiện ra trên gương mặt người trinh sát – Chuyện gì? Cứ nói đi.

- Có vẻ như hiện tượng tiêu cực trong mấy giải bóng đá gần đây đang hình thành hẳn một đường dây tiêu cực.

- Đường dây? Anh mỉm cười – Chuyện cá độ trong bóng đá mà không có hẳn một đường dây móc nối mới là chuyện lạ. Bao giờ chẳng có những tên trùm cá độ câu móc vào các đội bóng... Chúng ta đã từng làm rồi.

- Không anh ạ - Người trinh sát lắc đầu – Vấn đề không phải là đường dây của mấy tên cá độ móc nối các đội bóng mà móc nối đi tình này tình kia để cá độ. Đấy xem là điều bình thường.

Cùng nhau từng phá mấy vụ án tiêu cực trong bóng đá và đây là cán bộ trình sát chuyên trách theo dõi mảng thể thao khá nhiều năm, am hiểu lĩnh vực thể thao nên anh hiểu rằng cán bộ của mình phát biểu vấn đề này có ý nghĩa khác. Nói đi, anh nheo mắt nhìn khuyến khích.

- Vấn đề là thế này, tiêu cực trong thể thao, cụ thể là bóng đá qua việc mua bán độ là chuyện thường. Nhưng em phát hiện... Người cán bộ ngập ngừng – Dường như những vụ việc tiêu cực trong giải quốc gia vừa qua và một vài giải chuyên nghiệp gần đây thì lại khác, nổi lên vấn đề khác...

- Vấn đề gì?

- Em nghĩ là anh biết chứ?

- Đừng đánh đổ lãnh đạo như vậy – Anh muốn nói điều ấy bằng anh mắt với cấp dưới của mình - Nhiệm vụ của cậu là báo cáo và cần phải báo cáo rõ những điều ấy.

- Là như thế này. Việc có những đường dây tiêu cực trong bóng đá thì đã rõ, chẳng cần phải bàn. Điều em băn khoăn là qua công tác nắm tình hình, điều nghiên, kết hợp với nguồn tin lực lượng báo cáo về lẫn các nguồn tin công khai qua báo chí, qua những người am hiểu bóng đá của giới chuyên môn... thì... có vẻ như có sự xuyên suốt trong chuyện tiêu cực này...

- Xuyên suốt...

- Ý của em là... những vụ việc tiêu cực trong bóng đá vừa qua hình như... đã có sự ngầm ngầm chỉ đạo, thao túng các giải bóng đá để tổ chức cá độ và mang tầm vóc quy mô quốc gia, thậm chí...

- Hắt... xì... hắt... xì....

- Anh cúm hả?

Thò tay lấy cái khăn tay trong hộp bàn đưa lên bịt mũi, giọng anh ngàn ngạt.

- Tắt hộ anh cái máy lạnh.

- Dạ...

- Thôi, báo cáo vậy tạm đủ rồi. Em để hồ sơ lại đây để anh nghiên cứu, có gì anh kêu lên báo cáo tiếp.

- Dạ, vâng.

Người trình sát đứng dậy ra đi, cẩn thận khép cửa lại. Anh lại bàn tiếp

khách rót tách trà và ngồi xuống, hớp nhẹ. Trà Bắc mạn ngược và là búp trà gừng, do một người bạn làm trưởng công an huyện chọn gửi tặng. Uống rất ngon, hương trà thơm nhẹ, vị trà đắng ngọt ngấm rất lâu đầu lưỡi. Là dân Nam Bộ nhưng anh có thú vui là nghiện trà Bắc, nghiện đến nỗi thành ra sành sỏi hương vị của trà, chỉ cần ngửi mùi trà sơ mà là anh có thể biết được là loại trà gì, uống ngon không... Vì vậy, bạn bè đồng nghiệp cho đến anh em cấp dưới, mỗi khi đi xa về thường tranh thủ mua vài ký trà tặng anh. Trong tú làm việc của anh bao giờ cũng đầy ắp các loại trà, anh từng nói đùa, đem đi bán cũng được khối. Khi công việc căng thẳng, anh thường ngồi pha trà uống một mình để ngẫm nghĩ.

Hắt xì, anh không cúm, bởi anh có một sức khỏe khá dẻo dai, anh lại là dân chơi thể thao. Gần năm mươi tuổi, nhìn anh vẫn khá trẻ so với tuổi tác khi mái tóc chỉ có vài sợi bạc và vẻ bề ngoài tuy không có gì nổi bật nhưng thấy rõ sự dẻo dai cường tráng.

Đấy chẳng qua là sự phản ứng tự nhiên, bất ngờ, không kèm chế được mà anh hắt xì hơi thôi.

Anh phải biết chứ? Ánh mắt, lời nói, sự lưỡng lự dò hỏi của cấp dưới với anh, anh hiểu hết và đương nhiên anh phải biết điều ấy. Có điều trách nhiệm của cấp dưới là báo cáo những thông tin mình có được qua các biện pháp công tác nghiệp vụ, còn anh là người xử lý thông tin và cho ý kiến chỉ đạo, những vấn đề vụ việc lớn hơn, anh sẽ ký báo cáo gửi cấp trên để xin ý kiến chỉ đạo. Quy trình công việc của công an là như vậy.

Tiêu cực trong thể thao mà cụ thể là móc ngoặc để cá độ bóng đá, xem ra là chuyện thường ngày ở huyện, thật mỉa mai thay nó giống như tên một tiểu thuyết của nhà văn Nga vậy, chuyện thường ngày thường xảy ra. Một số việc được làm rõ và kết hợp với cơ quan điều tra hoàn thành hồ sơ đưa ra tòa truy tố, đã làm ồn ào trên báo chí và không thiếu những giọt nước mắt ăn năn của một số cầu thủ khi tay đã nhúng chàm, nhưng rồi đâu lại hoàn đấy. Cứ đến mùa giải bóng đá thì y như rằng lại xảy ra tiêu cực, năm nào cũng vậy. Ở Việt Nam trong một năm có khá nhiều giải bóng đá khác nhau đều đặn diễn ra và, tiêu cực trở thành căn bệnh trầm kha kinh niên. Cũng có khá nhiều báo cáo của đơn vị do chính tay anh ký gửi lên cấp trên hoặc

chuyển qua các đơn vị nghiệp vụ khác có chức năng cụ thể, cũng có một vài vụ được làm rõ và cũng có một số rơi vào khoảng không im lặng. Tình hình tiêu cực trong thể thao làm anh cảm thấy sốt ruột, cảm giác như mình là người có lỗi trong vấn đề này, mỗi khi báo chí, dư luận làm ồn lên về những chuyện tiêu cực trong thể thao.

Sau khi đơn vị anh làm rõ một vụ tiêu cực khá lớn trong giải bóng vô địch quốc gia năm 1997 và đưa ra tòa xét xử thì tình hình tạm lắng một thời gian ngắn, để rồi gần đây, giải U21, qua các nguồn tài liệu có được, trong anh đã có suy nghĩ, dường như những vụ việc tiêu cực trong bóng đá, nhất là vấn đề mua bán độ từng trận đấu, thậm chí đến từng cầu thủ, từng ban huấn luyện các đội bóng, huấn luyện viên... đã có bàn tay của kẻ nào đó thò vào thao túng. Nó không đơn thuần chỉ là một vài tên trùm cá độ bóng đá hay một vài cầu thủ, huấn luyện viên đội bóng vì tiền mà bán rẻ nhân cách. Mà là từng trận đấu trên sân cỏ dù tại thành phố hay các tỉnh thành khác, cần thua bao nhiêu, ăn bao nhiêu hay đã huề, kèo trên kèo dưới... đều có sự chỉ đạo rõ ràng, nhịp nhàng, cụ thể. Lúc đầu anh cho rằng, đây cũng là một điều bình thường, bởi đơn vị của anh từng phá mấy vụ cá độ bóng đá và tất cả đều như vậy. ó nghĩa là sẽ phải có sự móc ngoặc của bọn trùm cá độ ăn vào từng cầu thủ của từng đội bóng để trả giá, mua từng bàn thắng thua để dân bên ngoài cá độ và đôi lúc cũng có lật kèo... Như vậy, phải có đường dây và kẻ cầm đầu. Nhưng càng về sau trong anh càng lợn gợn, dường như nó không đơn giản là đường dây với vài ba tên trùm cá độ tại thành phố này mà là một sự chỉ đạo thống nhất nào đó và sự chỉ đạo mang dáng vẻ khá lớn lao, nó không nằm lẻ tẻ trong từng đội bóng, từng cầu thủ hay từng huấn luyện viên... Có một bàn tay nham nhúa nào đó với những quyền lực đen tối vô hình của đồng tiền tội ác và đang lấn sâu vào thể thao, cụ thể là bóng đá với việc tổ chức những vụ cá độ với số tiền rất lớn, lên đến hàng trăm triệu đồng, thậm chí với tiền tỷ giữa những nhóm cá độ với nhau. Ngoài ra còn có việc tổ chức cá độ với những trận đấu của nước ngoài, mà liệu có liên quan đến bọn cá độ nước ngoài không, anh tự hỏi.

Ai? Trong anh đang hình dung bóng dáng một con bạch tuộc lớn với khá nhiều vòi, nó vươn ra và quấn chặt lấy các đội bóng, khống chế các mùa

giải chuyên nghiệp lẫn không chuyên nghiệp, thậm chí giữa các trận đấu giao hữu giữa đội Việt Nam với nước ngoài, để tổ chức cá độ bóng đá, qua đó nó thu được nhiều nguồn lợi nhuận với số tiền tỷ qua việc tổ chức cá độ, với chuyện này có chiều hướng công khai, giống như việc đua ngựa tại trường đua Phú Thọ được nhà nước cho phép vậy, có ai đó từng nó đùa.

Bằng nhiều biện pháp nghiệp vụ khác nhau, anh âm thầm tìm hiểu tình hình này qua nhiều nguồn tin và anh đã có được một số thông tin sơ khởi. Người cán bộ cấp dưới của anh biết điều đó, hiểu thủ trưởng thông minh sắc sảo của mình, lúc này anh ta cứ phải ấp úng thậm chí dò hỏi cấp trên của mình là vì vậy. Anh ta sợ những điều mình báo cáo trở nên nhẹ tênh trước sự hiểu biết của thủ trưởng.

Đến bây giờ với những tài liệu có trong tay, anh đã khẳng định chắc chắn nhất định phải có một đường dây cá độ bóng đá rất lớn với sự liên kết chằng chịt Bắc-Nam, thậm chí lan ra cả nước và chịu sự chỉ đạo của một thế lực ngầm nào đó, nó khống chế được nhiều băng nhóm cá độ khác nhau. Một khi đã dính đến tiền, các băng cá độ chẳng nề gì nhau, sẵn sàng sử dụng vũ lực thay lời nói, nay bọn chúng buộc phải quy phục, chấp nhận sự điều khiển của thế lực ngầm kia, không thể xem thường thế lực ấy được. Việc cá độ bóng đá theo lối ăn mảnh đi sâu vào từng cầu thủ, từng đội bóng xưa nay diễn ra nhiều và anh chẳng lạ. Nay là một sự liên kết có sự chỉ đạo nhịp nhàng, quyết định thắng thua của từng trận đấu, từng đường lăn của quả bóng lẫn cả một giải chuyên nghiệp thì quả là vụ việc này đến mức báo động. Như vậy, thế lực ngầm này không nhỏ, không thể là một vài tên trùm cá độ anh đã nhắm mặt qua hồ sơ báo cáo về hay đã từng gặp, hỏi cung. Nó phải là... anh thở dài... thông tin về đồn dập, nhiều và sau khi xử lý các nguồn tin, anh thấy mình có thể gọi mặt chỉ tên được kẻ chủ mưu cầm đầu kia là ai, tất nhiên anh biết sự việc hết sức phức tạp một khi đụng chạm đến nó.

Anh đã dần dần nhận diện ra đường dây nào lẫn kẻ nào đứng phía sau để chỉ đạo, thao túng, giật dây. Một con bạch tuộc khổng lồ, có nhiều vòi, sẵn sàng vươn vòi tóm lấy con mồi. Đó chính là con bạch tuộc có nhiều vòi vươn ra để thao túng cá cược bóng đá, mà sau này, anh còn nhận ra, không

đơn giản chỉ bóng đá mà còn rất nhiều mảng tiêu cực khác trong đời sống xã hội của thành phố, lẫn cả nước đều có vôi bạch tuộc của hãn nhúng vào chi phối, lũng đoạn, điều khiển. Anh đã hình dung ra cả một thế lực đen do hãn chủ mưu cầm đầu. Chính lúc đó, anh bỗng có ý ngần ngại bởi hiểu ra vụ việc nay không đơn giản chỉ là những tiêu cực trong bóng đá, nó đã có chiều hướng phát triển đi quá khả năng nhiệm vụ của một đơn vị nghiệp vụ an ninh do anh làm lãnh đạo. Nó nằm ở những mảng khác, vấn đề khác, nhóm đối tượng khác và do những đơn vị nghiệp vụ khác của ngành làm. Chưa kể... chưa kể... vẫn còn nhiều sự lộn cợn khác rất khó chỉ mặt gọi tên. Chính vì vậy, thời gian gần đây anh để cho các bộ phận nghiệp vụ bên dưới làm theo chức năng, còn riêng anh bí mật thu nhập thêm các nguồn tài liệu khác, trước khi có kết luận rõ ràng báo cáo lên cấp trên có ý kiến chỉ đạo xử lý.

- Mà đã hình dung ra đang làm gì chưa?

Bạn rất thân và là đồng nghiệp của anh, nay đang là cấp trên trực tiếp, hỏi vậy khi nghe anh kể chuyện này trong một bàn nhậu riêng giữa hai người. Bạn là một người rất thông minh, chỉ mới nghe anh kể khái quát sơ qua vụ việc và một vài hiện tượng phức tạp nảy sinh có liên quan đến nội bộ công an, lập tức hiểu ngay vấn đề và hỏi anh vậy.

- Chưa... - Anh thành thật trả lời. Người bạn thở dài.

- Khó... cực khó đấy.

- Tao biết điều ấy.

- Biết khó sao còn lao đầu vào? – Bạn anh hỏi vặn.

- Vì lương tâm và trách nhiệm của một con người, một người lính...

- Lương tâm và trách nhiệm... - Giọng anh bạn vang lên đầy vẻ đều cọt mỉa mai.

- Tao không thích mày nói bằng cái giọng điệu ấy.

Cả hai im lặng khá lâu, bầu không khí thật nặng nề trong căn phòng máy lạnh, mấy chai bia đã cạn nằm ngổn ngang dưới chân hai người. Rít từng hơi thuốc dài, tự rót và làm thêm mấy ly, gõ nhẹ nhẹ điều thuốc lên gạt tàn, liếc mắt nhìn vẻ căng thẳng của anh, bạn anh đấu đũa.

- Hừm... được thì cứ làm đi. Nên nhớ nếu có xảy ra bất kỳ điều gì, tao là

bạn của mày, luôn kề vai sát cánh cùng mày. Suy cho cùng, cũng đúng là lương tâm và trách nhiệm của một thằng công an như bọn mình.

Anh siết chặt tay bạn như một lời cảm ơn. Anh biết tánh của bạn, một thằng nhìn bề ngoài rất ngang tàn ngỗ ngáo. Là học sinh miền Nam được đưa ra Bắc học tập, quậy một cây, có tiếng trong trường hồi ấy, thậm chí có lần suýt nữa bị nhà trường kỷ luật khi ấy không có tin đau đớn từ trong Nam bay ra, ba của bạn anh, một vị lãnh đạo tỉnh ủy một tỉnh miền Tây đã anh dũng hy sinh trong một trận càn của địch. Ông và những người lính bảo vệ mình đã chia nhau đến viên đạn cuối cùng với bọn địch, thà chết chứ không chịu rơi vào tay giặc. Sau vụ ấy, bạn anh như trầm tĩnh lại, ít nói cười, không quậy nữa và ngoan ngoãn học tập, trở thành một học sinh giỏi, sau đó được cử đi học an ninh ở Liên Xô khóa đầu sau ngày giải phóng miền Nam. Năm tháng qua nhanh, nay bạn anh là một vị lãnh đạo công an cấp thành phố đầy năng lực, đang được cấp trên chú ý đưa vào quy hoạch diện lãnh đạo cao hơn trong vài năm nữa. Với năng lực của bạn thì bạn sẽ còn lên nữa. Nhưng dù bạn có đi đâu, làm gì và là ai thì trước hết vẫn là một người bạn sẵn lòng chia sẻ, tin cậy, với anh đấy là hạnh phúc nhất của tình thân bè bạn.

Từ ý kiến chỉ đạo của bạn, sau khi nghiên cứu các nguồn tài liệu, xét đã đầy đủ yếu tố lập chuyên án, anh cho họp đơn vị và thông báo kế hoạch thành lập một chuyên án đấu tranh với bọn cá cược bóng đá.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 2- 1

1

Sau Tết Nguyên tiêu 15 tháng giêng âm lịch, đến vía Lục tánh 16 tháng 2 âm lịch, đối với Hội quán Phúc Kiến thì ngày vía bà Thiên Hậu 23 tháng 3 âm lịch là lớn nhất. Vì nhiều lý do lịch sử khác nhau mà người Hoa rời khỏi tổ quốc của mình để tha hương cầu thực kiếm sống khá đông. Họ ra đi nhiều nhất vào cuối triều đại nhà Minh bị sụp đổ và nhà Thanh lên nắm quyền, khi mà phong trào phản Thanh phục Minh bị người Mãn Châu đàn áp dã man. Những con thuyền dong buồm ra khơi chạy trốn sự đàn áp, trước biển cả mênh mông sóng dữ gào thét đe dọa sẵn sàng nhấn chìm bất kỳ sinh linh nhỏ bé nào, những người Hoa chỉ biết chấp tay cầu nguyện với Thiên Hậu Thánh Mẫu phù hộ được bình an. Năm 1697, người Hoa thuộc bang Phúc Kiến đã rước tượng Thiên Hậu vào đô hội sầm uất Hội An, lập Hội quán và miếu thờ bà. Đến nay thì Hội quán nằm rải rác nhiều nơi trên thế giới và đi đâu, người Hoa Phúc Kiến cũng rước Bà theo để thờ như một vị thần bảo hộ.

Khác với miếu thờ bà Thiên Hậu, ông Quan Công, ông Bồn rực rỡ của người Phúc Kiến, Quảng Đông, Triều Châu... ở những con đường lớn tại quận 5, nằm trong một con hẻm nhỏ chạy ngoằn ngoèo từ đường Trần Hưng Đạo sang đường Nguyễn Huỳnh Đức có một ngôi miếu nhỏ, nhìn cũ kỹ, tối tăm. Mà cũng khó gọi là miếu bởi cách thờ tự khá hồ lộn nên có thể gọi chính xác là chùa Minh Hương thì đúng hơn, dù tấm bảng treo trên cổng lại ghi là Miếu Bà. Cánh cửa sắt loang lổ lúc nào cũng đóng kín im im và chỉ mở rộng mỗi khi vào dịp lễ. Bước vào trong khuôn viên là cái sân gạch tàu đầy rêu trơn trượt vào mùa mưa nằm dưới cây si lớn trùm phủ lên cả môi miếu, thả những rễ si dài lòng thòng phất phơ trong gió, vào những đêm trăng sáng cứ như một người đàn bà ngồi xoa tóc, rất ghê. Chẳng thể mà trẻ con chẳng bao giờ dám bén mảng đến nơi này chơi đùa, người yếu bóng vía cũng vậy. Tuy cũ nhỏ nhưng miếu lại đầy đủ những nét đặc trưng

của một ngôi chùa Minh Hương, như mái ngói trán men “thanh lưu ly” trên nóc, bên trong là bệ thờ sơn son thiếp vàng rực rỡ với bà Thiên Hậu mặc triều phục lộng lẫy, hai bên có cũng nữ đứng hầu với lọng, quạt, phướn, đèn, hạc châu... Nhìn Bà ngồi oai vệ có cảm tưởng như đó là vị thánh mẫu hoặc một Hoàng hậu nương nương nào đó trên sân khấu Hồ Quảng vẫn hay diễn hàng đêm. Ngoài ra, còn tượng sáu vị tiên hiền (Lục tánh), bà mụ, thần tài... đủ cả. Đặc biệt của miếu này là ngoài thờ bà chính diện còn thờ khá nhiều các vị khác ngồi chen lẫn nhau trên những bệ thờ dọc hai bên mà không hẳn của Hội quán Phúc Kiến. Cứ đến những ngày vía, ngôi miếu nhỏ đón rất nhiều người Hoa mang nhang, đèn, dầu... đến cúng lễ. Thi thoảng dù không phải vào ngày vía kỵ nhưng cũng có những người Hoa ở tỉnh thành xa hoặc ở nước ngoài về, vì một lý do nào đó vẫn tìm đến miếu bà để tế lễ. Và họ thường lễ rất hậu hỷ, nhất là cho người trông coi miếu.

Giữ miếu là một ông già người Hoa, khó đoán tuổi bởi những nếp nhăn nhằng nhịt trên khuôn mặt. Có thể bảy mươi, tám mươi ở dáng đi lom khom, đôi bàn tay nhăn nheo run run yếu ớt, nhưng cũng có thể năm mươi, sáu mươi khi nghe giọng nói của ông ta rõ ràng mạch lạc. Và không chừng là bốn năm mươi tuổi bởi ánh mắt sắc lạnh mỗi khi nhìn người khác. Và có thể là bảo nhiêu tuổi khi mọi người biết được thân thế thật của ông già này. Cũng không ai biết ông ta giữ ngôi miếu này đã bao lâu, có lẽ cũng phải năm hay chục năm trở lên. Lão sống một mình, hầu như không quan hệ với ai, cũng chẳng có vợ, con cháu hay bạn bè đến thăm viếng bao giờ. Trước khi lão còn mở một quán trà đầu hẻm để buôn bán lặt vặt gì đó, sau này sức khỏe kém nên dẹp luôn và suốt ngày chỉ thấy lão ru rú trong miếu một mình. Chẳng ai biết lão làm gì trong đó, lâu lâu lão biến mất đâu đó dăm ngày mà theo lão giải thích với mọi người xung quanh là đi thăm bà con. Bà con nào, ở đâu, nhiều người tò mò hỏi, lão chỉ lắc lư cái đầu không trả lời. Một người con người sống khá cô độc và hơi lạ lùng, nhiều năm như vậy nên mọi người cũng dần quen và chẳng ai buồn quan tâm đến lão nữa.

Ngôi miếu nhỏ tàn tạ, đầy rêu phong trôi qua năm tháng như chính chủ nhân của nó vậy.

Trong cuộc đời ai cũng có bạn bè và nhiều loại bạn bè khác nhau. Có tình bạn thâm giao tri kỷ chia sẻ với nhau tất cả. Có tình bạn trong công việc nhưng cũng có trong chốn riêng tư. Tình bạn chỉ quan hệ trên những làm ăn sòng phẳng và trong chốn đấm chém giang hồ xã hội đen, nhưng nó tồn tại theo kiểu đôi bên cùng có lợi. Và nếu không lợi, rất có thể tình bạn ấy chuyển tông sang làm kẻ thù đối địch. Tranh giành quyền lợi và quyền lực dựa trên sức mạnh của đồng tiền lẫn băng nhóm thì khó tồn tại những tình bạn đúng nghĩa. Với ông trùm, trong lão không có khái niệm nào là tình bạn thân thiết cả. Tình bạn, theo lão lý luận, đây là một sự xa xỉ trong cuộc đời, nhất là đối với dân xã hội đen giang hồ, nếu có tồn tại tình bạn thì là sự ngu xuẩn. Trong giang hồ chỉ có mạnh hiếp yếu, chỉ có lừa lọc đấm chém lẫn nhau. Nói là thế nhưng ông trùm vẫn thiết lập được một tình bạn mà cũng có thể nói là một sự quen biết lâu năm dựa trên tinh thần đôi bên cùng có lợi giữa lão với ông già giữ ngôi miếu Thiên Hậu. Thực tế, lão ta trước kia là một sát thủ máu lạnh khét tiếng có biệt danh là Thanh Long và sau này là Huyền Vũ, giữ vị trí số hai, một trong những trùm băng đảng maphia người Hoa rất nổi tiếng, có tên trong sổ bìa đen của cảnh sát hầu hết các nước vùng Đông Nam Á, trước khi được băng đảng rút về Việt Nam, cụ thể là khu vực quận 5, Chợ Lớn để làm việc khác. Đầu tiên chỉ là quen biết xã giao giữa hai trùm xã hội đen với nhau và giữ kẽ theo kiểu mèo chờ vờn chuột, cũng đụng độ dăm ba lần nhưng đôi bên đều biết thực lực của nhau và có thiện chí giải quyết hậu quả, để rồi đi đến thỏa thuận phân chia địa bàn, lĩnh vực và con mồi của mình. Đến nay, ông trùm kết thân với lão già người Hoa này cũng đã mấy chục năm rồi và phải có lợi nhiều hơn hại. Băng nhóm xã hội đen Việt Nam hay băng đảng maphia người Hoa đều có những quy luật riêng trong hoạt động băng nhóm của mình và cũng có những quy luật giang hồ chung, nếu biết nhường nhịn thỏa thuận thì cũng có thể liên kết cùng sống, cùng đối phó với chính quyền được. Với ông trùm, một kẻ từng sống trải qua hai chế độ cũ và mới, không biết bao lần nếm mùi cơm tù nên hiểu quá rõ việc chiến đấu để tồn tại. Còn với lão già trùm maphia từng một thời tung hoành ngang dọc thì kinh nghiệm phải nói là có thừa. Chính vì vậy, hai ông trùm mới liên kết với nhau, chung sống

trong hòa bình, đôi bên cùng có lời.

Hôm nay là ngày vía Bà.

Từ buổi sáng đến chiều tối, lão già giữ miếu mệt lử vì chuyện cúng bái, hát hò và tiếp khách. Mãi đến tối khuya lão mới rảnh rang một chút, pha cho mình bình trà, nghỉ ngơi thư giãn, tự thưởng cả ngày làm việc mệt nhọc và chờ người bạn quý đến chơi.

Tin và tin gì, ông trùm cũng chẳng biết và nhìn chung lão chẳng tin ai cả. Trong đời này, lão chỉ tin vào chính mình, là chắc ăn nhất. Còn mọi niềm tin khác, với con người thì là sự lừa đảo gian xảo, không tin được. Với thần thánh thì quá mơ ảo mà trong cuộc đời mình, trải qua bao nhiêu thăng trầm có thánh thần nào giúp cho ông trùm đâu nếu tự thân lão không chồi đạp vươn lên. Tuy thế, ông trùm không phản đối chuyện đi chùa thắp nhang cúng bái gì đó, thôi kệ, lão thường tự nhủ, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian và tốn kém gì. Coi như một hình thức “đầu tư” với thần thánh để sau này lỡ có gặp quý vị ấy mà còn kể công, ông trùm thường hay giấu mình như vậy mỗi khi gặp chính hình ảnh mình đang thắp nhang sì sụp khẩn khứa đâu đó.

Bỏ mấy thằng đệ tử ngoài đầu hẻm, lệnh cho chúng nó tránh xa con hẻm để mọi người khỏi sinh nghi, ông trùm tự tay xách chiếc giỏ hoa quả trái cây và nhang đèn nặng trĩu, như một người khách đến lễ miếu Bà muộ. Khuya, nhưng cửa miếu không đóng bởi ông già giữ miếu đã biết trước. Lão thận trọng bước qua khoảng sân nhỏ trơn trượt, cũng may vào dịp vía Bà nên lão giữ miếu mới chịu thuê người cạo rửa cho sạch. Sân vương đầy giấy tiền vàng mã lẫn chân nhang cháy dở lập lờ. Ông trùm đi vào bên trong. Liếc nhìn lão bạn già đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, đang khề khà ly trà. Rất cẩn thận, ông trùm lấy trái cây và giấy tiền vàng ra, để lên bệ thờ và châm mấy nén nhang, đưa lên đầu khẩn khứa. Chẳng biết mấy pho tượng đen thui ngồi tuốt trên cao có nghe lão khẩn khứa cầu xin gì không, hay quý vị ấy đi ngủ rồi cũng nên. Trước kia không để ý nên không biết, sau này ông trùm mới phát hiện, ngôi miếu của lão bạn già này, không thuần thờ một mình Thiên Hậu Thánh Mẫu như các Hội quán Phúc Kiến khác. Ngoài bà Thiên Hậu, Lục Tánh, bà Mụ... lão phát hiện còn thờ cả

Phục Ba tướng quân Mã Viện, Đức Khổng Tử, Quan Vân Trường hay còn gọi là Quan công, Thiên Hậu ngũ bang... Nghe hỏi, lão già giữ miếu giải thích. Mỗi một Hội quán người Hoa đều thuộc một bang hội nhất định. Ví dụ, bang Phúc Kiến là Hội quán Phúc Kiến thờ Thiên Hậu Thánh Mẫu, bang Quảng Đông có Hội quán Quảng Đông thờ Thiên Hậu Thánh Mẫu và Đức Khổng Tử, sau này chuyển sang thờ Quan Công và Tiên Hiền của bang. Bang Triều Châu có Hội quán Triều Châu thờ Phục Ba tướng quân Mã Viện, Hội quán ngũ bang hay còn gọi là Hội quán Dương Thương cũng là Trung Hoa Hội quán, bao gồm Hoa kiều gốc Phúc Kiến, Triều Châu, Quảng Đông, Hải Nam, Gia Ưng... thờ Thiên Hậu ngũ bang. Và, lão già nhấn mạnh, ngôi miếu này của người Hoa nên có thể hiểu nó như một chùa Minh Hương thì đúng hơn bởi thờ tất cả những gì thuộc về văn hóa Trung Hoa, không riêng của bang hội nào. Lão ta giải thích thêm rằng cũng cần phân biệt bởi nó không giống như đình Minh Hương Gia Thạnh ở đường Nguyễn Trãi hoặc chùa Minh Hương ở đường Hùng Vương.

Một lời giải thích mang nhiều ý nghĩa, ông trùm gật gù, bởi băng đảng maphia của lão già này có nằm trong Hội quán, bang hội người Hoa nào đâu, mà nói cách khác là bao trùm tất cả, vì nó là maphia.

Thình thoảng hai ông trùm gặp nhau trò chuyện khá rề rà tâm đắc dù cho ông trùm thua lão trùm người Hoa gần 20 tuổi, nhưng vẫn tìm được điểm tương đồng.

- Sau nhiều trăm năm người Hoa chúng tôi di cư đến những vùng đất mới để kiếm sống, thì nay chúng tôi đang tìm trở về với đất mẹ tổ quốc đây ông trùm à.

Ông trùm nhún vai không nói gì mà chỉ xoay chiếc tách trà Nghi Hưng màu đỏ tía trong tay mình. Thật khó tin vẻ bề ngoài của lão già giữ miếu nghèo nàn như thế mà lại sở hữu một bộ tách trà có giá trị mấy chục ngàn USD, bởi nó vốn là món đồ cổ có từ thời nhà Minh. Nghe đâu bộ tách đã theo chân cụ tổ lão già này khi trốn chạy sự truy đuổi của Thanh triều sang Mã Lai rồi sau đó theo lão sang Việt Nam. Có lẽ đây là thú ăn chơi xa xỉ nhất của lão trùm maphia người Hoa mà lúc nào cũng giả nghèo giả khổ này, ông trùm thầm nghĩ và thận trọng đặt chiếc tách xuống bàn. Tiền đối với

ông trùm là vô biên, nói thể thôi chứ lão không nghĩ đến chuyện chiếc tách rời khỏi tay mình rơi xuống đất vỡ tan giống như hàng ngàn USD ra chầm thuốc hút chơi vậy. Rõ ràng ông trùm là người lão maphia già này quý mền lắm nên mới đem bộ tách trà gia truyền này ra đãi khách, nhưng lại hiệu ứng ngược, ông trùm vốn không phải là dân uống trà, nhất là những khi lão làm những thủ tục pha trà như sửa soạn dụng cụ, tráng nước, đun sôi... nhìn rất sốt ruột. Chưa kể cứ phải tâng tui cái tách trà màu tử sa cổ quý giá thì lão chẳng thích chút nào.

Quen nhau khá lâu nên ông trùm biết rõ lão maphia già của mình tính tình nhiều lúc quái đản. Không như những người Hoa khác, sáng sáng ra công viên múa may quay cuồng với bài võ đặc trưng của họ là Thái Cực Quyền, lão ta lại tập Vịnh Xuân quyền với lý do mê Ngũ Mai thiền sư, người ngộ ra nguyên lý Vịnh Xuân khi quan sát trận chiến giữa con rắn và con hạc. Có lần nhìn lão xuống tấn, tách bộ rồi đoán đả và tung song thủ, ông trùm phì cười, giống như con khỉ già trong sở thú tại Thái Lan mà có lần ông trùm qua bên ấy du lịch tốn thêm mấy đồng bat vào xem khi nghe gã hướng dẫn viên du lịch dụ dẫm khách là ở đây có con khỉ biết múa võ. Từng là trùm băng đảng nay giữ vị trí Huyền Vũ chỉ sau Chu Tước trước Thanh Long, Bạch Hổ, quản lý tiền triệu triệu USD của băng đảng maphia nhưng sáng sáng lão vẫn ăn cháo Tiều, mà theo lão ăn như vậy cho nhẹ bụng. Có lần ông trùm được lão mời ăn thử cái thứ cháo trắng nấu nhuyễn như bột, lỏng bồng nước với hột vịt bắc thảo xắt nhỏ thêm thịt muối giã nhuyễn và rắc chút tiêu hành vào. Lờ lợ khó ăn kinh người, tí nữa ông trùm ọe ra ngoài nhưng vì nể thịnh tình người mời mà cố nuốt mấy muỗng cháo. Quan sát vẻ mặt đau khổ của ông trùm, lão già cười khì, người Hoa không phải ai cũng thích cháo này đâu, chủ yếu là người Tiều thôi. Cái quái của lão ta ở chỗ là một chén cháo trắng nhỏ này giá chẳng bao nhiêu nhưng những thứ phụ kèm theo ấy thì giá ngất trời. Ví như củ cải muối, cá muối, thịt muối hay hột vịt bắc thảo đều là những thứ lão đặt riêng làm theo khẩu vị rất công phu và giá cả thì khỏi phải bàn. Chưa kể có những món lão đặt mua tận Hồng Kông, Đài Loan hay Trung Quốc chở qua nhằm ăn cho đúng khẩu vị, nói giá thì đến ông trùm nghe cũng phải lắc đầu.

- Mặc dù bây giờ người Hoa kiều chúng tôi còn mang nặng những lo lắng về quá khứ với lục địa, tuy thế với chính sách thu hút nhân tài, nhất là có lợi thế về ngôn ngữ, văn hóa... nên rất nhiều người Hoa kiều đã quay trở về cố quốc đầu tư làm ăn. Ông biết không, Hoa kiều chúng tôi đầu tư vào lục địa hàng năm lên đến hàng ngàn dự án lớn nhỏ khác nhau và đa dạng ngành nghề với số tiền trên trăm tỷ USD.

- Và các ông cũng trở về cố quốc để “đầu tư” đấy chứ? Ông trùm hỏi giễu mà không sợ ông bạn già giận vì hiểu nhau quá rõ rồi.

- Đương nhiên... đương nhiên – Lão già ngúc ngoắc đầu – Đương nhiên là phải vậy chứ.

Lão già trả lời thành thật mà nghe như đùa làm ông trùm phì cười, nhưng hiểu lão nói thật.

Ánh đèn điện lập lòe trong mấy cái cây đèn giả để trên bàn thờ lẩn trong mùi hương trầm thơm thoang thoang khắp miếu. Hai lão già nằm ngả trên ghế niệm, duỗi chân duỗi tay, thanh thản trò chuyện.

Người Hoa ở rải rác trên khắp thế giới. Ở nơi nào họ cũng giữ gìn và phát huy bản sắc văn hóa cội nguồn cộng đồng. Họ xa rời tổ quốc nhưng không xa rời văn hóa Trung Hoa và thứ văn hóa này tạo nên những giá trị đạo đức, tinh thần, ảnh hưởng đến nếp sống, cung cách sinh hoạt của họ rất mạnh. Đây chính là những tôn ty trật tự và là những giá trị cơ bản của cộng đồng người Hoa khi sống xa xứ. Lão già tâm sự. Nhìn về cố quốc chúng tôi luôn mang nặng nỗi nhớ thương hoài niệm, bởi nơi đây là máu thịt nhiều đời tổ tiên chúng tôi đã sinh sống. Tuy có thể chúng tôi sống làm ăn thành đạt tại xứ người và dù là người Hoa thế hệ thứ ba, thứ tư rồi nhưng trong chúng tôi vẫn mang mặc cảm thân phận kẻ ăn nhờ ở đậu và luôn chịu sự kỳ thị, thậm chí thù ghét của người dân bản xứ, chính vì thế chúng tôi phải sống đoàn kết lại với nhau để tồn tại và vươn lên làm giàu bằng mọi giá.

Ông trùm gật gù, những điều lão già này nói chẳng sai chút nào. Chinatown – phố Tàu của người Hoa tại chợ An Đông qua chợ vải Soái Kinh Lâm với các con đường Hùng Vương, Nguyễn Trãi, Trần Hưng Đạo, Hải Thượng Lãn Ông... một thời rộng lớn huy hoàng, tuy nay không còn được như xưa. Tại phố Tàu này hình thành những cộng đồng dân cư người Hoa rộng lớn

và sống rất kỷ luật, có tinh thần đoàn kết, tương trợ giúp đỡ nhau rất cao. Một đứa trẻ người Hoa được sinh ra tại bệnh viện của người Hoa, ăn học trong trường Hoa, lớn lên, dựng vợ gã chồng cùng người Hoa và làm ăn kinh doanh trong cộng đồng người Hoa, đi chùa Hoa, chữa bệnh bác sĩ Hoa, chết chôn trong những nhĩ tỳ của người Hoa, tất cả khá là khép kín. Ngay tại thành phố này thôi, có nhiều chuyện nghe như đùa, có những người phụ nữ Hoa sinh ra, lớn lên, lấy chồng sinh con rồi chết đi mà cả đời chưa từng một lần đi đâu ngoài khu vực quận 5. Người Hoa có mặt tại thành phố này rất sớm mà một số tên tuổi đã trở thành huyền thoại như chú Hỏa tức Hui Bon Hoa, Quách Đàm, chú Hỷ...

Thế nên Chinatown – phố Tàu vừa là biểu tượng của cộng đồng người Hoa chúng tôi sống xa quê hương nhưng luôn bị giằng xé giữa chuyện hội nhập với bản xứ và việc giữ gìn bản sắc văn hóa trong cộng đồng mình. Nghe lão trùm maphia già ngậm ngùi tâm sự, ông trùm ngạc nhiên nhìn lão. Lời lẽ của lão có vẻ là của một nhà nghiên cứu nhiều hơn là một tên maphia suốt đời chỉ biết đâm chém giết người, dường như hiểu điều đó, lão già cười khàn khàn. Vì tôi là người Hoa đấy ông trùm à.

- Tôi biết các ông có những phố tàu nổi tiếng trên thế giới – Ông trùm góp chuyện – Chinatown tức phố Tàu tại Yokohama, Nhật Bản là một trong những phố Tàu lâu đời và lớn nhất thế giới. Quartie Chinois tức khu phố Tàu theo cách gọi của dân chủ Paris, Pháp với những người châu Á nhập cư tại quận 13. Rồi phố Tàu cạnh khu Soho ăn chơi nổi tiếng tại thủ đô London nước Anh và khu phố Tàu lớn nhất nước Mỹ chính là tại thành phố San Francisco mà ngày Chinese New Year's Parade đã trở thành lễ hội mang tính truyền thống không thể thiếu được... Ngày nay phố Tàu của các ông trên thế giới được xem như là biểu tượng của quyền lực kinh tế với nước ở tại, chưa kể cả về chính trị nữa đấy.

May qua, hôm qua ông trùm có tiếp mấy gã bạn Việt về nước, trong đó có một người làm công tác nghiên cứu tình cờ ngồi cùng bàn với chuyện về nghe ông ta là dân nghiên cứu về văn hóa Hoa nên ông trùm mới nghe lỏm được mấy thông tin này và quyết định đem ra “trộ” lão già người Hoa này chơi. Quả nhiên lão maphia già cứ gọi là há hốc mồm nhìn ông trùm, gật

đầu lia lịa đầy vẻ thán phục.

- Thì ngày nay các ông cũng có những Little Sài Gòn đó thôi. Ngoài khu Little Sài Gòn tại quận Cam thuộc thành phố Westmister Nam California ra, nghe đâu cũng sắp có Little Sài Gòn tại quận Tender-loin thuộc San Francisco và hy vọng sẽ còn nhiều Little Sài Gòn nữa. Người Việt các ông cũng chịu khó lao động làm ăn cần cù đâu thua gì chúng tôi. Cứ thử nhìn lại thành phố Westmister trước 1975 thì biết, nó chỉ là một thành phố bỏ hoang. Ngày nay Little Sài Gòn đã trở thành một khu du lịch lớn với trung tâm mua bán khổng lồ tại đại lộ Bolsa và đang còn sắp lấn sang Sacramento nữa đấy.

Một kiểu khen lại lấy lòng chẳng, ông trù mìm cười.

- Trên 50 triệu người Hoa chúng tôi xa xứ đa số đều có tinh thần cần cù say mê trong làm ăn. Chúng tôi hình thành những mạng lưới kinh doanh không tên riêng, hình dạng và đây là những loại công ty gia đình được quản lý bởi người sáng lập, tạo thành những cộng đồng người Hoa chặt chẽ gồm những người Hoa chặt chẽ gồm những người cùng chung ngôn ngữ, cùng nếp sống văn hóa tinh thần. Cần cù làm việc liên tục hỏi và có niềm tin không lay chuyển trong kinh doanh với những ràng buộc về huyết thống hoặc của cộng đồng... Trong quan hệ kinh doanh chúng tôi thường nhấn mạnh đến niềm tin, chữ tín chứ không hẳn là những hợp đồng kinh tế ký kết mà còn là các trật tự có từ hàng ngàn năm theo cách hành xử mang tính truyền thống. Điều này đã tạo cho chúng tôi nhiều lợi thế trong kinh doanh, cho việc độc quyền kiểm soát, tập trung và điều hòa vốn. Ông trù mìm cười, nhiều nước châu Á đã có bài học về sức mạnh huyền bí khó kiểm soát nổi đối với những tập đoàn người Hoa các ông một khi nó muốn lũng đoạn thị trường. Bởi chính những sức mạnh này tạo thành các mạng lưới vô hình trong đó luật pháp chỉ có ý nghĩa vô cùng mờ nhạt. Tôi nhớ không nhầm thì miền Nam Việt Nam trước 1975 là tên tuổi của những ông trù Hoa kiều như Lý Long Thân, Lâm Lê Hồ, Mã Tuyên... một thời làm mưa làm gió trên thương trường Sài Gòn mà chính quyền cũ dù biết nhưng đành bó tay, là một bài học nhãn tiền ai cũng thấy. Lão già người Hoa gật đầu lia lịa khi nghe ông trù nhận xét.

- Nhờ vậy các băng đảng người Hoa như Tam Hoàng, Thanh Y bang...
- Không... không... - Lão già người Hoa xoa tay – Đừng ví chúng tôi với những Hắc bang mafia in Asia đó. Chúng tôi khác vì hoạt động theo tinh thần yêu nước của chủ nghĩa Tam Dân.

Lão già đứng dậy, sửa lại quần áo thẳng thớm, với nét mặt nghiêm trang có phần thành kính, trịnh trọng dẫn ông trùm vào nhà trong giới thiệu. Thái độ bất thường của lão làm ông trùm ngạc nhiên, quen biết nhiều năm rồi nhưng chưa bao giờ lão chịu giới thiệu cụ thể hơn cho ông trùm về băng đảng của lão. Thật ra ông trùm cũng không nhu cầu, cứ gọi là một băng mafia người Hoa là được rồi. Ông trùm quan niệm nó cũng như Hội Tam Hoàng, Tam Điểm, Thanh Y bang.. gì đó, và quan trọng là hợp tác đôi bên cùng có lợi là được, ngoài ra lão cũng chẳng thèm mất công tìm hiểu những hoạt động của nó làm gì cho phiền phức. Tôn trọng quy luật giang hồ không xía vào công việc nội bộ của nhau, đấy là nguyên tắc.

BÙI ANH TẤN
Hành trình của sói
Chương 2- 2

2

Chuyên án “cá độ 99” đã được thông qua với bút phê lập chuyên án của vị lãnh đạo cao nhất “cần phải làm rõ các vụ cá độ và bọn xã hội đen cấu kết để xử lý nghiêm khắc”. Anh thấy rõ ánh mặt và vẻ mặt ngạc nhiên của một số người tham dự cuộc họp ấy khi thấy bút phê có hàng chữ “cấu kết với bọn xã hội đen”. Trước đó, anh đã suy nghĩ rất kỹ, rất nhiều đêm trước khi gửi bản báo cáo lên cấp trên đề xuất duyệt kế hoạch lập chuyên án “cá độ 99” của đơn vị. Trong kế hoạch này anh đã tóm gọn nội dung những vấn đề nổi cộm trong thể thao thời gian gần đây, đặc biệt nhấn mạnh đến việc có sự cấu kết của những tên trùm cá độ thành phố với nhau nhằm khống chế tất cả các trận đấu và toàn bộ các mùa giải. Trong báo cáo của mình và trước đó trong những lần báo cáo ngày, trao đổi miệng lẫn trong các cuộc họp giao bang chung anh đã đánh động về chuyện tiêu cực trong thể thao hiện nay đã thành vấn nạn lớn mà nếu không có biện pháp ngăn chặn ngay sẽ trở thành nguy hiểm không lường được. Cái giá phải trả trước hết là lòng hâm mộ của người dân sẽ giảm sút, không tin tưởng vào các giải thể thao nữa và làm ảnh hưởng đến uy tín của đất nước. Nhất là trong thời kỳ mở cửa hội nhập như hiện nay mà thể thao, cụ thể là bóng đá, đôi lúc cũng là con đường ngoại giao tranh thủ bạn bè, mạnh và hiệu quả nhất.

Anh chứng minh và thuyết phục được nhiều đồng nghiệp lẫn các cấp lãnh đạo đồng ý, cần phải làm trong sạch thể thao, cụ thể là đối với bóng đá, đây là môn thể thao vua. Người ta thường nói rằng, không có bóng đá thì thể thao mất đi 50%, thậm chí 60-76% niềm yêu thích của mọi người. Sự hâm mộ bóng đá, lòng cuồng nhiệt với bóng đá mang tầm vóc của cả dân tộc, đôi lúc của cả hành tinh này. Bóng đá mang đến cho mọi dân tộc niềm đam mê, yêu thích và có thể xóa bỏ đi hận thù xa cách... Vì vậy anh chọn chuyện tiêu cực bóng đá làm điểm tấn công cũng là chuyện dễ hiểu, mà thật ra cũng chỉ có bóng đá tiêu cực mới có câu móc lũng đoạn, khống chế và

“kinh doanh bản”, cụ thể là móc ngoặc để ăn chia điểm, giúp nhau trụ hạng, lên hạng và cuối cùng chính là cá cược từng trái bóng thông qua từng trận từng giải. Qua đó anh cũng muốn chứng minh với mọi người rằng, không đơn giản là chuyện bắt xử lý một vài tên cá độ, vài cầu thủ thoái hóa biến chất vì tiền, vài vị huấn luyện viên lẫn ban lãnh đạo đội bóng A, hay B nào đó hám thành tích nên câu móc nhau dàn xếp tỷ số... mà là, đã có sự câu kết giữa những thế lực đen thông qua những tên trùm cá độ để tổ chức thành những đường dây cá độ có quy mô lớn với số tiền rất lớn.

Anh đã thành công, vị lãnh đạo của anh cuối cùng cũng đồng ý thông qua lập kế hoạch chuyên án “cá độ 99” với bút phê nhấn mạnh đến bọn xã hội đen câu kết và phải xử lý nghiêm minh.

Bước vào phòng làm việc mát rượi của bạn, anh đã thấy để sẵn trên bàn một bản photo kế hoạch xin thành lập chuyên án “cá độ 99” của đơn vị anh với bút phê cho phép thành lập chuyên án của lãnh đạo.

Những trang giấy nhàu nát, hình như bạn anh đọc khá nhiều lần trong khi vấn đề này không mới đối với bạn vì anh từng báo cáo miệng nhiều lần, tranh thủ sự góp ý và ý kiến chỉ đạo của bạn trên cương vị là người lãnh đạo trực tiếp.

Ngẩng đầu lên nhìn anh, bạn nói:

- Mà thành công bước đầu rồi đấy.

Và nhếch mép cười, nhưng là một nụ cười không trọn vẹn, đượm vẻ ưu tư. Hôm nay không uống rượu cũng chẳng có bia mà là trong căn phòng làm việc của bạn anh, với kế hoạch lập án.

Theo phân công, từ nay bạn anh là người trực tiếp chỉ đạo.

Khép những ngón tay trên tập hồ sơ, anh từ từ ngồi xuống nhìn thẳng vào bạn.

- Chúng ta làm việc chứ?

Dùng cây bút dạ quang màu đỏ, anh gạch một vệt đỏ kéo dài dưới dòng chữ bút phê “Chú ý yếu tố về ảnh hưởng chính trị” mà bạn anh phê kèm bên cạnh.

Bắt gặp ánh mắt tối sầm của anh, bạn cười nhẹ.

- Làm gì mà nóng tánh thế.

- Tôi hay đồng chí.

Nghe giọng sảng ngang của anh, sẽ là không nên nếu có giữa cấp dưới với cấp trên nhưng nên có ở bạn bè thân thiết hiểu nhau, bạn ngã người trên ghế nệm bành lớn, ngã ra sau, hai tay chắp trước bụng lơ đãng nhìn lên trần nhà một lúc khá lâu rồi uể oải nói chậm chậm.

- Chúng ta cần thống nhất làm rõ các đường dây cá độ bóng đá nhưng cũng cần chú ý đến việc có thể ảnh hưởng về chính trị nếu xảy ra.

- Thừa đồng chí trưởng ban chuyên án, đây là ý kiến chỉ đạo chính thức của đồng chí.

- Cứ coi là như vậy.

Tý nữa thì anh hét lên vì tức giận bởi sự thay đổi, nếu không muốn nói là quay quắt 180 độ bất ngờ của bạn anh. Không lẽ đây là chuyện chính trị, hay là sự lừa dối ngoắt ngoéo lật bàn tay mặt trước ra mặt sau. Trong vụ việc này, cụ thể là trong chuyên án “cá độ 99” vừa được thông qua đây có lẽ bạn là người hiểu anh nhất, hiểu cặn kẽ vấn đề nhất. Ngay từ những ngày đầu manh nha ý nghĩ khi phát hiện những hiện tượng không bình thường trong tiêu cực bóng đá, có khả năng sẽ liên quan đến nội bộ thì bạn là người anh đầu tiên báo cáo vụ việc, tâm sự cũng phải hay báo cáo tranh thủ ý kiến chỉ đạo cũng đúng, chỉ có điều tuyệt nhiên không thành văn bản báo cáo dù là một thông tin nhỏ trên báo cáo ngày của đơn vị bởi vì vấn đề khá phức tạp. Anh cùng bạn trao đổi cặn kẽ vấn đề, đánh giá từng vụ việc nhỏ, cùng nhau rút kết luận... Chính nhờ sự giúp đỡ hướng dẫn của bạn, thì dù sao cũng như cổ nhân nói hai cái đầu vẫn hơn một cái đầu, anh và bạn đã thống nhất trước với nhau về nội dung chính cần làm trong kế hoạch lập chuyên án này. Kế hoạch lập án “cá độ 99” đã được thông qua, coi như tạm thành công bước đầu, cánh cửa của vụ án bắt đầu hé ra. Trong anh dội lên niềm vui khi biết bạn được phân công làm trưởng ban chuyên án, anh làm thường trực, có nghĩa vụ việc từ nay sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Bất ngờ làm sao khi bạn anh chỉ đạo như vậy.

- Có những điều mà chẳng hình dung ra được đâu, cuộc sống...

- Tao không thích cái lý luận ấy – Anh gạt ngang.

Bạn anh thở dài.

- Có phải bây giờ mày đã lên lãnh đạo nên phải như vậy...

Bạn anh không trả lời.

- Và không chừng còn lên nữa. Hôm trước tao gặp chú Năm, ông nhắc mày nhiều lắm, khen quá trời. Ai không biết chú Năm, không chừng mày...

- Ê... đừng mĩa mai nhau vậy chứ.

...

- Thôi, làm ly trà cho bớt nóng đầu mày đi đã.

...

- Mày phải hiểu tao và tao luôn luôn ủng hộ mày. Tuy nhiên trong chuyện này, ngày đầu tao đã nhắc mày hết sức cẩn thận. Đôi lúc mọi chuyện không đơn giản như tao với mày nghĩ đâu.

Bạn anh đứng dậy tiến sau lưng anh vỗ nhẹ vai. Không lẽ bạn anh sợ mà sợ cái gì cơ chứ, sợ liên quan đến bọn xã hội đen thì chúng trả thù chẳng, không, anh chẳng tin chút nào, bạn của anh đâu phải là một kẻ nhát gan như vậy. Mà mục đích thật sự của chuyên án này, như anh và bạn anh đã thống nhất từ đầu là lập ra với mục tiêu chủ yếu nhằm vào cá độ bóng đá, ngoài ra còn nhằm vào thứ thế lực xã hội đen đang câu móc vào trong bóng đá. Mục tiêu này anh và bạn anh đã thống nhất với nhau ngay từ ngày đầu, mặc dầu lúc đầu bạn anh cũng có ngần ngại bởi nếu nhằm vào bọn xã hội đen không nằm trong chức trách đơn vị an ninh của anh phụ trách. Do vậy, anh và bạn anh đã thống nhất là sau khi làm rõ được một mảng tiêu cực này cần phải có sự kết hợp với các đơn vị thuộc khối cảnh sát để cùng tiến hành làm, lấy việc giải quyết thành công vụ án đánh bạc dưới hình thức cá độ bóng đá tại giải vô địch quốc gia năm 1997 làm khuôn mẫu.

Thế nhưng trước khi thông qua kế hoạch lập án này thì cả anh lẫn bạn anh đều có những thông tin làm bạn và anh rất đau đầu. Dường như – vẫn là hai chữ dường như – có một sự thông đồng bao che giúp sức nào đó từ bộ phận nhỏ nằm trong lực lượng công an, cụ thể là một vài cá nhân nào đó giúp sức, tuy không phải tham gia cá độ bóng đá mà là một sự bảo kê hiểu theo kiểu làm ngơ cho qua những vụ việc tiêu cực trong chức vụ quyền hạn, họ thừa biết nhưng không làm, không giải quyết nổi khi vấn đề đến tay. Như vậy, nếu kế hoạch này kết hợp với họ sẽ bị bể ngay từ đầu bởi sự lọt lộ

thông tin hay nói cách khác là chuyên án “cá độ 99” sẽ bị bế tắc “bế án” ngay. Anh và bạn anh đều hiểu rằng dứt khoát không thể tránh khỏi có việc phối hợp giữa các đơn vị nghiệp vụ trong vụ án này. Công an vốn là một lực lượng hữu cơ cùng làm chung nhiệm vụ bảo vệ an ninh quốc gia và giữ gìn trật tự an toàn xã hội. Là một bộ máy hoạt động nhịp nhàng thông suốt giữa cấp trên với cấp dưới, giữa đơn vị này với đơn vị kia, xưa nay vẫn vậy, có nghĩa công việc của đơn vị anh không thể “ôm” một mình trọn vụ án này, nó vẫn phải thông báo và kết hợp với các đơn vị nghiệp vụ khác là điều hiển nhiên và như thế thì... thốt nhiên... anh reo lên...

- Mà đã...

Bạn anh cười ha hả.

- Bây giờ mà mới nghĩ ra à?

- Tao xin lỗi vì nghĩ sai về mà.

Rõ ràng với ảnh hưởng và quyền hạn của mình, bạn của anh đã khôn ngoan lồng vào trong ý chỉ đạo chuyên án này là chuyện ảnh hưởng về chính trị. Rất khéo léo, bởi nếu là chính trị thì hoàn toàn nằm trong chức năng nhiệm vụ của đơn vị anh. Có nghĩa là ít ra nó cũng được bảo vệ bí mật trong phạm vi có thể không phải phối hợp kết với một vài đơn vị thuộc khối khác, nhất là lực lượng cảnh sát mà anh biết chắc là đang có sự bao che của một vài cá nhân từ cấp này đến cấp kia, bởi như vậy khả năng lộ lọt thông tin ra ngoài là điều chắc chắn xảy ra. Cho nên bạn anh mới nhấn mạnh đến yếu tố chính trị đặt lên hàng đầu trong bút phê mà không nhắc đến những yếu tố khác là vì vậy.

- Tao luôn luôn thống nhất với mà ngoài mục tiêu làm trong sạch thể thao, cụ thể là xử bọn cá cược bóng đá thì mục tiêu quan trọng khác của chúng ta là nhằm vào bọn gian hồ xã hội đen đã và đang hình thành những đường dây câu móc vào bóng đá và... - Bạn anh lửng lơ câu nói, bởi điều ấy anh và bạn anh đều hiểu – Tuy nhiên – Bạn anh nói khẽ - Có lẽ bây giờ mà chưa hình dung ra sự phức tạp của nó đâu, rồi sẽ thấy.

Bạn anh là một người thông minh, rất thông minh. Cả hai cùng xuất thân là học sinh miền Nam, cùng vào ngành an ninh và tham gia đánh giặc từ trước 1975. Cuộc đời của bạn khá long đong lênh đênh hết trời lên lại tụt xuống

trong ngành công an, chuyển đổi liên tục, có những lúc tưởng chừng như phải cởi bỏ áo công an chuyển sang làm công việc dân sự khác, thế nhưng cuối cùng bạn anh vẫn vượt qua được sóng gió trở thành một người lãnh đạo đầy kinh nghiệm từng trải và anh chẳng cảm thấy tự ái hay phiền lòng mà còn mừng cho bạn. Chính sự trôi nổi trải qua nhiều đảng cay trong cuộc đời làm chính chính trị đã cho bạn anh nhiều kinh nghiệm và sự khôn ngoan túc trí mà chẳng một giáo trình trường đại học nào dạy dỗ cả. Nó là trường đời với nhiều gian truân có thăng có trầm, có mưu mô thủ đoạn, có nước mắt có nụ cười và cả hạnh phúc trong đảng cay mà ít ai hiểu nếu không phải là người trong cuộc. Vì thế, anh luôn hừa nhận và khâm phục khả năng lãnh đạo chỉ huy của bạn.

Trong chuyên án này, anh có thông tin của riêng anh và bạn anh có những thông tin mà ngay cả anh cũng không thể biết được. Cho nên bạn anh tỏ ra dè dặt ngay từ phút đầu bởi có lý do riêng của nó, mãi sau này anh mới hiểu và rất khâm phục bạn anh.

- Mục tiêu chính vẫn là bọn cá độ bóng đá nhưng cần tìm hiểu chuyện ảnh hưởng chính trị có thể xảy ra và...

- Tôi hiểu thưa đồng chí trưởng ban chuyên án.

Bạn cười.

Bạn lại bàn, viết mấy chữ lên bản kế hoạch “Bố trí sau tết hạp án để đánh giá hoạt động của cá độ và bàn kế hoạch đấu tranh”.

- Rõ, thưa đồng chí.

BÙI ANH TẤN
Hành trình của sói
Chương 2- 3

3

Đẩy cánh cửa bên hông ngôi miếu, lão già nhường đường bước vào trước. Ông trùm bước vào với thái độ tò mò hoài nghi vì không hiểu lão maphia già này sắp diễn tuồng gì. Đập vào mắt ông trùm là một bàn thờ sáng rực nhang đèn tỏa hương thơm ngào ngạt, trên đó là tấm hình mà ông trùm không rõ, nhưng nhìn cung cách thờ phụng như thế này thì lão đoán thầm, đây có lẽ là vị tổ sư nào đó của bang phái. Cụ thể là người lập băng đảng này chẳng hạn, người Hoa hay có truyền thống thờ phụng những người khai sơn lập phái và maphia cũng vậy.

- Đây là Quốc phụ của chúng tôi mà là Tổ phụ cũng đúng.

Khi nghe lão già giới thiệu tý nữa ông trùm té ngựa. Kiến thức hiểu biết của ông trùm chưa đầy móng tay nhưng kiến văn giang hồ của lão thì in mấy cuốn sách chẳng hết. Nói thì nói thế chứ ông trùm cũng không dốt đến độ chẳng biết gì, thế nên khi biết đây là nơi thờ của trí sĩ yêu nước Tôn Trung Sơn của Trung Quốc thì lão ngạc nhiên vô cùng. Không hiểu Tôn Trung Sơn sẽ nghĩ gì khi biết mình được một băng đảng maphia tôn thờ như Tổ phụ không nhỉ.

Sau khi gióng chuông, thành kính thắp mấy nén nhang khẩn khứa lia lịa, lão già kể.

Người sáng lập băng đảng chúng tôi vốn là một người theo chủ nghĩa Tam Dân của Quốc phụ Tôn Trung Sơn. Trước khi sáng lập nên nền công hòa dân chủ trong cuộc cách mạng Tân Hợi 1911, lật đổ triều Mãn Thanh thì Tôn tiên sinh bôn ba hải ngoại để tuyên truyền chủ nghĩa Tam Dân của ông. Đó là đoàn kết mọi lực lượng dân tộc chống chủ nghĩa phong kiến, chống thực dân. Gần năm 1900, Tiên sinh từ Hồng Kông ghé qua Sài Gòn ở gần một tháng trước khi đi Singapore. Ông đến Sài Gòn tất ba lần trong các năm 1900, 1903, 1906 và ông nhận thấy cộng đồng Hoa kiều tại đây rất đông nên đã quyết định lập phân hội hải ngoại “Trung Quốc đồng minh

hội” với mục đích quyền tiền để lật đổ triều đình Mãn Thanh. Và vị tiền bối của băng đảng chúng tôi thời điểm đó là một thành viên trẻ và một trong những thành viên đầu tiên của phân hội hải ngoại này, hoạt động rất hăng say, được mọi người tín nhiệm. Thậm chí Tôn tiên sinh còn dự định đưa về Trung Quốc để cùng hoạt động với mình. Rất tiếc mọi chuyện rẽ sang những bước ngoặt khác. Lão già thờ dài.

- Người Trung Hoa ai cũng kính trọng và gọi Tôn tiên sinh là “Quốc phụ”, bất kể chính kiến phe phái. Riêng với chúng tôi, vì những lý do trên nên còn gọi tiên sinh là Tổ phụ.

Ông trùm gặt gù, ra là vậy.

Trong quá trình quyền tiền cho phân hội hải ngoại “Trung Quốc đồng minh hội” đã xảy ra những hiểu lầm lẫn nhau. Thật ra trước đó cũng có ý kiến ngấm ngấm trái ngược nhau, nhưng trước úy tín và tâm lòng yêu nước bao la quảng đại của Tiên sinh mà không ai dám làm bậy. Khoảng đầu năm 1907, sau khi Tiên sinh bị Nhật trục xuất từ Hà Nội vào Sài Gòn thì ông có chấn chỉnh những hoạt động của phân hội, mọi tranh chấp tạm lắng xuống, nhưng rồi khi ông trở ra Hà Nội và đi về liên tục giữa hai thành phố để bắt tay vào chuẩn bị hoạt động vũ trang ở vùng giáp biên giới phía Nam Trung Quốc, việc nhiều nên Tiên sinh quản lý hoạt động của phân hội không xuể, dù có ủy quyền người thay mình, do vậy những tranh chấp tiếp tục bùng lên. Sau khi Tiên sinh về lục địa hoạt động chuẩn bị cho cách mạng Tân Hợi thì tranh chấp trong phân hội trở nên gay gắt. Vì bị hiểu lầm nên vị tiền bối của chúng tôi rời bỏ phân hội. Ông đã đi Trung Quốc tìm gặp Tôn tiên sinh để giải bày nỗi lòng và xin ở lại bên ấy để hoạt động luôn. Rất tiếc vì nhiều lý do khác nhau mà ông đã không gặp được Tiên sinh. Sau đó ông định cư tại đảo quốc Đài Loan và tiếp tục tinh thần Tam Dân của Tôn tiên sinh mà xây dựng tổ chức của mình. Đến khi lià đời, điều làm ông ấy áy náy nhất là đã không được gặp Tôn tiên sinh. Vì vậy ông luôn căn dặn anh em chúng tôi là dù làm gì cũng luôn phải lấy tinh thần Tam Dân, đoàn kết mọi người Trung Quốc, tất cả đều vì tổ quốc đặt lên hàng đầu. Sinh thời Tiên sinh từng rất lo lắng cho người Trung Quốc chúng tôi “như đồng các ròi”, chia năm xẻ bảy không đoàn kết được. Chúng tôi thờ Quốc phụ hay

Tổ phụ cũng là vì vậy, lão già kết luận.

Ông trùm nghi hoặc nhìn lão maphia già đang nói chuyện. Dưới ánh đèn mờ, lão già ưỡn ngực, mắt sáng long lanh, vẻ đầy kích động khi nói. Một câu chuyện thần thoại chẳng. Có lẽ chủ nghĩa Tam Dân yêu nước của Tôn Trung Sơn đã bị những tên maphia này lợi dụng, bịa đặt và gắn vào hoạt động của băng đảng của mình nhằm nâng cao uy tín cho băng đảng, ông trùm mỉm cười. Chẳng bao giờ vị Quốc phụ vĩ đại của nhân dân Trung Hoa kia lại ngờ rằng có một ngày chủ nghĩa của ông đã bị lợi dụng một cách thô thiển trắng trợn đến thế. Nghĩ vậy nhưng ông trùm không nói ra, sợ lão bạn già mình méch lòng. Hư thực thực giả trong chuyện này thật khó nói, thôi cứ để mặc lão ta say sưa với chủ nghĩa Tam Dân maphia của lão ta. Kệ cái chủ nghĩa ấy, suy cho cùng, maphia thì là maphia, thêm màu mè chi cho mệt, đúng là chỉ có mấy anh Ba Tàu có khác. Ông trùm lảng lảng đến trước bàn thờ Tôn Trung Sơn, thành kính thắp cho ông mấy nén nhang trước ánh mắt hài lòng của lão bạn già, rồi đi ra ngoài.

Những băng đảng maphia người Hoa trải dài hơn nửa vòng trái đất. Một sự thật hiển nhiên là ở đâu có người Hoa thì ở đó có băng đảng xã hội đen và hoạt động của nó đôi lúc còn lẫn lộn vào hoạt động thần quyền mê tín của những họ tộc dòng họ và bang phái, nhóm dân nói tiếng của từng vùng miền khác nhau như Tiều, Hẹ, Thượng Hải, Quảng Đông, Triều Châu... khôn thì khôn quá thành quý quyết đến tàn bạo và ngu ngơ anh hùng mã thượng theo kiểu kiếm hiệp Tàu thì cũng là người Hoa, giả thật thật giả khó biết đâu mà lường. Tốt, có những người cực kỳ tốt và sống rất chân thật, trung thành nhưng cũng có những kẻ xảo quyết đến kinh hoàng. Bắt tay làm ăn với những con người này nên luôn luôn chừa một con đường khác, cả tin thì có mà bán mạng cho chúng, chết lúc nào không hay. Đây là lời dạy bảo khôn ngoan của một bậc đàn anh nay đã rút lui vào bóng tối ở ẩn và phải trả giá đắt bằng nhiều vết sẹo trên thân thể mới rút ra được kinh nghiệm ấy để truyền cho ông trùm từ khi còn trẻ, mới tập tễnh bước chân vào chốn giang hồ. Nhưng rõ ràng với lợi thế về ngôn ngữ, văn hóa và tính liên kết cộng đồng rất cao của người Hoa nên băng đảng maphia Hoa đã giữ được bí mật trong làm ăn công khai hợp luật lẫn làm ăn phi pháp làm

cho lực lượng bảo vệ luật pháp của nước sở tại nhiều lúc phải chào thua, không cách gì xâm nhập hay mua chuộc được và rất vất vả trong việc đối phó với những băng đảng tội phạm người Hoa là vì vậy.

- Ông thấy đấy, ở đâu trên thế giới này có người Hoa thì ở đó có chúng tôi – Lão già Hoa kiêu cười ý nhị - Và chúng tôi làm ăn rất kín đáo.

- Tín Mã Nàm... - Như một câu hỏi buộc miệng, ông trùm lơ đãng nhắc đến tên trùm xã hội đen người Hoa Tín Mã Nàm nổi đình nổi đám trước 1975.

- Tín Mã Nàm... - Lão già gật gù – Trước 1975, nhất là thập niên 60, gần như toàn bộ hoạt động kinh doanh buôn bán của người Hoa tại Sài Gòn, nhất là khu vực quận 5, đều bị băng đảng của ông ta khống chế. Tôi biết, tuy lúc đó tôi chưa ở Việt Nam. Nhưng...

Lão già nhếch mép, cái nụ cười khẩy mà ông trùm rất ghét bởi thấy nó gian trá quá. Miệng móm, răng thiếu, nói thì đôi lúc phều phào thiếu gió. Còn may là lão ta chưa giả giọng lớ lớ như mấy cha Ba Tàu Chợ Lớn, nhưng vẻ xảo quyệt luôn hiện rõ ở đôi mắt láo liên nhìn ngang liếc dọc mà lai luôn nhìn lén lút, ít khi nhìn thẳng vào mặt ai. Và một thằng đàn em của ông trùm cũng từng có tiếng cười như vậy, kết quả bị ông trùm đấm cho gãy mấy cái răng với lời phán, cười thấy ghét. Nhưng với lão già này thì ông trùm đành chịu dù rất bực trong lòng. - Chúng tôi có những người bạn tốt như Lý Long Thân hay Mã Tuyên... để điều đình hoạt động với Tín Mã Nàm. Có lúc chúng tôi dự định bắt tay với ông ta, nhưng con người này sau này nông cuồng quá, không thể chung sức được. Khuyên can, nhắc nhở, răn đe... đều vô hiệu, vì thế chúng tôi quyết định bỏ rơi ông ta. Và trận chiến đấu sau đó giữa ông ta với các băng đảng khác tại Sài Gòn kết quả thật thảm bại thế nào chắc ông trùm biết rõ rồi chứ.

Không chờ ông trùm trả lời, lão già cao giọng.

- Một nguyên tắc tối cao của tổ chức chúng tôi là tránh tối đa mọi va chạm với chính quyền sở tại. Tất cả chỉ giải quyết trong nội bộ chúng tôi với nhau theo luật lệ đã có sẵn từ nhiều năm nay rồi.

Ông trùm gật gù đồng ý điều đó, lão biết ngay tại đất Sài Gòn này thôi trước và sau 1975 các băng đảng xã hội đen người Hoa vẫn luôn luôn tồn

tại. Trước 1975 một số băng đảng xã hội đen người Hoa còn gắn kết với các hoạt động kinh doanh thao túng thị trường của một số trùm tài phiệt người Hoa mà chính quyền dù biết nhưng cũng bất lực. Sau năm 1975, các hoạt động của chúng kín đáo hơn, kín kẽ hơn và đặc biệt từ trước đến nay luôn được nấp dưới danh nghĩa của các hội nhóm từ thiện, tôn giáo, các bang hội, hội quán... tất cả đều gói trọn trong cộng đồng người Hoa, rất ít hoặc hầu như không có người Việt hoặc chủng tộc khác tham gia. Sau năm 1990, khi Việt Nam đang đổi mới mở rộng cửa làm ăn thì một số băng đảng bắt đầu tìm vào Việt Nam hoạt động dưới danh nghĩa một số công ty TNHH hoặc liên doanh với nước ngoài. Các hoạt động “đen” như rửa tiền, trốn lậu, bảo kê, thậm chí là bắt cóc tổng tiền và giết người theo đơn đặt hàng đều được tiến hành một cách kín đáo và hoàn toàn bí mật. Tất cả cũng đều được gói gọn trong cộng đồng người Hoa. Bao trùm lên tất cả là một tấm màn thần bí đe dọa khủng bố mà nạn nhân dù sống hay chết cũng không dám hé răng khai báo với chính quyền, nếu như không muốn bị thanh trừng tàn bạo hơn bởi chúng đã khống chế những doanh nhân người Hoa này ngay từ gốc và buộc nạn nhân phải im lặng “đóng thuế” nếu như không muốn người thân ở bản quốc bị trừng phạt. Kể cả những vụ mà chính quyền sở tại nghi ngờ cho tiến hành điều tra, cũng bất lực vì không được sự hợp tác của chính nạn nhân.

- Người ta hay nói đến maphia Ý hay Mỹ và sau này là Nga... với bọn này chính là luật Omega-im lặng, dựa trên sự đe dọa trả thù bằng máu và tiền mua cáo ngất, tuy thế không hẳn là hoàn hảo bởi vẫn có những kẻ hèn nhát phản bội hợp tác khai báo với cảnh sát, kết quả là sự trấn áp của chính quyền. Nhưng với chúng tôi, nó chỉ tồn tại như các băng đảng Yakuza Nhật và các băng đảng người Hoa mà thôi, còn ở Việt Nam thì...

Ông trùm nhếch mép, cười nhạt.

- Hình như ông đang định dạy bảo chúng tôi?

- Không... không.. xin ông trùm đừng nói vậy – Lão già người Hoa vội xua tay lia lịa – Chúng ta là bạn bè và những điều tôi đang nói với ông đây trên tư cách bạn bè.

Có lẽ nghĩ ông trùm giận nên lão Hoa kiêu vội kết luận câu chuyện.

- Tinh thần đoàn kết, tương ái giúp đỡ lẫn nhau, sự liên kết văn hóa có cội nguồn và cùng chung ngôn ngữ của người Hoa chính là sức mạnh giúp chúng tôi khi hoạt động ở ngoài lãnh thổ nước mình và cũng đảm bảo bí mật hoạt động cho những băng nhóm chúng tôi mà không sợ bị tiết lộ, đây chính là thế mạnh để đối phó với chính quyền sở tại, trong đó có cả Việt Nam.

Những điều nay thì con cáo già maphia người Hoa nói hoàn toàn đúng, ông trùm thờ dài. Một thực tế cho thấy, những người Hoa đi tha hương cầu thực để kiếm sống từ nhiều thế kỷ trước rất biết dựa vào nhau tạo thành sức mạnh cộng đồng để giúp nhau cùng phát triển. Người ta dễ dàng nhận thấy các cộng đồng không lồ người Hoa ở Mỹ, Pháp, Anh, Malaysia, Việt Nam. Họ sống rất đoàn kết, tương thân tương ái giúp đỡ nhau. Phải nói người Hoa có một lịch sử di dân và có kinh nghiệm phong phú về đời sống của người di dân. Ngược lại với người Việt, lịch sử di dân không có và nếu có cũng chỉ sau 30.4.1975, do vậy không thể so sánh bằng số lượng người Hoa ở nước ngoài. Người Việt sống lẻ tẻ vài trăm ngàn người ở nước này hay nước kia, nhiều nhất là Mỹ cũng chỉ hơn một triệu người và rải rác khắp nơi trên nước Mỹ rộng lớn. Nhìn chung người Việt ở nước ngoài có tâm lý sống co cụm, mạnh ai nấy sống, mạnh ai nấy kiếm tiền, ít quan tâm đoàn kết với nhau. Một số nơi còn bị nhạt nhòa chìm hẳn vào với người bản địa, mất đi bản sắc riêng. Có hoạt động chăng cũng chỉ có mấy cái hội đoàn vớ vẩn bên Mỹ, Pháp, Úc, hoạt động ba lằng nhằng và chủ yếu lồng vào các yếu tố chính trị của mấy thằng cò mồi dựa vào đó để kiếm chác đồng tiền dựa trên mồ hôi nước mắt của chính đồng bào mình hơn là sự đoàn kết tạo sức mạnh. Sau mấy chuyến đi Mỹ và châu Âu về, ông trùm đã nhận ra điều đó.

Ngày nay khi ở vị trí ông trùm của các ông trùm thì lão rút ra kết luận rằng, với băng nhóm giang hồ xã hội đen trong nước từ trước đến sau năm 1975 tất cả như bầy thú hoang với nguyên tắc, con thú mạnh nhất sẽ đứng đầu bầy nhưng một mai nó suy yếu, tức khắc sẽ có con thú khác nhảy lên thay thế ngay. Luật của giang hồ tức là luật của rừng xanh mà luôn luôn là những cuộc chiến cắn xé chém giết lẫn nhau không thương tiếc để giành vị

trí cầm đầu. Con lớn giết con bé, con mạnh hiếp con yếu, đây là giang hồ Việt Nam và cũng còn mang tính quy luật chung của các băng đảng xã hội đen khác tại nhiều nước. Tại sao lại không như bọn maphia người Hoa, người Nhật... Và lão tía rút ra nhiều kinh nghiệm từ bọn này. Để củng cố vị trí thế đứng đầu của mình được lâu dài, lão đã dày công xây dựng một băng nhóm của riêng lão với sức mạnh mà không một băng nhóm giang hồ xã hội đen nào có thể thay được, đó là đưa tất cả các con cháu, trai gái, dâu rể cùng tham gia vào băng nhóm và giao cho chúng giữ những vị trí quan trọng khác nhau theo phương châm giọt máu đào hơn ao nước lã và với bọn đàn em thân cận thì chúng chỉ có những vị trí râu ria mờ nhạt bởi lão hoàn toàn hiểu rằng để cho băng nhóm của mình tồn tại và phát triển có cần nhiều yếu tố khác nhau, nhưng xương sống quan trọng nhất đó chính là sự đoàn kết tạo sức mạnh cùng nhau làm ăn và giữ bí mật tuyệt đối các hoạt động phạm pháp. Trong trường hợp này yếu tố gia đình thân thuộc là bảo đảm nhất bởi giữa người nhà với người nhà dễ nói chuyện và tin cậy nhau hơn. Nguyên tắc này hình thành từ của các đại gia đình maphia Ý, lão thêm vào một số nguyên tắc khác của bọn maphia người Hoa. Nó đã hoàn hảo chưa, nhiều lúc ông trùm tự hỏi như vậy và soát xét lại thì lão thừa hiểu rằng chưa, vẫn còn nhiều chệnh mảng của băng nhóm mình và nhiều lúc vượt qua tầm kiểm soát của lão, làm đổ bể nhiều dự kiến tính toán của lão. Phải chăng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên – nhiều lúc ông trùm tự an ủi mình như vậy.

Chủ nghĩa bầy đàn, giá như lão làm được điều ấy nhỉ, ông trùm ước mơ.

BÙI ANH TẤN
Hành trình của sói
Chương 3 -1

1

Chuyên án “cá độ 99” đã có dấu hiệu bị “câu dằm”. Án bị câu dằm vốn là điều không hay ho gì trong án đấu tranh. Nguyên nhân chủ quan chính là sự yếu kém về nghiệp vụ từ năng lực chuyên môn của cán bộ chiến sĩ tham gia án đến các biện pháp nghiệp vụ, và đã không thu được kết quả như ý muốn. Ngoài ra án câu dằm cũng còn do những nguyên nhân khách quan ngoài ý muốn như điều kiện chưa cho phép để “cất lưới”, chưa thuận lợi về mặt đối nội, đối ngoại và cần thiết phải kéo dài nhằm đến mục tiêu khác.

Mục đích ban đầu khi lập chuyên án “cá độ 99” là nhằm đến bọn trùm cá cược bóng đá câu kết với bọn xã hội đen để khống chế, lũng đoạn thể thao, cụ thể là bóng đá. Nhưng thật ra mục đích sâu xa đối với anh và ban chuyên án là muốn thông qua bọn trùm cá cược bóng đá này để đi vào làm rõ hoạt động phạm pháp của bọn giang hồ xã hội đen đang hoành hành hiện nay. Trong năm qua, chuyên án cũng làm rõ ít nhiều những hoạt động phạm pháp của một số tên trùm cá cược và đường dây cá độ của chúng, đã có thể bắt xử lý một số tên cùng một số vụ việc tiêu cực. Tuy nhiên, anh và ban chuyên án vẫn chưa quyết định cho phá án bởi không muốn lập lại kết quả của một chuyên án đã làm năm 1997 trong giải vô địch quốc gia, các anh đã làm rõ và với số tiền vài trăm triệu cho đến tiền tỷ, đưa ra truy tố với tội danh đánh bạc thì kết quả xử lý nhẹ hều, dăm ba năm tù, có khi chỉ là án treo. Vài ba cầu thủ lẫn ban huấn luyện bị cảnh cáo, treo giò, không huấn luyện, chuyển đội này sang đội kia. Cuối cùng vẫn vậy. Bằng chứng là những tên bị án treo cảnh cáo trước tòa, kể cả những tên vừa mới trong tù ra trong vụ cá cược năm 1997 thì nay lại lao vào việc cá cược bóng đá nữa, thậm chí bây giờ chúng tổ chức thành những đường dây tinh vi hơn, kính đáo hơn và xảo quyệt hơn để đối phó với cơ quan điều tra. Có nghĩa, đầu vẫn hoàn đầy và chuyện tiêu cực trong thể thao vẫn là vấn nạn mặc cho dư luận và báo chí kêu la ầm ầm. Với anh và ban chuyên án là phải làm sao cắt

được mẻ lưới thật dày, có ý nghĩa, dù không giảm hẳn chuyện tiêu cực trong bóng đá nhưng chí ít cũng phải giải quyết được vấn đề này một cách cơ bản. Mà như vậy, có nghĩa là sẽ đụng chạm đến một thế lực khác, mạnh hơn và đáng sợ hơn rất nhiều. Một tập đoàn tội phạm, một băng nhóm giang hồ xã hội đen hoạt động theo kiểu maphia hay còn là gì nữa khi nó liên quan đến vấn đề nội bộ của ngành và một số ban ngành khác... đó là những vấn đề mà anh luôn trăn trở muốn làm rõ. Thế nhưng người bạn thông minh khôn ngoan của anh mà ngày từ khi anh mới “bật mí” về những suy nghĩ manh nha đã hỏi anh suy nghĩ kỹ chưa và lường hết trước những khó khăn sẽ vấp phải chưa. Đến nay sau hơn một năm làm chuyên án “cá độ 99” thì anh mới thấm thía những lời bạn nói, anh thấy mình mất ăn mất ngủ nhiều hơn. Cả một năm với những báo cáo lẻ tẻ lật vạt của chuyên án, kết quả không cao và tài liệu chứng cứ thu về quá ít, không đạt yêu cầu đặt ra và đã không thiếu gì những lời xầm xì to nhỏ đến tai anh rằng việc khi lập chuyên án này mục đích yêu cầu đặt ra rất to tát ghê gớm nhưng đến nay lại không hiệu quả. Như vậy có nghĩa năng lực thường trực ban chuyên án – tức là anh – yếu. Không thiếu gì những kẻ vốn không ưa anh nhân dịp này tung tin nhằm hạ uy tín anh và những người tốt thì lo ngại về những ảnh hưởng đến với anh... nhiều lắm.

Anh mỉm cười, bình tĩnh lắng nghe.

Bạn anh, trong nhiệm vụ quyền hạn của mình, đã giúp anh một việc rất lớn là đưa yếu tố an ninh vào chuyên án này nhằm “bảo toàn” những bí mật của chuyên án với mục đích tạm thời không phối hợp với các đơn vị nghiệp vụ thuộc các khối khác, nhất là lực lượng cảnh sát, bởi anh và bạn hiểu rằng đang có “sâu mọt” trong nội bộ. Chỉ cần thông tin rò rỉ ra ngoài thì chuyên án sẽ bị “bể” ngay. Theo báo cáo tuần, tháng, quý công khai, mọi người đều biết mục tiêu của chuyên án, đến nay sau một năm xem ra án vẫn chưa đạt yêu cầu đặt ra cho nên không thể kết thúc chuyên án được. Anh chấp nhận uy tín của mình bị thử thách khi để án “câu dằm” với những tài liệu chứng cứ về tiêu cực trong thể thao rất ít; chuyên án hoạt động chậm, hiệu quả kém... nhằm bảo vệ bí mật những kế hoạch khác. Trong thời gian này anh và ban chuyên án tập trung dành hết tất cả sức lực, trí tuệ nhằm đến làm rõ

những đối tượng khác: Bọn tội phạm giang hồ xã hội đen. Thông tin tài liệu thu được từ những đối tượng này lại nhiều, rất nhiều. Kết quả làm cho anh có thêm nhiều đêm mất ngủ nhưng điều anh ngạc nhiên là tóc mình đến nay sao chưa bạc, trong khi tóc bạn anh cũng chưa bạc nhưng rụng đi nhiều.

- Lúc trước tao ra đường có mấy em trêu tao là chú để rồi gọi anh, còn bây giờ thì chú thiệt rồi. Bạn anh than thở, anh phì cười và tự nhiên thấy thương bạn quá. Dù gì anh cũng chỉ là chỉ huy đơn vị cấp cơ sở, sức ép trên dưới cũng vồn vện trong cấp phòng hoặc cấp cao hơn một bậc, còn bạn anh là lãnh đạo ngành cấp thành phố, trong trường hợp này còn được hiểu như là sự “bao che” cho anh thì dĩ nhiên sức ép sẽ nặng nề hơn nhiều, huống chi con đường sự nghiệp thăng tiến của bạn anh còn mở rộng. Mà trong chính trị thì nghiệt ngã lắm.

Đến nay ban chuyên án đã hình thành được một sơ đồ băng nhóm, mối quan hệ nhặng nhịt của bọn giang hồ xã hội đen thành phố và đường dây tội ác của chúng. Có cái khẳng định được đã làm rõ và có cái chưa làm ra. Còn quan hệ của chúng, xem ra không quá khó để nắm bắt, tuy thế vẫn là quan hệ “mờ mờ nhân ảnh”, nhất là liên quan đến các cơ quan nhà nước từ ngành ngoài cho đến nội bộ công an, từ cấp cơ sở phường, quận huyện cho đến cấp cao hơn nữa ngoài Trung ương. Bạn anh lắc đầu nói “mò mò nhân ảnh” mới đúng. Anh thầm thừa nhận như vậy với bạn, nó mờ mờ bởi nó có thể thấy có thể không và chuyện dường như ai cũng biết nhưng để khẳng định quả chỉ có mò mò mà thôi.

(Còn tiếp chương 3)

BÙI ANH TẤN
Hành trình của sói
Chương 3 -2

2

Đầu tiên là những đường dây cá cược bóng đá. Nó ăn sâu vào từng đội bóng, đến từng cầu thủ, huấn luyện viên cho đến ban điều hành của đội bóng và khống chế đến từng giải chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp. Thủ đoạn khá đơn giản, tung tiền mua chuộc cầu thủ, nhất là với cầu thủ nổi tiếng, mua từng trái bóng với giá vài chục triệu trở lên. Có lúc là một tên cá cược đứng ra, có lúc thông qua người thân, bạn bè hoặc qua một cầu thủ biến chất trong đội bóng, từ cầu thủ này để mua các cầu thủ khác. Cũng không hiếm trường hợp là ban huấn luyện tham gia, cũng vì tiền và thành tích đội bóng... Tất nhiên cũng có lúc bị lật kèo bởi giờ phút chót cầu thủ đá không như ý muốn hoặc vì lương tâm, vì bị phát hiện hoặc bị nhóm cá cược khác tung tiền nhiều hơn và rồi không tránh khỏi bị đe dọa thanh toán giữa nhóm này với nhóm kia mà các cầu thủ là nạn nhân. Thủ đoạn của bọn chúng khá tinh vi nhưng cũng rất trắng trợn. Đã xuất hiện một số tụ điểm cá cược bóng đá lớn của thành phố núp dưới danh nghĩa câu lạc bộ bi da, quán cà phê, thực chất là nơi tập trung rất đông dân cá cược, nhất là luôn có vài gương mặt trùm cá cược, thành phần rất hỗn tạp. Bọn này chỉ huy từng đường dây cá cược với số tiền cược rất lớn, tiền tỷ và tung ra mua chuộc các cầu thủ rất mạnh. Vẫn là “bỏ con săn sắt bắt con cá rô”, không thiếu gì kẻ tán gia bại sản khi lao vào con đường này, thắng hay thua bất kỳ trận đấu nào chỉ chết kẻ cá cược còn với chúng luôn thắng, nếu không sẽ có kẻ trả giá. Chính vì vậy chúng câu kết với nhau khá chặt chẽ để khống chế các trận đấu từng giải, tính xã hội đen hiện rõ ở đây. Anh khoanh tròn điểm này trong sổ tay của mình sau khi nghe các trinh sát báo cáo rồi phân tích đánh giá, cho ý kiến chỉ đạo các lực lượng tập trung làm rõ một số điều. Dần dần một bức tranh “đen” của những thế lực tội ác của bọn xã hội đen được làm rõ. Cá cược bóng đá chỉ là một mảng trong nhiều mảnh của bức tranh toàn cảnh mà bọn chúng đã và đang làm, nổi bật gồm: đâm thuê chém

mướn, tổ chức cờ bạc, bảo kê nhà hàng, khách sạn, vũ trường, chần dặt gái, tổng tiền, buôn bán thuốc lắc, ma túy... tất cả dựa trên luật giang hồ: thanh trừng bằng máu với kẻ phản bội, kẻ ngoan cố chống đối, kẻ làm ảnh hưởng đến quyền lợi của chúng. Chúng thanh toán lẫn nhau, tranh giành địa bàn của nhau bằng những hung khí nguy hiểm. Hoạt động của chúng ngày càng ngang nhiên trắng trợn và coi thường pháp luật, trực tiếp đe dọa đến tình hình an ninh trật tự của thành phố. Sau một thời gian “hỗn tạp trên giang hồ” – lời của bọn xã hội đen thường nói với nhau – thì này tất cả đều dần dần nằm dưới sự ảnh hưởng, nếu như không muốn nói thẳng ra là sự khống chế chỉ đạo của một nhóm mà tên đứng đầu vẫn được bọn đàn em giang hồ gọi bằng cái tên rất dân già bình dân: Anh Năm, ông Năm, cậu Năm. Một tên trùm xã hội đen đúng nghĩa, một tên “trùm maphia”.

Anh giật mình. Đất nước đi vào đổi mới đến nay mới hơn mười lăm năm và xem ra đây là mặt trái của nền kinh tế thị trường. Rõ ràng dù không chấp nhận thì thực tế xã hội diễn ra hàng ngày cho thấy đã xuất hiện sự phân cực giữa người giàu và người nghèo. Đã có những người kiếm tiền làm giàu chân chính, tuân thủ luật pháp nhưng không thiếu kẻ lươn lẹo kiếm tiền bất lương phi pháp và nảy nở trong đó là những thế lực tội ác, lợi dụng thời buổi kinh tế tranh tối tranh sáng, luật pháp của chúng ta còn chưa được hoàn chỉnh trước những điều còn mới mẻ của nền kinh tế thị trường và chúng hoành hành. Nhưng dù cho thế nào đi chăng nữa, anh nhấn mạnh trong cuộc họp ban chuyên án, thì luật pháp nhà nước ta cũng không bao giờ dung thứ bọn chúng, nhất là những kẻ làm ăn phi pháp, những thế lực giang hồ đen tối ác, phải quét sạch chúng, đem lại sự an lành cho người dân và chúng ta – những cán bộ chiến sĩ công an nhân dân là những người thực hiện điều đó.

- Đây không phải là lần đầu tiên công an chúng ta đụng đến hãn đêu đêy – Bạ anh nói khê. Anh gậ đêu.

Tên trùm hay ông trùm, hình ảnh bên ngoài anh và mọi người đều đã biết gã đàn ông tuổi trên năm mươi, tóc hoa râm, nét mặt không có gì nổi bật đáng chú ý nếu không muốn nói đến vẻ lương thiện, hiền lành chất phác hiện trên gương mặt, trong giao tiếp với mọi người thậm chí có vẻ hơi rụt

rè nữa là đấng khác. Ăn nói nhỏ nhẹ, lễ phép và quan hệ với chòm xóm xung quanh khá tốt, quan hệ với cấp chính quyền còn tốt hơn nữa. Làm nghề kinh doanh khách sạn, chỉ làm một công việc duy nhất ấy, không tham gia bất kỳ việc gì khác. Sáng sáng chiều chiều hay đi tập thể dục một mình ở công viên Tao Đàn nhìn rất thông thả nhàn nhã. Hẳn luôn miêng than vãn với những người xung quanh về bản thân đau ốm già cả của mình, gặp bất kỳ ai nhất là những người trong chính quyền và công an dù là một chú lính trẻ tập sự cũng khúm núm quy lụy ra mặt. Thế nên sau khi đã cải tạo về với bộ dạng như vậy của gã đến nay đa phần dư luận đều cho rằng hẳn ta đã “hết thời”, già cả và bắt đầu chí thú làm ăn lương thiện.

Một kinh nghiệm mang tính truyền khẩu trong nghề điều tra vẫn nhắc với nhau, hãy cẩn thận với những đối tượng mà cái ác ẩn sau những hành vi lương thiện bề ngoài, đấy là sự nguy hiểm khôn lường của kẻ ác.

Như vậy tội ác của hẳn ta hiển hiện như thế nào nếu chỉ quan sát bề ngoài của con người này? Hơn một năm qua bằng các biện pháp nghiệp vụ khác nhau, ban chuyên án “cá độ 99” dần dần làm rõ những đường dây hoạt động tội phạm của những băng nhóm giang hồ cộm cán tại thành phố và lan ra các tỉnh thành khác trong cả nước, tất cả đều nằm dưới sự khống chế, chỉ đạo của hẳn ta. Dân giang hồ xã hội đen cả nước đều xưng tụng tôn kính hẳn ta như một ông trùm trên tất cả ông trùm khác, hẳn hẳn ta phải có điều đáng chú ý, chắc chắn là thế, anh nghĩ thầm.

Thất học, văn hóa chưa hết cấp hai, khá mù mờ trong hiểu biết những lĩnh vực chính trị, văn hóa, xã hội, nghệ thuật... thế nhưng sự lưu manh xảo quyệt đến ma mãnh và tàn bạo của hẳn thì có thừa và chẳng có thứ bằng cấp của bất kỳ trường đại học nào trên đời này sánh kịp. Bằng các thủ đoạn khôn ngoan xảo quyệt khác nhau với nhiều chiêu thức tinh vi có cương có nhu có tàn bạo tận cùng và cũng có lúc giả tảng anh hùng võ thượng ngu ngơ... tất cả chỉ để nhằm thu phục các băng nhóm giang hồ và bọn tội phạm đầu sỏ. Đầu tiên là đánh vào nguồn lợi bằng cách phân chia địa bàn, lãnh thổ và lãnh vực làm ăn từ cờ bạc cho đến đâm chém, bảo kê cho những băng nhóm tội phạm. Thu phục vào lôi kéo tất cả các băng nhóm tội phạm vào guồng máy tội ác bằng tiền ăn chia lợi nhuận, biến bọn chúng

thành đàn em tuân phục và gắn chặt bởi quyền lời đôi bên. Bên cạnh đó hẳn cũng không từ bất kỳ thủ đoạn nào để triệt những kẻ chống đối hoặc làm ảnh hưởng đến quyền uy và quyền lợi làm ăn của hẳn và băng nhóm. Một trong những thủ đoạn tàn bạo đó là mượn tay kẻ khác để tổng tiền đối thủ về bên kia thế giới, còn không thì cũng làm cho đối thủ danh bại thân liệt sống dở chết dở. Sau này hẳn rất khôn khéo sử dụng chính quyền, nhất là công an vào trong những tranh chấp quyền lực làm ăn của mình. Hẳn đã biến một số cán bộ chiến sĩ công an thoái hóa biến chất trở thành thế lực bao che cho việc làm ăn phi pháp của hẳn. Sử dụng công an để bắt bớ nhằm thanh trừng những đối thủ giang hồ cạnh tranh khác, đây chính là điều làm bọn giang hồ ngán nhất. Chúng không sợ đâm chém bởi đây là quy luật giang hồ của chúng nhưng chúng sợ sức mạnh của luật pháp, của chính quyền, cụ thể là công an, trong khi tên trùm này đã biết dựa vào những quan hệ ngoắc ngoéo đó để vừa làm thế lực bảo vệ mình vừa là thế lực để trừ đối thủ cạnh tranh. Bên cạnh đó, nhằm phát huy thế lực khắp nước nên hẳn cực kỳ khôn khéo trong việc liên kết với nhiều băng nhóm khác nhau, chẳng thế mà đám giang hồ đất Bắc tại Hà Nội với nhiều kẻ lưu manh khoác áo trí thức cũng phải gật đầu khen ngợi bái phục hẳn, chấp nhận liên kết làm ăn và một mặt nào đó chịu sự chỉ đạo của hẳn. Đám giang hồ bến Bính Hải Phòng khét tiếng từ thời Vũ Trọng Phụng còn sống cũng phải nể mặt, chấp nhận chia địa bàn làm ăn.

Tham vọng vươn lên của một ông trùm của hẳn còn thể hiện qua việc sau này hẳn bắt đầu tìm cách liên kết với một số băng nhóm tội phạm nước ngoài. Trước hết là liên kết trong làm ăn qua việc tổ chức các đường dây cá cược bóng đá xuyên quốc gia cho thằng con trai út của hẳn cầm đầu. Sau đến là lôi kéo một số băng tội phạm xã hội đen ở Đài Loan, xã hội đen Việt kiều Mỹ, Úc về nước để chung chia làm ăn.

Anh gật mình liệu có còn luật pháp nữa không.

Bạn anh nheo mắt khi nghe anh nói và hỏi rằng anh có đề cao hẳn ta quá không. Nên nhớ chúng ta đang làm chủ chính quyền, chúng ta có quân đội, có công an, có luật pháp trong tay và quan trọng là chúng ta có lòng dân đồng thuận ủng hộ. Trước 1975 với cả nửa triệu quân Mỹ và cũng ngần ấy

quân đồng minh chư hầu, chưa kể là chính quyền Ngụy Sài Gòn chúng ta vẫn đánh thắng, há gì hôm nay chỉ là một tên trùm tội phạm cộng với vài băng nhóm tội phạm giang hồ mà có thể khuynh đảo được thể chế sao? Nghe bạn nói, anh gật đầu thừa nhận điều ấy. Quả đúng là không nên đề cao tên trùm này quá, suy cho cùng thì hẳn không thể là “thế lực” đối đầu hay đối trọng với thể chế được. Tuy nhiên vấn đề anh đặt ra không phải là đề cao hay “nâng” tên tội phạm này mà chỉ muốn cảnh giác mọi người đừng nghĩ quá đơn giản đánh giá thấp hẳn ta. Lẫn quần đầu đây có một số người muốn nghĩ vậy, anh cười gằn. Cứ nhìn sự luồn lọt bao nhiêu năm qua để tồn tại và hiện nay hẳn đang nhờn nhờn với bọn bao che của một số quan chức chính quyền trong đó có thể lực công an thì có thể thấy rõ điều đó. Bạn đồng ý. Một điều khác anh muốn nói với bạn rằng, rõ ràng đây là một tên tội phạm nguy hiểm, thế nhưng không hiểu sao bằng cách nào lẫn con đường nào mà hẳn ta lại có thể “kết thân” được với khá nhiều cán bộ trung cao cấp của ngành công an từ cấp quận, thành phố lên đến Bộ. Biến họ trở thành thế lực bao che, bảo vệ hẳn, đây là điều hết sức cảnh giác và phải suy nghĩ chứ?

Bạn anh thở dài khi nghe anh nói và thừa nhận, đúng vậy.

“Dạ thưa... dạ thưa...”, hai bàn tay chấp trước bụng đầu hơi cúi nhằm để che ánh mắt gian hoạt, đảo liên tục mỗi khi nói và một giọng nói cực kỳ nhỏ nhẹ gần như lí nhí khó nghe. Con người này toát lên một vẻ gì đó yếu đuối, hiền lành đến gần như nhu nhược trước cả một quan chức cấp phường còn con mỗi khi có việc phải đến cầu xin điều gì đó. Cung kính đến thật thà, nhìn sao thương quá, ông ta quả thật hoàn lương rồi, ai đó từng phát biểu như vậy. Lầm nhăm mà xem, té ra con người thật thà này quen cực nhiều, toàn những nơi quen biết đúng nơi đúng chỗ cả, nhất là các cơ quan công quyền thực thi pháp luật từ viên kiểm sát trở đi và với riêng ngành công an thì phải nói quen cả chú công an khu vực đến những cấp cao tít tận đầu tận đâu. “Nè nghe nói nhà chú có đám giỗ hả, qua anh Năm lấy thùng bia về uống chơi”, “Dạ thưa ông trưởng công an phường, nhân ngày lễ, tôi có chút quà mọn, chẳng là bao nhiêu đâu, giúp anh em cải thiện thêm đời sống”... Đây là với công an phường và đội hình sự công an quận, thế còn

cấp cao hơn, anh lắc đầu, khó nói quá, tiếc từng thâm đêm, muốn gì được nấy... Muốn gì nhỉ? Hẳn ta quen biết rất chọn lọc và nhằm vào từng đối tượng cụ thể để có đối sách cụ thể công an, quân đội, báo chí... Đó là một vòng tròn khép kín mang tính quyền lực thể chế với một số con người cụ thể có quyền lực trong tay. Cũng phải chưa hẳn tất cả những người quen biết hẳn đều sa đọa, biến chất vì tiền, vì gái dù đây là yếu tố cơ bản, họ chẳng cần bởi họ có thừa thế nhưng họ vẫn cần một hình thức bung xung nâng bọ nào đó. Con quý già này biết hết từng người để có hình thức chui vào, và luôn luôn bắt đầu tự sự vâng dạ lễ độ, ngọt ngào nhỏ nhẹ để ngấm lâu. Hẳn tấn công trực tiếp mà tiền và gái luôn là kế sách lựa chọn của hẳn bao nhiêu năm nay, có khi gián tiếp qua vợ con, người thân quen của đối tượng hẳn nhắm đến. Đã có người trong ngành công an nhất là lực lượng cảnh sát hình sự từng là khắc tinh của hẳn nay trở thành bạn bè, thậm chí bạn bè thân thiết. Những người hẳn quen biết từ trước thì nay càng thân hơn và đã có những kẻ bán linh hồn cho quý trở thành cánh hầu trong làm ăn bao che những hoạt động phạm tội của hẳn. Có những kẻ chức quyền luôn tỏ vẻ cao đạo thần thánh nhưng lại ngửa tay nhận của hẳn từng USD một cách rẻ mạt, có những kẻ chỉ qua vài chiêu nhậu, nghe lời tâng bốc đường mật của hẳn mà trở thành chiến hữu... rất nhiều dạng khác nhau. Trở thành cái vòng tròn quyền lực cách này hay cách khác ngấm ngấm bảo vệ hẳn. Và đây mới chính là “tài năng” thật sự của tên trùm này, xứng đáng là ông trùm của những ông trùm.

Sau khi có khá nhiều thông tin, anh đã suy nghĩ rất lâu, rất lâu gần cả một năm nay trước khi hình thành một bản báo cáo về băng nhóm xã hội đen của tên trùm tội phạm này. Bản báo cáo do chính tay anh tự viết sau nhiều ngày suy nghĩ, thế nhưng anh lại lưỡng lự trước khi ký gửi đi. Lý giải như thế nào về một số đồng nghiệp của anh có dính dáng đến tên trùm tội phạm này. Dính dáng nhiều kiểu, thân quen có, ơn nghĩa có và còn gì nữa? Mà thật ra cũng chỉ một số người, cụ thể nằm trong khối điều tra hình sự... Đáng lẽ mọi người đều thấy đó là một sự bất bình thường mà cảnh giác chứ không phải là nói tốt cho hẳn, bao che cho hẳn ta bằng cách này hay cách khác. Lý giải làm sao những mối quan hệ ấy nếu như không muốn nói rằng

đấy chính là hành vi bắt tay bao che cho tội phạm? Phải nói trái tim anh rướm máu vì đau lòng. Một bài học muôn đời trong ngành công an mà gần như từ một hạ sĩ quan đeo lon “bò trống” cho đến cấp cao hơn rằng tuần nào, tháng nào, năm nào cũng nói được và nói rất dễ dàng đó là đạo đức phẩm chất người chiến sĩ công an nhân dân cần phải được học tập tu dưỡng nâng cao nhưng để rồi có những con người đã sa ngã một cách rất dễ dàng. Những viên đạn bọc đường êm ái tự ngấm vào chính bản thân mình lúc nào không hay.

Bây giờ anh bắt đầu hình dung ra được bức tường trước mặt anh cao đến đâu và dày đến đâu. Anh toát mồ hôi, liệu còn có thể chế này không nếu một ngày nào đó hẳn ta bị những kẻ làm chính trị lợi dụng mà khả năng này rất dễ xảy ra. Phải chăng đây là yếu tố chính trị mà ngay từ ngày đầu thành lập chuyên án bạn anh đã nhắc đến.

“Khó lắm!”. Bây giờ anh đã hiểu lời bạn anh nói.

Vì vậy anh quyết định trước khi báo cáo về hẳn ta thì nên có một buổi làm việc riêng với bạn anh, vừa là báo cáo vừa là tranh thủ ý kiến chỉ đạo, góp ý trước khi có văn bản cụ thể.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 4 -1

1

VIP ăn mặc rất sang trọng và đầy vẻ lịch lãm. Vẻ sang trọng ấy toát lên từ bộ quần áo chính gốc của nhà Giorgio Armani giá hàng ngàn USD với chiếc bút Mont Blanc luôn nằm hờ trên túi áo, rồi đồng hồ Rolex và điện thoại đi động Nokia Communicator đời mới nhất. Mỗi khi VIP đi làm, bao giờ cũng đi trên chiếc xe cao cấp BMW seri 5, biểu tượng sự thành đạt của giới doanh nhân ngày nay. Buổi chiều, ngày lễ thì VIP vắt vẻo trên chiếc ô tô Mercedes-Benz màu sữa, cặp mắt kính thời trang và chiếc túi đa bỏ bên đùi, áo pull trắng quần kaki trắng nhìn rất trẻ trung. Phóng vèo lên Thủ Đức chơi golf.

Khi nghe mấy thằng em mô tả “con mồi” mà theo thông lệ đều được đặt biệt danh là VIP thì ông trùm phì cười, hất hàm hỏi:

- Như vậy lúc nào trên người nó tổng cộng cũng trên một ngàn đôla?

- Dạ, theo em chính xác là một tỷ...

- Thôi... thôi... - Ông trùm phẩy tay – Mà thôi nó nữa, vậy là đủ rồi.

Lão ngồi xuống ghế và quay về phía trước với mấy thằng đệ tử đàn em cật ruột thân tín. Cả bọn ngồi tùm quanh bàn nhậu để bàn kế hoạch “xé nai” con mồi là một thương gia cỡ bực của thành phố.

- Hôm rồi em mới thấy nó lên báo xong. Đang khoe khoang mới được Bộ kế hoạch và Đầu tư và UBND (Ủy Ban Nhân Dân) thông qua kế hoạch xây dựng một khu cao ốc ở ngay trung tâm thành phố giá lên đến mấy chục triệu đô la và công ty của nó là chủ đầu tư.

- Ừa... tao có biết chuyện này. Điểm yếu của thằng này là gì? Ông trùm hỏi một thằng đàn em ngồi tay phải mình. Cách đây mấy tháng, sau khi “chấm” con mồi này, ông trùm cho mấy thằng tay chân mở một cuộc “điều nghiên” lớn về con mồi này. Lão muốn trước khi tiến hành kế hoạch giăng lưới đưa con mồi vào bẫy phải có nhiều thông tin về nó. Càng chi tiết càng tốt, bởi hiểu nó nhiều chừng nào, thành công cao chừng ấy. Một lũ đàn em lao vào

cuộc, còn ông trùm, lão cũng âm thầm điều tra qua nguồn thông tin riêng của mình. Hôm nay cả bọn họp bàn tình hình tiến hành giăng bẫy con mồi như đã định.

- Một căn nhà tại Phú Mỹ Hưng...

- Thôi.. Ông trùm nhăn mặt gắt – Tao có biểu tụi bây báo cáo nó giàu nghèo thế nào đâu mà lải nhải mãi dzậy? Tao cần là cần về những điểm yếu của nó và khả năng nào để dụ dỗ nó... chứ không phải nghe chúng mày tán khen nó.

- Nó có máu mê cờ bạc không? Đây chính là câu hỏi quan trọng và được lão quan tâm nhất bởi đây là điểm yếu trong ngón nghề để dụ dỗ con mồi.

- Không?

- Là người Hoa nên nó kỹ tính lắm anh Năm – Một thằng giải thích thêm.

- Nhậu nhẹt ăn chơi không?

- Không.

- Có phải chúng mày muốn nói thêm rằng người Hoa nên ít nhậu – Lão giễu cợt nhưng nhận ra rằng, đúng vậy. Người Hoa làm ăn rất ít nhậu nhẹt.

- Nó có gái gú không?

- Không?

- Chắc không?

- Dạ chắc... tụi em đeo nó cả hơn tháng nay nhưng không thấy nó chàng ràng em út bồ bịch nào cả.

- Tụi mày ngu như bò, bồ bịch như nó thì phải kín đáo chứ. Xem xem nó có nuôi em bồ nhí nào ở đâu đó chẳng hạn. Hay là lâu lâu cuối tuần bay đi Thái Lan, Hồng Kông giải trí với em nào thì sao? – Ông trùm lý giải – Đàn ông đến với đàn bà vì mեն mộ sắc đẹp tài năng thì ít, còn đa phần vì nhục dục. Trong đó có kẻ đến với đàn bà đẹp chẳng qua như một thú ăn chơi cao cấp, muốn khẳng định “đẳng cấp” của mình với bạn bè và với nhiều kẻ chỉ đơn giản là lột truồng nó ra, đẩy lên giường, vậy thôi. Nên nếu một thằng đàn ông không có cờ bạc, nhậu nhẹt ăn chơi, không đàn bà thì thứ đàn ông gì?

Không ai trả lời câu hỏi của gã cả. Ông trùm luôn nghiệm ra rằng, trong đời một thằng đàn ông mà không đàn bà thì hồng to, thế thằng này thì sao nhỉ.

Ông trùm thừa biết con mồi mới lấy vợ. Vợ là một á hậu của cuộc thi hoa hậu vừa rồi, đẹp tuyệt vời. Có lẽ vợ đẹp quá nên hẳn không còn thèm muốn đàn bà nữa chẳng? Ông trùm không tin, bởi vợ đẹp là một chuyện, lâu lâu lăng nhăng đổi gió đâu đó là chuyện khác. Nhất là một thằng giàu có và tuổi mới có bốn mươi, dân chơi thể thao nhìn phong độ thể mà không có đàn bà thì khó tin. Chẳng qua lũ đàn em ngu ngốc của lão không phát hiện ra thôi. Là người, làm gì không có điểm yếu, dù cho kẻ đó có đạo mạo cao sang đến thế nào, quyền uy đến thế nào cho đến thằng cùng đinh ngoài chợ. Ông trùm tin rằng tất cả đều có điểm yếu, vấn đề là phát hiện ra nó để tấn công vào thì sẽ nắm chắc phần thắng. Chẳng thế, biết bao quan chức ngành này ngành kia đều bị ông trùm cho vào rọ dễ dàng êm ái đến không ngờ, hưởng hồ mấy con mồi thương gia bự này, chẳng qua chưa tìm ra thôi.

Thông thường khi nhắm đến một con mồi giàu có nào đó, ông trùm tốn thời gian khá dài để nghiên cứu về con mồi này nhằm dụ dỗ nó đến chiếu bạc của ông trùm “xé nai” con bạc một cách ngẫu nhiên và thường dựa vào “tài năng” của bọn đàn em là chính. Thật ra đối với hàng kỹ bẻo (cờ bạc) mà đa phần là dân chuyên nghiệp nên các thủ đoạn “ma thuật” đều rành nhau sạch sẽ. Với bộ bài lá “đặc biệt” được chế tại tại Hồng Kông, Mã Lai, Ma Cao... mua về thì thường những con bài quan trọng như ách, già, đăm... đều có bột nam châm ở hai đầu lá bài, dân nghề gọi là “phi” và khi tên xóc bài “cột lượng” (gian dối) tức rút lá “phi” với chiếc “nhãn thần” đeo trên ngón tay sẽ thừa biết lá bài ấy là con gì thông qua việc cảm nhận lực hút nặng nhẹ giữa nhận và lá gì để “tố” (đặt tiền) thêm ít nhiều lên chiếu bài cũng như biết trước quân bài của đối phương. Nên khách chơi mười ván chưa ăn được một và trước sau gì cũng “đứt chến”. Trò ma mãnh này cuối cùng cũng bị con bạc nghi ngờ bà chơi xóc đĩa thay cho bài lá, ông trùm nhanh chóng tìm ra được hai cao thủ “cột lượng” nổi tiếng và những tên này giúp cho ông trùm có những bộ nghề xóc đĩa gồm cóc, mâm, đồng vị.. có thể dùng “ảo thuật” được. Mâm mà một góc có nam châm hút và một mặt các đồng vị có trộn bột sắt mịn, mỗi khi xóc thì nam châm sẽ hút đồng vị xấp giữa lăn về phái mình nhờ vậy mà những “thợ” này biết trước để đặt tiền. Sang thập niên 1990, ông trùm đích thân bay qua Đài Loan để đặt làm thêm

mấy bộ xóc đĩa hiện đại bằng điện tử được tháo rời ra đưa về Việt Nam bằng đường hàng không. Bộ xóc đĩa hiện đại này được cấu tạo rất đặc biệt với những hạt xí ngầu, các đồng vị có rắc bột trắng đặc biệt để mỗi khi lắc, sẽ phát tín hiệu vào chiếc máy nằm trong túi tên “thợ” và nó sẽ nhận biết lần độ rung tương ứng với lần xấp ngựa của hạt xí ngầu, nên bao giờ nhà cái cũng thắng. Càng về sau, trò chơi cờ bạc càng hiện đại hơn, nhất là qua những chuyến đi học hỏi rút kinh nghiệm tại các sòng bạc lớn ở Ma Cao, Mỹ. Và khi ấy ông trùm đã lắp camera cực nhỏ nằm trong bốn góc phòng đánh bạc nhằm qua sát thu hình ảnh của chiếu bạc, con bạc, lá bài... sau đó thông báo cho tên “thợ” biết để có cách binh bài với đối phương. Thậm chí còn cho đặt cả ăngten trong xe hơi đậu khá xa sòng bài để bắt sóng qua máy thu hình bí mật rồi truyền đến tên “thợ” vì đặt trong nhà nhiều lúc khách chơi có kinh nghiệm hay nghi ngờ.

Cờ bạc thì phải gian lận và gian lận càng khéo thì càng giàu nhanh. Đây là chân lý được ông trùm đúc rút kinh nghiệm sau mấy chục năm gian lận cờ bạc.

Tuy nhiên muốn giàu nhanh, cần phải có nhiều sòng bạc và con bạc giàu có, bởi khi con bạc giàu đến chơi thì “thợ” mới “xẻ nai” được nhiều, kiếm được nhiều tiền. Chúng ta tổ chức khác các sòng bạc ở Ma Cao, Malaysia.. Lý do, ông trùm giảng giải cho bọn đàn em. Bên ấy mở sòng bạc là tự do, công khai, có đóng thuế, có nhà hàng khách sạn để chơi đàn hoàng nên họ thu hút khách đến chơi bạc là nhắm vào du khách bình dân và trung lưu chứ không phải là những tay chơi lớn. Những con bạc nhà giàu, chơi lớn thường không bao giờ đánh bạc một nơi cố định và thay đổi chỗ thường xuyên. Còn ở ta thì khác, vì chúng ta làm lén lút không thể những con bạc nhỏ được, càng đông càng dễ lộ và kiếm tiền cực khó. Chỉ cần một con bạc giàu đến chơi và bị “xẻ nai” vài lần là giàu to rồi. Nhưng rất tiếc không phải sòng nào của ông trùm cũng có con bạc lắm của nhiều tiền đến chơi bởi không phải kẻ nào cũng có máu mê cờ bạc, thế nên sau này ông trùm mới quyết định chiến thuật câu móc lôi kéo những con bạc lớn về sòng bạc của mình để “xẻ nai”. Đây là những sòng được thiết kế “tân kỳ” với những “thợ bê” bạc bịp tay nghề cao cường và đặc biệt nó được đích thân ông

trùm đứng ra bảo lãnh là sòng của mình chơi thì yên tâm, sẽ không xảy ra bất kỳ bất trắc nào về phía chính quyền. Mà uy tín của ông trùm lớn thật, xưa này chỉ sòng bạc nào của ông trùm bảo kê thì mới không có vài trò “chủ chốt” của sòng, tức là một con tốt thí nào đó sẽ đứng ra nhận tội với chính quyền nếu chẳng may sòng bị công an phát hiện. Có lẽ trong làng cờ bạc kỳ bèo từ Nam chí Bắc, chỉ duy nhất sòng ông trùm mới có nổi sức mạnh này. Ngoài ra theo quy định của ông trùm, mỗi khi “Đại ban” tức sòng lớn của ông trùm hoạt động ở đâu thì nơi đó tuyệt đối không để xảy ra bất cứ chuyện gì làm mất an ninh trật tự gây chú ý cho chính quyền sở tại. Không có chuyện giật dọc trộm cướp lớn nhỏ, không có côn đồ say xỉn quậy phá, xin đũa cho đến nghiện hút chích hoặc buôn bán ma túy, đi điếm... Biển ngay, một khi có lệnh của ông trùm đã ban ra thì từ thẳng giang hồ lớn đến giang hồ bé cho đến đám các ké kỳ không lưu manh lai vãng ở đâu đó cũng phải tránh xa, thật ra. Dân giang hồ vẫn rỉ tai nhau rằng, vương tới chính quyền thì đi tu là cao tay, rồi cũng có ngày ra. Gây oán với ông trùm coi như “hết số”, không có đất dung thân.

Trong chiến thuật câu móc con bạc lớn đến chiếu bạc để “xẻ nai” không phải dễ dàng gì. Nếu là những kẻ có máu mê thì chẳng nói gì, nhưng nếu kẻ không mê cờ bạc thì sao, lúc đó ông trùm và bọn đàn em vận dụng mọi mưu kế ma quỷ để lôi kéo sa vào chiếu bạc. Đã có khá nhiều người tán gia bại sản về chuyện cờ bạc, ngậm đắng nuốt cay mà không dám nói ra, nhiều lúc chỉ tự đành an ủi, tại mình tham, tại mình ngu nên chịu vậy chứ đâu biết rằng trước đó đã bị sa vào âm mưu của ông trùm và đám đàn em giăng bẫy sẵn. Vụ sập bẫy của thương gia VIP là một ví dụ mà ông trùm thường đặc chỉ nhắc bọn đàn em lấy đó học tập.

VIP này là một doanh nhân thành đạt, giàu có, lại có vẻ bề ngoài khá bảnh bao nên được nhiều em út đeo theo. Một lần ông trùm vô tình gặp VIP tại một vũ trường của mình. Hôm đó ông trùm ngồi nhâm nhi mấy ly Armagnac XO một mình vì có hẹn với một vị khách quý. Nhưng vào giờ chót vị này bận việc đột xuất nên đến trễ thành thử để ông trùm ngồi chờ. Phòng của ông trùm chẳng ai được phép lai vãng quấy rầy. Ngồi bên trong có thể quan sát rõ khách qua tấm kính mờ, còn bên ngoài không thể nào

nhìn vào được, đây là nơi đặc biệt được thiết kế riêng cho ông trùm. Hôm đó VIP đã đi uống tăng một ở đâu đó rồi, ngà ngà say, cùng mấy tay bạn là Việt kiều Mỹ kéo nhau đến vũ trường. Khệnh khạng đi vào, tay khoác vai một hoa hậu vừa nhận giải người đẹp miễn biển, VIP vênh mặt trước bao ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ của mọi người. Người đẹp, dĩ nhiên là ông trùm quan tâm rồi nhưng chẳng hiểu sao chiếc nhẫn đính kim cương mấy chục cara trên tay VIP có sức thu hút ông trùm hơn. Nhìn vẻ mặt sung mãn phì nộn với cái miệng rộng toác mỗi khi cười, bàn tay ú nụ cứ siết chặt eo người đẹp của VIP, tự dưng ông trùm thấy khó chịu. Hôm đó ông trùm đã chấ VIP. Một chiến dịch tóm con mồi này được đích thân ông trùm vạch ra với ngắn gọn, thẳng này thích khoe của và mê gái, lấy đó làm điểm yếu tấn công nó. Con hồ ly tinh yêu quý nhất của ông trùm, người được ông trùm cho cả một quán bar cà phê để kinh doanh đã được ông trùm ra lệnh tìm ngay một “mệnh phụ phu nhân” tuổi trên ba mươi, đẹp thật quyến rũ, có tài ăn nó và khoản kia phải “trên cả tuyệt vời”. VIP là người nhiều tiền nên người đẹp bầu quanh VIP như kiến, hẳn khá chảnh chọe, vì vậy cần phải có cao thủ tấn công thì mới chắc ăn. Với VIP, gái mười bảy trình tiết, quẳng vài ngàn USD thì có ngay, cần hàng độc. Thế nên khi Nhung xuất hiện, vẫn đủ sức làm VIP choáng váng bởi vẻ đẹp bí ẩn kiêu sa của nàng, nhất là cái giọng nói thì thằm ngọt như mía của nàng than vãn về hoàn cảnh gia đình mới ly dị, nay ở một mình cô đơn rất buồn, thỉnh thoảng đến vũ trường giải khuây. Sau đó nàng mời VIP về nhà mình chơi và đêm đó VIP được lên cõ thiên thai. Nghiễm nhiên một thời gian ngắn sau đó VIP cặp với Nhung bỏ qua biết bao cô bồ nhí xinh như mộng khác. Bước hai được ông trùm triển khai sau đó là một lần Nhung làm như vô tình rủ thêm mấy người chị em bạn gái tới nhà chơi, sau đó rủ VIP tham gia đánh bài mà ai thua hay thắng đều phải trả bằng những nụ hôn... rồi gì nữa, trời biết. Dĩ nhiên với VIP thì còn là những tờ 1 USD đến 10 USD khi thua các người đẹp mà thua thật, ầm ỨC nhưng cũng vui vui. Những lần sau đó, Nhung rủ VIP đến một sòng bạc “của ông anh quen” xem cho biết và có gì đặt chút cho vui. VIP rất cảnh giác, đi theo Nhung đến sòng bạc chơi nhưng chỉ giữ vai trò khách bên ngoài quan sát, không tham gia. Rồi thấy Nhung chơi

mấy ván đều thắng cả, nụ cười anh mắt nàng mới khêu khích làm sao, VIP nóng máu quyết định tham gia. Khi thấy vẻ ngần ngại lẫn nghi ngờ của VIP về bộ bài trên tay tên “thợ” thì đề nghị VIP và Nhung tự đi mua bài lấy đem về sòng chơi cho chắc ăn, dĩ nhiên VIP đồng ý. Ra ngoài, tự tay VIP chọn mua mấy bộ bài nylon cực đẹp của thằng bé bán hàng vãng lai vô tình đi ngang qua, với niềm tin chắc chắn như thế này thì làm sao ai lừa mình được, nhưng đâu ngờ đây chính là lại người của sòng bố trí trước. Vào sòng VIP tham gia chơi với tư thế rất thoải mái và chỉ dự định đặt chút đỉnh ăn thua bao nhiêu cũng được nhưng rồi không khí ăn thua ấy đã cuốn hút VIP lúc nào không hay. Những tên “thợ bê” đã lột trắng con bạc mấy chục ngàn USD, từ phía trong quan sát, ông trùm ra lệnh, tạm ngừng và cho VIP gỡ lại chút ít để “nuôi” lần sau. Ra về rất ấm ức và VIP quyết tâm lần sau sẽ quay lại gỡ tiếp. Chơi tại sòng này VIP nhận thấy có “uy tín” bởi cũng có mấy doanh nghiệp có máu mặt ngồi chơi. VIP đã sa vào “bát quái trận đồ” của ông trùm giăng ra với những tay “thợ” khét tiếng và số tiền bạc thua lên đến cả hàng trăm ngàn USD, có nguy cơ vỡ nợ. Bấy giờ ông trùm mới xuất hiện, tự giới thiệu tên tuổi và cho VIP trả nợ dần hàng tháng là mười ngàn USD và số tiền trả nợ này ông trùm cũng không lấy và coi như phần đóng vào doanh nghiệp đang do VIP quản lý, hàng tháng ông trùm thu lãi từ hoạt động của doanh nghiệp này trên danh nghĩa cổ đông. Bấy giờ, VIP phải cẩn rắng chấp nhận vì biết mình đã chui vào tròng của dân xã hội đen và sẽ bị trả giá nếu không chấp nhận. Sau một thời gian thân thiết hơn, ông trùm dần dần tiết lộ cho VIP biết một số hoạt động của mình và đề nghị VIP cùng tham gia hoạt động “làm ăn”. Có nghĩa VIP dùng uy tín và vị thế của mình để lôi kéo về sòng của ông trùm những doanh nhân làm ăn phát đạt, và sau khi “xé nai” xong, ông trùm sẽ tính toán chia phần chi VIP. Lúc này người đẹp Nhung cũng lộ bộ mặt là một trong những người tình của ông trùm, nhưng ông trùm tỏ vẻ rất đàn ông nên đã “nhường” nàng cho VIP. Cô nàng mặt dày vẫn tiếp tục đeo bám không nhẽo để moi tiền VIP như xưa mặc dù biết thân phận mình đã bị lộ tẩy. Nhiều lúc nhìn người đàn bà đẹp này VIP rất uất ức, chỉ muốn bóp cổ nàng nhưng mà bóp nhằm chỗ nên thôi, cuối cùng vẫn là một cặp ấu yếm như xưa. Một vài doanh nhân

VIP từng gặp trong sòng té ra cũng là người của ông trùm và bây giờ VIP mới biết rằng đây là một ông trùm, ông trùm xã hội đen. Sợ hãi, hèn nhát và còn là kẻ tham lam nên sau đó VIP nhanh chóng nhận lời với ông trùm và bây giờ đã là một thành viên bán chính thức trong băng nhóm xã hội đen của ông trùm, là một cánh tay đắc lực giúp ông trùm nhiều việc, đặc biệt chuyện kinh doanh trên thương trường để rửa tiền “bẩn” thành tiền “sạch”. Chưa kể qua “uy tín” của mình, VIP đã rủ rê lôi kéo đến sòng một số doanh nhân bạn bè, trong số này nhiều người thua cờ bạc lên đến hàng chục tỷ đồng Việt Nam lẫn hàng triệu USD, nhiều kẻ tán gia bại sản, nhiều kẻ bán cả công ty lẫn nhà cửa và có kẻ phải trốn đi nước ngoài để trốn nợ.

BÙI ANH TẤN
Hành trình của sói
Chương 4- 2

2

- **T**hằng này xem ra “tốt” nhỉ... Ông trùm kéo dài giọng nhìn bọn đàn em. VIP doanh nhân này là “con mồi” mới, dạo này lên báo thường xuyên, là chủ của một chuỗi doanh nghiệp buôn bán sỉ và lẻ rải rác khắp thành phố lẫn một vài tỉnh, thành phía Bắc. Hiện nay VIP đang được coi là một trong những doanh nhân làm ăn có uy tín, phát đạt trong thời kinh tế thị trường. Thật ra, ông trùm cũng đã “để ý” VIP này lâu rồi, nhưng sau lần VIP xuất hiện trên báo trả lời phỏng vấn về việc tập đoàn của VIP liên kết với Đài Loan để chuẩn bị xây dựng một cao ốc văn phòng cho thuê trị giá gần năm mươi triệu USD thì ông trùm mới quyết định “tấn công” con mồi. Trong việc lôi kéo cờ bạc thì ông trùm cũng đã xây dựng và tạo “thương hiệu” cho một vài tên đàn em, đệ tử có cá mác là doanh nhân làm ăn phát đạt, tạo thế chui vào Hiệp hội doanh nghiệp thành phố và tham gia làm thành viên của câu lạc bộ này, hội đoàn kia với mục đích là tiếp cận những doanh nhân thành đạt, giàu có để lôi kéo về sòng bạc của mình. Thông thường mười người thì cũng được vài ba người mắc mưu, theo ông trùm như vậy là thành công rồi. Chỉ cần một con mồi bạc tỷ đến chơi thì trước sau gì cũng bị ông trùm và các đệ tử lột bạc tỷ, quá lắm, thế nên ông trùm không tiếc tiền của đánh bóng và ra sức tạo vỏ bọc cho mấy tên đàn em là như vậy. Một đàn em giấu mặt với mác doanh nhân đang có cũng đang tiến hành điều nghiên kỹ về con mồi này và có những thông tin quan trọng báo cáo cho ông trùm biết. Dù chửi mắng la rầy đám đệ tử điều nghiên con mồi là bất tài vô dụng... nhưng ông trùm cũng biết con mồi này thuộc dạng khó xơi. Nằm trong một tập đoàn kinh doanh buôn bán của người Hoa mà vốn chủ yếu do phái Đài Loan đưa vào công khai lẫn bí mật. Tuy mang danh nghĩa là Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm Tổng giám đốc tổng công ty nhưng doanh nhân VIP này cũng bị các đối tác kèm chặt thông qua tay Phó chủ tịch kiêm Phó tổng giám đốc phụ trách tài chính. Hẳn ta là đại diện cho một

thể lực tài phiệt có máu mặt tài Đài Loan, chưa kể tay trưởng ban giám sát cũng đại diện cho một thể lực khác. Do vậy, VIP này bị kèm khác chặt. Tuy nhiên phần hùn của VIP và dòng họ trong công ty này khá lớn, hàng chục triệu USD. Hẳn không được mặc sức tung hoành, ông trùm nghĩ, nói là thế nhưng với quyền hành trong tay hẳn vẫn dư sức chi bạc tỷ và đây là miếng mồi ngon rồi. Thằng đàn em, trong vỏ áo khoác doanh nghiệp đã lân la làm quen được với con mồi. Nó thất vọng báo cáo cho ông trùm biết rằng, doanh nhân này cự tuyệt những chuyện cờ bạc và cho biết trong cuộc đời VIP ghét nhất là chuyện cờ bạc, dù mua một tấm vé số VIP cũng không chơi vì không tin vào chuyện may rủi trong cuộc đời.

Ông trùm cười gằn, thằng này xem ra khó xơi đây. Gái không, cờ bạc không, nhậu nhẹt không... xem ra nó là thứ gì. Cả tuần lễ này ông trùm và đám bộ sậu tùm tùm nhau tìm cách mà nghĩ chưa ra, cuối cùng ông trùm quyết định.

- Chơi với nó theo cách giang hồ đi.

- Dạ...

Mắt bọn đàn em sáng rực, cả bọn khi bí lối đã nghĩ đến chuyện này nhưng ông trùm chưa cho ý kiến nên không thằng nào dám mở lời. Xưa nay ông trùm vẫn thỉnh thoảng hay áp dụng phương cách giang hồ khi bí lối. Đó là cho tay chân đến quậy phá doanh nghiệp nào đó đang làm ăn, xin đũa, trộm cắp vặt, đập phá cửa hàng... làm cho doanh nghiệp ấy thất điên bát đảo không yên tâm kinh doanh buôn bán. Hết lá đơn này đến lá đơn khác gửi công an phường, quận, thậm chí lên đến thành phố để báo cáo, cầu cứu nhưng rồi đâu vẫn hoàn đấy, doanh nghiệp bí lối. Bấy giờ “bỗng nhiên” có ai đó mách nước, sao không nhờ ông trùm? Thế là doanh nghiệp này phải nhắm mắt đến cầu cạnh ông trùm, dĩ nhiên ông trùm nhận lời thôi. Nạn trộm cắp phá phách bỗng nhiên biến mất và thế là doanh nghiệp này bỗng hiểu ra nhiều điều, sau đó sẽ phải tìm ông trùm để trả ơn. Ông trùm chẳng đòi hỏi gì cả ngoài chuyện lâu lâu ủng hộ mấy nhà hàng, quán bar của ông trùm đang đầu tư, rồi thân hơn thì sau vài lần nhậu nhẹt ông trùm rủ vào sòng bạc. Gọi là chơi cho vui thế nên đa phần nhận lời. Bắt đầu tổ từ những khoảng tiền lẻ rồi đến tiền chẵn lúc nào không hay, rất dễ cháy túi nhưng

không dám buôn lời oán trách hay nghi ngờ đây là trò mà mảnh của ông trùm mà chỉ cho rằng, tại mình có máu mê cờ bạc nên thua thì phải chịu.

Khá nhiều kẻ bị như vậy thế nhưng hoàn toàn không nghi ngờ đây là trò phù thủy của ông trùm. Ông trùm đây là kẻ hạ sách, chỉ được áp dụng khi nào hết cách mới làm. Theo ông trùm, một khi phải chường mặt ra không hay ho lắm, ông trùm vẫn muốn kín đáo hơn.

Bây giờ vì con mồi này hết cách dụ dỗ, ông trùm đành quyết định phải sử dụng giang hồ.

...

- Sao nó thua bao nhiêu rồi?

Thằng đàn em “quý cốt tiên sinh” bấm ngón tay lách cách như bấm bàn phím rồi cười, trả lời.

- Thưa anh Năm, trên mười tỷ rồi.

Ông trùm gật gù nói.

- Tao biết phần hùn của gia đình nó trong công ty này lên đến mấy chục triệu đô la lận, nhưng riêng nó khoảng một triệu, như vậy thằng này sắp hết vốn rồi.

Cả hai bật cười khoái trá.

Năng nhật.

BÙI ANH TẤN
Hành trình của sói
Chương 4 -3

3

Những giọt cà phê đen lười biếng nhỏ từng giọt đặc quánh rơi xuống cái ly thủy tinh trong vắt, thường tình anh chẳng bao giờ uống cà phê kiểu này. Nó vẫn được dân chơi sành điệu cho rằng uống như vậy mới là biết thưởng thức cà phê, với anh xem ra không cần thiết, uống cà phê là uống chứ không nhất thiết phải chờ đợi âm nhi, rất mất thời gian mà anh thì có rất ít thời gian rảnh rỗi. Thế nhưng hôm nay anh lại kiên nhẫn nhìn những giọt cà phê rơi bởi nó có nhiều điều suy nghĩ.

- Bây giờ mày đã nhận diện ra hấn chưa?

- Rồi.

- Có sợ không?

- Sợ à – Anh nhếch mép cười – Tao cầm súng lên rừng theo các anh các chú từ năm mười ba tuổi, cũng dẫm lằn chạy càn xịt khói vì bị biệt kích địch đánh úp, rượt chạy, chưa thấy sợ nữa là hôm nay...

- Ừm... thì ai chẳng biết vậy – Bạn anh nhún vai - Thế nhưng nay chuyện sống chết nó lại được nhìn dưới góc độ khác. Sống chết khác, danh dự và phản bội khác, ngày hôm nay mày có nhiều thứ như vợ con nè, công việc nè, chức quyền nè...

- Thôi... thôi... đừng nói nữa – Anh xoa tay – Hay là mày sợ.

- Sợ? – Bạn anh cười hề hề - Ừ, thì cứ cho là sợ đi có sao đâu.

- Sợ là một thuộc tính và là phản ứng tâm lý tự nhiên của con người trước những điều kiện hoàn cảnh mà bản thân không làm chủ được, xem ra chẳng có gì lạ.

Bạn anh cười ha hả, hiểu nhau quá mà, nói làm gì nhiều cho mệt. Nhưng đúng là có một sự thật, trong chiến tranh tất cả lao về phía trước chỉ với một mục đích cháy bỏng là đánh đuổi quân thù bảo vệ quê hương. Lúc đó ai ai cũng coi sự sống chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng bây giờ vào thời bình lại khác. Con người ta có quá nhiều thứ để chọn lựa, có quá nhiều của

ngon vật đẹp cám dỗ đời thường, té ra thử thách khó khăn nhiều lúc không kém gì chiến tranh. Điều này lý giải phần nào những con người rất anh dũng trong chiến tranh, lại dễ dàng ngã gục trước cám dỗ vật chất tầm thường, nhiều lúc không lý giải nổi. Một thời gian dài chúng ta cứ thích lý tưởng hóa những mục đích cao đẹp, bằng những lời thuyết sao rỗng suông mà quên rằng anh hùng cũng là con người. Chúng ta buộc người hùng quá nhiều bổn phận trách nhiệm nặng nề một cách hồn nhiên vui vẻ rảnh vì là anh hùng phải vậy, một sự nhầm lẫn đáng tiếc. Trong khi người hùng cũng là một con người cụ thể xác thịt với đầy những yếu đuối tầm thường trong tâm hồn như biết bao con người khác và họ, cũng dễ dàng bị sa ngã như bất kỳ ai. Cái áo không làm nên thầy tu có nghĩ bộ quân phục công an cũng không đảm bảo cho công an ấy là sắt thép miễn nhiễm với mọi thứ bệnh tật trong cuộc đời này. Cho nên cũng cần nhìn nhận đánh giá công an như mọi con người bình thường khác trừ tính chất công việc của anh ta đang làm, để có thái độ cư xử, hiểu biết đúng về con người công an.

Mãi về sau anh mới nhận được điều này và để hiểu được điều đó, anh phải trả giá khá nhiều, trước hết là nếp nhăn trên trán nhiều hơn xưa.

- Từ rất lâu, ngành chúng ta vẫn có phân ranh giữa công tác đấu tranh bảo vệ an ninh quốc gia và giữ gìn trật tự an toàn xã hội, đó là hai mảng công việc khác nhau... thế nhưng – Anh cau mày – Anh ninh quốc gia là sự bền vững của thể chế và trật tự an toàn xã hội là trật tự pháp luật bảo vệ đời sống người dân lương thiện, đâu có khác nhau về bản chất.

- Đúng vậy, khi đời sống người dân lương thiện bị đe dọa, trật tự xã hội có chiều hướng bị đảo lộn, kỷ cương luật pháp bị thách thức thì làm sao có thể khẳng định nền an ninh quốc gia bền vững? Bạn anh tiếp lời.

- Chính vì vậy, việc phân ranh chẳng qua phục vụ cho công tác nghiệp vụ, không có nghĩa an ninh không làm công tác bảo vệ trật tự an toàn xã hội và ngược lại.

- Lý luận nhỉ - Bạn anh cười – Đáng lẽ mày phải đi làm thầy giáo mới phải.

- Được đứng trên bục giảng là ước mơ của đời tao. Tao ước mơ, sau tuổi bốn mươi sẽ được đứng trên bục giảng để truyền đạt kinh nghiệm cho thế hệ sau. Nay sắp năm mươi mà ước mơ chỉ là ước mơ.

- Tại mà không thích đó thôi – Bạn anh chọc – Nếu muốn mà vẫn có thể chuyển về làm giảng viên của trường Đại học An ninh được mà. Tao nghĩ, với trình độ của mà thì dư sức...

- Đời là vậy – Anh triết lý – Ước mơ vẫn là ước mơ, không đơn giản như mình mong muốn – Đúng vậy! Bạn anh gật đầu. Trường An ninh đã từng xin tao về làm trưởng một khoa của trường nhưng thành phố không đồng ý. Nên thỉnh thoảng tao vẫn giúp trường tham gia phản biện đề tài của mấy ông bạn làm giảng viên. Có một thực tế trong giảng dạy của chúng ta là lý thuyết nhiều quá, thực tế rất ít, sinh viên đại học an ninh hoặc cảnh sát trước khi tốt nghiệp ra trường, đi thực tế từ ba đến sáu tháng với hàng loạt chỉ tiêu đề ra phải hoàn thành trong đợt thực tập. Sinh viên ra trường công tác tại đơn vị đa phần ngu ngơ, lý thuyết học vẹt giỏi, nhưng thực tế không quá trẻ lên ba, đơn vị phải mất nhiều thời gian đào tạo lại. Cô cậu nào thông minh nhanh nhạy cũng mất vài năm mới nắm bắt được công việc.

- Thôi, không bàn nữa – Bạn anh phẩy tay – Chuyện này nói mãi vẫn vậy, nó là thực trạng chung của toàn ngành giáo dục chứ không riêng gì ngành mình. Vào công việc đi.

- Ủ - Anh trải rộng tờ sơ đồ lên mặt bàn và báo cáo – Hẳn ta được tao chú ý bắt đầu từ năm 1997.

- Tại sao không sớm hơn hay muộn hơn mà bắt đầu từ năm 1997?

- Tao vốn làm công tác tham mưu nên công tác hồ sơ giấy tờ tài liệu rất kỹ. Chắc mà còn nhớ chuyện hẳn được tha trước thời hạn mấy tháng vào năm 1997 chứ?

- Nhớ - Bạn anh gật đầu đáp gọn.

- Thật ra từ năm 1995 sau khi hẳn bị ban chuyên án của Bộ, cụ thể là Tổng cục Cảnh sát chỉ đạo Cục Cảnh sát Hình sự bắt rồi đưa đi tập trung cải tạo ba năm theo quyết định của UBND (Ủy Ban Nhân Dân) thành phố vào ngày 20.5.1995, tao đã quan tâm đến hẳn rồi. Chính xác hơn tao quan tâm đến con người này từ trước đó nhiều năm. Lấy mốc năm 1995, sau khi hẳn bị bắt đưa đi tập trung cải tạo, báo chí mới bắt đầu ồ ạt về hẳn, một bức màn bí mật bao phủ quanh hẳn rơi xuống, hé lộ mảnh đời bí mật về tên tội phạm này. Cùng lúc đó, những băng nhóm giang hồ xã hội đen khác như

Tài lùn, Tấn Tăng, Lý đôi, Thành đòla... cũng bị bắt, nhưng không hiểu sao báo chí chỉ tập trung nói về hấn, có báo còn lên tiếng bênh vực hấn, phê phán cách làm của cơ quan công an. Rất đáng ngạc nhiên, từ những thông tin công khai trên báo chí và một số nguồn tin riêng thì rõ ràng hấn ta là tên tội phạm đặc biệt nguy hiểm, trùm tội phạm. Tao giật mình và có cảm nhận hình như có điều gì đó không ổn về phía ngành công an chúng ta, lực lượng được pháp luật giao cho trách nhiệm điều tra, ngăn chặn, xử lý tội phạm. Đã có một lỗ hổng lớn nào đó trong chính công an thành phố chúng ta. Thú thật là tao không dám nghĩ đến, bởi thấy đau lòng khi phải nghi ngờ đồng chí của mình.

Bạn anh gật đầu thông cảm.

- Mà thấy đấy, ngay cả việc chúng ta buộc phải đưa hấn đi tập trung cải tạo cũng là vận động theo tinh thần Nghị quyết 49 của Ủy ban Thường vụ Quốc hội, tại sao vậy? Tại sao một tên tội phạm nguy hiểm như hấn mà không thể bắt xử lý về những hành vi phạm tội mà phải áp dụng một giải pháp mang tính tạm thời, bởi vì trong việc thu nhập chứng cứ về hấn để xử lý theo luật pháp rất yếu và không cụ thể. Trong khi hấn là một tên trùm tội phạm ai cũng có thể điểm tên chỉ mặt được mà các đơn vị nghiệp vụ công an thành phố chúng ta lại không thu nhập được một chút chứng cứ nào thì lạ quá. Thứ đến, các lực lượng xử lý vụ bắt hấn đưa đi cải tạo lai do Tổng cục Cảnh sát chỉ đạo Cục Cảnh sát Hình sự làm thông qua UBND (Ủy Ban Nhân Dân) thành phố để ra tập trung đi cải tạo, còn công an thành phố chúng ta đều đứng “chầu rìa” bên ngoài cứ như là vô can trong vụ này trong khi đây là một tên tội phạm đang đứng chân hoạt động trên địa bàn do chúng ta quản lý. Như vậy, phải chăng ngay từ ngày ấy, năm 1995, công an thành phố đã có những người “bắt tay và bao che” cho tên tội phạm này, dẫn đến việc Bộ không tin tưởng chúng ta và phải cử lực lượng về bắt hấn khi đáng lẽ đây là nhiệm vụ của chúng ta.

Khuôn mặt của bạn anh như già hẳn đi, rất lâu bạn anh mới nói khe khẽ:

- Hôm rồi tao có gặp đồng chí chỉ đạo vụ bắt đó và mấy anh, mấy chú cho biết, tình hình hồi đó cực kỳ căng thẳng. Các cấp lãnh đạo ngoài Trung ương đã có thông tin, tài liệu báo động về hoạt động tội ác của tên trùm tội

phạm này, còn công an thành phố - đơn vị phụ trách nhiệm vụ chính trong việc bảo vệ an ninh quốc gia và trật tự an toàn của thành phố, nơi tên tội phạm mà đang sống và phạm tội lại không có một báo cáo nào về hắn ta cả, hoặc giả như có thì chỉ đề cập phớt qua. Vì thế, đích thân Thủ tướng chính phủ phải vào cuộc, giao cho Bộ trưởng Bộ Công an trực tiếp chỉ đạo. Tại sao phải như vậy, bởi vì cấp trên đã không tin chúng ta nữa và việc Cục Cảnh sát Hình sự bắt hắn đưa đi tập trung cải tạo theo Nghị quyết 49 là vì vậy, rõ ràng đây chỉ là giải pháp mang tính tạm thời thôi.

- Như vậy nghĩa là trong lực lượng thành phố chúng ta có vấn đề ngay từ ngày đó...

- Không, không hẳn như vậy – Bạn anh gắng giọng – Cả ngoài kia... Ngón tay của bạn anh chỉ ra ngoài cửa vô định – Cũng có vấn đề.

Anh im lặng.

- Năm 1997 hắn ta được thả khỏi trại tập trung cải tạo sớm đến bảy tháng với lý do “cải tạo tốt”, nếu tao nhớ không nhầm đó là ngày 24.7.1997, thú thật lúc đó tao toát mồ hôi hột bị sốc khi biết tin này. “Cải tạo tốt” – một cụm từ làm tao mất ăn mất ngủ đến mấy tháng liền. Con bạch tuộc ngày nguy hiểm quá, khi cái vòi của nó bám vào mọi hang cùng ngõ hẻm trong bộ máy hành pháp của nhà nước để mua chuộc, khống chế một số cá nhân thoái hóa nhằm phục vụ cho những mưu đồ đen tối của hắn. Tao còn biết ngay trong lãnh đạo công an thành phố chúng ta lúc đó có người đã ký đơn chấp nhận tha hắn về sớm sau khi được Cục Trại giam hỏi ý kiến hứa sẽ “quản lý tốt hắn ta”.

Bạn anh thở dài.

- Lúc đó tao được điều ra Hà Nội công tác, tao được biết, Bộ mình đã rất chật vật mới đưa được hắn đi tập trung cải tạo, thậm chí còn phải “tín chấp” bằng uy tín chính trị của mấy đồng chí lãnh đạo Bộ bởi lực cản từ những cơ quan pháp luật khác mạnh không kém. Cụ thể là Viện kiểm sát tối cao, họ dựa vào nguyên tắc của luật pháp cản trở chúng ta. Cũng đúng thôi, luật pháp là luật pháp, phải tôn trọng và chấp nhận chứ biết làm sao. Nếu những người nắm cán cân pháp luật kia mà công tâm thì chẳng có gì đáng nói, còn họ cố tình lươn lẹo vận dụng pháp luật để bảo vệ hắn ta thì sao? Trong

trường hợp này, rõ ràng là như vậy. Sau khi hẳn được đi tập trung cải tạo, báo chí lên tiếng phê phán chúng ta làm không đúng luật, liên tiếp mấy bài liền gây sức ép công luận rất lớn đối với ngành và làm cho dư luận nghi ngờ công an làm bậy, làm ẩu, ý thế muốn bắt ai thì bắt, muốn xử ai thì xử, diên đầu luôn. Rồi đơn khiếu nại của vợ hẳn gửi khắp nơi, đúng những địa chỉ cần đến với những lời lẽ thật thảm thiết, đã xuất hiện dăm ba ý kiến nhắc nhở, yêu cầu ngành chúng ta phải xem lại sự việc.

- Cho nên – Bạn anh uể oải nói tiếp – Việc hẳn ta được ra trại cải tạo trước mấy tháng là điều hiển nhiên. Hồi đó tao cứ tưởng hẳn được thả ngay sau khi bị bắt đưa đi cải tạo nữa kìa.

Anh rùng mình, đưa khăn chặn mũi trước khi hắt xì hơi lần nữa. Sao thấy lạnh quá.

- Sợ à? Bạn hỏi.

- Ừ... sợ - Anh bỗng nhiên muốn trả lời thật lòng điều đó. Anh sợ điều gì nhỉ, sao đao búa đâm chém của tên trùm, hay sợ thế lực lờ mờ to lớn không rõ hình dạng đang bao trùm lên tên trùm xã hội đen này? Khó trả lời quá.

Sau khi ra trại cải tạo, hẳn xây một khách sạn lấy tên là khách sạn Cam và cho mời vài nhà báo tới giúi tay những phòng bì nặng quà cáp rồi tâm tình, kể lể, từ nay tôi đã “thoái ả giang hồ”, chỉ còn chí thú làm ăn, chủ yếu là kinh doanh khách sạn để sống qua ngày thôi. Tôi già rồi, nay đã “gác kiếm” xin các anh thông cảm, thương tình mà nói với mọi người như vậy. Cũng có dăm ba tờ báo lên bài với lời lẽ thương cảm rất cảm động. Sống ả dật, ít giao tiếp với mọi người, tránh xuất hiện nơi công cộng quá nhiều, đối xử với người xung quanh rất ân cần và chu đáo, nhà ai có tang ma thì hẳn tự tay đến tận nơi cúng giỗ phúng điếu đàng hoàng. Ai khó khăn gì nói một tiếng hẳn giúp ngay, hiển hiện cứ như một “ông bụt”, đáng gọi là gương sáng phổ phượng điển hình. Với các cấp chính quyền địa phương cũng vậy, lúc nào cũng cực kỳ nhũn nhặn đến nhiều lúc còn ra vẻ nhát gan, hẳn làm cho nhiều người ban đầu nghi kỵ nay phải ngạc nhiên và tự hỏi, đây có phải là tên trùm xã hội đen từng khuấy đảo đất Sài Gòn từ trước sau 1975 không? Hay họ lầm và bắt đầu cũng như tiếng khen “tốt” về hẳn, vậy đấy.

Anh kết luận một phần vấn đề khi nói về tên trùm xã hội đen.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 4 - 4

Kêu bình trà và rót nước vào ly, đưa lên nhấp môi, anh nhăn mặt, trà uống chán quá, thua xa trà của anh. Bạn anh nhìn anh bật cười, ai chẳng biết anh vốn là dân sành uống trà, trà ở quán thì chỉ là trà cám pha phục vụ khách đại chúng chứ ai mà phục vụ những người sành trà như anh bao giờ.

- Thế nhưng – Anh gắng giọng – Tuy không chuyên sâu theo dõi hệ loại đối tượng hình sự, giang hồ xã hội đen nhưng ngay từ ngày ấy tao đã âm thầm theo dõi hẳn ta với sự cảnh giác cao độ. Tất nhiên tao gặp không ít khó khăn, trước hết vì không chuyên nên không nắm bắt được quá trình hoạt động của hẳn lẫn những hồ sơ giấy tờ lưu lại. Ngoài ra cũng rất khó khăn lý giải với cấp trên về công việc của mình đang làm trong khi đây không phải là nhiệm vụ chính của đơn vị do tao phụ trách. Nhiều lúc cứ gọi là mò mẫm là chính. Nhưng cũng may nhờ quá trình làm những vụ cá cược bóng đá mà tao lần mò ra được cái “đuôi” của hẳn trong vụ này để có cứ như ngày hôm nay.

- Tao thấy đơn vị mày cũng làm được nhiều việc đấy chứ?

- Gọi là một ít việc thì chính xác hơn.

- Từ đó tao âm thầm thu thập tài liệu từ nhiều nguồn để định hình về hẳn ta. Cho nên dù ai nói gì thì nói nhưng tao có thể khẳng định một cách chắc chắn rằng hẳn ta không hề “quy ẩn” rút lui như đã tuyên bố rùm beng thời gian qua.

- Điều đó là cái chắc rồi.

- Sau khi ra trại, hẳn ta bí mật quy tụ màng lưới bọn đàn em giang hồ trở lại, xây dựng lãnh địa với những băng nhóm, khoanh vùng từng mảng làm ăn, chủ yếu vẫn là cờ bạc dưới nhiều hình thức cá cược bóng đá chỉ là một mảng nhỏ, tiếp tục bảo kê nhà hàng, vũ trường, quán bar, tổ chức buôn bán thuốc lắc, ma túy cho đến đâm thuê chém mướn... - Anh lắc lư đầu – Mày thấy đấy, trong thời gian gần đây nổi lên hàng loạt vụ trọng án đâm chém thanh toán nhau giữa các băng nhóm giang hồ xã hội đen ngay tại thành

phố, đã có những biểu hiện coi thường pháp luật và người thi hành công vụ. Báo chí lên tiếng, dư luận lên tiếng và lãnh đạo ngành chúng ta hứa cũng nhiều nhưng đâu cũng hoàn đẫy – Anh nhấn mạnh – Một loạt các vũ trường có tổ chức buôn bán thuốc lắc có bảo kê của bọn xã hội đen... Lực lượng công an chúng ta xem ra chỉ vuốt đuôi mỗi khi xảy ra vụ việc và...

- Thôi... - Bạn anh xua tay – Chuyện đó rõ rồi, không cần nói.

- Tao cố gắng bằng nhiều cách để có nguồn tin tiếp cận hẳn, trước hết bằng cách đưa lực lượng cộng tác viên cơ sở vào áp sát hẳn nhưng thật ra... - Anh thú nhận – Rất khó khăn, lực lượng của tao không chuyên làm án trật tự xã hội nên rất khó áp sát hẳn để lấy tin. Sự thật là đến bây giờ chúng cứ thu thập được về hẳn ta vẫn là gián tiếp, không đảm bảo yếu tố pháp luật để bắt xử lý hẳn. May làm sao là chúng ta đã thành lập được chuyên án “cá độ 99”, qua đó tao cho đăng ký áp dụng một số biện pháp kỹ thuật nghiệp vụ, cũng như thu thập một số thông tin. Nhưng cuối cùng cũng chỉ là gián tiếp hoặc có trực tiếp đi chẳng nữa vẫn chưa khẳng định được điều gì cụ thể về hẳn ta và qua đó để thấy tên trùm này rất cáo già, khôn ngoan, rất cẩn thận, không để lại dấu vết gì. Dù sao ban chuyên án cũng có một số cơ sở để khẳng định rằng tất cả những vụ việc nổi cộm mất an ninh trật tự tại thành phố ta vừa qua đều nhất định có dính dáng đến hẳn ta từng mức độ khác nhau và có những vụ do chính hẳn ta chủ mưu cầm đầu.

- Vẫn chưa có tài liệu chứng cứ cụ thể?

- Chưa – Anh lắc đầu phiền muộn – Cuối cùng tất cả vẫn chỉ là thông tin theo kiểu nghe được, biết được hoặc thấy được, kể cả nguồn thu qua các biện pháp kỹ thuật. Chẳng có điều gì gọi là chứng cứ cụ thể để khẳng định rằng đó là hẳn ta mặc dù ai cũng biết hẳn.

- Đấy là điều khó khăn nhất đấy – Bạn anh dăm chiêu – Tay này cáo già lắm.

- Này – Đột nhiên bạn anh hỏi – Sao tao không thấy mày gửi báo cáo nhỉ? Những điều mày nói rõ ràng đều là báo cáo được đấy chứ, tuy chúng ta chưa khẳng định bất kỳ điều gì cả song trước hết là ghi nhận nguồn tin để lãnh đạo biết xử lý.

Anh im lặng khá lâu. Báo cáo, nếu anh nhớ không nhầm anh cũng đã từng

ký một hai báo cáo gì đó gửi lên cấp trên. Trong đó anh không khẳng định điều gì, chỉ mang tính chất cung cấp thông tin dư luận về một số hiện tượng có liên quan đến tên trùm xã hội đen này, đặc biệt những mối quan hệ có liên quan đến một vài cá nhân trong lực lượng công an. Báo cáo gửi đi không có hồi âm và ánh mắt người lãnh đạo cao nhất sau đó nhìn anh sau đó vẻ là lạ như lời nhắc nhở ngầm, không khéo lại rơi vào âm mưu của địch nhằm bôi đen cán bộ. Lúc đầu anh thật sự ngạc nhiên, tất nhiên dư luận có đúng có sai, nhiều chuyện đa phần là sai bởi mang cảm tính, thế nhưng anh dám chắc một điều rằng trong báo cáo của mình gửi đi có những điều dễ dàng thẩm tra được, mà có cái cũng chẳng cần thẩm tra bởi nó sờ sờ ra đó, ai cũng biết. Tại sao lại như vậy và anh hiểu ngay rằng vấn đề phức tạp hơn anh nghĩ rất nhiều. Tên trùm xã hội đen này xem ra nó ghê gớm hơn anh tưởng, bài học bắt hãn rồi tha tập trung cải tạo trước thời hạn năm 1997 vẫn còn nóng hổi đó thôi. Sau lần đó anh không hề ký thêm bất kỳ báo cáo nào gửi lên cấp trên nữa. Trước hết anh hiểu, cần phải nắm thật đầy đủ, thật vững chắc tình hình rồi hãy báo cáo. Những vấn đề tế nhị có liên quan đến nội bộ ngành công an trước sau cũng được làm sáng tỏ. Lúc này hãy chọn đối tượng chính là tên trùm tội phạm đến tấn công làm rõ tội trạng của hãn ta lẫn băng nhóm giang hồ của hãn. Từ đó, khoanh vùng làm rõ và chỉ ra những kẻ thoái hóa biến chất nằm trong nội bộ. Vì thế từ đó anh không báo cáo những chuyện có liên quan đến nội bộ nữa và tập trung tất cả vào tên trùm... Có điều... Anh thờ dài... Ngay báo cáo về tên trùm tội phạm này bây giờ anh cũng hết sức thận trọng cân nhắc. Nói ra thật buồn lòng bởi anh luôn nơm nớp lo sợ những thông tin của chuyên án “cá độ 99” sẽ bị rò rỉ, từ đâu có lẽ không cần phải nói nữa. Mặc cho những con dấu tuyệt mật hay tối mật hay chỉ có tên mới được bóc thì rằng trước sau gì cũng sẽ bị lộ, nếu không cẩn thận.

Trong cuộc đời tham gia đấu tranh làm án của anh từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên anh làm một vụ án nhưng luôn có cảm giác sợ có kẻ ngáng chân mà kẻ ấy lại đang kề cận bên hông mình, có thể điểm mặt chỉ tên nhưng nói không được.

Nghe anh báo cáo, bạn anh gắng giọng:

- Đó là sự phản bội.

- Tao chấp nhận mang tiếng là để cho án “cá độ 99” bị câu dằm, có nghĩa là sẽ có ý kiến đánh giá về năng lực của tao, nhưng mà cũng hiểu việc lập ra chuyên án, thời gian đầu mục đích làm rõ những tiêu cực trong thể thao nhưng sau này thực chất nó chỉ là cái cớ khác để đấu tranh với những băng nhóm xã hội đen và tên trùm này. Ngoài ra, nói là đau lòng nhưng còn có một sự thật là để tránh lọt lộ bí mật với ngay trong nội bộ ngành công an chúng ta. Đến nay qua chuyên án tao đã thu nhập được nhiều thông tin tài liệu về tên trùm và những hoạt động tội ác của hắn, đáng tiếc vẫn là những tài liệu bên ngoài, chứng cứ yếu vì vậy tao chưa biết nên đặt vấn đề phải báo cáo như thế nào cho hợp lý.

- Sao mà không nói sớm với tao điều này.

- Sói sớm... Anh uể oải – Tao không muốn đẩy mày vào tình thế khó khăn, bạn bè giúp đỡ nhau nhiều không có nghĩa là làm khó bạn.

- Mày nói vậy sao được – Bạn anh nhân mặt vẻ không hài lòng – Đây không phải là bạn bè giúp đỡ nhau hay làm khó khăn gì nhau. Đây là công việc mà hiểu không, công việc.

- Thôi được – Thấy vẻ bức mình hiện trên khuôn mặt bạn, anh vội dàn hòa – Tao sẽ làm báo cáo và mày hãy xem như đây là buổi báo cáo chính thức đi, trước khi có văn bạn.

- Ừ, thì vậy đi. Tạm thời là thế - Giọng của bạn anh cao lên, không rõ là chuyện trò hay ý kiến chỉ đạo nữa – Mày hãy làm một báo cáo thật cụ thể chi tiết đi, cứ nói hết những thông tin chuyên án “cá độ 99” vừa qua thu thập được về những băng nhóm xã hội đen có liên quan đến việc tổ chức cá cược bóng đá. Qua đó nói rõ thêm về hoạt động khác của chúng, ví như dâm thuê, chém mướn, bảo kê, chặn dắt gái, buôn bán ma túy, thuốc lắc... có bao nhiêu ghi bấy nhiêu mà báo cáo. Sau đó đề xuất biện pháp đối sách đối với hắn ta, tên trùm này... nhưng mà... nhưng mà... - Bạn anh cau mày suy nghĩ, vẻ lưỡng lự. Anh tiếp lời.

- Theo ý tao, đây sẽ là báo cáo chung về hoạt động câu móc của bọn xã hội đen trong việc cá cược bóng đá. Qua đó báo cáo thêm những hoạt động đen khác của bọn chúng mà chuyên án có được. Còn tên trùm này nên để thủ

thập thêm chứng cứ chắc chắn, hình thành một báo cáo chuyên đề riêng về hoạt động tội phạm của hắn ta, được không?

- Tốt quá – Bạn anh reo lên – Tao cũng có ý như vậy, mà cứ báo cáo trước như tinh thần bút phê rồi lập án đi, sau đó tao sẽ tranh thủ thống nhất trong lãnh đạo trước khi có ý kiến chỉ đạo cụ thể. Có lẽ cần phải tổ chức một cuộc họp bàn về án...

- Nhưng mà ... - Anh tỏ ý ngần ngại, bạn anh gật đầu.

- Tao hiểu ý mày, tất nhiên tao vẫn lấy lý do án liên quan đến an ninh quốc gia để khoanh vùng thành viên tham gia họp án, tránh để lọt lộ thông tin ra ngoài. Còn về tên trùm, mày nên khẩn trương thu thập tên tài liệu, nhớ là có chứng cứ trực tiếp về những hoạt động tội ác của hắn, ít hay nhiều cũng cần phải có để khi báo cáo sẽ thuyết phục hơn.

- Tao hiểu, hiện nay tao cố gắng để đưa lực lượng áp sát hắn. Thăng này cáo già lắm.

- Đương nhiên là cáo già rồi, nếu không làm sao tồn tại đến ngày hôm nay. Sẽ có một buổi họp khác bàn về việc làm cụ thể của chúng ta đối với tên trùm này. Nhân đó ta mở rộng phạm vi đấu tranh của án ra.

- Còn... - Bạn anh lưỡng lự khá lâu rồi mới nói – Chuyện liên quan đến nội bộ và một số ngành ngoài, chắc mà cũng hiểu sự phức tạp của nó đến mức nào rồi. Tạm thời chúng ta chưa đụng chạm gì đến vội. Hiện nay chiều hướng án phát triển đến đâu, thành công hay thất bại còn rất mong manh, không phụ thuộc vào sự quyết định của chúng ta, cho nên hiện nay chúng ta nhất trí là thông qua “cá độ 99” chọn hắn làm đối tượng chính của chuyên án để mở rộng phạm vi đấu tranh, còn chuyện nội bộ ngành thì sau khi giải quyết xong tên này, tự nhiên mọi chuyện sẽ rõ thôi.

- Trong cuộc đời làm án đấu tranh với địch, từ một thăng trình sát trôn ngày nào cầm giấy giới thiệu đi xác minh cho đến nay trở thành lãnh đạo cấp phòng chỉ đạo đấu tranh – Giọng nói anh chột thõng xuống buồn rầu – Tao sợ nhất là khi địch ta không rõ ràng. Thật ra trong một số chuyên án an ninh đấu tranh với những quan điểm sai trái về tư tưởng một vài người vốn từng là lãnh đạo có công lao trong chiến tranh nhưng vào thời bình, nhất là sau thời kỳ Liên xô và Đông Âu tan vỡ sa vào những quan điểm lệch lạc sai

trái thì tao cũng có kinh nghiệm rồi. Nhiều lúc cũng đau lòng lắm mà ạ, đây là những bậc cha chú đáng kính của mình, những người chú, anh lớn mà cũng chưa hẳn đối lập về lập trường tư tưởng để đến nỗi phải xử lý lẫn nhau. Đôi lúc tao thấy tàn nhẫn nhưng đành tự an ủi rằng những điều mình đã và đang làm tất cả đều vì sự nghiệp chung của đất nước của dân tộc. Đêm đêm về gác tay lên trán thao thức nhiều lại thấy mình nguy hiểm quá, đều đều giả giả như thế nào ấy và lại mất ngủ. Cuộc đời hình như không phải lúc nào những sự lựa chọn cũng theo ý mình.

Giọng nói của anh bỗng nhiên nghẹn ngào như có nước mắt. Ngày ấy khi còn là một trinh sát trẻ mới ra trường về, anh được giao một nhiệm vụ khó khăn: theo dõi chính một người bạn thân làm ở ngành khác. Người bạn này tính tình thẳng thắn đến cỡ chấp và đôi lúc phát ngôn bừa bãi, biến cái tốt trở thành quá khích nguy hiểm để kẻ khác lợi dụng. Khi nhận mệnh lệnh của lãnh đạo, anh ngó người ra chết cứng vì không biết phải nói thế nào, một bên là công việc, một bên là tình cảm bạn bè. Sau những đấu tranh dằn vặt, cuối cùng anh vẫn buộc phải đưa người bạn ấy vào vòng quan sát công việc theo yêu cầu. Nhiều đêm anh mất ngủ, nhiều ngày ăn mất ngon với những ý nghĩ mình phản bội bạn bè, mình là kẻ lừa dối... tinh thần của anh lính trẻ xuống thấy rõ. Vị lãnh đạo của ông cũng hiểu ra vấn đề và ông kêu anh lên trò chuyện. Một cuộc nói chuyện dài với nhiều phân tích phải trái đúng sai vân vân để rồi cuối cùng vị lãnh đạo kết luận với anh. Hãy coi những việc mình đang làm là vì tổ quốc và nhân dân. Anh rùng mình khi nghe lời lẽ to tát đó. Tổ quốc và nhân dân thì to lớn và trù tượng quá, có lúc nó chỉ là sự nguy hiểm gian dối biện minh cho những việc đã và đang làm của nhiều người. Thế còn lương tâm của con người thì bỏ đâu, nhưng sống giữa thời buổi kim tiền thì lương tâm xem ra chỉ rẻ như bèo bán không ai mua và chỉ có trong những trang sách mà thôi. Có một đồng nghiệp đã từng nói hắt vào mặt anh câu ấy khi nghe anh day dứt tâm sự về điều này và anh đã đâm vào mặt kẻ ấy một quả cộng thêm một bãi nước bọt, mà suốt đời chỉ là thằng hèn mặt nên mới nói như vậy, giỏi thì đi tố cáo tao với lãnh đạo đi.

Cũng may sau này qua xác minh kỹ thì bạn anh vô can, chẳng xảy ra

chuyện gì cả. Bạn anh thì vẫn là bạn vô tư như ngày nào chỉ có anh lại không còn được vô tư như ngày xưa để mỗi khi bắt tay bạn luôn cảm thấy hổ thẹn với chính mình. Qua bài học kinh nghiệm ngày ấy, anh thấy mình đã lớn lên nhiều, và cũng hiểu rất nhiều. Năm tháng cứ qua đi vùn vụt, trái tim nóng hồi nhiệt huyết ngày nào của anh lính trẻ nay nguội dần và ngày càng anh càng thấy mình hèn đi, cũng còn may chứ chưa hèn mọn như một nhân vật trong cuốn tiểu thuyết của nhà văn Anh thế kỷ 18.

Bạn anh vỗ vai thông cảm. Cuộc đời con người vốn vậy đấy, có những sự thật mà ta không muốn nhìn thẳng, chối bỏ nhưng nó vẫn đeo đẳng ta cả đời, nặng trĩu trong tâm hồn buộc ta phải tự hỏi ta là ai, đang ở đâu và đang là gì, rồi tất cả sẽ về đâu. Phải chăng cứ là công việc của công việc, quên đi tất cả, để cho trái tim ta chai thành sỏi đá, biến ta thành cỗ máy vô tri vô giác, ngày nào cũng phải nói cười giả tạo như một thằng điên, đêm về không phải day dứt về bất kỳ điều gì, một mai chết đi hồn ma bơ vơ lạc lõng nhìn con cháu thấy thẹn và tự hỏi ta có xứng đáng được ca tụng như vậy không.

- Trong chuyên án này chúng ta phải đấu tranh với ngay trong nội bộ ngành, với chính những đồng chí đồng đội thân thiết. Khó khăn nhân lên gấp bội. Lương tâm và trách nhiệm của một người lính công an với danh dự và niềm tin của nhân dân đặt lên vai chúng ta, buộc ta phải làm rõ một vài kẻ thoái hóa biến chất. Đây không phải là địch mà là đồng chí của chúng ta nhưng họ đã bán rẻ nhân cách đạo đức, bán rẻ niềm tin của đồng đội, trách nhiệm công việc... tại sao? Một câu hỏi day dứt tao bao nhiêu ngày qua mà tao không muốn trả lời dù rằng tất cả chỉ gói gọn trong mấy chữ: tiền và gái, đôi lúc còn kèm theo những mảnh khóe quyền lực nữa. Thế đấy, sự cám dỗ của vật chất thật vô chùng, nhiều hay ít khó nói với một con người nhưng rõ ràng chẳng bao giờ có thể thỏa được lòng tham vô đáy của những con... không đáng được gọi là người mặc cho chúng ta luôn kêu gào ra rả việc học tập nâng cao đạo đức cách mạng lẫn phẩm chất người lính cụ Hồ. Là một thằng đàn ông thì chuyện với đàn bà là bình thường, nhưng nó chỉ bình thường với vợ con mình trong tình yêu chứ không phải là quan hệ nhặng nhít, nhân tình vợ bé vợ lớn, bia ôm nhà hàng.... rồi...

- Thôi đừng nói nữa... - Bạn anh vỗ vai – Mà mệt rồi đấy.

Anh đứng dậy mắt đỏ hoe nhìn qua khung cửa kính, bên ngoài trời đang mưa, những giọt mưa nhẹ nhẹ rơi xuống như điểm hoa rắc phấn trên một đường khô cong. Những chiếc xe máy chạy vội vã, trời sắp mưa to.

- Tao sợ.

Trước ánh mắt buồn của bạn, anh nghẹn ngào thì thầm.

- Tao sợ cuộc sống bình yên này sẽ trả giá bởi những tên tội phạm như hần ta. Tao sợ giấc ngủ của con tao không được yên, sợ cho những mảnh đời lương thiện... tao sợ... và bỗng thấy sợ tất cả.

- Ủ, tao hiểu. Thôi chúng ta nghỉ đi.

Hai người đàn ông chậm chạp rời quán, bạn anh tự chạy xe chở anh về nhà. Có tiếng chuông điện thoại reo ý ới rủ đi nhậu của người bạn, cả hai đều từ chối bởi cảm thấy rất mệt. Đi về.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 5 -1

Trong việc xây dựng các mối quan hệ “tốt” với các cơ quan chính quyền và quan chức thì việc xây dựng với những người trong lực lượng công an được ông trùm coi trọng nhất. Mình là dân giang hồ xã hội đen và họ là lực lượng chuyên xử lý mình cho nên cần phải khôn khéo với họ. Công an là gì, ông trùm triết lý, là luật pháp, là quyền lực, nên tranh thủ tối đa những con người này. Ông trùm tâm đắc mãi một chuyện mà lâu lâu cứ đem ra kể cho con cháu nghe, coi như là một bài học cần rút kinh nghiệm. Đó là vào năm 1962, sau khi dùng lưỡi lê đâm chết Ba Lót, một tay anh chị xuất thân từ lính nhảy dù, tại sòng bài chợ Cầu Cống rồi đứng ra nhận tội thay anh rể - lúc ấy cũng là một trùm cờ bạc vùng cây Bàng. Bị bắt, ngày đầu tiên nhập trại, ông trùm khi ấy mới là thằng nhóc 15 tuổi vừa mới bén hơi đàn bà và người nó gặp đầu tiên trong trại giam là giám thị trưởng. Có lẽ thằng nhóc mới tí tuổi đầu mà đã giết người, lại là dân anh chị có tiếng nên giám thị trưởng đến gặp. Nhìn gương mặt cô hồn gườm gườm quan sát mình trước phòng gửi tang vật thì thằng nhóc ấy đã nhanh trí tháo ngay chiếc khoen tai vàng 18, vốn là đồ ‘cầu tỵ’ được má đeo cho từ hồi còn nhỏ, giấu vào túi quần kaki gã trưởng trại thay vì kê khai để nộp gửi. Vẻ mặt gã giám thị thoáng vẻ ngạc nhiên, đôi mày nhướng cao nhìn thằng nhóc rồi gật gù bỏ đi. Đây là món quà “khẩu bố” lo lót, hồi lộ đầu tiên trong cuộc đời giang hồ của ông trùm. Sau này đi đâu làm bất cứ điều gì với bất kỳ đối tượng công chức nào trong bộ máy nhà nước cũ hay mới, lão đều áp dụng bài học hồi lộ. Riêng đối với những người trong ngành công an từ cấp phường cho đến những cấp cao hơn thì lão càng triệt để áp dụng bài học này. Với cảnh sát chế độ cũ, nhận hồi lộ là chuyện thường ngày, ăn quen tay, ăn trắng trơn và ăn thành băng nhóm, phe phái từ dưới lên trên. Thời đó xem ra hồi lộ rất dễ bởi nó đã trở thành chuyện bình thường. Nhưng với công an chế độ này, ông trùm cười khàn khàn, cũng là người cả thôi. Thật ra có rất nhiều công an trong sạch, liêm khiết, đàng hoàng và hết lòng vì công việc... vẫn

vân và vân vân. Họ là số đông, số nhiều với biết bao điều tốt đẹp mà báo chí lẫn người dân hàng ngày vẫn ca ngợi. Tuy nhiên bên cạnh đó cũng có những con người cũng khoác bộ quân phục công an có lòng tham thì vô đáy, hèn nhát trốn tránh trách nhiệm và chỉ biết tiền, gái... vấn đề làm sao nhận biết ra những kẻ ấy để sử dụng vật chất tấn công mua chuộc. Nói thế thôi, ông trùm gặt gù răn dạy con cháu, với công an chế độ này không đơn giản như cảnh sát chế độ cũ, cứ tiền là được. Công an chế độ này muốn bỏ tiền hay gái ra mua chuộc cũng phải lựa người, lựa thời thế, thời điểm và luôn phải khôn khéo, kín đáo, thậm chí là “tế nhị” một chút. Ngành công an có những nguyên tắc quy định rất chặt chẽ để ràng buộc lẫn kiểm tra cán bộ chiến sĩ của mình và quan trọng là bản chất của họ không phải tham nhũng thối nát như chế độ cũ, họ thừa hiểu sự tồn vong của thể chế này sẽ không còn nếu vẫn còn có sâu mọt trong đội ngũ vì thế mà xử lý rất kiên quyết cũng như có các biện pháp để ngăn chặn, bài trừ và xử lý thẳng tay. Tuy nhiên dù cho văn bản có quy định chặt chẽ đến như thế nào thì vẫn có kẻ hở của nó, chưa kể người vận dụng sẽ hiểu như thế nào và đây chính là điểm để chúng ta tấn công vào, ông trùm nhận xét chí lý rồi rung đùi cười khẩy. Đến thiên đường thần thánh trên trời cao kia, giữa các thần vẫn còn tranh giành hơn thua nhau như trong những phim thần thoại, hưởng hồ là người trần mắt thịt chúng ta. Thế nên đừng quá lo lắng khi tiếp xúc với những cán bộ công an áo mũ rực rỡ, hãy nhìn vào tận bên trong để mà đánh giá, cũng là con người cả thôi. Không đi đường thẳng thì ta đi đường vòng, không đi cửa trước thì ta đi cửa sau, không bắt tay phải thì ta bắt tay trái... Nhiều cách, rất nhiều cách. Làm cách nào không phải là quan trọng mà quan trọng là mục đích đạt được. Ông trùm rất khoái trí hay nhắc đi nhắc lại câu này mỗi khi có dịp dạy dỗ con cháu lẫn đàn em, coi như là một câu nói hay, sáng suốt của riêng mình mới nghĩ ra mà quên mất rằng thực chất là ăn cắp ý trong sách của một tôn giáo. Tuy thế đám đàn em rất khâm phục ông trùm, cho rằng chỉ có ông trùm mới có ý nghĩ cao siêu đến vậy. Bởi lý do rất đơn giản: cứ nhìn ông trùm chén anh chén chú ngồi bằng vai phải lứa với khối quan chức công an thì biết. Vị này ở Hà Nội vào, đích thân ông trùm đứng ra mời cơm chiêu đãi, vị kia có con ghé qua thành phố, đích thân

ông trùm gửi đến món quà mọn... Quan chức kìa của công an thành phố mà có đám giỗ, ông trùm đến thăm với mâm ngũ quả cao ngất cùng với phong bì dày lộp lổ. Rồi quan chức A, B có việc thì ông trùm bao giờ cũng là ông trùm biết và đến đầu tiên. Chưa kể mỗi lần ông trùm ra Bắc có việc thì đều đến thăm các vị này vị kia. Đôi lúc chỉ là món quà đơn sơ như mấy con khô cá sặc rất Nam Bộ với một quan chức nọ, làm ông ta cảm động quá, tất cả đã để lại dư âm tình cảm cho những quan hệ tốt về sau.

Nhìn ông trùm cum cúp đến thăm hay vâng dạ với cả những cảnh sát khu vực mới ra trường mặt búng ra sữa, vâng dạ khi nghe gọi trống xách mé của mấy tay hình sự quận, nhiều lúc mấy đứa con cũng thấy nóng máu. Quen biết thì ông trùm quen biết đến thầy của những thầy hình sự phường, quận này, há chi chúng lên giọng dạy đời. Nhìn mấy đứa con trai, ông trùm từ tốn nói, người ta dù làm bé hay lớn cũng đều là công an, là người đại diện cho pháp luật, còn mình có sang mấy bất quá cũng chỉ là dân giang hồ mặt hạng. Nhưng, ông trùm nhấn mạnh, chấp làm gì ba cái chuyện lẻ tẻ đó, quan trọng là mục đích lớn của mình kia. Mới lại, kẻ nhỏ cũng có cái lợi của kẻ nhỏ, vấn đề là mình biết lợi dụng nó như thế nào. Một vài cảnh sát khu vực lẫn mấy tay hình sự quận, kể cả thành phố chạy lằng xằng thì thì thảm tháp gì đâu so với mỗi quan hệ to lớn mà ông trùm đang có. Thậm chí ông trùm chỉ cần phẩy tay một cái, đám lằng xằng đó liền bay tuốt tận đâu. Chẳng gì sau này cũng có kẻ tìm đến ông trùm nhờ vả tác động với anh Năm, chị Ba, anh Tư nào đó trong bộ máy chính quyền chú ý nâng đỡ. Ông trùm giúp thật, có hiệu quả thật. Theo ông trùm, biết đâu với những kẻ lằng xằng này lại chẳng có lợi cho mình trong một lúc nào đó. Lão rất đặc ý với ý này. Chẳng gì một vài công an hình sự, điều tra đang có chức quyền hiện nay thì trước kia cùng từng là thứ lằng xằng. Bằng con mắt tinh đời nhìn xa trông rộng biết đầu tư dài lâu, ông trùm đã phát hiện ra từ ngày ấy. Đến với nhau từ thuở hàn vi, cái nhìn mới dài lâu, chứ khi đã có chức quyền rồi thì tất cả chỉ còn vì tiền thôi. Ông trùm vẫn tận tụy với những chú công an nhóc tỳ sao trên vai chưa có sao mà chỉ có vài cái vạch xanh, đỏ. Đời còn dài, ngựa đua hay là đua đường dài, ông trùm vẫn thường tự nhủ vậy với con cháu trong nhà.

Một lý do khác chẳng cần nói thì đệ tử em út lẫn con cháu đều hiểu. Công an là lực lượng khắc tinh của ông trùm và băng nhóm, nên chẳng có lý do gì để không tung tiền và gái để mua chuộc người của lực lượng này, chỉ sợ không xáp lại gần được, chứ được thì nên tận dụng tối đa mọi khả năng. Kinh nghiệm của ông trùm có thể nói là chông chất kinh nghiệm và một trong những kinh nghiệm xương máu nhất của ông trùm đó chính là việc dùng vật chất để mua chuộc người của ngành công an. Thế nên bây giờ không ai có thể biết được ông trùm quen biết với bao nhiêu công an, tầng lớp nào. Trong đó những ai là bạn thân quen, những ai là chiến hữu, những ai là “chia sẻ” làm ăn... là một bí mật riêng của ông trùm, chẳng ai trong gia đình lẫn bạn bè, đệ tử em út được biết. Và chúng cũng chẳng đại gì hỏi nếu như ông trùm không tiết lộ, xem ra đây là bí mật riêng của ông trùm mà như có lần tuyên bố, sống để bụng chết mang theo. Tại sao, chính ông trùm nói ra, bạn bè tin ông trùm vì họ biết ông trùm kín tiếng, tin cậy được, vì vậy giữ bí mật chính là uy tín của ông trùm. Nói thế thôi, chứ khi mấy đứa con và đàn em thân thiết bày tỏ, nếu ông trùm cứ khư khư giữ một mình, nói đại miệng, lỡ có chuyện gì xảy ra, chúng nó biết nơi nào, ai để mà cậy nhờ. Có lý, ông trùm gật gù và hứa sẽ chia sẻ thông tin bí mật ấy một khi thời cơ chín muồi. Lỡ, những con người ấy lờ đi thì sao, giả như không quen biết gì mình thì sao? Ai đó thắc mắc, ông trùm cười gượng, mắt long lên. Làm sao tao không nghĩ đến điều đó, nếu thật sự xảy ra như vậy thì ăn không được phải đập bỏ, thuyền chìm thì chết hết. Tao mất một, chúng nó mất mười. Tao, suy cho cùng chỉ là một thằng giang hồ, còn bọn họ có chức quyền, danh dự uy tín và sẽ bị đổ tất cả, thử xem ai mất nhiều hơn ai. Chúng ăn của tao thì phải làm việc cho tao và phải trả giá nếu né tránh. Trong cuộc đời này chẳng ai cho không ai cái gì cả, đó là quy luật của cuộc đời. Chẳng biết ông trùm đang vận dụng mưu ma chước quỷ gì, mà quả thật ông trùm quen biết rất nhiều công an và đây là những thế lực đỡ đầu hay nói cách khác là bảo vệ cho ông trùm lẫn băng nhóm của ông trùm hoạt động, giúp cho tiền tỷ chảy và túi ông trùm. Đó là sự thật.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 5-2

“Hãy gọi tên em là Trinh”

Trinh, ông trùm suýt nữa phì cười to khi nghe và Trinh cũng hiểu điều đó, nàng lim dim mắt, thản nhiên nói “Em luôn luôn tin mình là người trinh tiết. Không nên hiểu trinh tiết theo kiểu thô tục của thể xác, mà ẩn chứa trong đó chính là tâm hồn, phải trong tâm hồn thì em vẫn là trinh tiết.”

Mớ lý luận lẩm cẩm nghe đến bực mình, lão thầm nghĩ và ngấm nghĩa Trinh đang ngồi xoa kem, từ phía bên này giường. Dưới ánh đèn mờ ảo, dáng hình tròn lẳn, mềm mại của vòng cong ngực, eo hông và đôi gò nhũ hoa vểnh nhô cao khêu khích của nàng nhìn thật đẹp như một pho tượng đá được đục đẽo bởi bàn tay nghệ nhân điêu luyện có tâm hồn nghệ sĩ, thổi vào sức sống mãnh liệt, quyến rũ đến kinh khủng mà bất kỳ gã đàn ông nào cũng ao ước được chạm nhẹ vào. Thật đáng ngạc nhiên vì người đàn bà mà tuổi đã trên ba mươi vẫn giữ được sự hấp dẫn đến như vậy, vì nghề nghiệp của nàng – diễn viên múa hay vì sức lan tỏa cuốn hút của một nhan sắc đang vào thời kỳ khoe hương. Mười tám đôi mươi là của sắc hương tuổi trẻ khỏe mạnh tươi tắn và ba bốn mươi là tuổi của chín nòng mận mà nhất trong đời một người đàn bà, ai nói vậy và nay chính là nàng chăng? Đôi lúc ông trùm tự hỏi có lẽ lão đã yêu Trinh? Tình yêu đó là danh từ chán ngắt và trở thành thứ xa xỉ đối với lão bởi lâu lắm rồi lão không thèm nghĩ đến, nói gọn, với lão nay tất cả chỉ còn là tình dục thô và đàn bà luôn luôn là đối tượng thỏa mãn tình dục của lão. Đến nay không biết bao nhiêu thứ hạng đàn bà qua tay, lão nhớ không xuể, trẻ thật trẻ già thì không quá già, Việt Nam lẫn nước ngoài, Âu Á lão đều thử qua hết. Thời trẻ mỗi lần qua đêm với em nào, lão cũng trở dăm ba ngón nghề dạo đầu tạo thêm khoái lạc tình dục và cũng để chứng tỏ là kẻ sành điệu, lão luyện trong việc này. Cũng nhiều em rên rỉ và điều ấy luôn làm lão tự hào đặc chí khoe khoang với đám bạn hữu giang hồ mỗi khi nhậu nhẹt cao hứng, bọn chúng phục lẩn. Nhưng nay, qua tuổi năm mươi, ăn chơi nhiều, tính toán âm mưu thủ

đoạn nhiều thì thân xác trở nên mệt mỏi, lão bỗng sinh ra lười biếng thích được phục vụ hơn là phục vụ người khác, bất kể là gái đẹp cỡ nào. Lão cứ nằm ườn ra mặc cho chúng nó muốn làm gì thì làm rồi trả bài là xong chuyện. Thế nên đạo này mấy con vợ lớn, vợ bé, vợ hờ và tình nhân... đã có đứa lờm nguýt than thở bóng gió, lão biết và phớt lờ. Tại sao vậy nhỉ, lão có tiền và để cho chúng nó vung vít tiêu tiền của lão thì chúng nó phải biết điều cung phụng, phục vụ lão chứ.

Và lão gặp Trinh khá tình cờ.

Trong một chuyến đi thị sát miền Bắc để nghiên cứu tình hình, tìm cách đầu tư “sạch” từ những đồng tiền “bẩn” kiếm được vào một số công trình dịch vụ văn hóa tại các tỉnh phía Bắc nhằm hợp thức hóa những nguồn tiền đang có và tính bước làm ăn lâu dài. Ông trùm tạm coi như ở phía Nam mình đã bình định xong, thế lực giang hồ đã bao trùm lên tất cả và bây giờ lão quyết định đi chinh phục những miền đất mới, đó là đất Bắc Hà. Lão đánh giá rất cao tiềm năng của Thủ đô Hà Nội và các tỉnh Quảng Ninh, Thanh Hóa, Hải Phòng... Những nơi này ông trùm đã nhìn thấy khả năng có thể phát triển lâu dài cả về bề rộng lẫn chiều sâu. Vừa có thể đầu tư làm ăn đàng hoàng đúng pháp luật và vừa có thể bành trướng thế lực giang hồ, thu phục bọn giang hồ xã hội đen tại đây. Cố gắng quy tất cả về một mối, đấy mới là ước mơ của ông trùm. Lão đã lường trước khả năng phát triển kinh tế ở những nơi này, nó sẽ là “vùng đất hứa” cho những kẻ đâm chém như lão.

Có hai thành phố lớn của miền Bắc mà ông trùm có sự toan tính thu phục khác nhau.

Hải Phòng, cái thành phố biển này là một cái gai trong mắt ông trùm bởi bọn giang hồ xã hội đen ở đây rần quá. Một lũ ngu xuẩn chỉ biết dùng đến “hàng nóng” mỗi khi hành động và thích động tay động chân nhiều hơn dùng cái đầu suy nghĩ, vênh váo khoe khoan đúng kiểu dân giang hồ trà Bắc. Đám giang hồ Hải Phòng làm cho ông trùm vất vả suy tính để phòng bọn chúng và lão thầm thừa nhận là đám này khó chơi thật, máu côn đồ điên cuồng bất kể trời đất của chúng nhiều lúc làm cho lão phải dè chừng. Đất chật giang hồ đông nên trong kiếm ăn chúng đụng nhau liên miên và

chẳng thằng nào phục thằng nào vì thế mà liên tục thanh toán chém giết lẫn nhau thẳng tay. Nhìn bọn này nhiều lúc lão cũng lấy làm ngạc nhiên, bọn chúng sao ngu qua, tại sao không liên kết tập hợp nhau lại thành một thế lực giang hồ lớn mạnh và phân chia lãnh địa, địa bàn ra để mà cùng nhau làm ăn? Hay trong bọn chúng không có kẻ nổi trội xứng tầm là thủ lĩnh ông trùm như lão nên chúng không phục nhau và thế là, chỉ biết sử dụng dao búa giải quyết. Bọn chúng liên tục làm cho thành phố cảng này không biết bao phen nổi sóng gió và cũng bị lực lượng công an ở đây nhiều lần ra tay trấn áp, khối kẻ phải trả giá. Trùm Cu Nền chẳng hạn, cuối cùng thì cũng phải dựa cột, bay về thế giới bên kia chấm dứt những tháng ngày oanh liệt, thật là ngu, lão thâm nhủ. Cũng chính vì thế mà ông trùm sau một vài lần thăm dò vùng đất dữ này, cuối cùng đều bị bật ra bởi tính côn đồ thiếu suy nghĩ, không thuần phục ai của đám giang hồ xã hội đen Hải Phòng thì, lão đi đến quyết định không đầu tư cũng không dính dáng gì đến vùng đất “dữ” này, bỏ qua nó một bên, chỉ tạo những mối quan hệ thân hữu cần thiết. Mặt khác lão hết sức dè chừng chúng và luôn để tâm đề phòng, sẵn sàng có biện pháp đối phó khi cần thiết, từ mềm sang cứng khi cần.

Hà Nội thì khác, dù gì đây cũng là Thủ đô, là trái tim của đất nước, là trung tâm chính trị văn hóa. Đất Hà Nội kiếm ăn vừa dễ mà vừa khó. Khó bởi nó là hình ảnh của cả nước nên các lực lượng công an, quân đội giữ gìn nơi này rất cẩn thận, dù gì nhà nước cũng cần phải có gương mặt sạch sẽ, chính vì vậy mà khi cần thiết sẽ ra tay trấn áp mạnh ngay. Bởi vậy nếu Hà Nội yên tĩnh thì cả cả nước yên tĩnh và ngược lại, đó là điều lão rút ra được sau nhiều lần quan sát Hà Nội. Thế nên nhiều lúc lão còn kìm bớt những hoạt động xã hội đen của bọn đàn em giang hồ ngoài này nhằm không gây sự kích thích chính quyền ra tay. Tuy nhiên ở đây cũng dễ, Thủ đô nhỏ hẹp hơn Sài Gòn rất nhiều, một mảnh đất tươi xinh và yên tĩnh này là “mặt trời” – nói theo kiểu người ngoài ấy. Nó đầy rẫy những mối quan hệ lằng nhằng bí hiểm đi cửa sau trong khá nhiều căn biệt thự cổ kính và sang trọng tạo thành những thế lực chính trị ẩn rất mạnh. Lão không cần Hà Nội phải có nhiều băng nhóm như Sài Gòn và cũng đừng chém giết mất trật tự như ở Sài Gòn làm gì để nhà nước quan tâm ra tay mà lão cần Hà Nội ở những

thế lực chính trị to lớn to lớn quen biết nhằm bao che, tác động lo lót bảo vệ những hoạt động của lão và băng nhóm giang hồ trong Nam. Nói trắng phớ, là cần những chiếc dù che đầu khi cần thiết, vụ việc năm 1995 đã cho lão một bài học kinh nghiệm xương máu ấy. Lão đang đầu tư vào Hà Nội, nhưng là đầu tư “ẩn” có chiều sâu mà bề nổi là đầu tư hợp pháp. Ngoài ra Thủ đô cũng đang phát triển rất mạnh nên có khá nhiều dịch vụ làm ăn được như đất đai nhà cửa, văn phòng cho thuê, dịch vụ văn hóa mà ông trùm thấy rằng đầu tư vào những nơi này thì nắm chắc phần thắng trong tương lai gần, vì thế ông trùm cũng ngầm đổ tiền vào một số công trình ngoài này.

Trước đó mỗi khi ra Bắc, bao giờ lão cũng có dăm ban em gái Bắc kỳ nhỏ da trắng môi đỏ, ăn nói lú lo, xinh như mộng do bọn đàn em cúng tiến. Tình dục, đơn giản chỉ có vậy, qua đêm là quên ngay cho đến khi gặp Trinh. Nàng đến với lão rất nhẹ nhàng, êm ả nhưng có sức cuốn hút đến kinh ngạc.

Lần ấy trong vai trò khách đến chơi, lão đến thăm một sông bạc mới khai trương của thằng đệ tử “ruột” ở quận Tây Hồ.

Đó là biệt thự hai tầng được xây theo kiểu kiến trúc cổ thời Pháp nằm trên mảnh đất rộng gần ngàn mét vuông nằm sát hồ Tây. Nghe đâu khi xưa nó là nhà được cấp cho một quan chức chính phủ, sau khi vị này về hưu thì đã bán lấy tiền chia cho các con mình và hồi đó nó lọt vào tay thằng đàn em của lão, vốn là đệ tử của tay trùm buôn lậu kia. Và thằng đàn em không giấu giếm vẻ tự hào khi dẫn ông trùm đến thăm tư dinh của nó. Nhìn căn biệt thự rộng bát ngát nằm ngay trên rìa hồ lộng gió, lão phải thầm khen trong bụng. Giá phải từ vài ngàn cây vàng trở lên là ít, đất Hà Nội vốn đắt hơn vàng, nhưng lão hiểu rằng trong trường hợp này tiền không quan trọng mà bởi căn nhà quá đẹp và có địa thế rất đặc địa.

Mặt tiền của hướng ra đường của tòa biệt thự này nhìn đúng nghĩa là kín cổng cao tường, với tường dày cao hơn hai mét quá tầm mắt của người nhìn, che kín căn nhà. Hai cánh cửa sắt đen kịt, có treo bảng nhà có chó dữ với một cái đầu con berger thè lưỡi đầy vẻ hung tợn như muốn cảnh báo bất kỳ ai tò mò đến gần mà rất ít khi mở cửa. Giả ai có việc cần thì phải nhấn

chuông báo trước mà rất lâu người giúp việc mới ra mở cửa sau khi quan sát kỹ lưỡng từ một camera bí mật gắn phía trong nhà. Nay chủ căn nhà này là ai thì hàng xóm xung quanh cũng không biết, nghe đâu là một doanh nhân thành đạt hiện đang buôn bán ở nước ngoài. Bước vào trong căn nhà xây hai tầng nằm ở chính giữa sân rộng, nhà có gần chục căn phòng nhỏ xinh xinh và cái sảnh khá rộng vốn dùng để tiếp khách. Xung quanh nhà là vườn cây trái kéo trườn xuống tận mặt hồ, có kè bờ đá trắng rất đẹp, nước vỗ róc rách và một bến cập ca nô và chính bến này là nơi thằng đàn em dùng để đón khách quen đến chơi cờ bạc. Đây là một sòng bạc lớn theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng của Thủ đô mà chỉ những con bài có máu mặt mới biết đến bởi thông thường chỉ có khách sộp, kể cả người nước ngoài quen biết mới được đưa đến chiếu bạc đặc biệt này. Kín kẽ về địa thế của sòng bạc và kín kẽ cả với chính quyền địa phương sở tại. Bọn đàn em của lão rất khôn ngoan, chúng đã thành lập một hợp tác xã du lịch tư nhân và xin liên kết với công ty khai thác quản lý hồ, theo phương án, hợp tác xã du lịch tư nhân này tự tìm khai thác khách. Sau khi được khách thì được đưa đi dạo một vòng quanh hồ theo tua gồm ngắm cảnh, câu cá, đưa đi lễ chùa và thăm vườn cây trái, bao luôn ăn uống trọn gói một ngày. Thế nhưng thực chất khách là những con bạc có hẹn trước tại một địa điểm trong thành phố, có xe ô tô du lịch đến tận nơi đón sau đó đưa ra ca nô như một đám du khách, chúng cũng cho ca nô chạy vòng vèo trên mặt hồ như để cho du khách ngắm cảnh nhưng chính là kiểm tra xem có cái đuôi nào của công an theo dõi không, trước khi cập bến. Đám con bạc đưa đến chiếu sát phạt thoải mái, có cơm ăn nước rót tận miệng, nếu cần gái để thư giãn khi căng thẳng, có ngay, tại sòng cũng tuyển được mấy em gái quê thơm phức lúc nào cũng chờ chực phục vụ tới bến. Giá cả thỏa thuận.

Với công ty quản lý khai thác hồ thì chẳng cần biết cái hợp tác xã du lịch kia khai thác được bao nhiêu khách, đến đi bao nhiêu lượt và làm gì, cứ mỗi tháng khoản tiền nộp khoán đầy đủ cộng thêm phong bì lót tay dày cho ban giám đốc thì coi như OK tốt và nhờ vậy chiếu bạc này hình thành cả năm nay mà không thấy lực lượng công an động tĩnh gì. Khi nghe lão hỏi, thằng đàn em nhếch mép cười ruồi và khoe tấm hình năm vừa rồi vợ nó đưa

một vị lãnh đạo công an quận này đi viếng chùa bà ở tận Tây Ninh. Ông bật cười ha hả, thằng này giỏi và lão thừa biết thằng này ma quái hơn nhiều. Lãnh đạo công an một quận ăn nhằm gì với những quan hệ của nó, chẳng vậy trong bao nhiêu thằng đàn em sống chết với lão thì không phải ngẫu nhiên mà ông trùm chọn thằng này làm “đại diện” cho mình tại đất Bắc. Ông trùm đánh giá nó rất cao, nhất là những mối quan hệ quen biết luồn lọt của nó thì nhiều đến chính ông trùm cũng chẳng biết nó quen biết với những ai, những đường dây mối nhợ nào, nhưng điều quan trọng là khi ông trùm cần là lập tức nó đáp ứng ngay, với ông vậy là đủ.

Nàng xuất hiện lúc nào tại sòng bạc thì ông trùm không để ý, nhưng vẻ đẹp kiêu sa quý phái thể hiện qua từng bước đi uyển chuyển như con báo gấm với đôi bàn tay trắng muốt, nhỏ nhỏ, xinh xinh và cái hất đầu kiêu kỳ ngửa lên trời mỗi khi cười khe khẽ kheo hàm răng trắng đều như hạt lựu và đôi mắt ướt rượt đảo nhanh, nhìn cực thâm đặng, đấy là lời nhận xét của thằng đàn em làm ông trùm chú ý ngay. Và thật bất ngờ sau lần ấy lão thấy mình bắt đầu có vẻ quan tâm đến nàng.

- Chồng nàng làm ngoại giao, đang công tác ở nước ngoài – Thằng đàn em tinh ranh giới thiệu – Có tiêu chuẩn đi nước ngoài song không muốn đi, chỉ thỉnh thoảng vù qua thăm chồng nhưng chủ yếu là đem đô về.

- Rất hấp dẫn – Lão gật gù tán thưởng.

- Trước kia là diễn viên múa của đoàn ca nhạc Thăng Long nay là giáo viên dạy trường múa Trung ương 1, ba mươi bốn tuổi, chưa có con.

- Trường múa?

Thằng đàn em cười hề hề.

- Múa rất giỏi, đại ca có thích không?

- Để xem đã – Lão ậm ừ vì không muốn bị thằng đàn em bắt thóp.

Hai ngày liền ông trùm ngồi trong một căn phòng bí mật trên lầu của tòa nhà đối diện với sòng để quan sát các con bạc và cùng thằng đàn em tính toán cách “xé nai” những con bạc đại gia.

- Dân ngoài này bọn nó khôn lắm đại ca ạ.

Lão nhếch mép.

- Vào chiếu bạc rồi thằng khôn cũng thành thằng ngu một khi máu ăn thua

nổi lên.

- Đại ca nói đúng quá – Thăng đàn em tán dương ngay – Nhưng bọn này toàn là dân chơi sành sỏi nên mấy ngón nghề của chúng ta cũng không dễ qua tay.

Ông trùm cười lạnh lùng. Cao nhân tắc hữu cao nhân trị, cao thủ ư, đâu có sao, càng cao thủ càng khoái vì chính bọn ấy một khi ỷ mình là cao thủ nên nhiều lúc rất chủ quan khi chơi bạc và đây chính là điểm yếu của chúng. Cờ bạc vốn là phải gian lận, chuyện đó ai chẳng biết, đến thăng nhóc ranh lắc bầu cua tôm cá trong hẻm chợ cũng nắm trò đó rồi, càng lên cao chiếu bạc thì ngón nghề càng tinh vi hơn và có thể biến thành một nghệ thuật cờ bạc. Làm gì đặt chân vào chiếu bạc mà thăng nào không có một vài chiêu tiểu xảo trong tay để bạc bịp, vấn đề là thăng nào nhanh tay, lẹ mắt, khôn khéo hơn thì thăng ấy thắng. Nói theo kiểu dân Nam Bộ, sáu câu vọng cổ thì phải rành cả sáu để xem áp dụng chiêu thức nào cho đối tượng nào thì cần phải tính toán khai thác triệt để những điểm yếu mạnh của nó.

Thăng trùm giang hồ đất Bắc nhìn ông trùm vẻ khâm phục. Xưa nay nó vẫn nghe nói lão là người ít học và lên làm ông trùm nhờ đâm chém nhiều hơn là suy tính và với nó, theo kiểu sỹ phu giang hồ Bắc Hà thì dù làm thăng du đảng cũng cần có học, tuy nhiên nó không nói ra nhưng vẫn thầm coi thường ông trùm. Hôm nay lần đầu tiên nó mới nghe lão mở miệng phân tích chuyện cờ bạc, và chỉ qua mấy câu thôi là nó chột dạ, toát mồ hôi, lão làm trùm quả rất xứng đáng, không ngu ngơ như nó vẫn thầm tưởng mà trước mắt nó là một con cáo già cực kỳ sành đời đầy kinh nghiệm gian ngoan phát sợ.

- Phải biết điểm yếu của bọn chúng mà khai thác. Ông trùm kết luận bài lý thuyết dài dòng của mình vì thấy nói bấy nhiêu là đủ. Làm gì lão không biết thăng trùm này ngoài mặt vâng dạ nhưng trong bụng vẫn thầm coi thường lão. Qua nhiều thông tin của bọn đàn em bẩm báo, lão biết trong những buổi nhậu nhẹt, nó còn cao hứng chê bai lão nữa là khác. Lão vẫn đang suy tính cần có một bài học răn đe nó, sẵn hôm nay ông trùm cho nó mấy lời chỉ giáo vỗ lòng gọi là, nhìn vẻ mặt nó lão thoáng cười thầm trong bụng. Thăng chết tiệt này bắt đầu hoảng rồi, chưa đâu con ạ, còn nữa, đây

chỉ mới là bài học mở đầu thôi. Đã quy thuận anh thì không được hỡn. Mỗi một bước đi của nàng thì đôi lông mày tròn bóng cắn và hình như không mặc quần lót cứ đong đưa qua lại nhìn đến phát thèm, lão tính toán rằng trong khoản chẳng gỏi với kiểu đong đưa này chắc ối thằng đàn ông chết ngất. Rất tiếc đang trong chiếu bạc sát phạt nhau mà con bạc nào cũng đực ngầu tâm trí chơi còn đâu mà ngắm nàng. Lão thầm tự hỏi, thế rằng chồng nàng thì sao nhỉ. Cái thằng đàn ông ngu ngốc ấy đang có báu vật trong tay mà không biết cương chiều lại lo đi làm ngoại giao ở tận phương trời xa vời vời nào đó thì có đáng gọi là ngốc nghếch hay ngu xuẩn không?

Ông trùn bước lại chiếu bạc và thằng hồ lý đang cầm xấp phỉnh nhìn lên, thoáng giật mình đổi nét mặt khi thấy lão. Lão cau mày, thằng chó chết, làm hồ lý mà như thế này thì làm sao có thể quản được chiếu bạc.

Cứ như vô tình, lão tiến sát đến sau lưng nàng và hít thắm mùi thơm quyến rũ tỏa ra rồi chồm nhẹ với tay qua vai nàng thấy mấy con phỉnh có mệnh giá năm triệu đồng xuống chỗ ô đặt của nàng. Con phỉnh có màu đỏ có mệnh giá cao ngất ngạo nghề nằm đè lên con phỉnh màu xanh nhạt mệnh giá rất thấp của nàng đang nằm trơ trọi khấp nép một góc. Nàng hơi nghiêng người né qua một bên và liếc nhìn xéo lão, im lặng.

Thằng, một gấp đôi. Thằng, một gấp đôi. Liên tiếp mấy ván liền phỉnh của nàng đặt ở đâu thì lão xin theo, đặt ké và đều thằng làm chiếu bạc xôn xao, lập tức có mấy kẻ khác thấy vậy xin theo, nhưng lão đứng dậy rút lui. Bỏ mấy con phỉnh vào túi, lão thờ ơ bước ra vườn cây, vươn vai ngắm hồ.

Hồ đẹp. Rộng mênh mông của một buổi chiều trời tím biếc, gió mơn man với từng con sóng xô bờ ì oạp.

Một mùi hương thơm dịu dịu phả đến và có lời chào nhẹ, lão quay lại nhìn và thấy nàng mỉm cười. Một nụ cười rất quyền rũ như mời mọc.

- Cám ơn ông đã lấy lại cho tôi số tiền đã thua bạc.

- Vậy sao?

- Ông là người miền Nam?

Sau này khi đã là nhân tình của nhau rồi Trinh mới tiết lộ, nàng phát hiện ra bàn tay của thằng hồ lý cầm cái hơi run và sau đó là một làn hơi của người lạ phả lên cổ nàng nhồn nhột, Trinh đoán ngay là có chuyện, nhưng nàng

không biết là chuyện gì thôi. Khi đặt lần thứ hai, thắng gọi là may, lão vẫn tổ tiếp phình lên ô của nàng gọi là đánh ké, nàng liền đoán ra lão là người có thân phận không tầm thường, đến khi tiếp tục thắng to mấy ván liền thì điều nàng khẳng định càng đúng và nàng biết chắc rằng mình đặt thế nào cũng thắng. Sao lúc đó em không đặt nhiều vào mà vẫn giữ mệnh giá như phình cũ, lão hỏi, Trinh cười. Ngay lúc ấy em cũng nghĩ như vậy nhưng thấy cần phải giữ giá trị của mình để câu con phình khác to hơn. Lão phì cười và hôn nhẹ lên trán nàng. Nàng có vàng trắng với làn da mịn màng thơm ngọt. Yêu chẳng, lão tự hỏi và lão chẳng tin ở từng này tuổi, tình trường trải qua không biết bao nhiêu mà kể lại còn có thể nói chuyện yêu đương, nhưng quả thật Trinh đã thu hút được lão. Hay đúng như nàng nói là đã câu được con phình khác to hơn.

Phải nói rằng chuyện Trinh quyến rũ làm tình trên giường thì trên cả tuyệt vời. Già như lão cứ tưởng trong tình dục đã trở thành lãnh cảm trở ra rồi song vẫn bị Trinh vắt sạch đến giọt sữa cuối cùng trong sung sướng đến vô ngần. Chồng em vốn là bạn thân của bố em, từ nhỏ em vẫn gọi là chú, có lúc còn gọi là bố nuôi nữa cơ đấy. Tuy là bạn nhưng lại là cấp trên của bố em và là người giúp đỡ gia đình em rất nhiều vì thế gia đình rất mang ơn, Trinh kể. Em tốt nghiệp trường múa ra, múa may lưng từng kiếm sống ba đồng ba cọc rồi đoàn hát giải tán thế là thất nghiệp. Rồi một ngày kia ông ấy tỏ tình, lúc đó vợ ông ấy chết đã lâu rồi, con cái lớn đều thành gia thất cả. Thật đây là chuyện quái đản nhất trên đời mà em biết được, một người em kính trọng như bố ruột lại tỏ tình yêu mình, rồi em cũng xiêu lòng bởi gia đình em thúc ép quá. Xem ra đây chính là cách gia đình em muốn trả cái ơn ông ấy tận tình giúp đỡ gia đình em bao nhiêu năm nay và không ngờ lại chính là em.

Thế em có oán gia đình không, lão hỏi. Trinh cười ruồi, lúc đầu có bị sốc, bây giờ thì chỉ buồn thôi. Lấy nhau mà chồng thì già quá, hom hem như một ông lão, hơn em đến gần ba mươi tuổi nên đời sống vợ chồng chẳng có gì gọi là vui, quan hệ lại cứ miễn cưỡng thế nào ấy. Chuyện kia ấy hả, lão hỏi và ừ, Trinh đáp gọn lỏn. Khi ông ấy đến tuổi nghỉ hưu thì chạy xin đi làm đại sứ để kéo dài thêm mấy năm nữa và muốn đem em theo nhưng em

nhất định không đi theo. Đi làm gì hả anh, để chết héo hon ở cái xứ lạnh kinh lẻo kinh người ấy sao. Em còn trẻ, còn vui chơi tung tẩy chứ. Sau khi lấy nhau, sống với lão già hom hem và hết... hết... Trinh bĩu môi, thì em có quyền sống cho em chứ. Và ông ấy biết hết, đành chấp nhận, chỉ dặn em là làm gì thì làm, miễn phải giữ uy tín cho ông ấy là được. Đôi lúc em cứ tự hỏi thật ra ông ấy lấy em để làm gì, nếu cần một người đàn bà chăm sóc thì nên kiếm một mục nạ dòng cho phù hợp chứ kiếm một cô gái trẻ như em để làm gì. Hay là để khoe với thiên hạ mình có vợ trẻ, đẹp... nếu thật ông ấy muốn vậy thì ông ấy phải chấp nhận cái giá phải trả chứ. Ra vậy.

Từ đó bao giờ ra Bắc lão cũng có Trinh tháp tùng, sự có mặt của nàng trở nên quen thuộc đến mức thậm chí vài thằng đàn em ngoài này bắt đầu nịnh gọi nàng là chị hai, vâng dạ rất lễ phép. Những lúc nhớ nàng quá, lão điện thoại để nàng bí mật bay vào thành phố hoặc ra một tỉnh miền Trung duyên hải nào đấy và lão kiếm cớ chuồn đến hú hí với nàng. Nhiều lúc nhìn bộ dạng của mình lão phì cười, cứ như một thằng trai trẻ lần đầu đi hẹn với gái vậy, lạ thật.

- Ba về ngay, ở nhà có chuyện.

Giọng ngăn ngủi không một chút âm hưởng nào của thằng con rể. Ông trùm hiểu ngay là ở nhà có chuyện, chắc chắn có chuyện nghiêm trọng nên nó mới nhắn tin theo số điện thoại đặc biệt này cho lão. Sáng nay lão rời giường sớm hơn khi Trinh còn đang ngủ mê mết và đấy là thói quen dậy sớm của lão. Mở điện thoại thấy tin nhắn “ba về gấp”, linh tính chuyện chẳng lành, lão lập tức gọi về nhà và đó là lời nói lại của con rể.

Lão lập tức đánh thức Trinh dậy. Đang tính nũng nịu nhắc lão chuyển đi chơi sắp tới nhưng nàng im bật khi nhìn thấy khuôn mặt lão và Trinh hiểu hình như xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Nặng nhẹ má Trinh, lão mỉm cười trấn an.

- Anh phải về thành phố ngay, có chuyện gấp.

- Dạ - Trinh ngoan ngoãn gật đầu dễ thương như một con mèo nhỏ làm lão thấy thương hết sức, kể ra nếu không có gì thì lão sẵn sàng để nàng ra làm thịt lần nữa, nhưng lần này thì không. Bụng nóng như lửa đốt, lão đoán là đang có chuyện quan trọng cần lão có mặt giải quyết nên đành tiếc nuối

chia tay với nàng.

Trinh là người đàn bà thông minh và hiểu chuyện. Nàng biết rõ mình đang quan hệ với ai và con người ấy là ai, vì thế, nàng không bao giờ dò hỏi về công việc làm ăn của lão cũng như vò vãnh bất kỳ điều gì với lão, những điều ấy càng làm cho ông trùm thấy thích nàng hơn và chu cấp cho nàng đầy đủ. Lão đã mua một căn nhà nhỏ nằm trong ngách phố để làm nơi hẹn hò ân ái, ngoài ra là những món quà đắt tiền để tặng nàng dù biết rằng Trinh không phải là người nghèo, nhưng lão hiểu tâm lý đàn bà, thích được tặng quà, dù có thể không đắt song nó thể hiện sự quan tâm. Với lão những món quà có giá trị, vừa là sự quan tâm cũng vừa là một cách thể hiện đẳng cấp của lão, đẳng cấp của một ông trùm. Có lẽ điều mà đến bây giờ ông trùm hài lòng nhất về Trinh đó là nàng không mè nheo tiền bạc hay ghen tuông vớ vẩn, không bao giờ tìm hiểu công việc của lão cũng như lợi dụng vị trí quan hệ sẵn có với lão làm chuyện gì khác dù nếu muốn, khối thằng đàn em của lão ngoài này sẵn lòng cung phụng để lấy lòng lão. Ông trùm thấy lòng mình ấm áp mỗi khi nhớ đến nàng, con mèo bé nhỏ khôn ngoan của lão.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 6- 1

- Có chuyện rồi – Tiếng bạn anh vang lên gấp gáp trong máy điện thoại – Tối qua có một vụ chém nhau tại quán Cấm Chỉ, số 4 đường Hải Triều, chết hai người, trong đó có một là cảnh sát hình sự công an thành phố.

- Tao vừa nghe tin xong.

- Khẩn trương đưa lực lượng vào nắm tình hình nhé – Bạn anh ra lệnh – Chắc chắn có liên quan đến bọn chúng đấy.

- Để tao nắm chắc đã rồi báo cáo.

- Ừ, nhưng mà thật kín đáo, các lực lượng khác của ngành cũng đang vào cuộc. Sáng nay sẽ có cuộc họp khẩn bàn về vụ này, tao dự về có gì sẽ thông tin cho mày ngay.

Qua các nguồn tin anh nắm được nội dung vụ việc xảy ra như sau: có hai thanh niên đi xe gắn máy đến quán ăn cháo vào lúc 1 giờ đêm, nhìn bộ dạng có lẽ đã say xỉn. Sau đó họ cãi lộn qua lại với một nhóm thanh niên khác đang ngồi nhậu kế bên. Khi hai thanh niên này đứng dậy ra về thì nhóm thanh niên kia đột ngột ủa đến vây quanh và sử dụng vũ khí tấn công. Đã xảy ra một vụ đâm chém nhau rất lớn và kết quả là cả hai thanh niên này đều bị đâm chết, trong đó có một người là trung sĩ cảnh sát hình sự thuộc phòng cảnh sát hình sự công an thành phố đã bị đâm thủng tim, gan, chết tại chỗ. Còn người thanh niên đi cùng cũng bị đâm thủng động mạch chủ, chảy máu nặng, đưa đi cấp cứu, bị chết sau đó. Đáng chú là qua khám nghiệm được biết trong máu của hai thanh niên này đều có rượu, nồng độ trên 1,4g/l. Quần chúng cho biết thêm: trong đám thanh niên tấn công kia cũng có kẻ bị thương vì trong lúc đâm chém nhau rất ồn ào, không rõ ai với ai.

Bản báo cáo anh chưa kịp viết thì xảy ra tình hình mới.

Dư luận trong cán bộ đảng viên và quần chúng nhân dân thành phố xôn xao và cán bộ chiến sĩ trong lực lượng công an bị chấn động mạnh. Có thể nói như tiếng sét giữa trời quang mây tạnh trái mùa nên làm nhiều người thấy

lo âu. Đây là lần đầu tiên tại thành phố có một vụ giết người thi hành pháp luật bằng hung khí rất man rợ. Điều đó được hiểu hiển nhiên như một sự thách thức pháp luật nghiêm trọng mà trước hết là thách thức ngành công an, một lực lượng công cụ mang tính rắn đe mạnh của nhà nước trong công tác phòng chống tội phạm. Chúng trả thù, trừng phạt, rắn đe hay thách thức... phải chăng bọn tội phạm giang hồ xã hội đen này đã ngông cuồng đến mức ngang nhiên coi thường kỷ cương phép nước và các cơ quan thi hành luật pháp của thể chế này, hay nói cách khác là sức mạnh của ngành công an đã không còn là gì đối với bọn tội phạm?

Thật đáng ngạc nhiên, không như những vụ đâm chém khác mà báo chí sẽ làm ồn ào ngay ban đầu. Vụ đâm chém này được các báo chí đưa tin rất dè dặt. Một số tờ báo lớn nổi tiếng của thành phố và trung ương vốn thông tin nhanh nhạy cũng chỉ đưa vắn vện một mẫu tin ngắn, không bình bàn như mọi khi. Có một dấu hiệu ngần ngại chờ đợi gì đó ở các tờ báo. Vậy các báo biết những gì và đang chờ đợi điều gì, anh thăm tự hỏi như vậy.

Bầu không khí trong công an thành phố hết sức căng thẳng và nặng nề, đặc biệt là phòng cảnh sát hình sự. Lần đầu trong nhiều năm sau giải phóng có một cảnh sát hình sự bị đâm chết một cách tàn bạo. Đây là một vụ việc ngẫu nhiên do xô xát dẫn đến án mạng hay là một vụ việc có sự sắp tính toán xếp trước. Dư luận trong nội bộ ngành khá phân tán chia rẽ vấn đề này. Có những ý kiến cho rằng đây là vụ việc ngẫu nhiên, không may xảy ra và không có gì ghê gớm lắm. Một luồng ý kiến khác thì nói chiến sĩ này đang trong thời gian tạm đình chỉ công tác để làm rõ việc có liên quan đến một vụ việc tiêu cực tại quận Gò Vấp, và đêm đó đã tự ý bỏ đơn vị ra ngoài nhậu, gây gổ đánh nhau. Và một nguồn tin khác nữa cho rằng bản thân anh ta hình như có “quen biết” với nhóm thanh niên kia và vụ đâm chém xảy ra không phải là ngẫu nhiên mà có tính toán trước, là sự trả thù mang tính dẫn dắt của bọn xã hội đen đối với lực lượng công an phòng chống tội phạm... Thông tin khá nhiều và nhiễu, nhưng bất kể là lý do gì thì đây cũng thật sự là một cái tát vào mặt các cơ quan bảo vệ luật pháp, cụ thể là công an thành phố mà trước hết là phòng cảnh sát hình sự. Nó thật sự là một sự thách thức luật pháp một cách nghiêm trọng, bởi nếu công an phòng chống tội phạm

mà mà còn bị bọn tội phạm giết chết dù với bất cứ lý do gì, liệu có còn kỷ cương phép nước không, có còn thể chế không? Rồi đây ai sẽ dám làm công việc này và người dân lương thiện có còn tin tưởng công an không? Bầu không khí trong cuộc họp của công an thành phố cực kỳ căng thẳng (bạn anh về thuật lại). Một ban chuyên án điều tra được cấp tốc thành lập gồm đầy đủ lãnh đạo các đơn vị nghiệp vụ cảnh sát do một phó giám đốc phục trách khối cảnh sát làm trưởng ban với nhiệm vụ, bằng mọi giá phải tìm cho ra kẻ chủ mưu cầm đầu gây ra vụ án đó.

Khi nghe bạn kể, anh hỏi:

- Hiện nay Ban chuyên án nghiêng về khả năng nào trong việc điều tra cái chết của trung sĩ cảnh sát hình sự này?

- Nhiều ý kiến lắm – Bạn anh nhún vai – Tranh cãi rất sôi nổi nữa là khác. Tuy nhiên kết luận ý kiến chỉ đạo cụ thể rằng: dù bất kể là lý do gì dẫn đến cái chết của cảnh sát hình sự này thì trước hết cũng phải tìm ra bọn tội phạm. Đây là danh dự uy tín của công an thành phố.

Anh gật đầu đồng ý và tiếp:

- Theo mày, liệu đây có phải là một vụ thanh toán của bọn xã hội đen nhắm vào lực lượng cảnh sát hình sự để cảnh cáo, dẫn mặt?

- Tạo nghĩ không đơn giản như vậy – Bạn anh lắc đầu – Tao nhớ không nhầm, ngay cả trước năm 1975 khi bọn Mỹ bắt được anh Nguyễn Tài – Người chỉ huy lực lượng an ninh Sài Gòn-Gia Định hồi đó, dù biết rõ anh là ai, chúng cũng không dám tra tấn hay thủ tiêu bởi chúng hiểu rằng lực lượng an ninh của ta lúc bấy giờ đang nắm giữ một số CIA bự, nếu chúng đụng anh ấy sẽ phải trả giá ngay. Đây là Mỹ với một bộ máy quân sự hùng hậu mà còn phải dè chừng đối phương, huống chi bọn này...

Anh gật gù, bạn anh nói rất phải.

- Nếu nói xã hội đen cố tình giết một cảnh sát hình sự để dẫn mặt cơ quan bảo vệ luật pháp, tao cho rằng còn đâu nhà nước Việt Nam này nữa. Chúng ta có quân đội, công an, có lòng dân và chính nghĩa, có luật pháp... và nếu đúng như vậy thì có mà mất nước đến nơi.

- Tao cũng nghĩ như vậy.

- Đừng bao giờ đánh giá bọn chúng quá thấp. Chúng đủ khôn ngoan để hiểu

nếu chúng thách thức chính quyền, chúng sẽ chơi vào một ván bài không có đường lui.

- Thanh trừng nội bộ chẳng, nghe đâu cảnh sát hình sự này cũng “quen biết” một số tên xã hội đen, bây giờ đang bị đình chỉ công tác vì có liên quan đến một vụ tiêu cực nào đó.

- Tao không nghĩ như vậy – Anh lắc đầu – Dù bất kỳ lý do gì, việc giết người, nhất là giết một cảnh sát hình sự đều không đơn giản vậy đâu, bởi bọn chúng hiểu rằng làm như vậy là thách thức pháp luật. Với bọn xã hội đen Việt Nam hay nước ngoài thì xưa nay luật bất thành văn là tránh tối đa đụng chạm đến cơ quan bảo vệ pháp luật.

- Mà chưa xem phim maphia Ý à? Bạn anh cười.

- Phim ảnh bao giờ chả vậy. Một khi đã đi đến việc giết người thì hành pháp luật như bọn maphia Ý, có nghĩa là chúng đã “dồn” các cơ quan bảo vệ luật pháp đến đường cùng buộc họ phải ra tay thì chúng sẽ trả giá ngay. Bọn chúng đều hiểu điều ấy. Ừ, cứ nhìn bọn maphia Ý đi, nói theo phim – Anh cười – Thậm chí chúng đã từng mua chuộc được cả thủ tướng đấy. Nhưng chính vì bọn chúng ám sát các thẩm phán, quan tòa và các quan chức chính quyền, cảnh sát đã buộc người dân Ý lẫn những người trong bộ máy chính quyền có lương tâm đứng lên phản kháng, trấn áp và hàng loạt tên đã bị bắt bớ tổng giam. Bởi không lẽ nhà nước Ý là nhà nước của maphia?

- Nghe có lý nhỉ? Bạn anh cười.

- Cho nên trong vụ việc này tao cứ bản khoản mãi. Lý do thật về vụ chém giết đêm 27.01.2000 là gì và liên quan gì đến cảnh sát hình sự bị giết kia...?

- Này... - Bạn anh ngập ngừng - Như vậy có khi nào cảnh sát hình sự này biết nhiều quá nên phải chết?

- Đấy cũng là lý do tao đã từng đặt nghi vấn – Anh gật gù – Nghe đâu cậu này cũng xông xáo lắm, biết nhiều chuyện nên có khi nào bọn chúng giết cậu ta vì lý do này.

- Có thể...

- Nhưng không... - Anh cười nhạt lắm lắm – Mà thấy đấy, trong hệ thống

chỉ đạo chặt chẽ như ngành công an chúng ta, suy cho cùng một cá nhân sẽ chẳng làm được gì cả. Anh công an một mình đối mặt chống trả cả băng cướp vài ba tên để bảo vệ tính mạng người dân trong một thời điểm nhất định nào đó, có thể xảy ra và đó là hành vi anh hùng. Nhưng không thể có một anh công an một mình đơn độc đấu tranh với cả một băng cướp trong thời gian dài để tiêu diệt chúng mà không hề có sự phối hợp hỗ trợ của đồng đội. Chúng ta có hành động anh hùng chứ không có chủ nghĩa anh hùng cá nhân. Sức mạnh của chúng ta là một sức mạnh tập thể tổng hợp có sự chỉ đạo xuyên suốt nhất quán thống nhất từ trên xuống qua việc liên kết giữa các đơn vị nghiệp vụ trong ngành rất chặt chẽ. Dù cho một cảnh sát hình sự có tài ba đến đâu, giỏi giang đến đâu... - Anh gắng giọng - ... nhiều đến đâu cũng không thể gây nguy hại cho bọn chúng nhất là khi chung “quen biết” những thế lực lớn của ngành. Bằng những mối quan hệ quyền lực có trong tay, chúng thừa sức vô hiệu hóa bất kỳ ai, kể cả tao – Anh chỉ tay vào ngực mình, ngay chỗ trái tim – Huống hồ đây chỉ là một trung sĩ cảnh sát hình sự, cậu ta làm được gì nào?

- Có nghĩa là bọn chúng chẳng cần phải tổ chức một trận đâm chém ồn ào để làm gì.

- Tao băn khoăn về mục đích thật của nó. Chưa kể nếu giết người thì thiếu gì cách êm ái hơn, hiệu quả hơn, ít gây ồn ào chú ý của dư luận hơn...

- Bọn này nhiễm máu xã hội đen của phim Hồng Kông mất rồi, thích xách mã tấu dao búa đi chém người. Hình như có vậy mới kích thích được máu côn đồ của bọn chúng trỗi dậy – Chẳng rõ bạn anh nói thật hay nói chơi. Bạn gõ gõ ngón tay lên bàn, nói gặng – Chắc mày không để ý còn một ý khác trong vấn đề tìm ra nguyên nhân cái chết này?

Nguyên nhân gì, hiểu cái nhướng mày dò hỏi của anh, bạn nói.

- Mày thấy đấy. Anh chàng cảnh sát này đã chết, nhưng vẫn còn sức ép dư luận trong nội bộ lẫn bên ngoài đè nặng lên, đó là... đang bị xét kỷ luật vì bị dính dáng đến tiêu cực, nào là liên quan đến băng nhóm xã hội đen... đã có ai đó cố tình phủ bóng đen lên nhân thân của cảnh sát hình sự này như muốn lý giải rằng anh ta bị giết cũng đáng và bị giết chẳng qua là ngẫu nhiên...

- A... - Anh reo lên – Có nghĩa là đã và đang có người muốn làm lệch hướng điều tra, làm lệch đi nguyên nhân của vụ giết người này. Cho nó là ngẫu nhiên, như vậy sẽ được hiểu rằng chẳng liên quan gì đến hẳn ta cả và hẳn ta là người vô can trong chuyện này. Có nghĩa ai đó đang có ý đồ “thanh minh” giùm cho tên trùm này.

- Đúng thế.

- Khôn ngoan thật – Anh lăm bắm – Hèn gì tao nhận được nhiều thông tin khác nhau về cái chết này. Tam sao thất bổn cũng có, nửa thật nửa giả cũng có... đến nỗi tao có cảm giác bị nhiễu thông tin, nhưng chưa nghĩ ra tại sao, may nhờ mày nói tao mới nhận ra.

Bạn cười to.

- Đối phương càng khôn ngoan, trận đánh mới càng lý thú chứ.

Anh so vai.

- Không những khôn ngoan, mưu mẹo đến quỷ quyệt mà đối phương còn có những “quân sư” nằm ngay trong lòng chúng ta, cũng áp dụng bài bản nghiệp vụ như chúng ta để bao che cho kẻ khác.

- Xúc động à – Bạn anh đặt tay lên vai anh dò hỏi. Anh lắc đầu, cười nhẹ.

- Là nói như vậy thôi. Chính vì trong ngành với nhau, nên nói theo kiểu giang hồ là bắt bài nhau hết rồi, hiểu nhau quá kỹ là đẳng khác. Hiểu nhau tức hiểu họ sẽ làm gì để mà phán đoán đối phó. Phải chăng đây là kế hoạch của ta và âm mưu của địch?

Anh nói như giễu, bạn cười.

Đứng ở chiến tuyến này nhìn về chiến tuyến kia cùng một công việc đang làm, nhưng mỗi chiến tuyến sẽ đều cho rằng đây là kế hoạch của ta và phía bên kia là âm mưu, thủ đoạn của địch, chẳng qua chỉ là sự tráo lộn ngôn từ thôi.

- Rồi mày xem – Anh quả quyết – Họ sẽ nhanh chóng tìm ra thủ phạm thôi, rất nhanh nữa là khác. Và nếu vụ này quả có tên trùm nhúng tay vào thì tao cá cược với mày là sẽ nhanh đến bất ngờ và sẽ có một tên “thể thân” nào đó, lạ hoắc, chưa từng có tiền án tiền gì cả và sẽ là gương mặt mới, lương thiện, ăn năn ra đầu thú và khai báo vì hôm đó nhậu xin nên lỡ tay. Sẽ phải ra tòa lãnh án và sẽ có những lời bào chữa của mấy vị luật sư rất hùng hồn

mà chẳng qua cũng vì tiền để cho rằng đây là sự lầm lỡ ăn năn xin tòa giảm án.

- Mà nói có quá không? – Bạn anh hơi nhăn mặt, vẻ không hài lòng vì thấy anh dạo này sao nhìn vấn đề gì cũng có vẻ u ám quá. Anh cười khẩy – Mà cứ xem tao nói có đúng không.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 6 -2

Cuối cùng anh và bạn thống nhất, nhân vụ việc này, thông qua lực lượng trong chuyên án “cá độ 99”, kết hợp tất cả nguồn tin đã có được từ trước đến nay, hình thành một bản báo cáo càng chi tiết càng tốt và nói thẳng, nói rõ về những hoạt động xã hội đen của bọn tội phạm tại thành phố. Đặc biệt là nhân vụ này nói thẳng về hãn ta – tên trùm, biết bao nhiêu nói bấy nhiêu, cần kêu được tên, chỉ rõ vụ việc, nói đích danh tội ác của hãn. Tất nhiên có thể chưa đủ tài liệu chứng cứ để chứng minh sự liên quan của hãn trong vụ việc này, nhưng ít nhất cũng có thể đặt vấn đề có sự liên quan hay nói cách khác là liên đới trách nhiệm của hãn. Lý do đơn giản, là một ông trùm ở thành phố này này thì bất kỳ một hoạt động tội phạm nào tại thành phố cùng nằm dưới sự điều khiển của hãn, thấp hơn là ảnh hưởng của hãn ta nên với một vụ việc đâm chém như thế này không thể hãn không biết.

Cũng mất mấy đêm anh tự tay viết báo cáo trước khi cho đánh máy và anh còn rà lại cẩn thận từng câu, từng chữ, từng dấu chấm phết. Anh đã cân nhắc cẩn thận mọi tình huống và gạch xóa đi nhiều ý mà ban đầu viết như một cách ngẫu hứng để rồi nghĩ đi suy tính lại đành bỏ ra khỏi báo cáo, đó là những nhận xét đánh giá có liên quan đến nội bộ. Như thống nhất với bạn anh, tất cả tạm gác lại, tạm thời tập trung vào các hoạt động của bọn xã hội đen và tên trùm đã, còn những chuyện khác tính sau. Viết báo cáo mà trong lòng anh dân lên cảm giác chứa xót, té ra phải đến tận cái chết của người trong lực lượng công an thì mới tạo cho anh cái cớ để viết báo cáo vạch tên chỉ mặt bọn xã hội đen đang lộng hành tại thành phố, nghĩ sao chua chát quá.

Nhưng chuyên án ‘cá độ 99’ sau một năm thành lập đến nay mới có một báo cáo cụ thể, chi tiết, dày gần mười trang và nếu ai tinh ý sẽ nhận thấy ngay, nó chẳng liên quan gì đến chuyện “cá độ” như mục đích ban đầu khi thành lập chuyên án.

Và lời dự đoán của anh là đúng, mấy ngày sau ban chuyên án điều tra về

cái chết của cảnh sát hình sự đã có một tên ra đầu thú. Một gương mặt lạ, non choẹt và chưa hề có tiền án tiền sự lưu trong hồ sơ của công an. Một vài thành viên của ban chuyên án điều tra vụ này sau đó đã lên báo trả lời phỏng vấn rất hùng hồn, anh phì cười. Một thông tin quan trọng anh nắm được là tên ra đầu thú nằm trong đường dây của tên trùm và là cháu của hắn ta. Như vậy rõ ràng vụ việc này tên trùm có nhúng tay vào. Là hắn ta, anh khẳng định

Ban đầu ông trùm rất muốn giận dữ, muốn chửi thề, đấm đá hay làm một điều gì đó cho hả cơn giận trong lòng. Nhưng không, cuối cùng thì lão dẫn lòng được. Cái vẻ bình tĩnh ẩn chứa cơn giận giông tố chưa bùng nổ của lão đã làm cho bọn để tử lẫn đám con cái của lão ta run cầm cập. Chúng cảm thấy cơn bão lớn đang tràn đến, như đang ở trong “mắt bão”.

Gõ gõ ngón tay lên thành ghế, đảo mắt nhìn đám con cái và đệ tử đang rúm rỏ, thẳng đứng kẻ ngồi xung quanh, vẻ mặt đứa nào cũng lộ vẻ bồn chồn sợ hãi, ông trùm hắng giọng nói rất nhẹ nhàng.

- Hãy thuật lại đầy đủ cho tao nghe vụ việc xảy ra như thế nào!

- Dạ, thưa cậu – Thằng cháu họ, cha của một kẻ cầm đầu vụ chém giết ấy rụt rè lên tiếng – Hôm đó bọn nó cũng xin rồi, lại là một bọn ngựa non háu đá không biết trời đất là gì nên...

Sầm... chiếc bình pha lê rơi xuống đất vỡ nát, ông trùm gầm lên.

- Đm... mày. Nói ngay cho tao rõ vụ việc xảy ra như thế nào chứ không phải tìm lý do để biện minh...

- Thưa ba... - Thấy tình hình căng quá và thẳng đàn em mặt mày xanh lét đang nhìn nó cầu cứu nên thằng con út của ông trùm trôn mình nhảy ra cứu bồ vì trong nhà này nó là người được lão cưng nhất, đang có dự định đào tào lên thay thế - Chuyện là thế này...

- Nói đi – Ông trùm hắt hàm dịu giọng với thằng con yêu dấu – Ngắn gọn thôi.

Nghe xong, ông trùm gằng giọng.

- Bọn chúng mày muốn gì, giết công an, định làm loạn à?

Thật ra ngay trong đêm thằng con rể của lão đã nhận được tin dữ này qua giọng nói lạnh ngắt của một vị quan chức ngành công an gọi đến, chỉ duy

nhất một câu “Bọn chúng mày muốn gì, giết công an, định làm loạn à?”. Chết khiếp, thằng rể vôi vãi liên lạc với lão mãi mà không được, đành để lại tin nhắn và sáng hôm sau thì ông trùm biết, vôi về ngay.

Ông trùm gằm gừ lại nguyên si câu hỏi ấy và nhìn tất cả đám đệ tử đàn em chờ câu trả lời.

Cả bọn cúi đầu im lặng. Một lần nữa thằng con trai út lại lên tiếng.

- Thưa ba...

- Câm ngay!

Lời nạt ngang của ông trùm làm thằng con cụt hứng im lặng, lám lét nhìn lão. Thằng cháu họ nói giọng van lơn.

- Thưa ông cậu, con biết chuyện này là lỗi của cháu nó nhưng nếu cậu không ra tay cứu giúp thì nó cầm chắc cái chết.

Lão cười gằng.

- Đến bây giờ bọn ngu xuẩn chúng mày mới nhận ra điều này sao?

- Thưa cậu..

- Thôi cút... cút hết...

Ông trùm mệt mỏi xua tay đuổi tất cả đám con cháu đệ tử đàn em ra ngoài, giờ phút này lão cần yên tĩnh để suy nghĩ. Dù rất giận bọn nó nhưng lúc này không phải là lúc lão chửi mắng quát tháo thị uy để làm gì. Cần hết là sức bình tĩnh để suy nghĩ đối phó.

Cả cuộc đời lăn lộn vào tù ra tội từ chế độ cũ đến chế độ mới đã giúp lão nghiệm ra một câu: công an hay quân đội của bất kỳ thể chế nào, nhà nước nào, Việt Nam hay thế giới thì nó luôn luôn được coi là trụ cột xương sống của thể chế nhà nước ấy. Không phải đến bây giờ lão mới thấm thía ý đó mà ngay từ khi còn là thằng nhóc nhép ranh gác sòng bạc từ trước giải phóng.

Những lời răn dạy của các bậc đàn anh trong giới giang hồ chẳng bao giờ thừa, hết sức tránh né đụng chạm tới quân đội hay cảnh sát, bất đắc dĩ phải đụng thì cũng phải kèm chế và tốt nhất là tránh mặt. Dụng đến những thế lực này tức đụng đế luật pháp và sức mạnh của thể chế ấy thì nhất định sẽ bị nó nghiền nát ngay. Sau này vươn lên thành một ông trùm tung hoành ngang dọc giang hồ, vươn tầm ra cả nước ngoài, lão càng thấm thía điều

đó. Ngay cả đến các gia đình bố gia maphia lớn cỡ Ý hay Mỹ kia còn tránh né đụng chạm đến cảnh sát là vì vậy. Tại sao? Quân đội hay cảnh sát là lực lượng sống còn của bất kỳ thể chế nào. Nếu hai lực lượng này suy yếu, có nghĩa đất nước ấy suy yếu, thể chế ấy sắp sụp đổ. Thử nhìn các nước trên thế giới và khu vực xung quanh, mỗi khi thay đổi thể chế thì các tổng thống, thủ tướng lên cầm quyền việc đầu tiên là bổ nhiệm người của mình vào nắm bộ máy quân đội và cảnh sát. Có nắm được hai lực lượng này thì các vị tổng thống, thủ tướng đó mới yên tâm cầm quyền. Với mọi cuộc đảo chính sẽ xảy ra, sắp xảy ra hay chỉ là tin đồn đại lẫn những âm mưu lật đổ của phe chống đối, bao giờ người ta cũng ve vãn hoặc nhìn vào sự ủng hộ của quân đội lẫn cảnh sát đứng về phe nào. Vì thế bất kỳ nước nào trên thế giới cũng ra sức dành mọi ưu đãi cho những lực lượng này là như vậy. Năm lòng những điều đó nên bao lâu nay ông trùm luôn ngầm chỉ đạo bọn đàn em làm gì thì làm nhưng tuyệt đối không được đụng đến quân đội và công an, đấy là lửa và nó sẽ đốt cháy ngay tức khắc kẻ đối địch, không phải trò đùa. Với riêng lão, dù đã là ông trùm của các ông trùm khác nhưng lão vẫn còn phải xun xoe bợ đỡ cảnh sát khu vực dù cho lão quen biết thân thiết thầy của thầy của chúng, cũng bởi triết lý trên. Lão không tiếc tiền tung ra làm quen, mua chuộc từ cảnh sát khu vực lên đến những công an cấp quận, thành phố và trung ương. Lão luôn giữ vị trí nhún nhường và tạo được bộ mặt hiền lành thiện cảm với nhiều người. Sau nào lão nhận ra một điều, bọn giang hồ vốn chẳng ngại chuyện đâm chém đao búa, chúng cũng chẳng nề phục ai. Thế nhưng bọn chúng phục lão, sợ lão, né tránh lão vì bọn chúng sợ những cái bóng thể lực sau lưng lão mà không ít kẻ đã từng phải trả giá. Và bao nhiêu năm nay lão không tiếc tiền của công sức gầy dựng lên những mối quan hệ ấy nhằm bảo đảm an toàn cho cơ nghiệp lẫn thể lực của băng nhóm mình, thế mà nay... Càng nghĩ lão càng tức điên lên được. Cuối cùng lão vẫn đành tự nhủ, bình tĩnh, phải hết sức bình tĩnh.

Lão cần tìm lối thoát.

- A... lô...

- Ông Năm đó à. Sao, đi du hí vui chứ? – Giọng nói rất lạnh nhạt, có phần mỉa mai.

Tý nữa lão buộc miệng chửi thề, thẳng đều, nhưng rồi cố nén nở nụ cười trên khuôn mặt nhăn nhúm cứ như người đối thoại đang ở trước mặt mình.

- Dạ, tôi mới về trưa nay xong.

- Có chuyện gì không nhỉ? Người đối thoại trả lời vẻ nhạt nhẽo thờ ơ hiểm thấy.

Mẹ kiếp... lần này thì ông trùm vắng tục trong bụng và thấy tức anh ách. Nó biết cả rồi nhưng vẫn cứ giả bộ làm tịch làm khó mình, thôi qua sông thì phải lụy đò. Lão cười gượng.

- Dạ, anh biết rồi còn gì.

- Đây... - Giọng nói bên kia bỗng cao vống, lạnh tanh – Ông đang định làm gì vậy ông Năm?

- Dạ, một lũ ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng, vào đúng dịp tôi đi vắng, không có ai ở nhà kiểm chế chúng.

- Tôi hiểu... tôi hiểu – Người đối thoại kéo dài giọng.

- Dạ... tôi muốn xin gặp anh?

- Gặp...

Một phút im lặng khá lâu làm cho lão có cảm giác kiến rân ran bò dưới chân mình, cuối cùng người kia lên tiếng.

- Chỗ cũ, năm giờ chiều mai.

- Dạ.

Bỏ máy điện thoại xuống, ông trùm ngồi thừ xuống ghế.

Thằng chó chết, nó ăn của mình không biết bao nhiêu tiền của từ tiền thàng, tiền quý, quà cáp biểu riêng những dịp lễ tết rồi cả phần hùng “bong bóng” vào những nhà hàng của mình nữa, mỗi lần nhậu nhẹt chơi gái, khoác vài nhau thề thốt tình thân anh anh em em rất thân tình, giờ đụng tý chuyện lại làm cao giá. Tuy nhiên lão cũng hiểu chắc “nó” bây giờ cũng đang bị sức ép nặng nề về vụ này. Từ sáng trên chuyến bay về thành phố, đọc báo và liên lạc khắp nơi, lão đã nắm được phần nào sự phức tạp của tình hình. Lão cũng đã điện thoại cho một vài người bạn ơn nghĩa ở Hà Nội, họ khuyên, chuyện của thành phố thì dứt khoát phải do thành phố giải quyết, trung ương không thể can thiệp vào trừ phi thành phố làm không được và có người đã hứa, nếu vụ việc chuyển lên trung ương thì sẽ có cách giúp. Lão

hiếu rằng lúc này chỉ có “ông ấy”. Đúng, chỉ có ông ta mới có thể tìm lối thoát cho lão. Như người Hoa đã nói nuôi quân ba năm nhờ một giờ. Đã đến lúc phải nhờ rồi. Mọi cái đều có giá của nó. Cho nên, lão cười gượng, nhất định hẳn ta phải ra tay giúp, điều đó tất nhiên. Giúp lão tức là giúp chính bản thân của hẳn nữa, nước lên xuống lên, nước chảy bèo trôi. Hẳn có làm cao giá cỡ nào thì cũng phải ra tay thôi, ông trèm cười nhạt, lẩm bẫm.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 7- 1

1

“Nó nguy hiểm hơn bọn phản động nếu để nó trở thành một thế lực ngầm tồn tại song song với chính quyền ta. Nó sẽ vô hiệu lật đổ chính quyền ta để thay bọn phản động vào thì êm hơn bọn phản động chống ta, lật đổ ta. Không thể để bọn này phát triển, cần triệt tiêu ngay từ bây giờ...”.

Bạn anh ghi thêm bên lề.

“Đến thời điểm này chuyên án không đơn thuần là đấu tranh với bọn cá độ bóng đá nữa mà còn là đấu tranh với bọn xã hội đen... Làm kế hoạch đấu tranh chuyên án cụ thể theo mục đích yêu cầu mới”.

Thành công, có đáng gọi là thành công không nhỉ, anh lẩm bẫm một mình trong phòng làm việc. Ít nhất thì bây giờ anh cũng đạt được một phần nào mục đích như mong muốn, chuyển được mục đích ban đầu từ bọn cá cược bóng đá sang nhắm vào đối tượng là bọn giang hồ xã hội đen như bạn anh khéo léo phê trên báo cáo, mở đường phát triển mới cho chuyên án. Anh chính thức được giao chỉ huy chuyên án đấu tranh với bọn giang hồ xã hội đen của thành phố mà tên trùm chính là kẻ anh quan tâm trong nhiều năm nay. Thành công hay thất bại, anh không thể trả lời được nhưng trước hết anh biết là một công việc hết sức khó khăn gian khổ với những hiểm nguy và lực cản vô hình trong nội bộ rất lớn, nó sẵn sàng quật đổ anh bất kỳ lúc nào nếu anh không cẩn thận. Khó khăn đầu tiên là anh em cán bộ chiến sĩ dưới quyền anh vốn không quen làm loại án đấu tranh với tội phạm trật tự an toàn xã hội. Bài bản nghiệp vụ học trong trường an ninh hay cảnh sát xem ra cũng không khác nhau là bao nhiêu về biện pháp nghiệp vụ áp dụng; và khi phân ngành để làm việc thì nó lại tách rời thành những mảnh công việc và hệ loại đối tượng khác, nên quy trình làm việc cũng có những điểm khác nhau. Nó đòi hỏi phải có sự tích lũy kinh nghiệm học hỏi lâu dài. Đối tượng chính và đồng bọn trong chuyên án này khá lạ so với những hiểu biết thông thường, hoạt động của bọn chúng cũng xa lạ... Tất cả những điều đó làm cho cán bộ chiến sĩ của anh nhiều lúc như thấy bị “lạc”

vào một công việc hoàn toàn khác và rất mới mẻ, nên nhiều khi bị lúng túng.

Anh thở dài mệt mỏi và hình dung ra con đường đi phía trước của ban chuyên án “cá độ 99” sẽ còn rất nhiều chông gai cản trở tự nhiên anh cảm thấy cô đơn quá. Người duy nhất có thể hiểu anh, chia sẻ với anh là người bạn thân ấy – vừa là bạn vừa là đồng nghiệp và nay đang là cấp trên trực tiếp của anh. Một con người đáng quý, đáng tin cậy mà anh có thể chia sẻ được nhiều điều. Thế nhưng anh hiểu bạn cũng có những khó khăn riêng của mình. Không phải là bạn của anh có dính dáng gì đến nhóm tội phạm này như một số người khác, cũng không phải là kẻ nhát gan sợ hãi gì, nhưng hình như nó là những mối quan hệ tình cảm nhưng nặng ơn nghĩa khó định hình nổi xung quanh những mối quan hệ của bạn. Biết là sao được khi tất cả chúng ta đều là con người và đều có các mối quan hệ sống chông chéo lên nhau trong xã hội. Nó là một cái vòng quanh quần nít chân và làm cho biết bao kẻ bị “chết” một cách bất ngờ.

Có thông tin bạn anh sắp phải chuyển sang một vị trí công tác mới, cao hơn và đây là những thử thách cần thiết cho công tác đề bạt cán bộ trong tương lai mà bạn anh là người rất xứng đáng. Thế là anh thiếu người “dựa lưng”. Thật ra anh không sợ, anh chỉ cảm thấy mình trở nên lẻ loi đơn độc hơn trong trận chiến này. Không còn người đồng cảm để chia sẻ, cuộc chiến sẽ càng cam go hơn. Không phải anh không có được sự đồng tình ủng hộ của các lãnh đạo khác trong chuyên án này. Một sự thật rõ ràng là chỉ một bộ phận nhỏ có quyền lực bao che cho tên trùm và những người tốt là số đông, rất nhiều, họ sẽ đứng về phía chính nghĩa, đây là sự thật không thể không thấy.

Anh buồn bã ngồi thừ ra một mình rất lâu. Nghe tiếng gõ cửa, anh giật mình, lấy lại vẻ tươi tỉnh bình tĩnh thường có, anh nói to:

- Mời vào.

- Dạ, thưa anh... - Một sĩ quan trẻ ngập ngừng cầm tờ giấy giới thiệu lại bàn anh xin chữ ký.

Ký xong, anh đứng dậy day day tay trên thái dương và tự nhủ. Trận chiến này không thể nào ngưng nửa chừng được, huống chi nay nó đã phát ra

những tín hiệu rất phấn khởi, anh và ban chuyên án đã đạt được một phần mục đích ban đầu đề ra, như vậy không thể ngã lòng được. Không hiểu sao lúc này anh thấy mình như một thuyền trưởng đang cầm lái đưa con tàu lao vào cơn bão lớn và bằng mọi giá phải vượt qua cơn bão ấy để đến bến bờ bình yên. Nếu anh yếu tay chèo hay loạng choạng vì bất cứ lý do gì thì con tàu sẽ bị chìm ngay và anh là người đầu tiên phải trả giá. Anh không sợ cho bản thân mình, thế nhưng còn anh em thì sao, tất cả mọi người đều trông cậy vào anh, tin tưởng anh và anh là người sẽ đưa họ đi hết con đường gian nan này. Vậy chẳng lý do gì khiến anh ngã lòng và trong tim anh có niềm tin bất diệt vào chiến thắng phía trước.

Anh mỉm cười, xốc lại bộ quân phục trước khi bước ra khỏi phòng làm việc.

BÙI ANH TẤN
Hành trình của sói
Chương 7- 3
BÁO CÁO

Thi hành chỉ thị của Thủ tướng Chính phủ và Thường trực Thành ủy, Công an thành phố xin báo cáo tình hình của các băng nhóm tội phạm hoạt động theo kiểu xã hội đen (XHĐ) trên địa bàn thành phố và đề ra phương án giải quyết cơ bản, triệt để tình hình trên như sau:

Trong những năm gần đây, tình hình của các băng nhóm tội phạm hoạt động theo kiểu XHĐ trên địa bàn thành phố diễn biến ngày càng phức tạp. Đã manh nha xuất hiện những băng nhóm tội phạm hoạt động câu kết với nhau một cách có tổ chức nhằm đối phó với chính quyền và pháp luật. Thủ đoạn của chúng ngày càng tinh vi, xảo quyết với nhiều hoạt động như: tổ chức cờ bạc, cá cược bóng đá, đua ngựa, đá gà, thầu số đề, bảo kê nhà hàng, vũ trường, cho vay nặng lãi, đâm thuê chém mướn, mại dâm, ma túy, bắt cóc tống tiền... rất manh động và ngày càng táo tợn. Phạm vi hoạt động của chúng có chiều hướng phát triển lan nhanh ra nhiều tỉnh thành phố lớn trong cả nước, và đặc biệt đã có nhiều dấu hiệu cho thấy có sự liên kết thông đồng giữa băng nhóm tội phạm trong nước với một số băng, nhóm tội phạm nước ngoài (chủ yếu là các băng nhóm tội phạm ở khu vực Đông Nam Á như Đài Loan, Hồng Kông và Mỹ, Úc...).

Các hoạt động theo kiểu xã hội đen như tranh giành địa bàn, lĩnh vực... đã gây ra nhiều vụ thanh toán chém giết nhau đẫm máu, ngang nhiên thách thức pháp luật và làm mất an ninh trật tự. Do vậy nếu không kịp thời ngăn chặn sẽ dẫn đến sự mất ổn định trong đời sống xã hội và gây nguy hiểm cho tình hình an ninh, dễ bị các thế lực phản động lợi dụng chống đối; tạo ra hình ảnh xấu về đất nước trong mắt các nhà đầu tư nước ngoài; làm xói mòn niềm tin trong cán bộ, quần chúng nhân dân vào thể chế và sự nghiêm minh của luật pháp lẫn năng lực, hiệu quả đấu tranh trấn áp tội phạm của các lực lượng bảo vệ pháp luật.

Trong số các băng nhóm xã hội đen đang hoạt động hiện nay, đặc biệt nguy

hiểm nhất là băng xã hội đen do tên “trùm” cầm đầu. Tên này vốn có nhiều tiền án tiền sự hoạt động phạm pháp từ trước 1975, sau giải phóng về quê làm ăn rồi chuyển về thành phố. Thời gian đầu hẳn có vẻ tu chí làm ăn nhưng thực chất là nghe ngóng, quan sát tình hình, tìm cơ hội để tiếp tục trở về con đường bất lương cũ. Lợi dụng chính sách đổi mới, mở cửa làm ăn, từ những năm cuối thập niên 1980 đến nay hẳn đã cấu kết tổ chức thành nhiều băng đảng tội phạm để hoạt động phạm pháp. Trước tình hình trên, năm 1995 hẳn bị cơ quan công an bắt và UBND (Ủy Ban Nhân Dân) thành phố ra quyết định đưa đi học tập cải tạo. Trong thời gian hẳn học tập cải tạo, đàn em và vợ cùng con trai hẳn không ngừng tung tiền ra mua chuộc một số cán bộ thoái hóa biến chất để tìm mọi cách tác động, can thiệp cho hẳn ra trại sớm. Kết quả là giữa năm 1997, hẳn được tha về trước thời hạn mấy tháng. Sau khi về hẳn mở khách sạn và tuyên bố công khai “từ nay chí thú làm ăn lương thiện” nhưng thực chất từ đó đến nay hẳn không ngừng khuếch trương thanh thế của mình và bành trướng thế lực ngầm. Bề ngoài hẳn luôn tỏ ra là một con người làm ăn đàng hoàng, chân chính, có thái độ phục thiện với chính quyền, đặc biệt trong các cơ quan bảo vệ luật pháp lẫn cơ quan báo chí. Qua đây, hẳn nhằm tạo một vỏ bọc hoàn hảo bên ngoài cho những hoạt động đen bên trong. Không ra mặt chỉ đạo bất kỳ một hoạt động phạm pháp nào, không trực tiếp nhúng tay vào bất kỳ hành động nào để có thể bị liên quan đến pháp luật, tuy thế không một hoạt động nào của giới xã hội đen thành phố lẫn cả nước có thể lọt qua mắt hẳn. Thông qua bọn tay chân đàn em thân tín thân cận, trong đó có vợ, con trai, con rể, con gái... hẳn bí mật điều khiển hoạt động của cả một hệ thống băng nhóm XHĐ. Hẳn mua chuộc lòng trung thành của bọn tay chân đàn em bằng tiền bạc vật chất và chia sẻ quyền lợi qua các phi vụ “đầu tư” làm ăn. Hẳn mang dáng dấp của một “ông trùm” với quyền uy thông qua việc điều khiển những hoạt động phi pháp của một hệ thống tội phạm, sẵn sàng dẫn mặt, trừng phạt lẫn trừng phạt những kẻ phản bội hoặc thách thức quyền lực của hẳn và trong vai vế “ông trùm” đứng ra giàn xếp những vụ đụng độ giữa các băng nhóm tội phạm của thành phố với các băng nhóm tội phạm khác khi tranh giành địa bàn lãnh

vực làm ăn. Gần đây còn có dấu hiệu cho thấy hãn đã và đang tích cực bắt tay với một số băng nhóm tội phạm người Hoa ở Đài Loan, Hồng Kông... và Việt kiều Mỹ, Úc. Như vậy, trong “thế giới ngầm” của thành phố và cả nước, hãn đã và đang hiện thân như một “ông trùm” của những ông trùm, hãn giống như “bố già” maphia nước ngoài.

Để chặn đứng và giải quyết cơ bản tình hình trên, lập lại trật tự kỷ cương luật pháp, loại trừ hãn các hoạt động tội phạm theo kiểu xã hội đen này ra khỏi đời sống xã hội, bảo đảm cho cuộc sống yên lành của nhân dân, cần phải có chủ trương chỉ đạo xuyên suốt, thống nhất, toàn diện triệt để từ Trung ương đến các tỉnh, thành có liên quan. Và phải đấu tranh, trấn áp bằng các biện pháp đồng bộ, liên tục, mạnh mẽ, kiên quyết với các chiến dịch mang tinh thần cách mạng tiến công cao... thì mới có thể giải quyết được tình hình này.

Mục đích yêu cầu: Kiên quyết đấu tranh trấn áp, liên tục, mạnh mẽ và triệt để các băng nhóm tội phạm hoạt động trên địa bàn thành phố. Không để cho chúng phục hồi hoạt động hay nảy sinh thành các băng nhóm tội phạm mới. Chấn chỉnh và nâng cao phong trào quần chúng bảo vệ an ninh tổ quốc tạo khí thế tiến công mạnh mẽ trong toàn xã hội, không dung tha các loại tội phạm, củng cố vững chắc nền an ninh trật tự xã hội. Làm trong sạch nội bộ và nâng cao hiệu quả hoạt động của các cơ quan bảo vệ luật pháp, bộ máy chính quyền các cấp, củng cố niềm tin của quần chúng nhân dân vào nền pháp chế XHCN và đối với chế độ ta. Bảo đảm các yếu tố bí mật, bất ngờ khi mở chiến dịch đồng loạt tấn công các băng nhóm tội phạm.

Chủ trương xử lý: Đưa ra truy tố trước pháp luật và xử lý thật nghiêm khắc đúng người, đúng tội đối với bọn cầm đầu các băng nhóm xã hội đen và bọn tay chân trực tiếp gây ra nhiều tội ác. Xử lý hành chính đưa vào các cơ sở giáo dục, quản lý hành chính tại chỗ với số đối tượng đã bị các băng nhóm tội phạm mua chuộc, khống chế, lôi kéo... tham gia hoạt động tội phạm nhưng chưa đến mức truy tố trước pháp luật.

Xác minh đối tượng: Tên “trùm” xã hội đen này là đối tượng chính của chuyên án đấu tranh. Ngoài tên “trùm” ra là các đối tượng có liên quan

như: con trai, con gái, con rể và một số tên tay chân cốt can, thân tín trong băng nhóm xã hội đen của tên “trùm” này. Một số tên “trùm” băng nhóm xã hội đen khác có liên quan đến băng nhóm của tên “trùm” này.

Biện pháp đấu tranh: Mở đợt đấu tranh trấn áp mạnh mẽ, cương quyết, triệt để, bóc gỡ đồng loạt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên bằng các biện pháp theo quy định của pháp luật gồm bắt, khám xét khẩn cấp, tạm giam đối với bọn cầm đầu các băng nhóm tội phạm. Tập trung khai thác triệt để số bị bắt... củng cố hồ sơ tài liệu, chứng cứ pháp lý về những hoạt động phạm pháp của bọn chúng để nhanh chóng đưa ra truy tố trước pháp luật.

Mở đợt vận động mạnh mẽ phong trào quần chúng bảo vệ an ninh tổ quốc tại khu dân cư, động viên, khuyến khích quần chúng tích cực tham gia đấu tranh trấn áp, tố giác, không chứa chấp dung tha đối với bọn tội phạm xã hội đen và các loại tội phạm hình sự khác. Kêu gọi đầu thú bọn lẩn trốn đang bị truy nã qua các đợt tấn công.

Phối hợp với các phương tiện thông tin đại chúng mở đợt tuyên truyền sâu rộng, lên án mạnh mẽ các hoạt động tội phạm của các băng nhóm xã hội đen. Vạch mặt chỉ tên và vạch trần các phương thức, thủ đoạn hoạt động của chúng cho quần chúng nhân dân rõ.

Tổ chức thực hiện: Thành lập Ban chỉ đạo thống nhất từ Trung ương đến thành phố, hoạt động của Ban chỉ đạo theo quy chế đặc biệt để chỉ đạo thực hiện thắng lợi phương án này”

Anh nhắm mắt mà từng dòng chữ, dấu chấm, phẩy, xuống hàng... đều hiện rõ mồn một trong đầu anh. Hiện rõ ràng đến nỗi có cảm giác rằng ai đó đang đọc to từng câu, chữ cho anh nghe vậy. Đơn giản thôi, bởi anh chính là tác giả soạn thảo bản báo cáo này. Trước khi có được bản báo cáo này là cả một quá trình kiên trì đấu tranh, lúc mềm dẻo, lúc căng thẳng với những lý lẽ, chứng cứ cụ thể nhằm chứng minh thuyết phục được các cấp lãnh đạo phê duyệt cho chuyển mục đích đấu tranh. Phải nói đó là cả một quá trình đấu tranh lâu dài gian khổ với biết bao nhiêu mồ hôi đã đổ xuống mà cái giá phải trả đôi lúc là bằng máu, biết bao đêm thức trắng suy tư và cộng lực trí tuệ của rất nhiều người cùng tham gia. Mất cả mấy tuần lễ nay anh đã

vật lộn từng câu, từng chữ, từng ý khi chấp bút, đặt lên để xuống không biết bao nhiêu lần trước khi trình cấp trên ký ban hành. Trong anh là cả một sự dằn co, lưỡng lự rất lớn bởi anh biết vẫn còn có nhiều lực cản, vẫn còn nhiều ý kiến khác nhau về báo cáo này. Có những việc rất tế nhị không thể nói ra được dù ai cũng có thể nhận ra. Có sự cản trở chống đối của một vài cá nhân, thậm chí là cả một nhóm người, mà họ đang chính là đồng đội ngày ngày sát cánh bên anh trong cùng màu cờ sắc áo của ngành công an. Anh không hề sợ những đối tượng chính phụ trong chuyên án “cá độ 99” dù đó là những tên giang hồ xã hội đen rắn mắt, rất nguy hiểm bởi sự ngông nghênh liều lĩnh khi đối mặt với cơ quan bảo vệ pháp luật. Dù chuyên án đang còn rất nhiều khó khăn phía trước nhưng điều làm anh lo lắng, phần nộ hơn cả là những lực cản vô hình từ ngay trong nội bộ ngành. Một lực cản nặng nề, đã trì nứu cản trở biết bao nhiêu công việc của anh và các đồng nghiệp trong suốt thời gian dài qua. Đáng lẽ có những vụ việc, vấn đề có thể làm nhanh, rất nhanh qua công tác tàng thư hoặc qua phiếu trao đổi công tác giữa các đơn vị chức năng cùng cấp trong ngành, thế nhưng vì yếu tố bí mật với ngay cả trong nội bộ ngành buộc phải làm chậm lại, luồn lách né tránh một cách phi lý. Có những tài liệu chứng cứ có thể lấy ngay trong nguồn nội bộ ở vài đơn vị nghiệp vụ, nhưng vì trong nội bộ có “vấn đề” nên ban chuyên án buộc phải đi vòng vèo, dẫn đến chứng cứ thu được không đầy đủ, không bảo đảm yêu cầu đặt ra. Đồng đội anh là những người với chức vụ quyền hạn sinh sát trong tay, một chữ ký có thể làm thay đổi số phận một con người. Nhưng qua đấu tranh chuyên án “cá độ 99”, sau này ban chuyên án đã phát hiện họ lại có những liên quan thân thiết đến khó hiểu với bọn tội phạm, những tên giang hồ xã hội đen khét tiếng. Rõ ràng họ thừa thông minh để hiểu rằng, điều gì nên hay không nên làm trong công việc của họ hoặc vì quá hiểu điều đó mà họ cứ làm. Sơ hở mất cảnh giác, quá tin vào năng lực bản thân hay họ đã bán mình cho quỷ dữ... Đó là những câu hỏi dằn vặt anh từ rất lâu. Anh nhận ra một điều: Đấu tranh với kẻ địch không quá khó bởi nó ở bên kia chiến tuyến, nhận diện chỉ tên rất dễ nhưng đấu tranh với chính nội bộ mình mới là công việc hết sức phức tạp, tế nhị và khó khăn bởi trước hết là đấu tranh với chính

sức ỳ, sự quen biết, thói cả nể lẫn bao che với chính những đồng đội của mình. Rất khó là vì vậy.

Với anh đây là một bản báo cáo rất quan trọng, có thể nói là quan trọng nhất trong chuyên án “cá độ 99” từ khi được thành lập đến nay. Từ báo cáo này sẽ thống nhất được quan điểm chỉ đạo từ cấp Trung ương đến thành phố, nhất quán là không bao giờ dung dưỡng, chứa chấp hay bao che cho bọn tội phạm mà phải tấn công quyết liệt, triệt để quét sạch đến tận gốc rễ bọn tội phạm nhằm bảo đảm đời sống cho người dân, tạo cho đà kinh tế xã hội phát triển. Ứng hộ lực lượng công an đấu tranh với các thế lực tội phạm xã hội đang ngày đêm đe dọa đến đời sống yên lành của người dân, gay mất ổn định đến tình hình an ninh trật tự của thành phố lẫn cả nước. Báo cáo cũng đã xác định được đối tượng chính, phụ của chuyên án và phương án đấu tranh. Nói theo kiểu dân dã là nó đã điểm mặt chỉ tên, xác định được đối tượng cần đấu tranh trong chuyên án và cho phép ban chuyên án thi hành tất cả các biện pháp nghiệp vụ quan trọng cần thiết của ngành công an theo quy định của pháp luật trong đấu tranh chuyên án. Cho phép huy động lực lượng tổng hợp của công an, quân đội và các lực lượng xã hội khác cùng tham gia đấu tranh. Có thể đâu đó trong lực lượng công an có vài cá nhân bán rẻ màu cờ sắc áo đi đến sa đọa thoái hóa biến chất nhưng đây không phải là toàn bộ cán bộ chiến sĩ công an mà chỉ là những cá nhân đơn lẻ, không đại diện cho ai cả. Trong cuộc sống bất cứ người dân lương thiện nào cũng ủng hộ chính quyền trong việc đấu tranh ngăn chặn bọn tội phạm. Luôn luôn có những con người trung thực, dũng cảm, tin lẽ phải. Kề bên anh còn có những đồng chí đồng đội trung kiên đang ngày đêm chiến đấu không mệt mỏi giữ cho cuộc sống người dân được bình yên, cho một xã hội công bằng dân chủ văn minh. Tất cả còn là niềm tin vào điều thiện, là lẽ phải nhất định thắng, bọn tội phạm sẽ bị tiêu diệt.

Nhìn những tờ giấy mỏng của bản báo cáo bay phất phơ nhẹ nhẹ dưới gió, anh nghĩ, đoạn đường sắp tới còn đầy khó khăn mà bản báo cáo này cũng chưa giải quyết được nhiều vấn đề cần phải làm. Khó khăn gian khổ còn nghìn trùng. Tuy nhiên, những việc đã làm trong thời gian vừa qua cũng phần nào đáng để tự hào

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 7- 4

Khách ngồi im lặng.

Tham gia lực lượng công an ngay từ ngày đầu sau giải phóng. Khi ấy nhà tù chế độ cũ mở tung thì đại đa số những kẻ lưu manh, trộm cướp ào ra quấy phá xã hội. Từng là một tay lái xe, một tay cầm súng truy đuổi bọn cướp tạt tợn trên đường phố. Còn nhớ hồi ấy, mấy bức tường rêu xanh của bệnh viện quân đội ở quận Gò Vấp có cắm mấy cây cọc dựng vôi vữa để xử bắn những tên cướp khát máu và cũng là biện pháp răn đe mang tính trấn áp lúc bấy giờ, nhờ vậy mà trật tự thành phố dần dần được văn hồi. Không biết bao nhiêu lần vào sinh ra tử, không biết bao nhiêu lần dọc ngang khắp mọi miền đất nước tham gia các chuyên án triệt phá những băng trộm cướp hung hãn cướp của, giết người. Cũng không biết bao nhiêu lần thức thâu đêm suốt sáng với anh em chiến sĩ, đồng nghiệp bàn mưu tính kế đối phó với những băng đảng trộm cướp khét tiếng. Từng là người trực tiếp lãnh đạo chỉ huy nhiều trận phá an. Chiến công nối tiếp chiến công đã tạo được uy tín và niềm tin của lãnh đạo và đồng chí đồng đội. Từ đó con đường sự nghiệp của anh ta đi lên nhanh chóng. Sau hơn hai mươi năm anh ta đã trở thành người lãnh đạo có uy tín và năng lực, có nhiều triển vọng nữa.

Vây giờ về mối quan hệ với ông trùm, thật khó có thể phân định rõ ràng bạn bè hay đối địch, anh em tình nghĩa hay quan hệ công việc nhưng có một điều rõ ràng, thời điểm ban đầu lão là đối tượng của anh ta. Và từ đối tượng chuyên sang thành mối quan hệ thân tình quả là một quãng thời gian khá dài. Thật ra lúc đó, anh ta chú ý đến lão vì lão là một tên trùm giang hồ có nhiều “thành tích” bất hảo trước vào sau giải phóng. Một đối tượng cần phải đưa vào diện quản lý nhiều mặt theo quy định của ngành công an và khi đó, anh ta đã lập hồ sơ quản lý lão, sau này chuyển cho anh em cấp dưới làm nhưng luôn đôn đốc kiểm tra cẩn thận. Nhưng không hiểu sao ông trùm lại tìm cách giáp mặt anh ta. Một nguyện vọng tha thiết nhưng ẩn chứa trong đó nhiều dấu chấm hỏi. Không lẽ mình sợ hấn? Hồi ấy anh ta đã

nhiều lần tự hỏi mình câu ấy trước khi nhận lời tiếp lão và quyết định tiếp trên thế thượng phong nhằm tìm hiểu thêm về mộ tên trùm tội phạm có tiền án tiền sự để răn đe nhắc nhở. Trước khi gặp anh ta đã nghiên cứu kỹ hồ sơ về lão trong tàng thư ngành công an với nhiều nguồn thông tin khác để hình dung rõ ràng về kẻ mình sẽ tiếp là ai. Tất cả cho anh ta tư thế tự tin khi tiếp xúc và tin rằng mình sẽ đánh gục tên trùm này, khống chế hẳn và sử dụng hẳn nếu có thể.

Lão xuất hiện trước mặt anh ta với vẻ hiền hòa, thậm chí có phần hơi khúm núm nhún nhường đến hèn hạ làm anh ta ngạc nhiên. Không lẽ đây là một tên trùm giang hồ khét tiếng sao, nhưng rồi anh ta lại tự nhủ, mình đang là công an và không mất cảnh giác trước con cáo già nhiều âm mưu thủ đoạn này. Lần đó anh ta tiếp lão trên tinh thần dè dặt cao độ và luôn luôn nhắc nhở giáo dục y tìm con đường lương thiện làm ăn kiếm sống. Đây là lần thứ nhất rồi đến lần thứ hai, thứ n... nào đó anh ta không nhớ rõ, chỉ nhớ một điều rằng càng về sau mối quan hệ càng thân tình hơn. Tên trùm từ đối tượng cần chú ý quản lý chuyển sang thành đối tượng cần cảm hóa giáo dục, rồi thành đối tượng cần tranh thủ lôi kéo và anh ta cùng lão gọi nhau là anh em thân tình bởi bây giờ lão không còn là đối tượng quản lý của cảnh sát hình sự nữa mà chuyển sang tông độ khác, đó là cộng tác viên của đơn vị anh ta và do anh ta trực tiếp quản lý, tiếp xúc. Anh ta biết rằng với thân phận một tên trùm, lão ta rất có uy tín trong giang hồ và hiểu biết nhiều về giới giang hồ, anh ta muốn lợi dụng điều đó, trước hết là vì công việc, để cung cấp thông tin truy tìm bọn tội phạm cướp giết trên đường phố. Ông trùm làm việc rất hiệu quả nên sau này anh ta đã mạnh dạn sử dụng lao vào công việc ngăn chặn và răn đe những tên tội phạm khác có hành động manh động. Lão đã giúp anh ta thành công trong việc điều tra một số vụ án nóng... tạo thêm tiếng vang và uy tín cho anh ta và đơn vị mình phụ trách. Thế rồi không hiểu từ khi nào lão trở thành người tin cậy của anh ta và đến một ngày kia trở thành anh em của anh ta. Ngày đó là ngày nào? Cái ngày mà lão ề à bằng giọng thân tình, anh thấy chú làm công an cực quá, lương chẳng bao nhiêu mà con cái lớn cả rồi... Chú cầm tạm. Lần đầu tiên anh ta giẫy nảy lên, làm vậy là vi phạm nguyên tắc của ngành công an đấy. Trời,

có bao nhiêu đâu mà chú ngại, chút đỉnh giúp mấy cháu học hành thôi. Con chú tức là cháu của anh mà ông anh này còn làm ăn được thì nỡ lòng nào làm ngơ nhìn các cháu cực khổ, chú thiệt là. Chao ơi, những lời nói mật ngọt mới thân tình làm sao và anh thật sự cảm động về điều đó. Còn những lần sau đó thì... bình thường, không những vậy mà sau này lão còn ngỏ ý rủ anh ta tham gia phần hùn vào mấy cái nhà hàng của lão đang ăn nên làm ra. Làm gì anh ta có đủ tiền để tham gia vào hùn hạp làm ăn, thế nên... chỉ biết tặc lưỡi. Và thế là tiền, tiền chảy như nước vào túi anh ta rất nhanh, rất nhiều và nó quyến rũ làm sao, anh ta không thể cưỡng lại nổi mãnh lực của đồng tiền. Dĩ nhiên anh ta thừa đủ thông minh để hiểu tiền này từ đâu chảy vào túi mình và không bao giờ ngẫu nhiên, không kèm theo điều kiện cả. Ban đầu chỉ là những quan tâm nho nhỏ, những giúp đỡ bình thường để rồi sau đó kéo theo những cái lớn hơn và từ không bình thường đó trở thành bình thường. Sau này đôi lúc anh ta cũng tự hỏi, tại sao mình có thể nhanh chóng sa ngã đến như vậy? Không thể lý giải nổi nhưng anh ta hiểu một điều rất rõ là tay mình đã nhúng chàm rồi và nhúng rất sâu nữa là khác. Từ những chuyện ấy kéo theo muôn vàn mối quan hệ ân nghĩa khác để đến một ngày kia, anh ta hốt hoảng nhận ra rằng mình không thể nào thoát ra khỏi tay lão ta được nữa. Nói một cách nào đó thì sinh mạng chính trị cho đến chức vụ quyền hạn anh ta đang có trong tay đã gắn chặt với lão rồi. Đôi lúc lương tâm của một con người, trách nhiệm của một người lính trời dậy, nó dày vò nhiều ngày làm cho anh ta mất ăn mất ngủ khi nhận ra thực tế phũ phàng ấy. Anh ta loay hoay tìm lối thoát nhưng cứ như sa vào bát quái trận đồ vậy, càng tìm đường ra càng rối rắm, càng mất phương hướng thêm. Chẳng hiểu thời điểm ấy lão quý quái này có biết anh ta nghĩ gì trong đầu không mà lại xuất hiện thường xuyên để rủ đi đây đi đó giải trí, để rồi một đêm khi có bàn tay đàn bà êm dịu nóng bỏng đặt vào lòng anh ta mời mọc thì anh ta tặc lưỡi. Suy cho cùng mình cũng chẳng còn gì để mất, thôi đành. Sau lần ấy, anh ta không còn dẫn vật phân biệt bốn phận trách nhiệm giữa mình và lão nữa. Nay đã là anh em đúng nghĩa. La anh em kết nghĩa.

Trong cuộc đời rồi cũng có lúc ta phải quay lưng lại để nhìn cái bóng đổ phía sau mình mà suy nghĩ tự vấn lương tâm, nhìn những điều mình đã làm

được, chưa làm được. Những khát khao dang dở hiển chiến thắng của thời trai trẻ, kể cả âm mưu và thủ đoạn vươn lên biến mình thành kẻ máu lạnh tanh lòng trong chốn quan trường đầy cạm bẫy. Và cả những nỗi tiếc khôn nguôi giây phút đại khờ rằng, lúc ấy sao ta không siết chặt em hơn trong vòng tay để nay mãi mãi day dứt muộn màng. Nhưng lúc ấy là lúc nào? Già yếu sắp chết hay lúc bệnh tật ốm đau mòn mỏi trên giường, hay lúc đứng trước thánh thần để xưng tội mà cầu khẩn mong một sự tha thứ mơ hồ nào đó khi về cõi vĩnh hằng cho lòng nhẹ nhõm? Nhưng với riêng anh ta thì, chính là lúc đưa tay vào chiếc còng số tám quen thuộc bập chặt bởi vì cũng chiếc còng ấy, anh từng siết tay biết bao kẻ tội phạm mà không ngờ có một ngày kia mình cũng bị như vậy. Là lúc đứng trước vành móng ngựa nghe tuyên án với những giọt nước mắt ân hận ăn năn muộn màng. Là những đêm đơn côi nằm nhìn ánh trăng vàng qua cửa sắt nhà tù lắng nghe tiếng chim tắc bọp xa xa nhớ về thời huy hoàng ngày xưa và thương cho mẹ già nay lủi thủi một mình trong tủi hổ biết dường nào.

Cuộc đời cay nghiệt quá, nhưng luôn luôn có cái giá của nó. Đây không phải là số phận mà là điều mình tự làm, tự nguyện làm thì phải chịu trách nhiệm về nó và chẳng có thể oán trách ai được, đổ lỗi cho ai được.

Ông trùm đã khéo léo trình bày những điều lão đã thống nhất với vị quan chức kia và hỏi:

- Chú thấy anh đề nghị như vậy có được không?

Anh ta gật gù, những điều lão nói ra cũng là những điều anh ta suy nghĩ trước đó, chưa kịp bàn thì không ngờ lão ta lại nói trước. Anh ta thầm khen lão là người khôn ngoan.

- Có lẽ vào thời điểm này thì chẳng có giải pháp nào tốt hơn giải pháp anh vừa đưa ra. Thôi tiến hành đi.

- Được, anh sẽ tìm người cho chú ngay.

Anh ta dặn dò kỹ:

- Tìm thằng nào “sạch sẽ” một chút. Chưa có tiền án tiền sự, mặt mày sáng sủa, biết ăn nói và... - Hình như anh ta thoáng thấy mắc cỡ áy náy trong lòng vì mình đang ở cương vị truy tìm tội phạm lại “mách nước” thì thật không ra thể thống gì, nhưng rồi cảm giác ấy qua mau. Anh ta dặn tiếp –

Anh cần tính toán lời khai cụ thể cho nó, cẩn thận từng câu chữ và ráp vào làm sao cho đúng với tình huống xảy ra đêm hôm ấy.

- Được rồi, chú yên tâm. Chuyện này thì anh Năm rành lắm.

Ông trùm nói rất tự tin vì chẳng gì thì tại cơ quan cảnh sát điều tra công an thành phố lão ta cũng có người quen, rất thân nữa là khác. Nhìn vẻ mặt tự đắc của lão, anh nhún vai không bình lời nào, làm gì anh ta không biết chuyện này. Thế nhưng sau đó anh ta lại lắc đầu.

- Anh Năm đừng vội đắc ý quá, trong chuyện này tôi thấy còn nhiều phức tạp lắm.

- Chuyện gì? – Ông trùm cắt hứng hỏi.

Anh ta không trả lời mà ngược mặt lên nhìn trần nhà, tự hỏi, có nên kể cho lão ta nghe không nhỉ.

Ngay trong đêm đó, khi anh ta ngủ bỗng tiếng chuông điện thoại réo vang, cả máy cố định lẫn máy di động. Là một người chỉ huy lực lượng chuyên đấu tranh án trật tự xã hội nên anh ta có nguyên tắc là, không bao giờ tắt máy di động lẫn cố định, luôn luôn có một kênh thông tin liên lạc với đơn vị, kể cả đi đâu xa và lúc nào cũng ở trên tư thế sẵn sàng chiến đấu. Đây là thói quen từ thời trai trẻ khi còn là một trinh sát hình sự trẻ cho đến nay cũng vậy. Đêm đó anh ta đã nhận được tin dữ về một trinh sát của mình tối đi nhậu bị bọn giang hồ đâm chết. Tốc mừng dậy, anh ta khẩn trương điện thoại ngay cho trực ban đơn vị để cử trinh sát đến bệnh viện và xuống hiện trường để nắm tình hình nóng, lấy khẩu cung nhân chứng ngay. Sau đó là hàng loạt chỉ thị mệnh lệnh được đưa ra với cán bộ chiến sĩ khác.

Bọn nào nhỉ, bọn nào dám vượt râu hùm đâm chết cảnh sát hình sự ngay tại thành phố này? Những đốm thuốc lập lòe cháy đỏ rực trong đêm, anh ta dăm chiêu suy nghĩ xem kẻ nào dám đụng đến cảnh sát hình sự, một sự ẩu đả vô tình hay là một vụ đâm chém giết người có kịch bản trước? Ấu đả vô tình, tại sao và tại sao lại nhắm vào đúng cảnh sát hình sự này. Và dù có là ẩu đả vô tình thì băng nhóm nào, bọn nào, ở đâu... có tổ chức hay là một đám thanh niên càn quấy nào đó? Nếu có tổ chức thì băng nhóm giang hồ nào và nhắm vào cảnh sát hình sự này nhằm mục đích gì, hay cảnh sát hình sự này đã biết gì, làm những gì đến nỗi bị giang hồ thanh toán. Đây là ân

oán tư thù cá nhân hay là vì công việc đang làm. Rà soát trong đầu anh ta nhanh chóng khẳng định không thể nào cảnh sát hình sự này bị đâm chết vì công việc đang làm, hiểu theo cách nào đó tức là bọn giang hồ xử anh ta vì anh ta biết chúng quá nhiều.

Cho vàng mười, chúng cũng không dám, anh ta cười gượng một mình, lăm lăm trong đêm. Là một cảnh sát hình sự lão làng anh ta thừa biết điều đó. Bọn tội phạm không bao giờ hành động khinh suất như vậy, giết một cảnh sát hình sự, không bao giờ trừ khi chúng bị dồn đến đường cùng không lối thoát. Bọn chúng đều hiểu rằng đụng đến cảnh sát hình sự tức là thách thức lực lượng này tiêu diệt chúng. Như vậy chỉ có thể vì một mối tư thù cá nhân nào đó bởi cảnh sát hình sự này đang bị đình chỉ công tác để điều tra làm rõ có liên quan đến một vụ tiêu cực về tiền bạc tại quận Gò Vấp. Nhưng rồi anh tự hỏi, nếu là tư thù cá nhân thì có đến nỗi phải giết người không, nhất là lại giết một cảnh sát hình sự? Không thể vậy, vả lại nếu có, theo anh thì chúng làm êm thấm nhẹ nhàng hoặc dàn cảnh một cái chết cho hợp lý hơn là một vụ chém giết ồn ào gây dư luận bất lợi cho chúng. Như vậy có khi nào là ngẫu nhiên không... Đêm đó anh ta mất ngủ. Sáng hôm sau vừa lên đơn vị thì các nguồn thông tin đã báo về đồn dập. Và bằng sự nhạy cảm của một người có hai phần ba cuộc đời lăn lộn trong nghề phòng chống tội phạm, anh ta cho rằng, rất có thể chỉ là những lý do ầu ơ nào đó ngẫu nhiên dẫn đến án mạng nhiều hơn là một vụ giết người có tổ chức. Thế nhưng anh ta không phát biểu ý kiến đấy mà cứ để cho cấp dưới làm công việc của mình.

Khi họp giao ban đơn vị, nghe báo cáo nóng của các trinh sát qua tiếp xúc với nhân chứng tại hiện trường vụ án thì anh ta điếng người. Té ra là đám tay chân đàn em của lão ta. Cầm máy điện thoại di động trên tay anh ta lưỡng lự khá lâu xem có nên liên lạc với lão ta hay ngay không, để hỏi xem lão biết chuyện gì chưa? Anh ta biết thời gian này lão không có mặt ở thành phố. Với lại một con người khôn ngoan như lão thì chẳng dại gì đứng ra tổ chức vụ này, chưa kể vuốt mặt phải nể mũi, lão với anh ta thân thiết nhau như vậy, muốn gì thì cũng phải hỏi ý nhau một tiếng chứ. Há gì một vụ việc động trời như thế này mà lão không trao đổi trước với anh thì có họa là

điên. Ngay lúc ấy trong đầu anh ta đã có một câu trả lời rõ rệt, rất có thể vụ này không liên quan gì đến lão, lão chẳng biết gì cả, trong thời gian lão đi vắng bọn đàn em càn quấy ở nhà đã làm bậy. Có lẽ thế, đấy cũng là câu trả lời của anh ta với một vị lãnh đạo trực tiếp của mình vừa gọi điện hỏi thăm tình hình. Ông ta cũng biết tin.

“Vùng đầu có chín vết thương rách da, có những vết thương làm gãy xương sườn, thủng bao ngoài màn tim, thủng tâm thất phải tận cùng ở vách liên thất...”. Thôi, anh ta giơ tay ra hiệu dừng lại không cần đọc biên bản khám nghiệm tử thi nữa. Đưa tôi một bản, sau đó anh ta chỉ thị việc cần lập gấp một tổ gồm những trinh sát có năng lực nhất do anh ta trực tiếp chỉ huy, thu thập tất cả các nguồn thông tin, nhanh chóng làm sáng tỏ vụ án này trong thời gian sớm nhất. Đây là danh dự uy tín của ngành và của chính lực lượng cảnh sát hình sự chúng ta. Anh găng giọng và lúc ấy nói rất thật lòng. Sau đó chỉ đạo tiếp cho các đội về tổ chức họp đội ngay, quán triệt tinh thần cho anh em, cần bình tĩnh, không nôn nóng chủ quan, tung lực lượng cơ sở nắm tình hình làm rõ xem bọn nào, băng nhóm nào và lý do gì.

Sau đó anh ta vội vã ôm cặp đi họp. Một cuộc họp căng thẳng khác đang chờ anh ta ở phòng làm việc của ban giám đốc.

“Sao hả” – Vị lãnh đạo cao nhất công an thành phố, có thói quen mỗi khi họp rất ít nhìn ai, thường quay mặt vào tường thì hôm ấy đã quay ngoắc lại nhìn anh ta chăm chăm, cao giọng hỏi trống như vậy. Sau khi nghe anh ta trình bày sơ qua về diễn biến vụ việc xảy ra và đưa ra một số kết luận ban đầu thì ông nói:

- Vấn đề không phải uy tín của tôi hay anh mà là uy tín của ngành công an, cụ thể là công an thành phố bị tổn hại nghiêm trọng trong vụ này. Chưa bao giờ có một cảnh sát hình sự lại bị tội phạm tấn công, giết chết một cách dã man như vậy. Còn gì là luật pháp chính quyền.

- Tôi cho rằng chúng ta cần phải nhanh chóng làm sáng tỏ động cơ của vụ giết người này, bọn tội phạm này là bọn nào và chúng muốn gì...

Nhiều, rất nhiều ý kiến và đều khá gay gắt đòi hỏi anh ta – lãnh đạo một đơn vị trinh sát hình sự với nhiệm vụ phòng chống tội phạm phải nhanh chóng cho tiến hành điều tra làm rõ và có câu trả lời dư luận gấp. Dư luận

hay sức ép của cấp trên, nói cách nào cũng được nhưng anh ta hiểu một điều rằng tình hình rất căng thẳng và phải tìm ngay ra thủ phạm. Một bạn chuyên án được hình thành ngay sáng hôm ấy do một phó giám đốc phụ trách làm trưởng ban còn anh ta là phó ban thường trực cùng với lãnh đạo một số đơn vị nghiệp vụ thuộc khối cảnh sát có liên quan. Nhiệm vụ rất cụ thể: cần điều tra bắt được thủ phạm trong thời gian ngắn nhất. Lúc ấy anh ta dự tính hợp xong sẽ liên lạc với lão trùm, chắc chắn lão sẽ có câu trả lời, nhưng chưa kịp liên lạc thì lão đã điện thoại trước.

Kể lể cho lão ta nghe phỏng có ích gì, anh ta nghĩ vậy nhưng vẫn nói:

- Một thằng lính của tôi bị bắn chết, trước tiên người ta sẽ hỏi tôi là ai và tại sao lại để xảy ra như vậy? Tôi...

- Anh biết... Anh biết... - Ông trùm cắt ngang – Bây giờ chú có trách bao nhiêu thì anh cũng chịu, thôi trăm đầu đổ một đầu tầm vậy. Nhưng hình như vấn đề có vẻ nghiêm trọng theo một chiều hướng khác?

Ông trùm thăm dò vì chợt nhớ đến buổi làm việc riêng với ông ta và thái độ khẩn trương có phần căng thẳng của con người quyền lực này làm cho lão không yên tâm, nay sẵn dịp lão hỏi luôn anh ta và còn dự định tìm hiểu thêm vài nơi khác nữa để nắm tình hình, có biên pháp tính toán.

Lại một lần nữa anh ta tự hỏi có nên kể lể cho lão nghe không và nên kể điều gì?

Là một trinh sát hình sự đi lên từ cấp thấp nhất đến ngày anh, hy sinh gian khổ khá nhiều và đây là điều luôn làm anh ta hãnh diện, tự hào với bạn bè cũng như con cái trong nhà. Thế rồi cuộc đời xoay vần, không biết trước được, để nay... Nhiều lúc anh ta buồn rầu nhìn đôi bàn tay mình lẫn cặp quần hàm vàng rục rở trên vai và tự hỏi, mình có còn xứng đáng không? Lương tâm của anh ta vẫn biết sự đúng sai và đôi lúc thấy hổ thẹn với chính mình. Chỉ tiếc rằng con thuyền đã rời xa bờ mất rồi, nay muốn quay đầu trở lại không kịp nữa. Chỉ còn biết cố lái con thuyền ấy đi làm sao cho đừng quá chệch hướng thôi, mà liệu có phải là anh ta đang tự cầm lái không hay người khác lái hộ mình. Anh ta tự hỏi vậy.

Thời gian gần đây anh ta cảm nhận được bầu không khí lạnh nhạt, hờ hững và có phần nghi kỵ... của một số vị lãnh đạo với anh ta, khác hẳn thái độ

tin cậy quý mến trước kia. Là một người lão luyện trong công tác điều tra tội phạm đã cho anh những giác quan nhạy bén vô cùng và anh ta nhanh chóng “bắt sóng” được điều này. Đầu tiên anh ta cũng không để ý lắm, cuộc sống mà, có lúc được lòng người này thì mất lòng người kia, âu cũng là chuyện thường, có phải thần thánh đâu mà được lòng tất cả? Thế nhưng lần này nó không đơn giản là ai ghét ai thương, hình như nó còn nằm ở đâu đó trong công việc. Năng lực chuyên môn nghiệp vụ của anh ta, không phải, tham nhũng hối lộ, cũng không phải, phẩm chất đạo đức, cũng không phải... Anh ta tự rà soát lại bản thân để tìm hiểu xem thật sự đã xảy ra chuyện gì với mình hoặc đơn vị mình, nhưng đều không có câu trả lời thỏa đáng. Và điều này làm cho anh ta chột dạ. Thế rồi một vài thông tin mập mờ từ nhiều nguồn khác nhau ngay trong nội bộ hé mở và chính từ một vài lãnh đạo thân quen anh ta lộ ra. Té ra là vấn đề khác hẳn. Đã có vài ý kiến tỏ ý nghi ngờ về năng lực chuyên môn lãnh đạo của anh ta. Nghe tức cười quá, anh ta cười khẩy, kẻ nào nói điều đó là thằng ngu không biết gì. Bao nhiêu năm nay ở cái thành phố này, ngay trong lực lượng công an thành phố ai dám vỗ ngực khoe sự hiểu biết về tội phạm hơn anh ta? Ai dám cho rằng có thể đi sâu sát điều tra tuy bắt tội phạm hơn anh ta? Và... vị cấp trên ấy – con người thân tình này chỉ kín đáo nói thoáng qua về việc có thông tin nghi ngờ anh ta có liên quan đến một vài tên tội phạm nào đó và đã có đơn vị nghiệp vụ khác điều tra vấn đề này. Hãy cẩn thận, vị lãnh đạo nói, tôi quý cậu nên nói trước và cậu hãy kiểm tra lại xem. Chưa kể mấy người bạn thân quen cùng cấp cũng đã thông tin cho anh ta biết, nội dung gần như vậy.

Một hơi lạnh buốt chạy khắp sống lưng và anh ta sững người trước thông tin này, ra vậy. Đó là những điều lộn gợn anh ta đã cảm nhận được. Làm công tác phòng chống tội phạm mà lại liên quan đến tội phạm thì quả không hay ho chút nào. Vậy liên quan này là liên quan gì và liên quan như thế nào? Liệu đã có ai đặt nghi ngờ về quan hệ giữa anh ta và lão trùm chưa? Có hay chưa có và nếu có thì ở mức độ nào, họ biết những gì? Anh ta cố gắng tìm hiểu để đánh giá tình hình tìm giải pháp đối phó nhưng mọi chuyện cũng chưa đi đến đâu thì lại xảy ra vụ trung sĩ cảnh sát hình sự của

mình bị giết càng làm cho anh ta thấy điên đầu. Dù gì chuyện này cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy tín của lực lượng, của đơn vị và chính anh ta. Nhìn gương mặt đen đúa sậm xuống về đăm chiêu của anh ta, lão trùm trùm nghĩ, có lẽ vụ việc nghiêm trọng chứ không đơn giản như lão nghĩ. Chuyện gì nhỉ, một lần nữa lão tự hỏi. Ông ta cũng lộ vẻ lo lắng rồi nay là gã em kết nghĩa cũng vậy, hay là chuyện đấu đá trong nội bộ giữa họ với nhau, không liên quan gì đến lão. Rõ ràng bọn họ đang lo lắng nhưng lại không muốn nói cho lão biết, như vậy rất có thể là chuyện cá nhân họ với nhau. Thời buổi này tranh giành địa vị thì người ta sẵn sàng hạ bệ nhau lẫn, ông ta cho thằng em này đều là người nhà nước thì làm sao tránh khỏi. Nghĩ vậy và lão tự nhủ cần tìm hiểu.

- Anh sẽ đưa một thằng cháu ra. Thằng này mặt mày sáng sủa, thông minh, biết ăn nói và nó chưa từng có tỳ vết gì với công an cả. Chú thấy được không?

- Được. Anh ta trả lời gọn.

- Mọi việc mong chú giúp anh, còn bên điều tra anh cũng sẽ có lời thêm.

- Chuyện đấy khỏi lo, anh về sắp xếp nhanh đi.

- Ủ... chú đừng lo quá hại cho sức khỏe.

Lời dặn dò rất thân tình ấu yếm của một ông anh dành cho đứa em trai nhỏ làm anh ta cảm động. Dù gì thì cả hai cũng đã gắn bó với nhau nhiều năm rồi, nay xem ra họ hai mà cũng gần như một. Sức khỏe của anh ta, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, sẽ là sức khỏe của chính lão ta, làm sao không lo cho được. Họ đã gắn bó với nhau quá chặt mất rồi.

Nhìn lão trùm cừm cúi đi, anh ta thở dài. Trong vụ này cũng chẳng trách lão ta được, nó nằm ngoài suy tính của lão thì làm sao trách được. Có chăng tự trách ông trời mới đúng.

Anh ta đứng dậy, đi ra sau đó ít phút và kín đáo quan sát xung quanh trước khi leo lên xe. Lạ thật, không hiểu sao bây giờ anh ta luôn có cảm giác mình đi đâu cũng có người theo dõi, rình mò.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 8 -1

Sau đó ít ngày báo cáo do chính tay anh chấp bút viết đã được thông qua với bút phê chỉ lãnh đạo: “Đồng ý kế hoạch này... chú ý nghệ thuật biện pháp lãnh đạo...” Một bút phê chỉ đạo khá hay mà khá lạ bởi câu nói nghệ thuật biện pháp lãnh đạo. Anh hiểu người lãnh đạo của mình, nhìn chung ông khá thẳng thắn và rõ ràng trong từng câu chữ mỗi khi cho ý kiến chỉ đạo, đây là điều anh em cấp dưới rất thích bởi dễ thực hiện. Có những vị lãnh đạo mỗi khi bút phê thì chữ nghĩa loằng ngoằng quá bác sĩ kê toa thuốc, cũng không hiểu viết vậy với mục đích gì, chữ xấu trình độ hay cố tình “giữ bí mật” với địch bởi anh em mình đọc mà không hiểu thì kẻ địch lỡ có tài liệu cũng “chịu chết”. Chưa kể có vị phê thì quá đánh đố cấp dưới bởi chẳng hiểu muốn chỉ đạo gì, cứ con cà sang con kê rồi chuyển về con ngỗng rồi cuối cùng chẳng là ý muốn gì cả. Bút phê theo kiểu vừa viết vừa “giữ gìn cho lãnh đạo”, giả như có xảy ra chuyện gì thì, tao có viết vậy đâu, chúng mày hiểu sai nên bây giờ phải chịu trách nhiệm. Trong cuộc đời làm lính cho đến nay làm lãnh đạo, anh đã thấy nhiều kiểu bút phê khác nhau của nhiều cấp lãnh đạo và cũng tự đánh giá được trình độ lẫn tâm tính của vài người sau khi đọc bút phê của họ. Không phải như thầy bói đoán mò qua chữ viết, mà đọc một lời bút phê đôi lúc sẽ cho ta những nhận xét về trình độ năng lực của con người ấy. Sợ nhất là những người trình độ năng lực lẫn khôn ngoan có thừa nhưng lại rất ồm ờ trong việc cho ý kiến chỉ đạo, một sự né tránh trách nhiệm theo kiểu đùn đẩy. Vì thế, trong công tác lãnh đạo chỉ huy của mình, anh cố gắng cho ý kiến chỉ đạo phải rõ ràng, súc tích và chịu trách nhiệm, đây là điều anh tâm niệm.

Thực tế bút phê chỉ đạo sẽ thể hiện rõ năng lực và cũng là sức mạnh của con người ấy mà vị lãnh đạo này của anh thì cả hai mặt đều có thừa. Mạnh mẽ trong từng lời nói lẫn cử chỉ hành động biểu hiện hẳn ra ngoài như một sự ngạo nghễ thách đố và và buộc cấp dưới phải sợ hãi phục tùng. Được cử về làm lãnh đạo khi nội bộ đang có nhiều rối ren, ông ta nhanh chóng thể hiện quyền lực của mình ngay tức khắc bằng sức mạnh của lời nói lẫn việc

làm nhằm buộc cấp dưới, thậm chí là đến cấp phó giúp việc cũng phải nể sợ ngán ngại. Và ông cũng rất khôn ngoan được lòng cấp trên lẫn ban ngành liên quan, tạo thành dư luận ủng hộ nhiều chiều giúp ông ta vươn lên những vị trí cao hơn. Từ đó ông ta đã vượt lên tất cả, trở nên rất độc quyền, độc đoán trong cử chỉ lãnh đạo, phủ nhận mọi ý kiến ngược chiều, tự quyết tất cả mọi việc. Tập thể lãnh đạo với nguyên tắc tập trung dân chủ của Đảng cho đến chính quyền hình như không có ý nghĩa nhiều với ông ta trong chỉ đạo công việc. Chính vì vậy dần dần ông ta vô hiệu hóa được một số người không ăn cánh. Trong chuyên án “cá độ 99” cũng vậy, thời gian đầu ý kiến chỉ đạo của ông ta không rõ ràng, cụ thể mặc dù bút phê chỉ đạo khá thẳng thắn. Vẫn luôn hối thúc cấp dưới, cụ thể anh và ban chuyên án phải đẩy nhanh tiến độ án và xác định rõ cần phải thu thập chứng cứ để xử lý tên trùm. Sau cái chết của trung sĩ cảnh sát hình sự thì ông ta cũng ý thức được mức độ nguy hiểm của bọn xã hội đen lộng hành đã thách thức luật pháp đến mức độ nào và “bật đèn xanh” cho “cá độ 99” chính thức chuyển hướng đấu tranh cụ thể từ thể thao sang bọn giang hồ xã hội đen. Từ ấy ông liên tục có những ý kiến chỉ đạo sát sao với ban chuyên án. Khi chuyên án làm được một số việc và cấp trên vào cuộc giúp đỡ thì ông ta ngày càng hối thúc ban chuyên án phải thực hiện hàng loạt những yêu cầu mà rõ ràng vượt quá tầm của ban chuyên án. Ngay từ hồi đó anh đã có cảm giác hình như ông ta đang muốn biến chuyên án này thành một thành tích cho ông ta. Ông ta cũng hiểu rất rõ trong nội bộ có vấn đề và cũng có thể “đoán” ra được những ai có liên quan, nhưng ông ta vẫn lập lờ trong xử lý. Rõ ràng từ ngày ấy, với quyền hạn có trong tay ông ta có thể thông qua công tác điều chuyển cán bộ để hạn chế bớt những tác hại sẽ xảy ra và với vị trí của một lãnh đạo ông có thể “cứu” nhiều cán bộ công an bằng nhiều cách, nhưng ông ta không làm điều đó, hoàn toàn không làm gì một cách khó hiểu. Biết buông trôi mọi việc. Chưa kể qua đấu tranh án, nhiều lần anh toát mồ hôi vì biết được những bí mật đến không ngờ về vị lãnh đạo của mình. Thật lòng mà nói thì anh không tin, hoàn toàn không tin ông có liên quan đến tên trùm xã hội đen này bởi một con người thông minh khôn ngoan sắc sảo như ông ta thì tên trùm này không dễ gì qua mặt. Huống hồ ngay từ đầu ông

cũng đã xác định với ban chuyên án về sự nguy hiểm của tên trùm này bằng mọi cách cần phải tiêu diệt hẳn ta cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Trong khi chỉ đạo án, ông cũng rất chú ý đến tên trùm, tuy nhiên điều mà ông buộc ban chuyên án phải làm khi xử lý tên trùm là chứng cứ, điều ấy hoàn toàn đúng luật nhưng lại là những thách thức to lớn cho ban chuyên án. Chưa kể nhiều lúc ông vẫn giao những việc cho ban chuyên án nhằm kết hợp với một số người trong ngành mà ông thừa biết đó là những người có vấn đề, không bảo đảm độ tin cậy. Nhiều lần anh phải căn rắng thực hiện và tự hỏi về vị lãnh đạo của mình. Một con người khôn ngoan hết mực, thông minh sắc sảo đến vô cùng và luôn biết triệt để tận dụng sức mạnh của uy quyền để khuất phục người khác, một con người từng trải như thế... tại sao lại... Đây là câu hỏi của sau này khi mà tất cả bị phơi bày ra giữa phiên tòa xét xử công khai mà ông là một bị cáo sau khi bị Đảng và Nhà nước tước bỏ tất cả, trở thành một công dân bình thường để chịu sự trừng phạt công bằng của luật pháp. Phải chăng đây cũng chính là nghệ thuật lãnh đạo của ông ta, anh giật mình tự hỏi mình như vậy.

Việc đầu tiên là anh chính thức triển khai cho thành lập một tổ trình sát trong đơn vị và phân công tham gia trong chuyên án này. Vì biết rằng có “sâu mọt” trong nội bộ nên yêu cầu đầu tiên của anh đối với mọi người tham gia chuyên án này là phải giữ bí mật, giữ bí mật một cách tuyệt đối, không được hé răng về việc làm án gì với bất cứ ai. Mọi công việc đều có thỉnh thị xin ý kiến chỉ đạo cụ thể và phải được phê duyệt mới làm, và người chỉ đạo duy nhất trong chuyên án này là anh. Trong thực tế việc giữ bí mật lâu này đã trở thành một nguyên tắc bất di bất dịch đối với các anh em trong đơn vị, thế nhưng lần này có vẻ gì đó hơi bất bình thường nên trong dư luận có những xôn xao nho nhỏ, tuy nhiên mọi người vẫn nghiêm túc tuân thủ bởi chấp hành mệnh lệnh vốn là một nguyên tắc “vàng” của ngành công an.

Anh cho tổ chức một cuộc họp để quán triệt anh em hiểu ý nghĩa mục đích mà công việc mọi người sẽ làm sắp tới.

- Tội phạm thì thời nào cũng có và có lẽ nó có từ ngàn xưa rồi – Anh mỉm cười với anh em, nói tiếp – Phải hiểu đấy là mặt trái của xã hội và là một sự

tồn tại hiển nhiên, thời đại nào, thể chế nào thì nó vẫn tồn tại, chỉ có điều kín đáo hay bán công khai và dưới hình thức nào.

Sau 1960, miền Nam “tạm ổn” khi chính quyền Ngô Đình Diệm đã bình định xong các giáo phái chống đối thì chỉ còn dồn sức vào đối thủ duy nhất, đó là cộng sản.

Người Mỹ đến và mang theo những quan niệm, lối sống của họ, lối sống thực dụng Mỹ. Bắt đầu đợt Làn sóng mới (Le Nouvel Vague) của phương Tây với triết hiện sinh do A.Camus và J.P.Sartre đưa ra. “Tôi nổi loạn vậy là tôi hiện hữu” của Sartre được thanh thiếu niên trẻ miền Nam chào đón nồng nhiệt, xem đây là lối sống thời thượng, hời hả, cuồng nhiệt và là lối sống hiện sinh bây giờ. Người Mỹ khoan tay đứng cười, bản thân nước Mỹ với phong trào hippie của những chàng cao bồi miền Viễn Tây mặc quần jean, áo sơ mi caro, ống boots cao, tóc dài phủ gáy, phóng xe máy Sachs chạy bạt mạng trên đường, kẻ nào cũng hùng hực máu điên trong người, sẵn sàng gây sự và đâm chém bất kỳ ai mà không cần bất kỳ lý do gì, họ có kinh nghiệm rồi, nên chuyện này đối với họ là chẳng lạ. Thế nhưng đôi lúc họ còn vì thâm ý khác, xóa nhòa đi ý chí đấu tranh vì nền hòa bình độc lập và tinh thần yêu nước xuống đường của phong trào học sinh sinh viên miền Nam. Thôi hãy sống gấp đi, hãy ăn chơi nhảy nhót đi, đời có bao nhiêu đâu mà hững hờ, tiếng hát Hùng Cường và Mai Lệ Huyền vẫn gào ra rả trên radio hàng ngày vậy mà.

Xuất hiện hàng loạt các quán cà phê nhạc, bar trên đường Lê Lợi, các phòng trà Hòa Bình, Bông Lai, Hùng Điệp hay các vũ trường trong khu Tổng đốc Phương Chợ Lớn, Melody, Lai Yun (Lệ Uyên), Arc En Ciel... để cho thanh thiếu niên Sài Gòn bắt đầu làm quen với danh từ “Cao bồi” với những vụ đâm chém nhau đẫm máu, nổi lên ở các vùng Tân Định với các “anh hùng” Càna 1, 2 Bích Pasteur, Búp Moderne, Tình quân, Tình thẹo, Oger... Phú Nhuận có Đức không quân, Hai con, Hiệp nghiên, Lộc lý... các băng Bắc 54 gồm Minh đủ, Đại sứ, Mạnh móm thì kình với băng Cầu Muối, băng Sơn lùn... rồi băng cao bồi võ sĩ, băng Tôn Đản, Thị Nghè, Đakao.. có thể nói là “vô thiên lũng anh hùng thiên hạ” xuất hiện cứ như nấm sau mưa và thỏa mãn thú tính băng việc đâm chém nhau, đến nỗi cảnh

sát Ngụy nhiều lúc cũng ngao ngán lắc đầu bởi ra tay dẹp loạn mà không xuể. Có vẻ như giới trẻ Sài Gòn thời điểm 1960-1963 “khoái” được tụ tập thành băng nhóm để đánh đấm nhau. Và người ta “chia” ra thành nhóm để dễ gọi, với đám trẻ nhà giàu cậu ấm cô chiêu ăn chơi quậy phá như George Hiệp, Chín lý, Tọng Aurton... thì gọi là “đám trẻ cao bồi”, chủ yếu ý thể lực cha mẹ làm lớn, lăm của nhiều tiền nên “đốt, đập, phá” một chút cho thỏa mãn máu ngông và cảnh sát rất e dè khi đụng đám con cháu ông bà lớn này. Bên cạnh đó, những dân “anh chị” thứ thiệt thì gọi là dân “ba đình”, đây mới đáng mặt gọi là dân giang hồ thứ thiệt. Đã thế, giới văn sĩ Sài Gòn cũng nhảy vào cuộc “tán tụng” mà Duyên Anh là người “mát tay” nhất trong việc dựng lên nhân vật Đại Cathay đầy chất “anh hùng” trong tiểu thuyết “Diệu ru nước mắt”, biến tên trùm du đãng mà trong hồ sơ của cảnh sát Sài Gòn cũ xếp vào loại đặc biệt chú ý thành một “anh hùng hảo hán” đầy chất phiêu lãng mơ mộng với những nữ sinh áo tím và hành động rất anh chị Nam Bộ. Trong hồ sơ cảnh sát cũ cho biết, để trở thành một trùm du đãng, Đại Cathay không từ bất cứ thủ đoạn nào để thanh toán đối thủ bằng những cuộc chém giết đẫm máu, tên trùm này đã gom được các băng nhóm khét tiếng khác như nhóm Aristo của Huỳnh Tỳ, Tín Mã Nàm... Anh dừng lại đưa mắt thoáng nhìn các anh em cán bộ chiến sĩ đang lắng nghe anh vẻ say mê như kể một câu chuyện trinh thám hấp dẫn hơn là một bài học nghiệp vụ sơ khởi và anh cũng nhận thấy rằng, hình như mình “ưu ái” nhiều hơn khi nói về nhân vật Đại Cathay này. Thật ra cũng có lý do của nó. Thời trẻ, sau khi về thành phố, mặc dù đã có lần bị cấp trên và đồng nghiệp nhắc nhở coi chừng đọc nhiều văn hóa phẩm của chế độ cũ quá, sẽ bị tiêm nhiễm, lệch lạc tư tưởng thì nguy, điều đó hoàn toàn đúng và anh thừa nhận điều đó. Tuy nhiên anh cũng có quan niệm của riêng mình, trong những tác phẩm văn chương cũ không hẳn là xấu tất cả, nếu biết tinh lọc thì vẫn bổ ích cho người đọc. Giống như những kẻ đang thù địch với chúng ta hiện giờ, dù chúng hàng ngày ra rả bôi nhọ, bêu xấu, dựng chuyện... để đả kích nói xấu chúng ta đi nữa, thì cũng hãy bình tĩnh lắng nghe và quan sát. Cứ hãy tin rằng trong hàng trăm hàng ngàn lời bịa đặt nói xấu ấy, ấy cũng có vài phần trăm nhỏ đáng chú ý lắng nghe, ngẫm nghĩ và tự răn mình. Đây

cũng là thái độ của người quân tử biết đứng lên trên mọi sự nhỏ nhen tầm thường của cuộc đời này. Anh rất tiếc là có một thời gian ngắn, có quan điểm rằng cái gì của chế độ cũ là xấu và cần tiêu hủy tất cả. Vì thế có rất nhiều tác phẩm văn hóa cũ từ sách báo tư tài liệu.. đều bị quy nạp như vậy và đưa đi đốt dưới khẩu hiệu rầm rộ “xóa bỏ tàn tích chế độ cũ” để đến bây giờ nhiều lúc muốn tìm lại cho công tác nghiên cứu thì không còn nữa. Anh vẫn tìm đọc nhiều tác phẩm của các nhà văn cũ, từ của cụ Giản chi, Nguyễn Hiến Lê, Vương Hồng Sển, Quách Tấn... cho đến Nguyễn Thị Quảng Bình, Túy Hồng, bà Tùng Long, Võ Phiến, Mai Thảo... cho đến những tác phẩm của Duyên Anh như Thăng Vũ, Con Thúy, Giàn Hoa Thiên Lý... Và không thể thiếu tiểu thuyết Diệu Ru Nước Mắt với nhân vật “ngựa hoang” Đại Cathay cực kỳ lãng mạn qua ngòi bút của nhà văn này. Thật không ngờ gần ba mươi năm sau anh một lần nữa quay lại với nhân vật Đại Cathay, nhưng lần này là vì công việc. Anh quan tâm đến Đại Cathay là vì quá trình hình thành bành trướng thế lực của băng nhóm tên trùm du đãng này. Sau 1963, khi chế độ nhà Ngô sụp đổ, trong lúc tranh tối tranh sáng giữa tranh giành quyền lực và thay đổi chính quyền liên tục như cơm bữa tại miền Nam thì các băng nhóm cao bồi càn quấy chuyển thành những băng nhóm du đãng đúng nghĩa với tên gọi của nó. Từ những vụ đâm chém thỏa máu du công giang hồ khi xưa nay chuyển sang thanh toán lẫn nhau để tranh giành lãnh địa như hàng hàng, vũ trường, sòng bạc, động hút chích... để bảo kê bến bãi, tổng tiền, khống chế... Và Đại Cathay đã nổi lên như một “anh hùng” thật sự. Dùng bạo lực qua đâm chém tiêu diệt kẻ ngoan cố đối địch hoặc dám ăn giành lãnh địa cũng như thách thức đến uy tín... Hắn cũng dựa vào những bậc “tiền bối” trong giới giang hồ như Tám Lâu, Mười Sở đứng ra làm trung gian hòa giải với những băng nhóm kinh địch khó nuốt để rồi thu phục luôn. Hắn cũng khôn khéo mở đường tiến vào khu vực Chợ Lớn để khuất phục những băng nhóm người Hoa nổi tiếng là dữ dằn có sự liên kết cộng đồng rất cao qua các tổ chức hội kín vừa mang đậm màu sắc dân tộc, tôn giáo nhưng thực chất là các tổ chức maphia của Hải Phòng Kim, Ngũ Long Thập Hồ... bằng cuộc hội ngộ với tên tướng cướp nổi tiếng gian ngoan Tín Mã Nàm. Kể từ thời điểm đó, có thể nói Đại

Cathay xứng danh một ông trùm thật sự của đất giang hồ Sài Gòn đầy biến loạn. Nhưng rồi tất cả cũng không kéo dài khi tướng cảnh sát Nguyễn Ngọc Loan “lên gân” ra tay dẹp loạn và Đại Cathay bị bắt giam tại Phú Quốc và mất tích một cách bí ẩn. Dư luận Sài Gòn ồn ào xung quanh cái chết của tên trùm du đãng này, có dư luận cho rằng Đại Cathay dàn cảnh như vậy sau khi kiếm được quá nhiều tiền, đã “tạo có” để ôm tiền biến mất, cũng có dư luận cho rằng chính quyền Sài Gòn đã bí mật “thủ tiêu” Đại Cathay vì sợ thanh thế quá lớn của hắn... rất nhiều luồng dư luận khác nhau. Việc anh chú ý đến tên trùm này không phải ngẫu nhiên mà qua quá trình hình thành của Đại Cathay cũng như sự liên kết các băng nhóm sau đó để phân chia quyền lực lẫn quyền lợi của hắn, cũng như sự câu móc vào chính quyền, nhất là bộ máy cảnh sát Sài Gòn cũ để tìm thế lực đỡ đầu, tạo “ô” che cho các hoạt động tội ác của bọn chúng. Anh thờ dài. Phải chăng lịch sử luôn là những vòng quay mang tính lặp lại chẳng? Chuyên án “cá độ 99” mà anh và đồng đội đang làm về tên trùm này hình như mang bóng dáng của tên du đãng Đại Cathay ngày xưa. Mà cũng có thể lắm, anh lăm bằm, hắn rất mực ngưỡng mộ Đại Cathay. Có khi nào do ngưỡng mộ mà bắt đầu manh nha những ý nghĩ rằng sẽ phấn đấu để được như Đại Cathay không nhỉ? Thật ra băng nhóm giang hồ xã hội đen của tên trùm này cũng luân quần từng ấy chuyện, có điều nó tinh vi hơn, xảo quyết hơn, còn bài bản tiền, gái thì vẫn vậy.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 9- 1

- Anh Năm ạ, bây giờ em hết đất sống rồi. Em đến xin anh một con đường, em sẽ đội ơn anh suốt đời.

Cái miệng leo lẻo và gương mặt găm găm rất cô hồn của thằng giang hồ Hải Phòng khi đến quy phục ông trùm, làm thằng con trai và con rể ông trùm có vẻ nghi ngại.

- Bà à, con thấy thằng này không tin được.

Quả thật, nhìn cái mặt khúm núm của nó lão cũng không có cảm tình chút nào. Xưa nay nhìn chung lão không thích đám giang hồ đất Bắc (hay còn gọi là giang hồ trà Bắc) mà trong đó đám giang hồ Hải Phòng là lão ghét nhất. Bọn này rất liều lĩnh, bán mạng cho trời, chúng chẳng sợ ai, sẵn sàng thí mạng cùi ngay tức khắc. “Hàng nóng” tức súng ngắn và AK cửa nòng là món thông dụng chúng thường sử dụng trong tranh chấp. Thật ra nói thì lão không hề sợ. Cả cuộc đời tung hoành ngang dọc sống chết kề bên bao nhiêu năm, đến bây giờ chẳng còn điều gì có thể làm cho ông trùm sợ nữa. Thế nên, đám giang hồ đất Bắc lẫn đám anh chị bên binh Hải Phòng này, trông chừng chúng thì lão trông chừng nhưng bảo sợ thì làm to. Có lần thằng con rể lão ra Bắc huênh hoang khoác lác, tí nữa bị bọn giang hồ Hải Phòng đâm vào mặt. Nó ấm ức về kể lại chuyện xúc phạm của bọn Hải Phòng và đòi trả thù, ông trùm chỉ mỉm cười. Bên ngoài không biết chuyện nghe đồn đại ông trùm sợ bọn giang hồ Hải Phòng phải suy nghĩ. Mấy ngày sau đó một bậc trưởng lão trong giới giang hồ Hải Phòng nay đã quy ẩn, chỉ làm quân sự quạt mo và chuyên dàn xếp những chuyện tranh ăn trong giới giang hồ gọi điện thoại cho lão. Lời lẽ cực kỳ mềm mỏng nhẹ nhàng, thay mặt đám giang hồ Hải Phòng xin lỗi ông trùm chuyện hôm trước, cũng chỉ rượu vào lời ra, suy cho cùng chỉ là hiểu lầm nhau thôi. Ông trùm nhanh chóng đồng ý và tuyên bố xóa mọi chuyện, chỉ có hiểu lầm nhau thôi mà làm to chuyện để làm gì. Rất ít người biết chuyện này, kể cả mấy thằng đàn em quý quý, thông minh nhất mãi sau mới biết và đều le lưỡi lắc đầu thán phục bậc đàn anh cao minh. Cần gì diệu võ dương oai, cần gì một chút sĩ

diện hảo để mất lòng nhau chẳng giải quyết được điều gì. Chính vì lão im lặng mà buộc bọn giang hồ Hải Phòng phải lúng túng suy nghĩ, bọn chúng thừa hiểu lão là một người nhiều mưu kế đa đoan, trời biết lão sẽ tung đòn thù gì trong tương lai. Mà với thế lực của lão thì điều đó dễ như trề bàn tay, thôi thì... Cùng sống trong giang hồ cả, một lời nói mất gì tiền mua, dĩ hòa vi quý, được lòng cả đôi bên. Theo ủy quyền mà lão quân sư già kia mở lời với ông trùm là như vậy. Sau vụ đó thanh thế của lão lên vùn vụt, giang hồ sợ là sợ không biết ông trùm sẽ ra đòn trừng phạt gì. Chúng ngán là vì vậy. Ngắm nghía khuôn mặt cô hồn của thằng cô hồn, thật bất ngờ, ông trùm quyết định nhanh chóng:

- Được... nếu thế chú cứ về đây với anh.

Quyết định nhanh chóng của lão làm đám để tử và đàn em lẫn mấy đứa con đang có mặt kinh ngạc há hốc mồm, chúng chẳng lạ gì ông trùm. Một con người cực kỳ kín đáo, giữ kẽ và rất chi cẩn thận đến nỗi gần như nhát gan. Mỗi khi quyết định một vấn đề gì quan trọng lão cũng suy nghĩ thấu đáo, thế mà lần này lão lại quyết định một cách nhanh chóng đến bất ngờ làm ai cũng ngạc nhiên. Trước đó vào năm 1998, khi nghe tin thằng giang hồ Hải Phòng này đang mon men tìm người để đánh tiếng xin phép ông trùm cho nó vào thành phố làm ăn thì lão không tỏ ý gì. Thật ra khi chị ruột ông trùm chết, giới giang hồ cả nước đều đến phúng điếu đưa tang thì bà chị ô môi của nó đã dẫn nó đến giới thiệu ra mắt ông trùm rồi, nhưng lão không để ý hay nói cách khác là không thèm để ý vì quá hiểu thằng này vốn nổi tiếng xưa nay là thằng tâm địa bất trắc và rất tàn bạo. Trước kia nó từng dưới trướng con nữ quái ô môi khét tiếng Hải Phòng, sau này vì cái tội ăn mảnh và tính phản trắc, chưa kể cờ bạc nợ nần đầm đìa mà bị nữ quái kia đuổi thẳng, không những thế mà còn đe dọa sẽ ra tay trừng trị. Hết đất sống ở Hải Phòng và Hà Nội nên nó mới chuẩn vào thành phố. Vào trong này, thời gian đầu nó kết hợp với đám giang hồ trà Bắc nhóm nhem tính xưng hùng xưng bá nhưng qua mấy trận đụng độ với đám đàn em ông trùm không lại thì nó rút vùi vì hiểu rằng, không thể nào qua nổi thế và lực của ông trùm ở đây, thế nên mới có chuyện vác mặt tới đây xin đầu quân.

Trước khi nghe tin nó sẽ tới đầu quân thì cả đại gia đình của lão xúm vào xì

xèo bàn tán, chung cuộc đều phản đối và nhắc chừng lão hãy cẩn thận trước khi tiếp xúc với hẳn. Ông trùm chỉ cười, chẳng nói trước những phản ứng ấy. Trên đời này kiếm được người hiểu lão sao quá khó.

- Thằng này không tin được ba à – Thằng con út tỏ ý kiến – Ba cũng biết nó từng tranh giành sòng bạc với mình ở Biên Hòa như thế nào rồi đó.

- Tao biết.

- Theo con thì cậu nên tính kỹ, chứ nhìn cái bản mặt thằng này khó ưa lắm. Ông trùm phì cười khi nghe lời góp ý của thằng cháu họ. Mà làm như tuyển diễn viên điện ảnh không bằng mà phải coi mặt mũi. Nhưng lão cũng gật gù, nó nói có phần đúng, nhìn khuôn mặt lợt chớt gần như vô cảm của thằng giang hồ trà Bắc Hải Phòng này quả khó ưa thật.

Khi nó đến, nhìn cái dáng đi khúm núm với vẻ mặt nhũn nhặn đều đều, ông trùm vẫn tiếp. Lắng nghe nó than vãn kể lẽ sự nghèo khó cũng như thanh minh chuyện hồi vào thành phố mà không đến chào lão ngay lại còn tính lập băng nhóm làm ăn cạnh tranh với lão... Ông trùm nghĩ bụng, mày khỏi cần nói, vọng cổ sáu câu ông đây rành hết cả sáu, nói làm gì thêm mệt. Thật ra lúc đầu lão định từ chối phắt và còn tính dạy cho nó một bài học về cái tính tráo trở hỗn lão hồi nào. Thật ra việc ông trùm đi đến quyết định thuê nạp thằng giang hồ này về dưới trướng của mình là có thâm ý trước.

- Ba sao lại...

Thằng út của lão ngớ người trước quyết định mau chóng này, thằng giang hồ kia vừa về xong thì nó lập tức lên tiếng phản đối ngay.

Ông trùm mỉm cười, yêu thương nhìn thằng con cưng. Tánh tình vẫn vậy, vợ con rồi mà vẫn chưa chịu lớn khôn chút nào cả, thời buổi bây giờ cứ vai u bắp thịt với dao búa, làm sao mà chiếm lĩnh giang hồ được, cần phải có cái đầu nữa. Vẫy tay cho mấy đứa đệ tử thân tín lại gần, ông trùm lên tiếng giảng giải lý do tại sao mình chấp nhận cho thằng giang hồ trà Bắc Hải Phòng này. Thằng này là quân lừa thầy phản bạn có tiếng, không thể tin nó được, điều ấy ông trùm rõ hơn ai hết. Thế nhưng sau khi tính kỹ thì lão nhận thấy còn cần nó ở một chuyện khác. Con nữ tặc, thầy của nó, sau khi ra tù thì y dẫn thêm một đám đàn em giang hồ vào thành phố kiếm sống. Thị cũng đã đến đây xin xỏ ông trùm cho đất sống và lão cũng đồng ý rồi, chia

đất cho thị kiếm sống. Theo lão, đây là một con đàn bà cần ngán ngại dè chừng bởi tính điên của nó.

- Trên đời này thứ gì ra thứ ấy rõ ràng thì dễ đối phó, dễ xử. Còn nó... - Ông trùm nhếch mép cười – Là một thứ đàn bà không ra đàn bà, đàn ông không ra đàn ông, chính vì vậy trời mới biết trong đầu nó muốn nghĩ gì. Thứ này như chó dại cắn càn, nguy hiểm lắm.

Cũng chẳng biết ông trùm nói thật hay nói chơi.

- Ba nói vậy không đúng – Chẳng con rể vênh cái mặt mụn lên cãi – Đất này là đất của mình, đứa nào lơ xớ con thịt liền, sợ gì ba.

- Mà lúc nào cũng vậy – Ông trùm mắng – Thời buổi bây giờ là thời buổi nào mà mà cứ thích đụng chuyện là dao búa chém giết, bọn muốn thách thức chính quyền ra tay sao?

Rồi lão chì chiết.

- Tao đã nói nhiều lần rồi, bây giờ chém giết không phải là giải pháp hay, chỉ xài khi cùng đường bất đắc dĩ, tui mà hiểu chưa.

Nhìn những khuôn mặt ảm ức cuối đầu vâng dạ không phục, ông trùm lắc đầu ngán ngẩm. Cả lũ ngu này không biết dạy đến bao giờ mới khôn ra được. Chúng nó quên mất rằng thời thế bây giờ khác xưa nhiều lắm rồi. Thành phố Hồ Chí Minh thế kỷ 21 khác Sài Gòn hỗn loạn trước 1975. Chính quyền luôn cần có một tư thế sạch sẽ, giữ thể diện nhằm thu hút đầu tư quốc tế, cần an lòng dân để an ninh chính trị trật tự xã hội, chính vì vậy họ chẳng bao giờ khoái xảy ra chuyện chém giết. Và nếu xảy ra thì sẽ trấn áp ngay. Ông trùm chưa bao giờ từ chối chuyện dùng dao búa và vẫn coi đây là phương án tối ưu khi cần thiết. Vì thế bây giờ ông trùm vẫn trả lương để nuôi một đám du đãng cô hồn để khi cần là tung bọn này đi dẹp loạn ngay. Xưa nay biện pháp của ông trùm là mềm rắn ngang nhau nhưng nếu cần mềm mà có hiệu quả thì tội gì không dùng trước khi đến rắn. Tiếc rằng con cái trong nhà cho đến bọn đàn em đệ tử rất ít đứa hiểu được cách xử thế của lão. Đã vậy không rõ từ đâu còn lan ra tin đồn, sau khi ra trại ông trùm rất nhát, ông trùm già rồi, ông trùm sắp rút lui rồi... Nhát, nghe mà tức cười quá, cả cuộc đời của ông trùm đã từng “tiển” công khai cũng như bí mật không biết bao nhiêu thằng đại ca giang hồ danh tiếng lừng lẫy

về bên kia thế giới mà bây giờ gọi là nhát sao. Kể như một lũ ngu xuẩn quá mới nghĩ như vậy và ông trùm không thèm chấp. Già, phải là cáo già mới đúng. Ông trùm chưa thể yên thân rửa tay gác kiếm khi lũ con cái cho đến đám đệ tử còn loi choi như thế này. Thật ra dạo sau này ông trùm cũng rút lui dần vào bóng tối, một phần là để né tránh sự dòm ngó của báo chí, dư luận và của chính quyền. Ngoài ra ông trùm cũng đang muốn tạo thế lực cho thằng con trai út cứng để một ngày nào đó nó sẽ lên tiếp quản cơ đồ này thay thế lão. Với lại khi chìm vào bóng tối, ông trùm sẽ rảnh tay bay đi bay lại khắp mọi nơi tìm cơ hội đầu tư đồng tiền kiếm được để quay vòng thành đồng tiền sạch và tìm cách móc nối với các băng đảng nước ngoài nhằm mở rộng thế lực giang hồ, liên kết trong ngoài nước để làm ăn. Vì thế dạo này đám giang hồ thành phố ít thấy ông trùm xuất hiện, chúng tưởng ông trùm đã già cả mệt mỏi nên đang tính thoái ẩn rút lui. Cả một lũ ngu, ông trùm cười thầm không thèm thanh minh.

Hiện này mối quan tâm lớn của ông trùm là đang tính toán cách nào giải quyết như thế nào với con nữ tặc ô môi cho êm thắm. Khi Nam tiến, dĩ nhiên y thị thừa hiểu đất này là đất của ai nên đã nhanh chóng có món quà ra mắt ông trùm. Nhìn khuôn mặt vênh vác, tóc cắt ngắn, xương quai hàm bạnh vuông, môi mỏng, mặt chẳng rõ trai hay gái với cái giọng nói khào khào như vịt đực, đây là thứ đàn bà ông trùm ghét nhất trên đời. Cả trăm con đàn bà qua tay, kiểu gì lão cũng biết nhưng đây là thứ đàn bà lão kinh nhất và có cho vàng mười cũng không đụng đến một ngón tay.

- Đàn em xin anh Năm một mảnh đất sống.

Nội cái kiểu khinh khỉnh bất cần đời của thị đã làm ông trùm muốn nổi giận, tuy nhiên lão vẫn nén lòng nhỏ nhẹ nói chuyện. Sợ thị ư, chuyện đùa. Cả đám giang hồ trà Bắc kia đụng độ nhau chán rồi cũng bị lão quét sạch khỏi đất này nữa là, huống hồ một con đàn bà dở người với mấy tên đàn em rách nát. Thế nhưng ông trùm nhớ lời căn dặn của ông ta khi gặp lão cách đây chưa lâu. Ông Năm à, tình hình hiện đang có một số khó khăn, bọn tôi dạo này đang bị cấp trên rầy quá. Ông Năm cũng biết đấy, an ninh trật tự ở cái thành phố này mà không yên ổn thì dĩ nhiên bọn này sẽ bị gỡ đầu ngay, vì thế, ông Năm nhắc bọn đàn em làm gì cũng vừa phải thôi. Đây là một lời

nhắc nhở rất chân tình, nhẹ nhàng của một quan chức có vai vế của công an thành phố, việc ông ta phải xuống giọng với lão đã làm cho lão chột dạ. Có lẽ tình hình khó khăn thật chứ không dễ gì con người này chịu xuống vai với lão. Tiền nhận đủ, nhờ vả thoải mái thế nhưng ông ta vẫn luôn ra vẻ cao đạo xa cách với lão – một tên trùm giang hồ. Làm gì lão không biết nhưng lại không chấp bởi, mà cũng đầy bần như tao thôi, làm về làm gì, và lão không bao giờ nói ra suy nghĩ ấy. Lão biết ông ta cũng nói thật lòng, vị trí ông ta đang có ngày hôm nay đâu đơn giản xòe tay ra là có nên phải lo giữ. Mà lo cho mình thì làm sao không lo cho cho ông trùm được, ông trùm hiểu điều đó. Chính vì thế nên khi thị kéo đội quân ô môi thêm mấy thằng cô hồn ngoài Hải Phòng vào thành phố nghênh ngang chẳng coi ai ra gì thì lũ đệ tử của lão nóng máu lắm. Mấy lần chúng nó nhắm nhe đòi thanh toán bọn kia. Ngắm về thực lực thì lão hơn thị là cái chắc. Đất này là đất của lão, đệ tử em út giăng đầy, chỉ cần hô một tiếng vạn quân bá ứng thì con nữ tặc ô môi kia có mà đi đứt ngay. Thế nhưng lão lưỡng lự, có nên làm lớn chuyện lúc này không. Ông trùm không sợ thị nhưng sợ làm khó các mối quen biết của mình nằm trong công an thành phố lẫn bộ, dù gì chức trách của họ là giữ an ninh trật tự, mà nếu xảy ra vụ việc thì bọn họ sẽ bị hỏi thăm đầu tiên. Bởi vậy nếu ông trùm làm hóa ra đẩy bọn họ vào thế khó xử. Vụ thằng cảnh sát hình sự bị đám con cháu lão giết đã là một bài học xương máu lắm rồi. Hồi đó ông trùm tốn khá nhiều công sức mới chạy thoát khỏi vụ đấy sau khi phải thí mạng một thằng cháu ra đầu thú với cơ quan công an. Ông trùm đã cùng với mấy người bạn thân quen trong cơ quan điều tra công an diễn trót lọt vụ này, công an có chiến công vì đã bắt được thủ phạm còn lão sau đó lại được công an thành phố mời lên “khen ngợi”. Thật ra cái giá trong vụ này không rẻ, gần một trăm ngàn USD được ông trùm tung ra để lo lót từ trên xuống dưới, chưa kể các khoản phí tổn khác không thể tính bằng tiền. Tiền mất, ơn nghĩa mang nặng. Sau vụ đó ông trùm tức điên và lệnh cho bọn đệ tử đàn em, từ nay thằng nào đụng đến dao búa nếu không có lệnh của lão thì đừng có trách, lão xử đẹp luôn thằng đó bất kể là ai. Lần đầu tiên chứng kiến cơn giận dữ kinh khủng của ông trùm và biết tội, lũ đàn em nín khe.

Thế nên ông trùm thu xếp tạm coi như nữ tặc này là đàn em dưới trướng và phân chia lãnh địa để thị làm ăn. Vì vậy con đàn bà ô môi này hóa ra gặp may. Y thị là một kẻ dữ dằn có tiếng của đất Hải Phòng, biết tạo uy tín và thế lực trong giới giang hồ đất Cảng, cũng rất khôn ngoan luồn lọt vào trong một số cơ quan công quyền tạo quan hệ hữu hảo. Y thị kết hợp với thằng anh rể lưu manh tốt nghiệp cử nhân luật ở Liên Xô cũ về cùng chị gái mở một đường dây cờ bạc và tổ chức cá độ bóng đá xuyên quốc gia. Chẳng mấy chốc thị giàu lên nhanh chóng và trở thành một thế lực đáng gờm tại Hải Phòng. Từng đưa đàn em lên Hà Nội tổ chức một cuộc đánh nhau với bọn giang hồ Hà Nội: Khánh trắng, Phúc bồ gây chấn động dư luận chống giang hồ cả nước. Cay cú nên một số tên trùm giang hồ khác tại Hải Phòng như Lân già, Cu Nền quyết định ra tay tiêu diệt thị và đây là trận chiến đánh nhau bất phân thắng bại giữa thị với tên trùm Cu Nền, một chiến hữu quen biết thân với lão. Sau này trùm Cu Nền cũng có lúc phải lùi bước trước sự liều lĩnh của y thị. Ngay từ hồi ấy ông trùm đã nhận ra đây là một đối thủ tiềm tàng của mình và trước sau gì cũng có ngày mình và thị đụng đầu một khi lão bành trướng thế lực ra đất Bắc. Vì thế lão ngậm ngậm tiếp tay cho Cu Nền trong trận chiến với y thị. Tiếc rằng công an Hải Phòng đã “giúp thị” khi tóm gọn trùm Cu Nền, Lân già lẫn y thị, tổng tất cả vào tù. Cu Nền dựa cột, Lân già mòn đời trong khám, chỉ có thị là lời nhất, với mức án khá nhẹ, 7 năm. Ra tù, biết từ nay mình đã nằm trong tầm ngắm của công an Hải Phòng, khó làm ăn được nên nữ tặc đã quyết định chuyển địa bàn hoạt động vào thành phố. Nơi này đất rộng người đông, kinh tế phát triển dồi dào và đây là cơ hội để làm ăn. Khi biết tin, ông trùm hiểu rằng cuối cùng mối đe dọa kia cũng đã đến. Đụng đầu thanh toán lẫn nhau thì ông trùm không ngán ngại, cả đời chém giết của lão còn gì để mà ngán ngại nữa, không lẽ lại thua con ô môi nửa đực nửa cái này. Một cái gật đầu nhẹ của ông trùm, bảo đảm y thị sẽ về bên kia thế giới ngay. Tuy nhiên điều làm ông trùm ngán ngại là sau khi ra trại về đến nay đã tốn không biết bao nhiêu công sức tạo dựng lại cơ đồ và đang có chiều hướng phát triển tốt thì không thể một hai ngày mà tan thành mây khói bởi những trận chém giết không đáng. Huống hồ bạn bè ông trùm từ trong ngành công an lẫn ngành

ngoài đều nhẫn nhủ hãy thận trọng bởi họ yên ổn tức lão yên ổn. Thế nên dù tức lắm nhưng ông trùm vẫn phải bấm bụng ngọt ngào trò chuyện với thị, chấp nhận chia sẻ cho một số sòng bạc ở Biên Hòa Đồng Nai, giao cho thị quản và ăn chia với lão. Không quá xa để thị vượt khỏi tầm quan sát của ông trùm và cũng không quá gần để có thể gây nguy hại. Có lẽ đây là sự nhún mình lớn nhất của ông trùm, bởi xưa nay chưa có đứa giang hồ nào được lão chia phần, nhất là trong chuyện cờ bạc. Nhưng đàn bà thì vẫn là đàn bà, đầu óc nhỏ mọn tối tăm. Sau một thời gian tổ chức cờ bạc khá thành công tại Biên Hòa, y thị bắt đầu tỏ ý ám ức với ông trùm, kẻ ngồi mát ăn bát vàng trên mồ hôi xương máu của y thị. Những lời nói gió bay đó đã đến tai nhưng ông trùm chỉ cười khẩy không phản ứng gì, chỉ ngắm ngẫm quan sát y thị. Thời gian gần đây ông trùm giật mình khi thấy y thị bắt đầu đặt chân vào thành phố, xây dựng băng nhóm, bành trướng thế lực và ngông nghênh thách thức lão bằng những lời lẽ hỗn xược. Có lẽ tưởng ông trùm sợ nên y thị ngày càng làm già và tuyên bố sẽ có một ngày thay thế lão. Đến lúc này, ông trùm cần phải hành động nếu không sẽ mất uy tín trong giới giang hồ và mất địa bàn hoạt động và tay thị. Thậm chí là mất tất cả, nếu không cẩn thận. Tính điên của nữ tặc ô môi này ông trùm đã từng chứng kiến. Cái lần nhờ thị ra tay trừng trị một đàn anh hết thời nhưng hỗn lão với mình. Suy đi tính lại mãi, ông trùm vẫn chưa chọn được người xuống tay bởi bậc đàn anh này hết thời nhưng còn tiếng nên nhiều đàn em ngán ngại khi đụng mặt. Suy đi tính lại ông trùm quyết định sử dụng nữ tặc, lúc ấy thị mới vào thành phố, đang thất thế, cơ nhờ, phải nhờ ông trùm giúp đỡ. Vẫn biết tính thị điên nhưng điên đến mức ấy thì ông trùm không ngờ. Dù gì đàn anh cũng là bậc bề trên, có số má hản hoi và có sự kính trọng trong giới. Ông trùm chỉ muốn ra đòn cảnh cáo vừa phải cho lão sợ, có bài học nhớ đời thôi. Có điều ca acid do đệ tử ông trùm mang về bị chê là loãng và đổ luôn xuống cống, sau đó tự đi mua một ca acid đậm đặc mới về tổ chức lặt vào mặt đàn anh này. Có lần vô tình ông trùm nhìn thấy khuôn mặt biến dạng của đàn anh này mà thấy kinh hoàng lạnh lòng. Từ đó lão luôn tự nhủ phải hết sức cẩn thận với nữ tặc này và đã nảy sát cơ với ý nghĩ trước sau gì cũng phải tiêu diệt thị y cho yên tâm. Lão luôn nghiêm ngẫm

nên tìm giải pháp nào để giải quyết con nữ tặc bất trị này một cách êm đẹp nhất. Không để bạn bè của ông trùm khó xử và buộc đám giang hồ Nam Bắc phải sợ hãi quy phục, đám giang hồ Hải Phòng kia dù có tức tối cũng đành chấp nhận. Một khi phải đi đến giải pháp cực đoan hẳn sẽ không hay ho gì nhưng cần thiết thì không thể không sử dụng. Khi hẳn ta xuất hiện, trong đầu ông trùm cũng xuất hiện một nước cờ.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 9 -2

Ban chuyên án và một số lãnh đạo đang phân vân về sự thống nhất tên gọi đối tượng trong chuyên án này. Đây là một băng nhóm xã hội đen hoạt động có tổ chức mà có thể nói gọn là maphia hay là hoạt động theo kiểu xã hội đen? Dường như có sự e ngại nào đó về tên gọi của tổ chức tội phạm này.

Người ta thường phân chia với những nét đặc trưng cơ bản của bọn tội phạm trật tự xã hội hoạt động có tổ chức và loại tội phạm đơn giản. Loại tội phạm đơn giản thường gắn kết với nhau một cách đơn giản, lỏng lẻo, nhất thời nên dễ bị tan rã khi bị trấn áp, truy đuổi. Mục đích chính của chúng là trộm cướp chiếm đoạt tài sản riêng để thỏa mãn việc ăn chơi trác táng, hút chích, cờ bạc... và chúng thiên về sử dụng bạo lực khi hành động. Bọn này thường là những tên tội phạm đã có tiền án tiền sự, tính tình thô bạo, tàn ác, hành vi côn đồ, trình độ văn hóa thấp, không có công ăn việc làm hoặc lao động đơn giản, thu nhập thấp. Có những tên xuất thân từ những gia đình có “truyền thống” có tiền án tiền sự. Do tổ chức đơn giản và hoạt động nhất thời, thay đổi địa bàn liên tục nên thỉnh thoảng bọn chúng gây những vụ trọng án, làm khó khăn cho công tác điều tra của ngành công an. Loại tội phạm có tổ chức hay còn gọi là tội phạm xã hội đen thì thực tế đã tồn tại ở miền Nam từ trước năm 1975 và xuất hiện trở lại vào khoảng mười năm đổi mới gần đây ở nước ta. Chúng thường xuất hiện ở các thành phố công nghiệp, dịch vụ và du lịch phát triển... Đây là loại tội phạm có tổ chức bí mật, hoạt động khép kín, chặt chẽ và theo quan điểm của một số thành viên trong ban chuyên án thì chuyên án “cá độ 99” đang là thuộc loại tội phạm này. Đây là một băng nhóm tội phạm hoạt động theo kiểu xã hội đen. Thời gian đầu mới làm án anh cũng nghĩ như vậy, nhưng càng đi sâu vào chuyên án với những tài liệu chứng cứ thu thập được dần dần anh đã hình dung ra quy mô tổ chức hoạt động của tên trùm này lẫn những quy mô mục đích mà nó đang nhắm tới.

Anh phân tích kỹ trong cuộc họp sơ kết bước một chuyên án “cá độ 99”

rằng, cần chú ý đến tên trùm này và tổ chức xã hội đen của hắn ta dựa trên một số yếu tố cơ bản như, đây là một băng nhóm giang hồ xã hội đen có tổ chức và có kẻ cầm đầu. Hắn ta xứng đáng là ông trùm của các ông trùm với quyền lực bao phủ trên tất cả các băng nhóm nhỏ lẻ khác trên địa bàn thành phố lẫn những thành phố lớn trong cả nước và đang lăm le vươn vòi ra nước ngoài để lôi kéo gắn kết những hoạt động trong nước với nước ngoài qua việc “đầu tư” của một số bọn xã hội đen nước ngoài vào thành phố trong các dịch vụ kinh doanh như mở vũ trường, quán bar, nhà hàng, khách sạn... Trong sự liên kết này đáng chú ý là sự liên kết với những tên tội phạm người Đài Loan, Ma Cao, Hồng Kông, Trung Quốc trong hoạt động cờ bạc, tuyển chọn gái đưa đi nước ngoài làm mại dâm và buôn bán ma túy lẫn những chất kích thích khác. Nếu cho rằng hắn đã đủ tầm và thực lực để khống chế tất cả các hoạt động của bọn tội phạm cả nước thì không hẳn, vẫn có những “trận chiến” âm thầm hoặc công khai giữa băng nhóm do hắn chỉ huy với các băng nhóm khác ngay tại thành phố này hay các băng nhóm xã hội đen khác tại Hải Phòng, Hà Nội... Nhưng rõ ràng có một điều mà không ai có thể phủ nhận băng nhóm của hắn vẫn là nổi trội nhất, lớn nhất, mức độ phạm vi hoạt động bao trùm nhất. Do vậy dù có một số băng nhóm giang hồ khác tuy không phục, kinh địch ngầm chống đối vẫn kiên nhẫn né tránh đụng chạm với hắn và nếu không quy phục thì cũng phải luồn lách để tồn tại dưới cái bóng khổng lồ của tên trùm này.

Hắn là một kẻ có “thâm niên” tội phạm với thành tích giết người từ trước giải phóng đến nay với cuộc đời vào tù ra tội cũng dăm ba lần, hiểu hết đời lao tù như thế nào. Đây cũng là thành tích số má trong giới giang hồ của hắn ta để đám đàn em phải kính phục nể trọng. Ít học nhưng vẫn khôn ngoan, biết tính toán, chớp thời cơ và biết điểm mạnh yếu của từng băng nhóm lẫn những tên trùm khác để có “chiêu thức” thu phục mềm mỏng, thậm chí còn nhún nhường cho đến tình phạt nặng nhẹ khác nhau và sẵn sàng “tiễn” kẻ đối địch về bên kia thế giới nếu kẻ đó thực sự đang đe dọa đến hắn. Lợi dụng đất nước mở cửa, đổi mới, sau một thời gian dài nằm im nghe ngóng và âm thầm hoạt động bảo kê cờ bạc nhỏ, hắn đã từ từ góc đầu dậy, liên kết các băng nhóm tội phạm khác quy lại dưới trường của hắn

và sau đó bành trướng thế lực hoạt động ra phạm vi cả nước, dần dần ra cả nước ngoài.

Đặc điểm cần chú ý nữa là những hoạt động “đen” của hắn ta qua việc tổ chức đâm thuê, chém mướn, bảo kê nhà hàng, vũ trường, quán bar, cờ bạc gian lận... và từ những đồng tiền “bẩn” thu được, một phần để nuôi dưỡng bộ máy hoạt động hàng ngày, một phần lớn hắn đầu tư vào các dịch vụ kinh doanh như buôn bán đất đai, mở nhà hàng mà luật pháp cho phép để rồi từ đó rút ra thành những đồng tiền sạch để đầu tư tiếp. Bề ngoài hắn luôn tạo cho mình vỏ bọc là một doanh nghiệp chủ khách sạn hiền lành, lễ phép có phần nhún nhường nhút nhát và tạo cho các cơ quan bảo vệ pháp luật thấy hắn là một kẻ “hoàn lương”. Thậm chí hắn còn tỏ ra là một công dân gương mẫu, có lòng hảo tâm trong các hoạt động từ thiện. Hắn ta cực kỳ khôn ngoan trong việc luôn tạo cơ hợp lý để tránh xa những vụ việc hình sự nổi cộm mỗi khi xảy ra tại thành phố mặc dù thực chất tất cả đều dưới sự chỉ đạo giật dây thao túng ngấm ngầm của hắn. Việc này không ngoài mục đích tạo chứng cứ hợp pháp nhằm đối phó với các cơ quan điều tra nếu có nghi ngờ nhắm vào hắn để điều tra thì cũng không làm gì được.

Từ những đặc điểm này anh thấy tên trùm và tổ chức giang hồ xã hội đen của hắn ta xứng đáng được điểm mặt chỉ tên rằng đây chính là một tổ chức tội phạm xã hội đen đúng nghĩa. Thế nhưng đã đủ yếu tố để gọi chắc chắn đây là một tổ chức xã hội đen chưa, một vài thành viên vẫn phân vân và tranh luận với anh điều này. Hoạt động theo kiểu xã hội đen theo anh cũng là một cách nói không hẳn sai bởi qua phân tích anh nhận thấy dù sao hắn ta cũng không thể dùng tiền, gái hay những thủ đoạn khác để mua chuộc, khống chế được cả bộ máy tư pháp của nhà nước ta, cụ thể là ngay trong lực lượng công an thì hắn ta cũng chỉ mua được một số đối tượng đơn lẻ sa đọa thoái má mà công việc có liên quan trực tiếp đến những hoạt động tội phạm của hắn chứ không phải đã mua chuộc được hầu hết mọi người của ngành công an thành phố. Với các ngành khác cũng vậy, hắn tung tiền mua chuộc nhằm vào những cá nhân có thể phục vụ lợi ích thiết thực của hắn. Hắn miễn cưỡng buộc phải bỏ tiền ra dù không thích thú gì. Quyền lực của hắn trong giới giang hồ cũng không thể nói là bao trùm khống chế được tất

cả các băng nhóm khác lẫn những tên đầu sỏ khác. Hãn vẫn phải chia lãnh địa, chia quyền lực và vẫn phải dùng đến vũ lực để thanh toán nhau khi đụng chạm đến quyền lợi...

Tuy nhiên điều anh muốn nhấn mạnh với đồng nghiệp là, nếu nói về sự hoàn chỉnh hoạt động có cơ cấu và tổ chức băng nhóm từ trên xuống dưới với sự phục tùng một tên trùm hay một tập đoàn những tên trùm như tổ chức tội phạm xã hội đen nước ngoài được gọi là maphia thì chưa hẳn, nhưng tổ chức của tên tội phạm này đã mang dáng dấp của maphia và mục tiêu của hãn là hướng tới điều đó trong tương lai gần. Đây là điều cực kỳ nguy hiểm mà ban chuyên án nhận thức được để quyết tâm tiêu diệt bọn chúng. Ngoài ra, hãn còn thọc sâu vào bộ máy công quyền của nhà nước, nhất là lực lượng công an các cấp như một vết thương đang mưng mủ, lan rộng, sâu thối và không biết bực vỡ ngày nào nếu như chúng ta không cương quyết nhanh chóng xử lý vết thương này, sẽ là điều nguy hiểm cho chế độ.

Tại sao vẫn có sự ngần ngại về tên gọi? Anh hiểu, bởi vẫn có quan điểm cho rằng với chế độ chính trị tốt đẹp của đất nước sau gần ba mươi năm giải phóng, chúng ta đang hướng tới một xã hội dân giàu, nước mạnh, xã hội công bằng dân chủ văn minh thì không thể có loại tội phạm gọi là maphia, không thể có bọn giang hồ xã hội đen... đây chỉ là một băng nhóm tội phạm nhỏ mà thôi. Dường như vẫn có sự áy náy băn khoăn với những ý nghĩ liên quan đến uy tín thể chế chính trị... Bởi không lẽ với cả một bộ máy chuyên chính, lực lượng quân đội, công an hùng hậu như thế lại để tồn tại những tổ chức tội phạm hoạt động theo kiểu xã hội đen thao túng như vậy? Vậy còn gì là bản chất tốt đẹp của Nhà nước Việt Nam. Cũng có ý kiến nhắc đến danh dự và uy tín của ngành công an sau mấy mươi năm chiến đấu, xây dựng và trưởng thành lại để những tổ chức tội phạm hoạt động theo kiểu xã hội đen thì còn gì là uy tín của ngành. Những tâm sự dằn vặt lo âu hoàn toàn chính đáng, tất cả cũng chỉ vì quá yêu quý ngành công an, tin tưởng vào chế độ để nay phải đối diện với thực tế thì hụt hẫng âu lo là điều dễ hiểu. Theo anh, thể chế vẫn tốt đẹp và lòng tin của người dân sẽ càng được nâng cao khi chúng ta nhìn thẳng vào sự thật và cương quyết

tiêu diệt những băng đảng tội phạm ngang nhiên quấy rối, làm mất an ninh xã hội. Về tên gọi của các tổ chức tội phạm chính là một sự xác nhận đúng về những hiện tượng đang tồn đọng trong thời buổi kinh tế thị trường của nước ta và cần nhận diện để xử lý nó, còn hơn là sự nhùng nhằng luẩn quẩn không lối ra với những lo âu về chính trị không thực tế. Với ngành công an thì niềm tin trong anh mãi mãi không thay đổi, anh tin rằng qua đấu tranh làm rõ những đối tượng thoái hóa biến chất trong vụ án này mà có hình thức xử lý nghiêm khắc, càng làm tăng thêm niềm tin của người dân vào ngành công an chứ không phải làm giảm sút như một số người vẫn lo sợ. Uy tín của ngành công an là những việc đã và đang làm vì cuộc sống bình yên, vì hạnh phúc của biết bao người, nên một vài cá nhân đơn lẻ nào đó, một vài hiện tượng đơn lẻ nào đó sẽ không vì vậy mà ảnh hưởng đến uy tín của toàn ngành được và phải cương quyết xử lý còn hơn để như vết dầu loang, nguy hiểm sẽ nhân lên gấp bội. Khi nghe anh đặt vấn đề như vậy, vài vị lãnh đạo lẫn bạn bè từng chân tình vỗ vai anh. Ôi dào, cậu cứ hay làm to chuyện, cái bọn trộm cướp ấy xá gì, vài đợt ra quân càn quét, hay vài chiến dịch nhân ngày lễ là im ngay. Cần thiết cứ đưa chúng đi tập trung cải tạo, bọn này có thá gì mà phải lo xa thế. Một tâm lý lạc quan quá chẳng hay là những suy nghĩ có phần thiên cận, hẹp hòi, dần dần anh đã phát hiện ra những vòi bạch tuộc câu kết rộng lớn, cực kỳ nguy hiểm của tên trùm với những người làm công tác bảo vệ luật pháp của thành phố. Thế nhưng cũng từ đó xuất hiện những lực cản mơ hồ. Ban đầu là, an ninh liên quan gì đến trật tự an toàn xã hội mà lại “nhảy” sang lĩnh vực này, có ý đồ gì? Phải “đoàn kết nội bộ” giữa hai lực lượng an ninh và cảnh sát, nếu không khéo để mất đoàn kết kẻ địch sẽ lợi dụng thì nguy và nếu để an ninh làm công tác cảnh sát chẳng khác nào “tố cáo” lực lượng cảnh sát bất lực, bị bọn xã hội đen “mua chuộc” hết hay sao? Thật quá nguy hiểm. Và cuối cùng là, lực cản xuất hiện từ những lập luận “an ninh làm công việc của an ninh đi, phiền phức quá”, đây là lời phàn nàn của một vài cán bộ cùng cấp và cấp trên của anh khi gặp khó khăn. Thậm chí trong một cuộc họp, có một vị tướng khi nghe báo cáo đã tự ái, nổi giận “đòi” cởi áo ngành vì biết công việc mà anh và ban chuyên án đang làm. Ông tự ái cũng phải, đây là phần

việc của ông ấy và cấp dưới ông, những người cùng ngạch quân hàm, cùng màu áo, những người từng chụm đầu bàn bạc kế hoạch đánh án với ông, những người đang thực thi mệnh lệnh của ông truy bắt tội phạm này, kế hoạch chuyên án kia. Những con người ông tin tưởng thân thiết như anh em, nay bỗng chốc bị đặt vấn đề và trở thành người “ngoài cuộc” trong một chuyên án hình sự quan trọng thế này, thử hỏi làm sao ông không bị sốc cho được. Anh hiểu vị tướng ấy, một phong thái nóng tính rất Nam Bộ, sòng phẳng trong cuộc sống và không chấp nhận những biểu hiện tiêu cực, nhất là trong nội bộ, nên khi nghe báo cáo về chuyên án này thì đây là phản ứng hiển nhiên bình thường của ông. Cũng qua đó anh hiểu rằng, đây là một con người anh có thể tin cậy, thậm chí là một “chỗ dựa” cho anh khi chuyên án gặp khó khăn. Ông sinh ra tại vùng đất, như các cụ ngày xưa vẫn nói “vùng đất mà răn Mai gầm đã cắn thì không bao giờ nhả”. Dự đoán của anh sau này hoàn toàn đúng.

Vẫn là một tên gọi, nói theo người xưa danh không chính thì tắc ngôn không thuận.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 10 -1

Bề ngoài ông trùm có rất nhiều con cháu lần đệ tử ruột thân tín. Từ thằng “thái tử” con trai đầu của một người vợ kế, một kẻ trung thành tận tụy làm việc cho ông trùm bao nhiêu năm nay, thay mặt ông trùm tả xung hữu đột đánh đông dẹp tây tạo thanh thế cho ông trùm. Lập sòng bài này, gá bạc trường đua kia, chiếu bạc nọ... nhất là khi ông trùm nằm trong trại tập trung cải tạo. Có thể nói cơ đồ của ông trùm có ngày hôm nay là một phần công lao lớn của thằng này. Chẳng thế mà bạn bè giang hồ đặt cho nó biệt danh “thái tử” vì nghĩ rằng một ngày kia nó sẽ là kẻ kế nghiệp ông trùm. Cũng xứng đáng thôi và ông trùm chấp nhận điều đó. Thế nhưng sau khi từ trại cải tạo về, ông trùm đã thẳng thừng loại nó ra khỏi cuộc chơi làm nhiều người chưng hửng. Chẳng là ông trùm có tin phong phanh trong thời gian lão nằm trại thì nó vênh mặt tỏ rõ một thứ vai vế ông trùm nhỏ và tuyên bố tương lai gần sẽ là ông trùm lớn, điều đó là bất kính, ông trùm không tha thứ, dù là con ruột. Chưa kể “thành tích” bất hảo của nó quá nhiều mà kế hoạch mới của ông trùm là trong thời điểm này cần những “bàn tay sạch” và “gương mặt sạch” với chính quyền nên ông trùm đã ra lệnh cho thằng “thái tử” rút lui ngay lập tức chôn giang hồ bằng cách thu xếp cho nó một công việc khác không dính dáng gì đến băng nhóm nữa, ngoài ra cho thêm ít tiền gọi là công lao bao lâu nay. Thằng “thái tử” chết điếng trong lòng, cứ tưởng với bấy nhiêu thành tích bán mạng sống cho lão bao lâu nay ắt sẽ được trọng dụng lâu dài, ai dè. Đau hơn hoạn nhưng nó đành nuốt hận trong lòng. Thật ra trong chuyện này còn có ý kiến nhỏ to xúc xiểm của bà trùm nữa. Đã là “mẫu hậu” dĩ nhiên con cái của mình mới là hoàng tử công chúa chứ, làm sao lại có thứ con hoang đàn ông ấy chen vào được. Mụ vợ lớn của ông trùm đêm ngày nhỏ to tác động, chưa kể những thông tin không hay ho gì về thằng con này cũng làm ông trùm bực mình rồi, hàng loạt mưu đồ lớn cần người mới nữa. Cuối cùng, thằng con trai mà một thời ông trùm tin cậy, yêu quý tưởng chừng như kẻ kế vị ngai vàng đã biến khỏi giang hồ

cái vèo, nhẹ như lá rơi. Khôn ngoan hay ngu xuẩn khó biết được, thôi kể như chuyện người xưa, Tái Ông mất ngựa, họa phúc khôn lường, hãy cứ sống nhìn ngấm và nhớ lấy.

Bên cạnh ông trùm còn một kẻ vẫn được anh em bạn hữu giang hồ xưng tụng là cánh tay phải đắc lực, tức thằng con rể “phò mã”. Thằng này trình độ văn hóa chưa qua lớp chín, xuất thân từ thằng lơ xe đò, sau khi đi nghĩa vụ quân sự về cưới con gái đầu của lão. Đó là thời điểm ông trùm còn sa cơ lỡ vận, trốn cái tạo từ miền Trung vào thành phố do dính đến một vụ trộm cắp ngoài đó. Đến bây giờ ông trùm rất nâng đỡ thằng con rể này vì luôn nhớ đến những ngày gian khổ hàn vi, khi ông trùm còn phải làm công nhân bốc vác bến cảng và vợ chồng thằng rể lê la bên chân cầu Calmette buôn bán vặt kiếm sống qua ngày, nghèo đến mức khi đưa con trai đầu lòng ra đời không đủ tiền mua lon sữa hộp. Rồi cha vợ và con rể cùng nhau đổ mồ hôi nước mắt, còng lưng bốc vác hàng hóa trước khi tìm lại vị trí giang hồ ngày nay. Thằng này có một đặc điểm giống cha vợ đó là sự thất học nhưng khôn ngoan lọc lõi có thừa, hơn hẳn ỏi kẻ bằng cấp tây ta. Chỉ cái tội nhiều lúc hung hăng quá, ông trùm luôn phải dè chừng nhắc nhở. Khi ông trùm dần dần bước lên vị trí trùm, thằng rể luôn có mặt bên cạnh từ vị trí ban đầu là tài xế cho ông trùm cho đến khi làm phó giám đốc một doanh nghiệp khách sạn do ông trùm làm giám đốc. Sau này ông trùm còn đẩy thằng rể ra thay mặt mình làm công tác “đối ngoại” và chỉ vụ việc nào thằng rể lo không được, bấy giờ ông trùm mới xuất hiện. Tình thương ông trùm thể hiện ở chỗ không tiếc tiền tung ra đầu tư cho con rể, từ việc thân chinh bay đi Mỹ mấy lần, đến việc tìm “đối tác” trong xã hội đen để đầu tư qua lại Việt – Mỹ... cho đến việc mua nhà, gửi tiền ngân hàng để lo cho thằng cháu ngoại đầu tiên yên tâm du học lâu dài bên Mỹ. Trong nước, ông trùm đầu tư mua cả đoàn xe bez cho con rể chở gổ lậu từ Lào, Campuchia về thành phố, chưa kể là việc tạo điều kiện cho nó mở rộng sang các lĩnh vực làm ăn khác, như đầu tư vào nhà hàng, khách sạn, bar cà phê... Thay mặt ông trùm quản lý công việc kinh doanh làm ăn, nhưng đây là bề nổi, còn bên trong, thằng rể “phò mã” này được ông trùm tin cậy giao cho phụ trách đám sát thủ máu lạnh. Những thằng lưu manh máu thú nhiều hơn máu

người, lấy chuyện đâm chém làm niềm vui, tất cả đều do thằng rể phụ trách, trả lương hàng tháng và mỗi khi cần thanh toán việc gì với ai thì bọn này lập tức hùng hục lên đường bán mạng sống cho ông trùm ngay.

Bên cạnh thằng rể là thằng con trai út của ông trùm mà anh em giang hồ vẫn xưng tụng là “hoàng tử” được ông trùm cưng chiều nhất. Có lẽ nó là thằng con út thương mến của “mẫu hậu”, người đàn bà danh chính là vợ ông trùm và gắn bó với ông trùm từ thuở hàn vi nghèo khó. Cho nên trong đám vợ lớn vợ bé chẳng nhứt bồ bịch bà trùm vẫn là người có quyền hành và uy tín nhất đối với ông trùm. Chắc vì lẽ đó mà thằng con này mới được thương yêu chẳng, anh em giang hồ vẫn thường tự hỏi như vậy, bởi vì con chính thức lẫn con ngoài giá thú của ông trùm rất nhiều. Sau khi thằng con trai út bắt đầu đủ lông đủ cánh, ông trùm bắt đầu dẫn dắt nó ra lấy “số má” trong giang hồ, chuẩn bị tương lai nó sẽ thay thế mình. Cũng chính vì vậy nhiều vụ việc làm ăn, thương thảo ông trùm đều cho thằng này theo bên mình để học hỏi và cũng ngầm giới thiệu với anh em bạn hữu rằng, trong một tương lai gần nó sẽ là người thay thế mình điều khiển băng nhóm giang hồ. Trong “kinh doanh” ngầm thì cờ bạc luôn được coi là “chiếu trên” và bản thân ông trùm cũng đi lên từ cờ bạc. Vì thế thằng con “hoàng tử” này được giao phụ trách đường dây cá độ xuyên quốc gia và ra tận nước ngoài. Xem ra đây là công việc nhẹ nhàng nhất trong cả đường dây hoạt động của ông trùm bởi dưới mắt ông trùm thằng con này vẫn đang là kẻ “tập sự”. Thấy ông trùm dành nhiều ưu ái cho thằng con út, bà trùm rất hài lòng về điều đó. Ông trùm luôn cố gắng răn đe và giữ không cho thằng út dính dáng đến chuyện đâm chém biết người, nhằm bảo vệ an toàn cho nó và tạo cho nó một “lý lịch” trong sạch. Nhưng nhiều lúc cũng bất lực. Tính tình khá ngông nghênh, hay chơi nổi và thỉnh thoảng thích nổi máu anh hùng làm le gây chuyện nên nhiều lúc ông trùm cũng khá phiền lòng về nó. Chuyện đâm chết trung sĩ cảnh sát hình sự kia nếu không phải nó cầm đầu nhúng tay vào cùng với một thằng con riêng khác thì ông trùm đã trừng trị đến nơi đến chốn bọn đàn em ngu xuẩn kia rồi.

Xoay quanh ông trùm còn là một loạt các vệ tinh khác từ vợ chính thức cho đến những người tình điểm mặt chỉ tên, và những người tình bí mật mà mỗi

người đều có một vị trí, ảnh hưởng khác nhau với ông trùm. Sau đó là một loạt con cháu trong nhà từ con trai, con gái chính thức và con rơi rớt cho đến con dâu rể, cháu chắt và cuối cùng là đám đệ tử đàn em thân thiết, tất cả được ông trùm đưa vào sử dụng trong hoạt động băng nhóm của mình. Trong đám này có kẻ là đàn em thân cận, có kẻ là đệ tử ruột và có kẻ là đối tác làm ăn; có đối tác bắt tay cùng kiếm lợi, có đối tác vừa bắt tay vừa dè chừng, sẵn sàng thanh toán nhau ngay khi có dịp, chưa kể là những băng nhóm vừa là đối địch vừa là đối tác khuất phục... Nhìn chung rất nhiều và ông trùm là trục trung tâm, còn tất cả vệ tinh xoay quanh. Chỉ riêng ông trùm mới có thể nắm hết, hiểu hết được các mảnh yếu của vệ tinh và điều khiển chúng xoay theo ý muốn quanh mình.

Ông trùm làm được điều đó bởi vì ông trùm là ông trùm.

Còn “Mắt ma”? Trong đám đệ tử đàn em lọt nhọt bám vào ông trùm, lão chưa bao giờ định nghĩa về vị trí của gã ta trong băng nhóm. Nếu cần ra mặt huênh hoang khoác lác đã có thằng con rể, thằng út cứng, cần trang điểm màu mè câu móc cán bộ nhà nước có đám mỹ nhân của ông trùm mà thị chủ bar Hoàng Hôn là con bài quan trọng. Cần đâm chém đã có đám sát thủ do thằng cháu rể cầm đầu cộng thêm thằng con rể chỉ huy từ xa... Và còn nhiều thứ khác mà bao giờ ông trùm cũng có sẵn như những lá bài xòe ra mỗi khi cần. Còn hẳn, nếu hiểu đúng nghĩa chỉ là một thứ bọt bèo nằm im im trong bóng tối, ít khi chường mặt xuất hiện trước đám đông đệ tử con cháu của ông trùm. Thầm lặng ít nói, ít xuất hiện nơi này nơi kia và lúc nào cũng có vẻ rụt rè thừa bầm nhiều hơn ra oai diệu võ, đó là gã ta – “Mắt ma”. Thế nhưng có một sự thật là những nơi nào, lúc nào, công việc gì cần nhất, cần trao đổi bàn bạc, cần có người để tâm sự thư giãn... chỉ duy nhất ông trùm tìm đến gã. Một tình bạn thân thiết, một tên đệ tử trung thành, một kẻ hiểu biết?... Rất khó biết bởi chưa bao giờ ông trùm tuyên bố điều gì về gã trong băng nhóm. Có một sự thật là, mọi lời nói của gã khi nhân danh ông trùm thì tất cả phải hiểu rằng đấy chính là ý muốn của ông trùm, là ông trùm nói, ban phát mệnh lệnh và phải thi hành.

Gã thua ông trùm gần mười tuổi, đàn em cũng được, con cháu cũng chẳng sao. Theo làm vệ sĩ cho ông trùm từ khi còn trẻ và luôn là kẻ duy nhất mà

ông trùm bàn bạc trao đổi công việc mỗi khi cần, nhưng lúc đó kể cả vợ con của ông trùm cũng không dám bég mảng đến, nếu ông trùm không cho phép. Đây là gã. Gã luôn có một vị trí khó thay thế nổi trong băng nhóm, nhưng là vị trí gì thì chẳng ai biết.

- Mà có biết, năm 1998 khi thằng này thua tiền cờ bạc lên đến tiền tỷ và chạy trốn sự truy đuổi của đám giang hồ Hà Nội lẫn Hải Phòng vào đây thì tao đã nhận ra nó có ngày cần cho mình.

- Lúc đó nó còn tuyên bố thách thức anh Năm nữa.

- Ừ... tao đã tìm mọi cách để tiếp cận nó. Thậm chí mỗi lần nó thua tiền cờ bạc thì tao tìm đến dúi cho năm ba ngàn đô la gọi là giúp đỡ khó khăn.

- Hả sinh tại Hàng Cót, Hà Nội. Ba lần ngồi tù, tổng cộng là 108 tháng và cũng là một tên giang hồ có số má đàng hoàng.

- Khi ấy tao làm kiểu nào thì nó cũng ra vẻ anh hùng rơm không thềm, cho đến khi tao phải thông qua con bồ nhí của nó để tác động thì nó mới bị lung lay.

- Anh Năm có nhớ mấy lần nó cho đàn em đến phá phách những vũ trường do mình bảo kê.

Thằng đàn em kể lê, ông trùm gật.

- Tao biết, tao vẫn bỏ tiền mua hẳn một tiệm gội đầu trên đường Thủ Khoa Huân cho con bồ nó, thực chất là cho nó – Ông trùm cười khan – Tiền... thật ra nó rất cần tiền và cũng nhát gan như thỏ đế. Bề ngoài luôn tỏ ra là một tay anh chị ngang tàng bất cần đời, không sợ ai cả, thực chất bên trong đang rúm ró trước bọn giang hồ Hải Phòng lẫn Hà Nội, sợ bị trừng trị vì cái tội phản trắc và quỵt tiền của bọn chúng. Mặc dù tao sẵn đón nhưng nó vẫn ra vẻ chảnh chọe làm cao giá...

Ông trùm trầm ngâm.

- Không hiểu sao từ hồi đó trong tao luôn có một linh cảm có một ngày kia mình sẽ cần đến nó.

- Thế rồi nó bị đồn đến chân tường khi con bà chị ô môi của nó tuyên bố là sẽ có ngày trừng trị nó về tội phản bội.

- Và cuối cùng nó buộc phải tìm đến tao, cái ngày ấy mà có nhớ?

- Thưa anh Năm, nhớ chứ.

- Tất cả chúng mày đều phản đối là tại sao tao lại dung nạp một thằng tráo trở như nó, đúng không?

- Dạ đúng.

- Hình như lúc đó duy nhất chỉ có mày không phản đối?

- Dạ...

Ông trùm cười to, siết chặt vai thằng đàn em “Mắt ma” thân thiết.

- Mày thấy đây là lúc cần sử dụng nó rồi chứ?

- Dạ, anh Năm là người tính toán như thần. Với tất cả những ràng buộc này và thế đường cùng chắc là nó phải đương đầu sống chết với con kia thôi. Những mà...

- Mày có thắc mắc... gì?

- Dạ không.

Thật ra gã rất thắc mắc là tại sao ông trùm có thể tiên liệu được chuyện có ngày hôm nay khi con ô môi kia sẽ quậy phá để mà sử dụng thằng giang hồ Hải Phòng này. Suy đi tính lại gã không hỏi. Khi ông trùm muốn nói thì sẽ nói còn không thì đừng có hỏi, đấy là điều đại dột. Sống kề cận ông trùm nhiều năm gã hiểu điều đó và đấy cũng là một trong những điểm của gã mà ông trùm rất thích. Biết chuyện, hiểu việc và kín miệng.

- Dạ thưa anh Năm để em đi liệu tình hình.

- Ừ.

Ông trùm đáp gọn lỏn, nhìn thằng đàn em thân tính đi ra. Nó là kẻ khôn ngoan đến ranh ma và biết người, biết việc, biết chuyện. Nó đã gắn bó với ông trùm đến mấy chục năm liền, có thể nói tình thân hơn cả ruột thịt nên nó luôn hiểu ông trùm muốn gì và cũng lạ, ông trùm cũng luôn có cảm giác ấm áp tin cậy mỗi khi nghĩ về nó và khi giao việc gì thì luôn thấy yên tâm lớn. Tại sao, đó có thể là lòng trung thành hiếm hoi trong thời buổi bát nháo này chẳng, với nó ông trùm thấy có thể tin cậy được.

Thật ra có tài thánh ông trùm cũng không thể tính toán rằng có một ngày nào đó sẽ sử dụng tên giang hồ Hải Phòng kia vào việc tiêu diệt chính con đàn chị từng mưu mang nó. Ông trùm không phải là thầy bói và cũng không thể tính toán sâu rộng như vậy được. Ngày đó khi quyết định nạp thằng này về dưới trướng, ông trùm chỉ nghĩ rằng sẽ có một ngày sử dụng

thằng này, còn sử dụng vào việc gì quả là ông trùm cũng chưa thể tính trước được. Tuy nhiên ông trùm cũng nhiễm máu của lão già người Hoa theo quan niệm, nuôi quân ba năm dùng một giờ, nên với thằng này cũng vậy. Khi con nữ tặc ô môi kia xuất hiện, trong đầu ông trùm lập tức nghĩ đến chuyện sử dụng thằng giang hồ ấy. Lúc đầu ông trùm chỉ nghĩ đến chuyện sử dụng nó như một cần ăngten để nắm tình hình, giám sát hoạt động của con nữ tặc kia với sự dè chừng cao độ. Bởi dù gì nó cũng từng hoạt động trong nhóm giang hồ Hải Phòng nên chắc chắn biết ít nhiều thông tin về bọn này. Thế rồi tình thế có những chuyển biến nhanh đến bất ngờ. Không hẳn chờ cú điện thoại của gã tâm phúc ngoài Hải Phòng, Hà Nội nắm thông tin báo về ông trùm mới nắm được tình hình ngoài đó lẫn con nữ tặc này. Thực tế trước đó qua nhiều nguồn tin có được, ông trùm phối kiểm tra chéo qua lại, biết được ít nhiều âm mưu của bọn giang hồ Hải Phòng lẫn bọn trà Bắc Hà Nội đang tính toán thanh tẩy băng nhóm mình. Thông tin gã kia chỉ nhằm khẳng định thêm sự chính xác. Và ngay lập tức, mạng sống của con nữ tặc ô môi kia đã được ông trùm quyết định: Nó phải chết và cái chết của nó sẽ là đòn răn đe với bọn giang hồ Hải Phòng lẫn bọn trà Bắc Hà Nội đang lăm le dòm ngó vào giang sơn lãnh địa của lão. Chúng nó phải hiểu rằng, một khi dám đụng đến ông trùm thì phải chết, mà chết thảm. Tuy nhiên, ông trùm vẫn còn cân nhắc lựa chọn, tìm giải pháp nào và kẻ nào sẽ tổng tiền con nữ tặc kia về nơi chín suối. Một kẻ giết người giấu mặt chuyên nghiệp hay một thằng nghiện xì ke đang cần tiền? Chuyện sử dụng sát thủ chuyên nghiệp, ông trùm đã tính đến, còn sử dụng mấy thằng nghiện cần tiền thì ông trùm loại ngay. Lý do con nữ tặc này cũng là trùm giang hồ xã hội đen có bản lĩnh, kẻ giết nó phải là cao thủ có nghề chứ dân thường amatør không dễ mon men đến gần thị được. Nếu là kẻ giết người giấu mặt thì phải bịt kín mọi nguồn tin bởi sau khi nữ tặc chết, nhất định đám đệ tử đàn em và đám giang hồ trà Bắc Hải Phòng sẽ lồng lộn lên đi tìm. Đối đầu không sợ nhưng ông trùm thích sự bí mật bao trùm xung quanh cái chết này để đám giang hồ thi nhau đoán già đoán non rồi đồn thổi lung tung sẽ có lợi hơn cho ông trùm lẫn băng nhóm của lão. Đàn em, đệ tử tay chân thân tín ông trùm có thừa, chưa kể còn cả một băng sát thủ đám

chém chuyên nghiệp dưới tay mà bất kỳ lúc nào ông trùm gật đầu chúng sẽ ra tay ngay, bất kể kẻ đẩy là ai, thần thánh hay phàm dân cũng vậy, chúng làm tuốt nếu có lệnh của ông trùm. Lý do ông trùm không muốn “làm khó” bạn bè trong ngành công an và cũng không muốn mình bị “tai tiếng”. Lúc này ông trùm rất muốn mình có một gương mặt sạch sẽ, tử tế để tính chuyện cao xa hơn, thế nên không muốn dính dáng đến chuyện chém giết. Ông trùm và mấy tên đàn em thân tín đang âm thầm tìm một sát thủ chuyên nghiệp, có đẳng cấp song phải bí mật về thân phận để thanh toán trùm ô môi này, nhưng kẻ được mặt này thì mất mặt kia và đã có ý kiến là thuê sát thủ nước ngoài. Đây cũng là một ý kiến hay, ông trùm dự tính là nhờ bạn bè thân trong giới giang hồ tìm cho mấy sát thủ tại Hồng Kông hay Ma Cao gì đó thuê làm vụ này cho mình. Kế hoạch chưa được triển khai thì ông trùm được thông tin do bọn đàn em báo cáo là con nữ tặc đã công khai tuyên bố tẩy chay thằng đàn em Hải Phòng vì tội phản bội mình, dồn nó vào đường cùng, ngay lúc này ông trùm nghĩ đến chuyện sử dụng thằng này vào việc gì.

Lấy mỡ của chúng nó rán chúng nó là tốt nhất. Ông trùm cho tên đàn em thân giao biết chuyện. Vừa tránh được tiếng là mình nhúng tay vào việc thanh toán này, cũng là để bạn bè trong ngành công an khỏi phải khó xử khi điều tra vụ giết người này và suy cho cùng đây là mâu thuẫn nội bộ tranh giành làm ăn giữa băng nhóm xã hội đen Hải Phòng với nhau, giả như công an có điều tra ra. Và cũng là đòn dẫn mặt cảnh cáo bọn giang hồ trà Bắc lẫn Hải Phòng, đụng đến ông trùm thì cái giá phải trả là như vậy. Bọn chúng sẽ lờng lộn lên, dĩ nhiên. Điều làm bọn chúng hoang mang là nữ tặc này thật ra bị ai giết bởi băng nhóm của ông trùm thì rõ không dính dáng đến, còn thằng đàn em phản trắc kia sẽ nấu mình rất kỹ để không bị lộ tẩy, nó thừa hiểu sẽ trả giá đắt thế nào nếu dân giang hồ Hải Phòng biết nó chủ mưu vụ giết người này. Như vậy nó sẽ càng phải lệ thuộc vào ông trùm hơn, sẽ là công cụ sai khiến đắc lực cho ông trùm khi cần thiết, nếu không thì...

Còn một điều nữa mãi sau này ông trùm mới tâm sự với thằng đàn em “Mắt ma”: Trong cuộc đời tao chưa bao giờ ưa bọn giang hồ trà Bắc cả, nhất là bọn giang hồ Hải Phòng lại càng khó ưa, bọn chúng như những cái gai

trước mắt mà không nhớ được. Những thằng giang hồ trà Bắc khốn kiếp không thể tin tưởng được, bọn Hải Phòng này cũng vậy. Tao không bao giờ tha thứ cái tội thằng này dám buông lời vô lễ với tao và việc bọn tay chân đàn em quậy phá vũ trường, sòng bạc do mình bảo kê. Tao tạm tha thứ cho nó, thậm chí là xuống nước để dung nạp, đưa nó về dưới trướng, không phải vì tao cần hay tin tưởng nó mà chẳng qua là để kèm chặt nó và sử dụng nó một khi cần thiết. Nguyên tắc của tao là khi sử dụng bọn đệ tử đàn em vào chuyện chém giết là cần tìm đường thối lui cho chúng. Là tình nghĩa giang hồ, tình thầy trò đệ tử thân tín và còn là bảo vệ băng nhóm cũng như bảo vệ tính mạng chính bản thân mình. Nhưng cũng có thằng đâm chém một khi sử dụng xong cũng là lúc cần thanh toán nó luôn, để lâu thành hậu họa và với thằng này chính là vậy.

Thằng đàn em “Mắt ma” xanh mắt mèo, nó ngạc nhiên vì cứ nghĩ là đã sống quá lâu với ông trùm, tưởng hiểu nhau hết cả nhưng không ngờ, xem ra nó hiểu biết về ông trùm vẫn còn quá ít. Sự thâm hiểm tính toán sâu xa của ông trùm quả thật có lẽ sống hết đời nó cũng không thể theo kịp. Nội trong vụ thanh toán con trùm ô môi này cũng vậy. Ông trùm đã tính chi li từng bước để kế tiếp nhau cần phải làm gì, làm gì tiếp theo. Và sau đó từng nước cờ cứ thế tuần tự diễn ra với kẻ làm chủ bàn cờ là ông trùm ngồi đó rung đùi. Sau này nó còn nhiều dịp chứng kiến và khâm phục tài của ông trùm qua việc sử dụng người cũng như tiêu diệt người một cách êm thấm như thế nào. Thì ông trùm là vậy.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 10 -2

Anh ngồi chờ khá lâu trước bao thuốc lá ba số 555 để trên bàn. Cái màu vàng ươm và mùi thơm quyến rũ làm sao. Tặc lưỡi rút một điếu, bật lửa châm điếu thuốc và anh hình dung ra tối nay vợ sẽ nhăn nhó thế nào khi bắt gặp mùi thuốc vương trên người. Anh vẫn thường “khen” vợ, giá như em đi làm cho mấy công ty hóa chất thì hay tuyệt bởi phân biệt mùi tài quá. Cũng may anh vốn không phải là người hay hoa lá cành nên không có chuyện bị vợ bắt quả tang có mùi nước hoa lạ trên quần áo. Và nếu có thì với tài nhận mùi của vợ anh, có trời mà giấu nổi dù cho có tắm rửa trước đó đến như thế nào, điều này anh đã từng kiểm qua và kinh ngạc về điều đó. Trước ánh mắt anh, vợ anh thản nhiên nói, em chỉ có tài nhận ra những mùi đặc biệt trên chính anh thôi. Anh nhún vai, một lời nhắc nhở khéo chẳng?

Ban cười nhìn anh bập điếu thuốc. Hiểu điều ấy, anh nói.

- Tao bỏ thuốc lâu rồi.

- Căng thẳng quá à?

Anh thở dài và dụi điếu thuốc mới rít mấy hơi lên chiếc gạt tàn.

- Dạo này không hiểu sao nằm ngủ tao hay mơ thấy hấn ta – Anh nói. Bạn anh tùm tùm cười, nói đùa.

- Cứ như là đang mê một cô nào chẳng?

- Ủ... mê thật.

Anh bí mật đặt một tấm hình của tên trùm trong ngăn kéo bàn làm việc của anh, nếu cần kéo ra sẽ thấy hấn ngay. Như một trò ú tím của đứa trẻ con hay chơi đùa, thỉnh thoảng anh lại kéo ngăn kéo để lộ mặt hấn ra, nhưng kéo một cách cực kỳ chậm để khuôn mặt hấn từ từ nhích từng tí một, cũng phải mất vài phút, trong những giây phút ấy anh hình dung ra tên trùm đang đứng trước mặt anh. Từ những hình bóng nhạt nhòa cho đến dần dần rõ nét chân dung hấn. Muốn thắng hấn và tiêu diệt được tổ chức tội phạm của hấn, không có cách nào khác hơn là cần phải nghiên cứu kỹ về hấn, từ nhân thân cho đến tính cách, hành động... nói gọn theo nghiệp vụ của công an là

cân phải nắm vững thành phần xuất thân và quá trình hoạt động của đối tượng để nhận xét đánh giá đối tượng, từ đó rút ra những kết luận để tính toán biện pháp nghiệp vụ tối ưu.

Nheo mắt nhìn bạn, anh kể quá trình hoạt động của tên trùm này.

Hắn sinh năm 1947, người Quảng Nam, văn hóa tầm lớp ba, từ nhỏ đã nổi tiếng là một kẻ có máu du đảng côn đồ khu chợ Cầu Muối. Năm 15 tuổi làm bảo vệ cho sòng bạc của anh rể ở vùng Cây Bàng, quận 4 và đứng ra nhận tội giết chết một tên trùm du đảng Ba Lót bằng lưỡi lê genrant tại sòng bạc chợ Cầu Mống. Đây cũng là một cách lấy số má trong giới giang hồ của hắn ngay từ thời trẻ. Vào tù năm 16 tuổi, vì chưa đến tuổi vị thành niên nên tòa án chế độ cũ tuyên án ba năm tù về tội cố ý đả thương chí mạng và bắt phải bồi thường gần mấy chục ngàn đô la. Nhưng vào tù thì hắn đi chứ tiền làm gì có mà bồi thường, một thằng giang hồ nhóc trên răng dưới ca-tút như hắn. Năm 1965, hắn được ra tù và bắt đầu có “thành tích”, được dân xã hội đen coi trọng bởi với giang hồ đi tù là một “thành tích” và nhất là tù tại trung tâm cải huấn khét tiếng của chế độ cũ Sài Gòn, lại càng đáng nể. Sau khi ra tù, hắn lại tiếp tục đầu quân cho một sòng bạc khác của người thân và long đong kiếm sống tại các sòng bạc ở khu Calmette, khu Cầu Muối... Rồi cuối cùng hắn bị bắt đi lính, nhưng đã chạy được làm một chân “lính kiếng” trong binh chủng tiếp vận, được biệt phái về làm thể dục thể thao và là vận động viên thể thao nhằm tránh ra trận chết oan. Sẵn có một số thành tích giang hồ nên hắn đầu quân về làm đệ tử cho tên trùm du đảng đứng đầu trong “Tứ đại giang hồ” thời đó – tướng cướp Trần Đại tức Đại Cathay. Gian xảo và khôn lỏi nên hắn nhanh chóng tìm mọi cách xấp lại gần gây sự chú ý để lấy lòng Trần Đại, nhất là một lần làm Lê Lai “cứu chúa” khi Trần Đại vì kết một ca sĩ phòng trà Majestic mà gây hấn với một tướng dù nguy. Về ngang tàng xài tiền như nước, cộng với cái tiếng trùm du đảng nổi tiếng như cồn của Đại Cathay đã thu hút được em ca sĩ này dù trước đó em đã cặp với viên tướng dù. Nổi máu điên, viên tướng kéo một tiểu đội lính xách AR.15 và lựu đạn mở vệt tìm Trần Đại thanh toán tại quán bar. Tội cho Đại Cathay là trùm giang hồ cỡ nào nhưng làm sao chống lại với súng đạn và thế lực quân đội, lần ấy Đại mặt tái xanh hơn mắt mèo,

chạy xít khói vì bọn lính dù xả súng rượt theo, may mà hấn xuất hiện kịp thời công đàn anh lòn qua xó bếp trốn ra ngày. Sau lần ấy, trả ơn kẻ cứu mạng, đại ca Trần Đại đã chính thức loan tin giới giang hồ Sài Gòn rằng, hấn sẽ người kế nghiệp của mình trong tương lai, ngoài ra Đại còn chia sẻ với hấn một số địa bàn làm ăn, coi như là trả công tên đàn em tận tụy, trung thành. Số má của hấn ngày càng lớn và bắt đầu vinh danh trong giang hồ từ ngày ấy. Sau 30.04.1975, tuy có ra trình diện nhưng hấn trốn cải tạo và trốn về quê nhằm che giấu thành tích bất hảo của mình. Ở quê khổ quá, không có đất làm ăn, năm 1987 hấn mò trở lại Sài Gòn và xin vào Cảng Sài Gòn làm công nhân xí nghiệp vận tải đường sông 1 và tìm cách móc nối lại đường dây làm ăn cũ, chiêu binh mãi mã bọn giang hồ đang tứ tán các nơi sau giải phóng về để lập băng nhóm. Hấn bắt đầu gây dựng sòng bạc và tổ chức đường dây cờ bạc tại thành phố và các tỉnh, sau cờ bạc là đá gà, bảo kê nhà hàng, vũ trường... Hấn đã quy tụ được dưới trướng nhiều tên đàn em côn đồ khét tiếng, còn nhiều tên khác và băng nhóm khác tuy không mang tiếng là “lính” của hấn nhưng thực tế trong hoạt động giang hồ đều ít nhiều có liên quan đến hấn, hoặc là núp bóng, chịu sự khống chế của hấn. Có thể nói trong vòng 5 năm trời từ 1980 đến 1985 là thời gian “đỉnh cao” của tên trùm này trong những hoạt động tội phạm và hấn trở thành một tên trùm đúng nghĩa với cả một đường dây tội phạm khắp thành phố lẫn cả nước, tiền thu vào bạc tỷ và xứng đáng là một tên trùm maphia.

-Tất cả chỉ chấm dứt... gọi là tạm chấm dứt mới đúng... - Anh nói -Khi hấn tra tay vào còng bị đưa đi tập trung cải tạo,chuyện này thì mày biết rồi đấy.

Bạn anh gật gù. Xem ra anh tìm hiểu rất kỹ về tên trùm tội phạm này.

- Tuy nhiên tao vẫn còn những suy nghĩ khác về hấn?

Nhìn vẻ mặt lơ đãng của anh khi nói chuyện,bạn anh co vẻ ngạc nhiên dò hỏi.

- Mày thấy đấy, trước 1975, tuy hấn ngấp nghé đứng vào hàng ngũ đại ca trong giới giang hồ cũ nhưng vẫn không thấm vào đâu so với thời điểm “rục rĩ” năm 1980-1985 vừa qua, hấn hơn rất nhiều. Đã có số má trong giới giang hồ sau vụ giết người ở chợ Cầu Cống, nhất là bán mạng sống công Đại Cathay chạy trốn chết khi bị bọn lính dù rượt đuổi, tạo được

chút thanh thế, nhưng uy tín vẫn chưa bao trùm trong giới giang hồ như bây giờ và so với “Tứ đại giang hồ” hồi đó hẳn vẫn còn kém xa. Ngay trong đám tay chân thân tín, đệ tử của Đại Cathay thì dù hẳn được trùm du đảng này chú ý nhưng vẫn còn xếp sau lưng nhiều tên. Thế nên hồi đó hẳn vẫn phải lang thang kiếm sống, núp bóng tên này tên trùm kia. Đặc biệt là đa số bọn du đảng sau năm 1975, đã bị tan như bọt bèo, kẻ thì già cả thoái lui, kẻ thì xuất cảnh đi nước ngoài hoặc vượt biên và có kẻ vẫn nhom nhen đường cũ nhưng cũng chẳng trụ được bao lâu trong giới, chỉ có hẳn, riêng mình hẳn với bản tính ranh ma xảo quyệt biết tính toán chớp thời cơ nên đã tồn tại và phát triển mạnh. Với tên này, tao nhận thấy có mấy điểm đáng chú ý. Anh vẽ những vòng tròn bằng nước vòng vèo uốn lượn nối nhau tạo một hình ảo giác rắc rối khó đoán nếu nhìn vào.

Năm 1966, tên tướng cảnh sát du côn mà dân Sài Gòn vẫn thường gọi là Sáu Nước lèo Nguyễn Ngọc Loan ra tay dẹp loạn, thu gom gần hết đám giang hồ Sài Gòn trong một chiến dịch mang tên Tình Thương đưa vào trại Cửu Sừng - Phú Quốc. Tuy có số má nhưng chưa xứng đứng vào hàng đại gia trong chốn giang hồ Sài Gòn, chưa kể đang núp bóng là lính quân lực Việt Nam cộng hòa nên hẳn thoát nạn. Và chớp lấy thời cơ này, đất Sài Gòn đang “trống”, hẳn nhảy ra lập sòng bạc đầu tiên ở Tôn Đản, bắt đầu tìm cách đứng vào “chiếu trên” trong làng kỳ bèo Sài Gòn. Cũng năm 1966, tướng cao bồi không quân Nguyễn Cao Kỳ cùng đám đàn em tướng tá gốc Bắc chia nhau những chiếc ghế hái ra tiền trong nội các chiến tranh do Kỳ lãnh đạo. Đất Sài Gòn - Chợ Lớn - Gia Định do Nguyễn Ngọc Loan và đám đàn em trường ty cảnh sát các quận chia nhau đảm nhiệm. Mỗi trường ty đều có một “cỗ máy in tiền” tức các sòng bạc đua nhau hoạt động công khai và cống tiền đều đặn cho bộ máy cảnh sát và tiền ấy lại chảy ngược lên cao nữa. Sau khi loại được Nguyễn Cao Kỳ lên làm Tổng Thống Việt Nam cộng hòa, tuy trong tay có hàng nguồn thu béo bở khác nhau nhưng Nguyễn Văn Thiệu cũng không dễ gì từ bỏ nguồn thu từ cờ bạc. Được sự đồng ý của Thiệu, tướng Đặng Văn Quang – cố vấn an ninh quốc gia và là chỉ huy phủ đặc ủy trung ương tình báo nhưng lại làm một công việc không tình báo chút nào cả, đó là thanh toán các chủ sòng bạc lớn tại Sài Gòn,

vốn là người của kỳ - loan để đưa người của mình vào nắm giữ, sinh hoạt cờ bạc lắng một chút thì sau đó lại càng ngày càng rầm rộ hơn. Trong suốt thời gian ấy, hẳn ta tuy cũng đã làm một ông trùm nhưng vẫn là ông trùm còn con giữa những tên trùm khổng lồ khác của Sài Gòn. Ước mơ cháy bỏng của hẳn là phải làm sao khống chế được hết các chiếu cờ bạc của đất Sài Gòn này bởi hẳn hiểu rằng chỉ có cờ bạc mới làm giàu nhanh chóng, chỉ có đồng tiền thu được từ cờ bạc mới quay vòng sinh lợi và tung vào những cuộc mua bán đổi chác khác. Cờ bạc đối với chính quyền cũ hay mới đều coi là “tội nhẹ”, luật xử vài ba năm là nhiều. Là một tay kỳ béo hậu sinh hạng thác với bản tính lưu manh xảo quyệt và quỷ kế đa đoan có hạng nên hẳn rất hiểu điều đó và quyết định lấy cờ bạc làm đất sống, sử dụng đồng tiền cờ bạc để luồn sâu vào những ngõ ngách của chính quyền cũ lẫn chính quyền mới nhằm củng cố vị thế tồn tại trong xã hội. Cũng từ trong bóng tối nhập nhoạng đó hẳn sử dụng một đội ngũ lưu manh côn đồ chuyên nghiệp để trừng phạt những kẻ nào, thế lực nào ảnh hưởng đến “cỗ máy in tiền” cờ bạc của hẳn và băng nhóm hẳn ta. Và cũng đồng tiền thu được từ cờ bạc hẳn chuyển sang xoay vòng đầu tư vào những nơi khác để thu lợi hợp pháp.

- Mà có vẻ hiểu hẳn ta kỹ nhỉ - Bạn anh mỉm cười.

Anh thở dài.

- Tao tốn khá nhiều thời gian nghiên cứu tài liệu, tập hợp từ các nguồn để có bức chân dung tổng thể về tên trùm này. Đây là một tên trùm khôn ngoan xảo quyệt, hẳn ta sử dụng sức mạnh của đồng tiền thu được từ cờ bạc để nuôi bộ máy cảnh sát chính quyền cũ nhằm bảo kê cho những hoạt động cờ bạc của hẳn trước 1975 và... - Anh dẫn giọng – Sau 1975, nhất là 1980 trở lại thì bài bản ấy được hẳn tiếp tục triệt để áp dụng và đối tượng vẫn là người trong cơ quan chính quyền mới, trong đó chủ yếu là người thuộc lực lượng công an các cấp. Sau khi cải tạo năm 1997 về, hẳn ta rút kinh nghiệm và bây giờ không những tung tiền mua chuộc công an mà còn mở rộng sang phạm vi khác, đối tượng khác và lan rộng từ thành phố này ra tận trung ương. Có nghĩ tên trùm tội phạm này ngày càng nguy hiểm với thủ đoạn tinh vi và xảo quyệt hơn.

Anh nhún vai.

- Con thú sau một thời gian nằm im ngấm nghĩa tình hình thời cuộc để tính toán thì bắt đầu hùn vào một số quán ăn, bar vũ trường, khách sạn, ngoài ra còn có khá nhiều cơ sở làm ăn khác hẳn chỉ “hùn miệng” mà thực chất là bảo kê theo kiểu giang hồ và buộc chủ cơ sở ấy phải chấp nhận. Hẳn còn kinh doanh bất động sản với nhiều tài sản trị giá hàng tỷ đồng và biến thành nguồn tiền quay vòng hợp pháp. Hẳn đã đầu tư vào đất đai nhà cửa rải rác tại một số tỉnh trong cả nước, nhiều nhất là tại thành phố chúng ta. Tao có thông tin cho biết hẳn cũng bắt đầu rút tiền trong nước chuyển ra nước ngoài, làm gì chưa biết, hình như mua đất đai tại Mỹ thì phải... và...

Bạn anh thở hắt ra.

- Vậy liệu đã đến lúc chúng ta nên nghĩ về những việc làm của hẳn ở khía cạnh khác, không đơn thuần là tội phạm trật tự an toàn xã hội nữa?

- Có lẽ là thế... - Anh gật đầu xác nhận – Tao bắt đầu suy nghĩ về hẳn ta ngày càng nhiều, mừng tượng ra mức độ nguy hiểm của hẳn và khả năng thay đổi màu sắc của một con tắc kè khi cần thiết.

- Đấy cũng là điều chúng ta cần suy nghĩ.

Bạn anh kết luận và đứng dậy.

Cả hai trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa. Chuyên án “cá độ 99” đang làm lộ dần bộ mặt của tên trùm xã hội đen. Và khi càng làm rõ thì nhận thấy tính chất nguy hiểm của hẳn và băng nhóm của hẳn càng ghê gớm hơn, người chỉ huy đánh án đều hiểu nhau rằng: Nếu không nhanh chóng giải quyết xong tên trùm và những băng nhóm giang hồ này thì sự an nguy đến thể chế là một sự thật. Ngoài lý do gây mất an ninh trật tự còn là sự mục rỗng trong bộ máy công quyền một khi con mọt nguy hiểm này đang âm thầm dùng vật chất ngày đêm đục khoét ăn sâu, làm tha hóa một bộ phận những con người có quyền lực trong lực lượng công an, viện kiểm sát, cơ quan báo chí.

Không một lời hẹn hò, nhưng anh, bạn anh và cả những thành viên khác trong ban chuyên án đều ngấm quyết tâm với nhau rằng, phải làm.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 11 -1

Anh đã đọc thấy ánh mắt ngạc nhiên của vị lãnh đạo khi ông mời anh lên làm việc. Ông đã nhận được bản báo cáo diễn biến tình hình của chuyên án “cá độ 99” sau bản kế hoạch trình sát do anh ký gửi lên cách đó chưa đầy một tháng và ông đã chỉ thị tổ chức một cuộc họp kín với rất ít thành viên tham dự để nghe anh báo cáo cặn kẽ hơn. Từ bản kế hoạch đến bản báo cáo là một bước dài. Quá báo cáo này anh chứng minh được vai trò nổi bật của hãn tan, điểm tên chỉ mặt được những hoạt động tội ác của hãn mà không còn phải úp mở như trước nữa.

Trong báo cáo anh đã nêu lên mấy vấn đề đáng chú ý như sau: Hiện nay hãn đã và đang tích cực bành trướng thế lực, khống chế các băng nhóm tội phạm khác trên địa bàn thành phố về một đầu mối do hãn trực tiếp cầm đầu chỉ huy. Ngoài ra hãn cũng đang vươn tầm với ra các băng nhóm giang hồ tội phạm khác ở các tỉnh thành như Vũng Tàu, Nha Trang, Hải Phòng, Hà Nội. Cuối cùng là manh nha xuất hiện sự câu kết giữa băng xã hội đen của hãn và các băng xã hội đen nước ngoài khác của Hồng Kông, Đài Loan, Mỹ, Úc... cùng vào “làm ăn” tại Việt Nam và ngược lại hãn cũng tìm cách mở rộng thêm địa bàn làm ăn ở nước ngoài. Cách hãn lôi kéo khống chế các băng nhóm khá đơn giản: băng đảng giang hồ nào yếu, có thể dùng vũ lực để khuất phục thì hãn cho bọn tay chân đàn em bên dưới dùng vũ lực để khuất phục. Từ đe dọa, dụ dỗ cho đến cuối cùng là dùng vũ lực để buộc những băng nhóm này phải khuất phục, quy hàng đầu quân về dưới trướng của hãn. Dùng vũ lực của hãn có thể nhiều kiểu, đe dọa, khống chế, phá phách cơ sở làm ăn, tấn công những địa bàn mà băng nhóm này đang bảo kê để làm mất uy tín... và, cuối cùng là dùng đến dao búa.

Một nguồn tin cộng tác viên cỡ sở áp sát cho biết, hãn vẫn thường nói với tay chân đàn em tâm phúc và thằng con trai “thái tử” cứng lẫn thẳng rể “phó mã” rằng: Thời buổi bây giờ là thời buổi vi tính hóa, internet hóa toàn cầu, thời buổi kinh tế giao lưu hợp tác nên không phải cứ đụng chân đụng

tay là đâm chém như trong mấy bộ phim xã hội đen Hồng Kông rẻ tiền. Đứng đầu một băng đảng giang hồ xã hội đen lớn thì hãy tưởng tượng như đang làm lãnh đạo một đoàn kinh tế liên quốc gia vậy. Bên dưới có nhiều công ty thành viên hoạt động trong nhiều lĩnh vực khác nhau và mỗi lĩnh vực lại có những điểm đặc thù riêng của nó, chưa kể những lãnh đạo công ty này mỗi người mỗi tính nết. Mình như người cha vậy, và hẳn rất khoái trí với ý nghĩ đó. Hẳn cho rằng cần phải biết tâm tính từng đứa đệ tử đàn em mà chỉ bảo, uốn nắn dạy dỗ, không hẳn cứ nhất thiết là dùng đến biện pháp trừng phạt. Có đưa ngỗ nghịch cứng đầu, đôi lúc cũng cần phải ‘gõ’ đầu nó vài cái cho đau, biết thân mà chừa, nhưng cũng có đứa chỉ cần răn đe là được và có đứa lại ưa ngọt ngào phỉnh nịnh... Vậy đấy, hẳn kết luận, tùy từng trường hợp cụ thể mà có cách ứng dụng. Lý luận này xem ra khá cao siêu với và lạ tai với đám con cháu, đệ tử đàn em vốn đâm thuê chém mướn lấy chuyện giết người và đánh đấm làm niềm vui nên chúng chẳng hiểu gì cả mà vẫn vâng dạ cho hẳn vui lòng. Cả hai thằng con tùm tùm cười thầm với nhau, rằng “ông già” đang dọn đường rút lui đây. Bên cạnh đấy, đối với những băng nhóm giang hồ và một số tên trùm cứng cựa thì hẳn lại chọn giải pháp khác. Đó chính là việc thỏa thuận ăn chia và phân chia địa bàn lĩnh vực làm ăn từ chuyện tổ chức cờ bạc gian lận cho đến bảo kê nhà hàng vũ trường hay chặn dặt gái và buôn bán thuốc lắc ma túy... Nhiều vụ “nhường nhịn” của hẳn làm cho đám đàn em lẫn vợ con hẳn ngạc nhiên đến khó hiểu, đôi lúc có dư luận xàm xì hẳn nhát gan, hẳn sợ... Hẳn nghe hết, hiểu hết mà không thèm giải thích. Ngay trong ban chuyên án “cá độ 99” cũng có người đánh giá thấp về tên trùm này với những dẫn chứng như vậy. Anh phì cười. Sợ ư? Một kẻ giết người không run tay như hẳn, từng vào tù ra khám còn biết sợ hay sao?

Để có ngày hôm nay, khi đã vươn đến vị trí ông trùm, đứng trên đầu biết bao nhiêu thằng giang hồ giết người như ngóe từ trong Nam ra Bắc, chỉ vì lý do rất đơn giản đến phí lý, đó là vì hẳn ta biết sợ, biết nhường nhịn. Quả là một nghịch lý mà có lẽ phải trả giá nhiều như tên trùm này với cả cuộc đời lăn lộn, bươn chải, gian khổ lẫn sung sướng mới rút ra được kinh nghiệm xương máu đó. Chính vì vậy, hẳn phớt lờ không thèm giải thích và

tự quyết định theo ý mình, mặc cho vợ con hay đám tay chân dưới trướng hậm hực, ầm ức. Theo anh nhận xét, nhờ sự khéo léo đánh vào lòng tham lam lẫn quyền lợi trong hoạt động “đen” của những tên trùm khác kết hợp với sự “nhường nhịn” ấy làm bọn giang hồ hoảng sợ. Chúng lờ mờ thấy phía sau hẳn là một cái gì đó ghê gớm hơn nhiều so với một tên trùm giang hồ bình thường. Thế nên, có những băng đảng giang hồ và những tên trùm xã hội đen dù “đeo” đến dăm ba cái án tử hình lẫn lệnh truy nã toàn quốc, đã ra mặt thách thức quyền lực của hẳn thì sau đó lại bỗng trở nên hòa hoãn với hẳn và đồng ý trong việc phân chia quyền lợi của đôi bên. Vì thế, cái bóng trùm của hẳn ta dần đang vượt lên tất cả những băng nhóm giang hồ khác. Thực tế trong chừng mực nào đó, bất cứ băng nhóm nào dù ngang thế ăn chia với hẳn nhưng đã bị hẳn khống chế, chi phối ít nhiều. Và rõ ràng những cái lợi ấy làm sao tính bằng vật chất được.

Căn phòng làm việc lặng như tờ, không ai trong những người đang dự họp có một ý kiến gì phản đối hay ngắt lời anh. Anh tiếp tục báo cáo.

Thậm chí có những tên được ngồi ngang chiếu trên với hẳn nhưng vẫn tỏ vẻ hết sức kính nể và cực kỳ dè dặt, cẩn thận trong việc làm ăn nhằm tránh đụng độ với hẳn, dù mặc nhiên hẳn vẫn là “anh với chú” ngọt xớt mỗi khi gặp gỡ. Là một ông trùm của những ông trùm, ước mơ chẳng? Anh mỉm cười, dĩ nhiên là hẳn ta ước mơ rồi và đang cố liên kết tất cả những băng nhóm tội phạm giang hồ xã hội đen trong cả nước lại để bọn chúng quy phục dưới trướng của hẳn, lắng nghe hẳn ban phát lời chỉ đạo, chịu sự khống chế của hẳn và nguồn lợi bạc tỷ sẽ chảy vào túi hẳn hẳn ngày càng nhiều hơn.

Giọng nói của anh chậm lại khi đọc trong mắt mọi người sự ngạc nhiên pha lẫn lo lắng và nghi ngờ về những điều anh nói. Điều đó cũng đúng thôi, dĩ nhiên anh phải chứng minh cụ thể lời mình nói bằng những chứng cứ xác thực do trình sát thu thập được và từ nhiều nguồn khác nhau.

Vị lãnh đạo có thói quen khá kỳ lạ, là mỗi khi họp thường hay ngồi nghiêng, gần như quay mặt vào tường nên khó có thể phản ứng cho thấy ông đang suy nghĩ gì, tuy thế khi thấy anh chuẩn bị giải thích thì ông phẩy tay, nói sòng:

- Báo cáo tiếp đi.

Có vẻ như ông chẳng ngạc nhiên khi nghe anh báo cáo và cũng chẳng buồn hỏi những thông tin ấy anh có từ đâu và độ chính xác đến như thế nào. Ông tin anh? Không hẳn, anh thầm tự nhủ vậy và bỗng thấy dè dặt, bạn anh đưa mắt nhìn lướt qua anh từ phía bên kia bàn làm việc nhưng không phản ứng gì.

- Đến thời điểm bây giờ - anh báo cáo – có thể nói là hẳn ta hiện thân thật sự vai trò của một ông trùm và cũng có thể khẳng định đây là băng nhóm hoạt động theo kiểu xã hội đen bởi hoạt động của chúng chưa đúng tầm như xã hội đen nước ngoài – Anh thận trọng nói điều này vì không muốn tiếp tục gây sốc lẫn tranh cãi vô ích giữa các thành viên ban chuyên án cũng như một số người khác về việc kêu tên như thế nào cho chính xác về băng nhóm tội phạm này. Anh tạm nhượng bộ và đồng ý với mọi người rằng cứ cho đây là một băng tội phạm hoạt động theo kiểu xã hội đen chứ chưa hẳn là một băng tội phạm xã hội đen. Thôi thì mục đích đạt được như vậy cũng là tốt rồi, sau này rõ trắng đen, anh tự nhủ như vậy.

Có thể nói hiện nay tất cả các băng đảng trên mọi miền đất nước cho đến mấy tên trộm vặt nhãi ranh ở các chợ nhỏ cũng biết đến tên hẳn, nhắc đến hẳn ta với vẻ sợ hãi pha lẫn kính nể và... Anh dừng lời rồi nói về bức bối – đến những người bình thường của thành phố cũng biết hẳn là ai, khéo chuyện về hẳn ta cứ như đang nói về những tên mafia của nước nào đó trên thế giới vậy.

Anh có cảm giác gai gai người khi ánh mắt của vị lãnh đạo lướt qua anh về soi mói, lời phát biểu vừa rồi của anh hình như quá lời chẳng? Nói như vậy tức được hiểu như một lời phê phán chỉ trích ngầm về một bộ phận cảnh sát làm công tác bảo vệ trật tự trị an của thành phố “bất lực” hay nói cách khác là không làm được gì đối với tên trùm này? Tức là nói đến công tác lãnh đạo chỉ huy hiện nay có dấu hiệu không ổn và phê bình chính vị lãnh đạo đứng đầu lực lượng công an thành phố?

Bạn anh khẽ chiếc ly nước leng keng và đứng lên nói, đề nghị tạm giải lao.

- Mà bao giờ cũng vậy – Bạn trách – Thẳng thắn là điều tốt, nhưng cũng tùy nơi tùy lúc chứ.

Anh thờ dài, có thể anh lỡ lời, nhưng càng phát biểu anh càng bức bối, thà không biết, thà không làm vụ án này, khuất mặt mọi chuyện sao cũng được. Càng đi sâu vào vụ án, anh càng cảm thấy bức mình hơn bao giờ. Tại sao lại có thể xảy ra những vụ việc mất an ninh trật tự nghiêm trọng đến như vậy? Tại sao có vụ tồn tài ngoài vòng pháp luật nhờn nhờ của một tên trùm này lẫn băng đảng của hắn ta mà không có lực lượng công an vào cuộc? Chỉ là những vụ con con, những vụ cướp trộm lật vặt, chỉ riêng tên trùm và băng đảng của hắn lại không hề thấy nhắc đến. Năm nào chẳng có phong trào báo cáo thành tích thi đua, chẳng nhận bằng khen, cờ luân lưu, dăm ba vị lãnh đạo lên phát biểu trên báo đài. Lâu lâu lại rầm rộ vài chiến dịch truy quét của công an các cấp khi vào dịp lễ, tết... và những con số, tên người... bị xử lý được đăng báo âm ỉ, thế nhưng bên cạnh đó vẫn có một dòng chảy tội phạm ngấm ngầm nhưng cực mạnh đã và đang khống chế các địa bàn của thành phố để làm ăn phi pháp mà không thấy lực lượng công an nào nói tới cũng như đề ra biện pháp xử lý. Tại sao và tại sao vẫn có người trong ngành công an còn nói tốt cho hắn... Bạn vỗ nhẹ vai anh, cần phải bình tĩnh và hãy nghĩ đến đại cuộc trước mắt, đừng vì nóng giận nhất thời mà làm hỏng đại cuộc thì uổng lắm. Lời nhắc rất chí lý và kịp thời, làm sao để cho anh bình tĩnh và hiểu rằng cần phải biết nhẫn nhịn khi thời cơ chưa đến.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 11 - 2

Mọi người lục tục qua trở lại phòng họp, anh liếc nhìn thăm dò từng khuôn mặt, nhận thấy có sự căng thẳng hiện rõ trên nét mặt vài người, chưa kể có sự nóng nảy không rõ của vài người khác qua nét cau có. Lý do cũng đơn giản thôi. Công việc và chức trách của họ đang làm và phải làm nhưng vì lý do nào đấy không làm hoặc không làm tới nơi tới chốn, để nay chuyên án “cá độ 99” đã phát hiện ra những vấn đề có thể nói là động trời. Chính vì vậy họ bứt rứt không yên tâm.

Trong giờ giải lao, ngoài người bạn đứng nói chuyện với anh và một vài người, gặp trao đổi thêm một số chi tiết, còn lại tuyệt nhiên không hề có ai đến hỏi han gì. Phần báo cáo sau thì bạn anh phải dự một cuộc họp đột xuất khác cũng rất quan trọng nên đành bỏ dở cuộc họp này. Trước khi đi bạn anh nhắc anh là phải hết sức bình tĩnh, nên nhớ những điều gì không cần nói hoặc chưa nên nói thì không nên đưa vào báo cáo. Cần chú ý đến mục đích phía trước còn rất nhiều điều phải làm, anh gật đầu rút kinh nghiệm. Bạn hứa, nếu còn thời gian sẽ quay về dự phần cuối buổi họp, nhìn người bạn tất tả xách cặp đi, anh hiểu bạn anh rất lo cho anh.

Anh nói khẽ và giọng hơi khang khác, nếu ai tinh ý sẽ nhận ra và người lãnh đạo của anh đã nhận ra điều ấy. Ông như sờ mào ý ngạc nhiên nhưng lại không nói gì.

- Tôi xin nói về những hình thức “đầu tư” khác của hãn.

Thời gian gần đây, ban chuyên án phát hiện hãn ta liên tục xuất cảnh đi nước ngoài như các nước Thái Lan, Hồng Kông, Úc và nhiều nhất là Mỹ, đi đến 3, 4 lần. Được biết, hãn có một thằng con rể là Việt kiều và cũng từng về nước mấy lần. Bên cảnh sát phòng chống ma túy đã phát hiện ra tên này nằm trong một đường dây vận chuyển thuốc lắc từ nước ngoài vào Việt Nam. Gần đây có dấu hiệu cho thấy, ngoài thuốc lắc bọn chúng bắt đầu thăm dò để đưa ngược ma túy đã được tái chế vào Việt Nam dưới dạng viên gây nghiện nhẹ mà theo luật một số nước không cấm. Đã có hiện tượng tên

trùm đang tìm cách câu kết với một số băng đảng mafia nước ngoài nhằm lôi kéo vào Việt Nam hoạt động, nhất là bọn xã hội đen Hồng Kông, Đài Loan. Cụ thể, hiện nay một số nhà hàng khách sạn, quán bar tại thành phố chúng ta đã được số Hoa kiều này đầu tư vào dưới hai hình thức, hình thức thứ nhất thông qua người nhà như vợ hoặc bạn bè đứng tên hộ nhằm lách luật và trốn thuế. Hình thức thứ hai là đầu tư trực tiếp theo luật đầu tư để xây dựng nhà hàng, khách sạn, hoặc bí mật mua lại cổ phần của những nơi này. Sau khi có tư thế hợp pháp tại thành phố thì chúng bắt đầu câu kết lập băng đảng tại chỗ để tổ chức làm ăn phi pháp. Trước hết bọn chúng “bảo kê” cho chính những doanh nhân người Hoa chân chính đang làm ăn tại Việt Nam, dưới nhiều hình thức như lập quỹ cộng đồng, bang hội, đoàn thể... Nhiều doanh nhân người Hoa bắt buộc phải nộp tiền bảo kê hàng tháng cho chúng nếu muốn yên ổn làm ăn. Ngoài ra bọn chúng còn tổ chức nhiều dịch vụ “đen” phi pháp khác như cờ bạc, tổng tiền, đưa gái mại dâm ra nước ngoài... Dĩ nhiên, những hoạt động này không thể nào không có sự liên kết của hãn, một tên trùm già đời tại thành phố này. Đã có sự phân chia ngầm ngấm giữa bọn chúng với nhau là, người Việt do các băng nhóm giang hồ người Việt quản lý còn trong lĩnh vực của người Hoa do bọn xã hội đen người Hoa quản lý và bọn này sẽ giúp đỡ tên trùm trong những lĩnh vực kinh doanh “đen” khác cũng như khi hãn vờn vờ ra nước ngoài... Tuy thế - Anh ngừng nói thoáng lướt nhìn những gương mặt đang chăng chú lắng nghe của mọi người như để dò phản ứng, rồi nói tiếp – Thời gian gần đây chúng tôi ghi nhận được là, với bản chất của bọn giang hồ xã hội đen nước ngoài hay trong nước cũng vậy. Tuy nói là “phân chia địa bàn lĩnh vực làm ăn” nhưng thực chất chúng vẫn ngấm ngấm cạnh tranh với nhau. Thời gian đầu, bọn xã hội đen người Hoa và băng nhóm của tên trùm đã thỏa thuận như vậy, nhưng hiện nay có dấu hiệu cho thấy bọn người Hoa đang muốn bắt đầu bành trướng thế lực để thâm tóm những dịch vụ vui chơi giải trí tại thành phố này về một mối bất kể là của người Việt hay người Hoa. Vì thế đã có những vụ va chạm nhỏ giữa chúng với nhau và theo báo cáo của lực lượng cơ sở thì rất có thể sẽ có những trận chiến lớn tranh giành địa bàn, lĩnh vực làm ăn giữa bọn chúng với nhau. Điều này cũng là

quy luật tất yếu của những kẻ làm ăn phi pháp, ban chuyên án “cá độ 99” đã lường trước và đang nghiên cứu có kế hoạch đón lõng, dự kiến tình hình xấu để báo cáo phương án xử lý, ngăn chặn.

- Liệu có dấu hiệu chính trị trong chuyện này không? Có ai đó hỏi và anh gật đầu xác nhận.

- Có, theo thông tin của một số đơn vị nghiệp vụ khác, chúng tôi ghi nhận và nghi ngờ có sự nhúng tay của một số tổ chức đặc vụ nước ngoài vào những hội “đen” của bọn xã hội đen người Hoa. Người Việt chưa thấy nhưng cũng không thể khẳng định điều gì trước cả.

- Tiếp đến, tôi muốn báo cáo về bọn xã hội đen người Việt ở nước ngoài. Qua những chuyến đi nước ngoài của hẳn ta, đặc biệt là đi Mỹ và Úc thì sau đó có một số tên xã hội đen người Việt về nước dưới danh nghĩa tìm hiểu tình hình để đầu tư nhưng thực chất là bọn chúng đang câu móc với nhau để buôn bán làm ăn phi pháp. Trước hết là buôn bán thuốc lắc rồi đến ma túy, sau tổ chức cờ bạc... chúng ta đã bí mật quay phim, chụp hình và xác minh thân thế của một số tên này. Hầu hết chúng đều là thành phần bất hảo hay nói cách khác nằm trong số “bìa đen” của cảnh sát thuộc quốc.

- Như vậy – Anh kết luận – Sau khi tạm khống chế được một số băng giang hồ cộm cán tại thành phố và câu kết làm ăn với các băng nhóm giang hồ khác trong nước thì hẳn ta đang bàn trướng vươn vòi ra nước ngoài qua việc liên kết với bọn xã hội đen nước ngoài, hình thành những thế lực tội phạm lớn đáng báo động. Đây là một tên trùm xã hội đen đúng nghĩa – Anh nhấn mạnh.

Lần này, vị lãnh đạo quay chiếc ghế bành trở lại bàn làm việc, mắt nhìn thẳng vào anh. Ánh mắt của ông lóe sáng, chăm chăm nhìn anh như một sự thử thách chịu đựng của người thường trực ban chuyên án. Những ngón tay của ông gõ nhẹ liên tục đều đặn lên mặt bàn làm việc của mình, rồi nói nhỏ nhưng rõ, thanh âm hơi găng.

- Tôi muốn hỏi đồng chí một việc – Ông cao giọng – Sao hẳn có thể ngang nhiên tồn tại lâu đến thế, để hoạt động làm ăn phi pháp, lập băng nhóm giang hồ tội phạm suốt từng ấy năm trời trong khi chúng ta có cả một bộ máy công an hùng hậu?

Liệu đây có phải câu hỏi anh chờ đợi? Thật ra, anh chờ câu hỏi đó rất lâu rồi. Càng đi sâu làm rõ những hoạt động làm ăn phi pháp của tên trùm tội phạm này, trong anh lại càng nảy sinh nhiều cảm giác mâu thuẫn khác nhau. Những ngày gần đây tự nhiên anh thấy mệt mỏi quá, mệt mỏi không phải vì niềm tin bị lung lay hay vì những thế lực to lớn đang là lực cản phía trước mà anh biết sẽ đụng chạm vào. Nó là một sự mệt mỏi đến phiên muộn với câu hỏi day dứt tại sao trong cuộc đời vẫn có những con người ấy, họ không thiếu tiền, không thiếu quyền lực nhưng tại sao lại lao vào con đường sa đọa ấy với giá đôi lúc rẻ mạt. Trong cuộc đời người ai chẳng cần tiền, chẳng đam mê quyền lực. Nhưng đồng tiền ấy phải là mồ hôi nước mắt đổ ra bằng sức lao động chân chính, bằng niềm mê say công việc và khát vọng vươn lên để cống hiến cho đời. Quyền lực, dù là hiểu theo cách nào, nghĩa nào thì trước hết nó cũng phải đi lên bằng khả năng, tài năng thực sự của bản thân phấn đấu chứ không phải là sự lươn lẹo xảo trá ti tiện nào khác.

Vẫn biết, trong cuộc đời này có những điều không như ý muốn, có những điều nói một đường làm một nẻo, vậy mà vẫn phải chấp nhận. Biết là vậy, nhưng mỗi khi đụng chạm đến thực tế nghiệt ngã, làm sao mà ta không đau lòng, không phiên muộn cho được, bởi ta vẫn đang làm người chứ không phải là cây khô vô tri vô giác. Chẳng trách Nguyễn Công Trứ kiếp sau thích làm cây thông đứng giữa trời mà reo là vì vậy. Ngụy biện và trí trá là tính cách của một số người, đôi khi còn trở thành bản chất của họ.

Câu hỏi của vị lãnh đạo này mang nhiều ý nghĩa, bởi tất cả những điều anh vừa báo cáo xong thật ra cũng hàm nghĩa trả lời rồi.

Anh hít một hơi thật dài, nhìn thẳng vào vị lãnh đạo của mình, thong thả trả lời.

- Thưa đồng chí, những điều tôi vừa báo cáo, chứng minh cụ thể cho thấy hẳn ta đã có những quan hệ thân mật – thân mật – anh nói thật khéo nhưng mang nhiều ý nghĩa phát biểu – với một số cán bộ của chúng ta. Nhất là những đồng chí đang giữ những vị trí công việc có liên quan đến hoạt động “đen” của hẳn. Có lẽ vì thế mà...

Nói đến đây bỗng anh ngừng lại, nếu theo thông tin mới nhất anh vừa nghe

hôm qua thì lực lượng công an sẽ bị suy yếu trầm trọng, bị phân hóa, bị mất đoàn kết trong nội bộ... bởi những người mà tên trùm này xâm nhập được lại là những cán bộ xuất sắc của ngành. Về một mặt nào đó ý kiến lo ngại ấy là đúng. Họ là những con người có công lao, thành tích cống hiến cho ngành công an bao nhiêu năm qua, nhất là số trưởng thành từ sau 1975 đến nay. Vì thế có ý kiến cần phải lôi kéo họ trở lại, không để mất cán bộ. Anh hoàn toàn nhất trí điều đó, anh không phải là con người có máu lạnh, cũng chẳng hăng thù gì với họ mà mong họ sa ngã. Anh vẫn hy vọng đồng đội của mình kịp tỉnh trí, sáng suốt nhận ra sai lầm để sửa chữa. Ngành sẽ không mất đi cán bộ ưu tú và anh cũng không mất đi đồng đội mà anh thật lòng yêu quý kính phục. Tuy nhiên, qua những tài liệu trinh sát, kỹ thuật anh có được, anh hiểu tên trùm này đã nắm rất sâu hay nói cách khác đã khống chế được số cán bộ này. Tiền và gái, xem ra là một bài toán khá đơn giản thế nhưng hẳn đã cột chặt được khác nhiều cán bộ của lực lượng công an từ cấp phường lên đến cấp thành phố, có cả cấp cao hơn nữa và hẳn ta đã biến họ thành cái dù bao che làm ngơ hoạt động tội phạm của hắn.

Anh rùng mình.

Giá như câu hỏi đó được vị lãnh đạo hỏi trong thời gian mới triển khai chuyên án này thì tốt cho anh biết mấy. Ông đặt vấn đề thắc mắc với anh như vậy để nhân dịp đó anh giải trình với ông, hy vọng từ đây sẽ tìm ra biện pháp khả thi đối với những cán bộ trong ngành có liên quan đến tên trùm xã hội đen này. Đến này không mong chờ nữa, bởi anh hiểu rằng, là một lãnh đạo cao cấp, thông minh, sắc sảo và từng trải, ông sẽ hiểu nhiều, biết nhiều hơn anh là điều chắc chắn. Những điều anh nói và ban chuyên án có được có khi cũng chỉ là phần nằm trong những nguồn thông tin của ông. Có điều, không rõ vì sao ông không thành động gì cả thì anh hoàn toàn mù tịt, lơ mơ như đêm nhập nhoạng. Anh không muốn nghĩ hay đoán để làm gì, bởi anh sợ những điều ấy không đúng về lãnh đạo của mình. Đã bắt đầu xuất hiện tư tưởng bi quan, chán nản trong một số cán bộ chiến sĩ tham gia chuyên án khi phải đối diện với sự thật phũ phàng. Anh không muốn, anh – người chỉ huy ban chuyên án cũng vậy.

- Tôi nghĩ rằng... chúng ta...

- Thôi, không cần báo cáo nữa – Ông đột nhiên ngắt ngang lời phát biểu của anh – Vấn đề này chúng ta cần suy nghĩ thêm và phải suy thật kỹ càng. Đồng chí – Ông chỉ thẳng tay vào mặt anh – Cần phải làm rõ những con người nào trong bộ máy nhà nước ta, đặc biệt là trong ngành bảo vệ pháp luật như công an chúng ta... mà hẳn ta móc nối được vào. Phải làm khéo léo và giữ bí mật tuyệt đối, khi nào có đầy đủ thông tin chứng cứ thì hãy báo cáo trực tiếp với tôi.

Sắp xếp hồ sơ trên bàn, ông nói với mọi người: “Thôi giải tán. Tạm thời như vậy, tôi còn một cuộc họp khác nữa”.

Mọi người đứng dậy lục tục rời khỏi phòng. Vừa cất hồ sơ vào cặp anh vừa ngẫm nghĩ, tại sao ông lại không muốn để cho anh báo cáo nữa nhỉ, nhất là vấn đề có nội bộ ngành. Ông muốn giữ bí mật hay còn vì lý do gì nữa, anh chưa biết nhưng có một điều anh cảm nhận được rằng, hình như ông càng ngày càng có vẻ không thích anh, nếu đấy chỉ là quan điểm chưa thuận trong công việc thì chẳng có gì đáng nói, nhưng hình như nó có màu sắc cá nhân trong ấy.

Anh thở dài.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 12 -1

Ông trùm ngồi im lặng lắng nghe đám đàn em bàn mưu tính kế, đáng lẽ là tức giận lắm nhưng lão cũng ngạc nhiên với chính mình khi cảm giác tức giận lại chìm vào trong khiến khuôn mặt lão trở nên bình thản, chỉ có điều, nếu bọn chúng tinh ý hơn sẽ nhận thấy ánh mắt của lão – ông trùm trở nên lạnh buốt đầy chết chóc hơn bao giờ hết.

Trong cuộc đời mình, không có đấng cay ngọt bù nào mà ông trùm không nếm trải và nói như Tào Tháo thà mình phụ người chứ đừng để người phụ mình, đây là chân lý sống giúp lão tồn tại đến ngày hôm nay. Tiên hạ thủ vi cường, lão luôn luôn ra tay trước khi đối phương nhận ra vấn đề và bất chấp thủ đoạn miễn mục đích đạt được. Vì thế mà không biết bao nhiêu thằng trùm giang hồ, từ kẻ ân nhân từng cứu mang cứu giúp trong lúc hoạn nạn cho đến họ hàng thân thuộc như thằng anh rể khốn kiếp chuyên môn chèn ép lão hồi nhỏ và cả những chiến hữu thân thuộc từng chung vài sát cánh trong băng nhóm... tất cả đều bị ông trùm tiễn về bên kia thế giới theo nhiều cách khác nhau, một khi nhận thấy kẻ đó đang lớn mạnh trở thành nguy hiểm với lão. Kẻ thì ông trùm trực tiếp hạ thủ, ấy là khi trẻ, còn sau này bọn tay chân sát thủ làm thay. Kẻ thì ông trùm đã gián tiếp loại khỏi vòng đấu bằng nhiều cách, trong đó có cách làm êm thấm đặc ý nhất của lão chính là mượn tay chính quyền, cụ thể là công an bắt từng đối thủ vào tù. Nhiều tên trùm giang hồ sợ nhất lão chính là ngón đòn độc này, chúng không sợ dao búa chém giết, cũng chẳng sợ uy danh của bất kỳ ai. Sợ song sắt nhà tù, sợ công an mà ông trùm lại có nhiều mối quan hệ tốt với người của ngành này. Ông trùm đã từng huênh hoang tự đắc tuyên bố muốn bỏ tù bất kỳ thằng nào thì ngay lập tức sẽ bị công an gõ cửa hỏi thăm. Chẳng biết lão nói thật hay nói chơi. Sự thật cũng đã từng xảy ra, vì vậy chúng ngán lão. Cũng có những kẻ ông trùm không thèm giết mà dồn ép đến đường cùng không cho kiếm ăn trong giới, không cho dính dáng đến giang hồ mà uất ức thổ huyết mà chết... Và cũng có những kẻ mà ngón đòn độc của ông trùm là đánh cảnh cáo tàn phế, tạt acid vào mặt để ôm hận cả đời hay đe

dọa khủng bố gia đình người thân, để sau này mỗi khi nghe đến tên lão là sợ mất mật, tránh xa.

Bây giờ việc loại một đối thủ cạnh tranh đối đầu ra khỏi vòng làm ăn tranh giành vĩnh viễn thì ông trùm ít áp dụng. Giết người, càng về sau lão càng hiểu ra rằng, đối với chính quyền thì việc giết người vốn không đơn giản. Với họ, một khi xảy ra chuyện giết người tức là thách thức pháp luật nghiêm trọng, sẽ bị a điều tra đến nơi đến chốn để tìm ra thủ phạm trừng trị. Bạ bè của ông trùm trong ngành công an cũng chân thành khuyên lão không nên áp dụng biện pháp mạnh này, hãy tìm những phương cách khác êm đẹp hơn, nếu cần họ sẵn sàng giúp, vì thế lão ít dùng cách này, trừ khi cực chẳng đã.

Và nay, điều đó đã đến.

- Thưa cậu, hôm qua nó cho bọn đàn em đến phá sòng bạc của mình bên quận Tân Bình, coi mình không ra gì cả...

- Vậy à...

Lão im lặng.

- Ba... con ô môi này tuyên bố ba già rồi, nên rút lui nhường cho bọn nó.

- Vậy à...

Lão im lặng kèm theo tiếng cười gượng.

- Thưa anh Năm, hai ngày nay nó liên tục cho người tới vũ trường quậy phá. Nó lấy lý do tổ chức sinh nhật sau đó cho bọn đàn em gây sự với bảo vệ vũ trường và đổ phân trộn mắt thối lên sàn nhảy.

- Vậy à...

Ông trùm cười nhạt, giới thay cho cái con ô môi này. Nó muốn gì?

Lão đã có câu trả lời ngay sau đó.

Điện thoại reo, số máy đặc biệt và chiếc máy cũng đặc biệt mà rất ít người biết số. Mỗi lần nó reo, ông trùm biết ngay rằng có chuyện gì đó rất quan trọng. Ông trùm ít khi sử dụng số điện thoại này và ngầm quy ước nếu số máy này của lão hiện lên bọn họ hiểu ngay rằng, lão gọi có việc cần, phải nghe hoặc ngược lại. Điện thoại di động đang rung lên, nhìn nó đôi lúc ông trùm muốn nó đừng bao giờ reo cả bởi bao giờ cũng kéo theo những phiền toái mỗi mết, tuy nhiên nhiều lúc lão lại mong nó reo để xử lý công việc.

Nó reo và rung. Leng keng... nhưng tiếng kêu êm ả.

- Ông trùm vẫn khỏe chứ?

- Nhờ trời tôi vẫn bình thường.

- Đạo này ông trùm vẫn đi tập thể dục ở công viên?

Thằng chó đẻ này xem ra nó biết mình quá nhiều đấy.

- Vẫn vậy... ông anh có dự định vào đây tập với tôi không?

- Thôi... thôi... cho tôi xin đi. Tôi già yếu rồi ông trùm ơi...

Già yếu, lão cười khẩy. Cái máy di động sóng yếu nên tiếng nghe được tiếng mất, nói chuyện mà cứ nghe lờ mờ không rõ tiếng.

- Ông trùm này... có một chuyện rất muốn báo cho ông trùm rõ. Dù gì chúng ta vẫn là bạn bè chí cốt của nhau.

- Đúng vậy – Ông trùm gật đầu khẳng định cái rụp cứ tựa như người nói chuyện đang đứng trước mặt.

- Tôi có suy nghĩ mãi có nên nói cho ông trùm biết không – Người đối thoại có vẻ lưỡng lự, dè dặt.

Lão mỉm cười.

Trùm Cu Nền trước khi bị xử dựa cột (xử bản) thì ông trùm còn tìm cách giáp mặt, coi như là tiền một chiến hữu thân thuộc về bên kia thế giới trước. Cuộc gặp mặt ngắn ngủi nhưng để lại nhiều dấu ấn sâu đậm trong lòng lão. Xòe bàn tay trắng nhợt vì năm tù thiếu anh sáng, tử tù Cu Nền nhếch mép tâm sự với ông trùm về chuyện không biết bao nhiêu máu từng thấm vào đấy và nay không hiểu sao trong những tháng ngày cuối cùng của cuộc đời, nhìn đâu hẵn cũng thấy máu. Bàn tay lúc nào cũng có cảm giác máu đỏ loang khắp nơi, ông trùm rùng mình, có lẽ Cu Nền sắp bị điên. Cuộc nói chuyện rời rạc, chấp mảnh vì công an ngồi gần đó, chưa kể người nhà tù này vây quanh. Trước khi ông trùm ra về, Cu Nền trao cho ông trùm một địa chỉ. Cu Nền nói, đây là bậc đàn anh của hẵn nay đã rút khỏi chốn giang hồ nhưng với vốn hiểu biết về giới xã hội đen thì xứng đáng là bậc thầy. Hẵn giữ được những quan hệ ngoắc ngoéo trong giới và có một thế lực nhất định. Trùm Cu Nền bảo lãnh trong việc quan hệ với ông trùm. Nhờ ông trùm ra tay giúp đỡ bậc đàn anh của hẵn nếu có việc và đây cũng là tai mắt của ông trùm cần cài cắm giữ tại đất Hải Phòng. Từ ngày đó đến nay

dẫn ba lần ông trùm bí mật ra tay giúp đỡ con người này kể cả về tiền bạc mà chưa từng đòi hỏi gì. Và thỉnh thoảng hẳn có cung cấp cho ông trùm những thông tin cực kỳ quý giá về giới giang hồ Hải Phòng lẫn bọn giang hồ Hà Nội, Nam Định, Lạng Sơn... nhìn chung là về giới giang hồ đất Bắc. Nhờ vậy mà ông trùm kịp bài binh bố trận nhiều chuyện làm bọn giang hồ đất Bắc phục lẫn. Không có thỏa thuận trao đổi gì cả và cả hai giữ kín mối quan hệ này. Đến nay ông trùm vẫn thầm biết ơn và mong cho vong linh Cu Nền ở cõi hư vô nào đó nếu có xách súng đi tống tiền quĩ dữ lẫn thiên thần thì cũng gặp may mắn.

- Một khi ông đã điện thoại cho tôi số máy này thì tôi cho rằng ông đã suy nghĩ kỹ rồi, có gì đâu mà phải e ngại, chúng ta là bạn bè.

- Ông trùm hiểu tôi quá... chuyện thế này.

Và những điều đang nghe làm ông trùm giật mình, nó cũng giải thích bao nhiêu nghi hoặc bấy lâu nay trong đầu lão, nhất là từ ngày con nữ tặc ô môi vào thành phố này làm ăn.

Sau một thời gian vào thành phố nương náu dưới thế lực của ông trùm để làm ăn, y thị phát lên nhanh chóng. Y thị ngày càng bành trướng thế lực và bắt đầu lâm le chiếm địa bàn lãnh địa làm ăn của lão. Gần đây nhất là đưa ra những lời tuyên bố công khai thách thức quyền lực của ông trùm và “khuyên” lão già rồi, nên “về hưu” nhường cho y thị và những tên giang hồ khác mới nổi lên thay thế. Ông trùm vẫn im lặng nghe ngóng, quan sát cố tìm hiểu xem thực ra con nữ tặc ô môi này muốn gì? Kể cả khi y thị cho tay chân đàn em đến quậy phá một vũ trường lớn nhất nhì thành phố mà ông trùm có phần hùn và bảo kê tại đó, nhằm hạ uy tín ông trùm. Bọn tay chân đàn em lẫn con cái ông trùm tức điên lên. Chúng sôi lên như lửa cháy, dao búa cầm sẵn trên tay chực chờ một trận thư hùng sống mái với y thị. Thế nhưng tất cả chúng vẫn nín nhịn chờ ông trùm gật đầu. Lão vẫn im lặng. Thái độ khó hiểu của lão làm vang lên lời đồn đại trong giới giang hồ rằng ông trùm nhát, sợ và quả là già, hết thời thật rồi! Hàng ngày, hàng ngày những tin tức như vậy đều báo đầy tai lão. Ông trùm vẫn không phản ứng gì, gây ngạc nhiên đến khó chịu cho đám tay chân đàn em.

Tại sao ông trùm lại tỏ ra lưỡng lự, không có biện pháp gì ngăn chặn cũng

như rằng đe trừng phạt y thị? Thật ra, điều làm ông trùm quan tâm nhất chính là lý do gì mà y thị ngày càng tỏ thái độ chống đối lão một cách điên cuồng trắng trợn như vậy. Khác hẳn thời gian đầu mới vào thành phố kiếm sống, thị tỏ ra rất nhũn nhặn biết điều. Là một con cáo già lọc lõi nên ông trùm linh cảm rằng đang có một thế lực nào đó đỡ đầu đứng sau y thị và giả như có, thì bọn chúng muốn gì? Đây là điều lão quan tâm nhất.

Xuất thân từ giang hồ chợ búa lẫn lóc chém giết thành danh đến ngày hôm nay, lại còn là con người khôn ngoan, y thị hoàn toàn thuộc nằm lòng quy luật của giang hồ. Tại Hải Phòng thị có thể tung hoành ngang dọc, coi trời bằng vung, nhưng đây là vùng đất khác và là đất dữ. Thị vào đây thân cô thế cô, dù nay có băng nhóm, có chút thế lực nhưng thị thừa biết chẳng thế nào sánh nổi với ông trùm. Một người đã sinh sống tạo băng nhóm tại thành phố này từ thời mỗ ma chế độ cũ. Quyền lực của ông trùm giăng đầy khắp nước nhưng mạnh nhất vẫn là tại thành phố này. Ngoài ra lão còn có những thế lực ẩn khác, chính là những quan hệ lắt léo với những cơ quan quyền lực của nhà nước, nhiều nhất chính là công an. Ông trùm như con hồ ly tinh biến hóa ẩn hiện khắp nơi, đây là điều dân giang hồ ngán ngại nhất, làm sao mà thị sánh nổi. Sau mấy năm gọi là yên phận làm ăn dưới trướng của ông trùm nay đột nhiên y thị ra mặt công khai chống đối lão, rõ ràng là vượt râu hùm, đi vào con đường chết, thị đâu có ngu đến vậy. Lý do gì? Lời nói của tay chiến hữu thân thiết kia đã giải mã cho lão nhiều điều. Đất Hải Phòng đã quá chật chội trong khi anh hùng giang hồ đất Hải Phòng lại quá nhiều, bọn chúng cảm thấy tù túng mà muốn vươn tầm ra khắp nơi. Dĩ nhiên tầm ngắm ấy không ngoài những thành phố lớn có điều kiện kinh tế, đời sống phát triển và đất Sài Gòn là ưu tiên số một. Bọn chúng đã tính toán mọi bề và tìm người đi tiên phong thăm dò. Kẻ ấy không quá ghê gớm để ông trùm phải đề phòng nhưng cũng không vô danh tiểu tốt để bị nuốt chửng. Thế nên sau khi đi tù về, y thị đã tự nguyện rời bỏ chiếu thơm đất Cảng để vào thành phố quỳ lụy dưới trướng ông trùm. Lý do sâu xa là thế. Sau thời gian bám rễ, ngấm nghĩa thời thế, con người... thì đến nay thị đã bắt đầu góc đầu bành trướng thế lực. Cao nhân tắc hữu cao nhân trị. Muốn có thanh thế trong chốn giang hồ thì đối tượng đầu tiên cần phải đánh gục

hoặc thanh trừng, không ai hết là ông trùm, đám giang hồ Hải Phòng nhận xét như vậy. Tuy nhiên bọn chúng đang còn ngán ngại thế lực của ông trùm thì y thị đứng ra vỗ ngực, để thị. Cái máu điên của con đàn bà dờ đàn ông dờ đàn bà nhiều lúc thành thứ điên kinh người, chẳng ngán ngại ai cả và thế là thị ra mặt chống đối công khai ông trùm, dĩ nhiên đám giang hồ Hải Phòng chính là thế lực đứng sau lưng. Bọn chúng muốn thử lửa thông qua cách đối phó của ông trùm với y thị và chúng âm thầm chuẩn bị lực lượng để nhân dịp này ra một trận chiến khốc liệt nhằm quét sạch băng nhóm của ông trùm lẫn ông trùm luôn. Giữa bọn chúng và lão vẫn còn nhiều ân oán giang hồ chưa thanh toán. Cay đắng nhất là vụ ông trùm cho đàn em thanh toán truy cùng giết tận một loạt những tên giang hồ Hải Phòng – trà Bắc ngay khi lão vừa ra trại năm 1997, mặc dù trước đó bọn chúng đã năn nỉ xin lão nương tay tha mạng. Cũng rút kinh nghiệm từ vụ đó, bọn chúng quyết tâm nay đã đánh thì phải thắng và đánh đến cùng nếu ông trùm phản công thì nguy hiểm. Thế nên hơn một năm nay bọn chúng đã bí mật chuẩn bị lực lượng, câu kết với các băng nhóm giang hồ tại thành phố và dò dẫm lực lượng của ông trùm qua y thị. Chúng đang dự tính làm một cuộc “cách mạng” trong chốn giang hồ.

Ra vậy.

Tiếng lão bạn hữu xa vời vợi: “Ông trùm à... Tôi với Cu Nên là tình anh em và với ông là bạn bè làm ăn. Không biết chuyện này, ông trùm đã biết chưa nhưng tôi vẫn báo cho ông, dù sao cũng có mối thân tình”.

Ông trùm cười nhẹ.

- Cám ơn ông bạn rất nhiều, biết hay chưa không quan trọng mà quan trọng là tình bạn chúng ta vẫn vững bền và dù sao tôi cũng cám ơn ông bạn nhiều lắm.

Sau đó ông trùm triệu tập một cuộc họp nội bộ trong gia đình và vài tên đệ tử ruột gần bó sống chết bao nhiêu năm nay để bàn cách đối phó. Nghe thông tin của lão, cả bọn sửng sốt và chúng gầm lên đòi ngay tức khắc dẫn quân đi tìm con nữ tặc ô môi ấy để thanh toán ngay.

- Con nói ba rồi... - Thằng con út trách – Ba cứ cẩn thận quá, chứ nội với ba cái chuyện vừa rồi, con nghĩ đủ xử con ô môi rồi. Đâu cần phải rõ như

bây giờ.

- Chú thì biết gì mà nói leo – Thăng con rẽ gạt ngang – Làm sao ba sợ nó được, nếu ba không cần thận dò kỹ mà xử đẹp nó như chú nói thì làm sao mình biết được âm mưu của bọn Hải Phòng kia hả.

Thăng con út nín thinh, ông trùm cười khà khà.

- Bây giờ chúng mày mới chịu khen tao một tiếng nhưng có ích gì hả.

Cả bọn đệ tử lẫn con cháu bẽn lễn nhìn nhau. Ủ... thì có vậy mới là ông trùm chứ.

- Hay là mình nhờ người quen tại công an thành phố...

- Mày nghĩ đây là biện pháp hay à? Lão cười gằng nhìn thăng đàn em “Mắt ma” ruột thịt, nó ngúc ngoắc đầu bởi hiểu tính ông trùm. Sau này lão ít khi sử dụng biện pháp mạnh chém giết mà thường thông qua công an để triệt bắt kẻ đối địch, vì thế nó mới hiến kế này.

Lạ thay lần này ông trùm lại không tỏ vẻ tán thưởng như mọi khi.

Để cho bọn chúng bàn mưu tính kế om sòm một lát, ông trùm giơ tay ra hiệu cho cả bọn câm miệng và thông thả nói:

- Trong đũa đờn tao, tao từng giết người không phải ít và nếu đến bây giờ có giết thêm ai, cũng là điều bình thường. Tao không run tay đâu. Chỉ có điều sau này tao nghiệm thấy, giết người không phải là giải pháp tối ưu nhất, chỉ bọn hữu phu thất trách mới sử dụng và dưới chế độ này, nên ít áp dụng biện pháp ấy, bởi không họ sẽ thẳng tay với chúng ta. Sau này tao ít cho bọn mày chém giết là vì vậy... - Lão hăng giọng – Không phải tao sợ, hay già yếu hèn nhát gì... Chúng mày hiểu chưa?

Quét anh mắt dữ tợn nhìn cả bọn xung quanh, ông trùm cười khẩy, nói tiếp.

- Nói là thế nhưng không có nghĩa là không sử dụng đến một khi cần thiết, và... - Lão ngưng giọng một chút rồi nói – Trong trường hợp này thì cần thiết phải sử dụng đến – Những ngón tay của lão siết chặt, bóp nát gói thuốc của ai đó để trên bàn.

- Hay quá... - Thăng rẽ được dịp reo lên – Con đã có sẵn mấy đũa sát thủ rồi. Bọn này cả năm nay ăn không ngồi rồi cóng tay cóng chân lắm. Nếu ba ra lệnh, con sẽ cho chúng quét sạch bọn này ngay.

Ông trùm lừ mắt nhìn thăng rẽ mất hứng sợ hãi cúi đầu.

- Thưa ông Năm, mình có cần tham khảo...

Có tiếng rụt rè góp ý của một thằng đàn em thân tín khác, lão hiểu nó muốn nói gì và lắc đầu.

- Tao cũng đã từng nghĩ nát nước đến chuyện nhờ công an gông cổ nó tống vào tù. Với con ô môi này tao không muốn thế. Đi tù, với nó cao lắm cũng dăm năm về tội tổ chức cờ bạc, mùi mẽ gì. Còn bọn Hải Phòng kia thì sao... Đấy mới là mối nguy cận kề cần tính toán chứ còn cái con nặc nô này thì ý nghĩa gì.

Ông trùm đứng phắt dậy, chấp tay sau đít đi qua đi lại rồi nhìn cả bọn cười găng. Những tiếng cười lạnh lẽo khô khốc như từng viên đá lạnh rơi trong ly nước kê leng keng.

- Tao không bao giờ tha thứ cho đứa hỗn xược nào dám thách thức quyền lực của tao và dám ra mặt chê bai tao với anh em trong giới giang hồ. Nó phải chết. Vấn đề bây giờ nó sẽ chết như thế nào mới là điều quan trọng.

Nhìn lũ đàn em hăng máu nhấp nhồm ông trùm hiểu bọn nó muốn gì, nhưng lão thì khác. Dù sao lão vẫn tôn trọng bạn bè trong ngành công an và không muốn làm khó họ mà làm khó họ tức chẳng khác nào làm khó chính mình. Trong chuyện này cũng vậy, sau khi suy nghĩ tính toán kỹ lưỡng ông trùm đi đến quyết định phải tống tiễn con ô môi về bên kia thế giới bởi một lý do quan trọng khác. Nếu chỉ là chuyện nó ngông nghênh thách thức lão hoặc phá một vài chỗ làm ăn của lão cũng không chấp nhận làm gì. Nếu cần lão sẽ giáp mặt với nó để thương lượng, cần thiết hơn sẽ ra đòn rắn đe cho nó nhớ mùi đời. Bước lên đến địa vị ông trùm ngày hôm nay lão đã bỏ lại sau lưng biết bao thằng chết ôm hận sống cười ra nước mắt thì há gì một con đàn bà này. Trong chuyện này nó không đáng sống bởi nó câu kết với những thế lực giang hồ khác nhằm loại bỏ lão ra khỏi chốn giang hồ, thế thì nó phải chết. Thế nhưng làm sao cái chết của nó phải là đòn cảnh tỉnh đám giang hồ Hải Phòng lẫn bọn trà Bắc hiểu rằng, lão không phải là kẻ dễ chơi và chơi với lão thì chỉ có thiệt. Đây là lý do quan trọng nhất là lão đi đến quyết định tiêu diệt y thị.

Hôm nay ông trùm cho triệu tập đám con cái đệ tử đàn em thân tín đến không phải chỉ đơn giản cho chúng biết chuyện con ô môi lẫn đám giang hồ

Hải Phòng đang tính thôn tính bằng nhóm của lão mà còn vì một lý do khác, đó là...

- Trong thời gian sắp tới, tất cả bọn chúng mà phải nằm im, tránh có những hoạt động gì, để chính quyền để ý .

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác của cả bọn, ông trùm cười đắc ý.

- Nó phải chết nhưng tao không muốn chính quyền nghĩ rằng chúng ta là thủ phạm hoặc có liên quan đến cái chết này. Vì vậy hôm nay tao mới kêu bọn mà tới đây.

- Nhưng mà...

Ông trùm phẩy tay.

- Không cần bàn cãi, tao đã quyết rồi, cứ thế mà làm. Tạm cho các sòng bạc ngừng hoạt động một thời gian. Nếu cần thì chuyển sòng ra khỏi thành phố. Giảm các hoạt động khác, tất cả chỉ hoạt động bình thường trở lại khi nào tao có ý kiến, rõ chưa. Thế thôi, không ai được hỏi thắc mắc gì khác. Mọi chuyện còn lại để tao tính toán, nhớ đấy.

Biết tính ông trùm một khi đã nói là làm mà xưa nay lão làm gì cũng ít ai biết được bởi tính lão rất kín kỹ nên cả bọn đành hậm hực tuân lệnh, đi ra.

Còn thằng đàn em “Mắt ma” thân tín ngồi lại trong phòng, ông trùm hất hàm.

- Thằng Hải Phòng kia dạo này thế nào?

- Thưa anh Năm, nó hậm hực lắm.

- Hậm hực...

- Dạ, nó cảm thấy mất mặt vì bị bà chị ô môi của nó mấy lần cho đàn em đến quạ phá vũ trường rồi. Dù gì nơi này cũng là nơi anh Năm gửi gắm nó, cho nên trong vụ này nó thấy mất mặt với anh Năm và với đàn của nó.

- Hôm rồi vụ ném mả tôm với phân ra sàn nhảy ra sao rồi?

Thằng đàn em thở dài thường thượt.

- Ai ngờ con ô môi đó lại nghĩ ra trò quái quỷ này. Nó làm cho vũ trường một phen nháo nhác, sau đó khách về hết sạch.

- Phản ứng của thằng kia?

- Dạ, xưa nay nó vẫn nể con này lắm ạ dù gì cũng là đàn chị từng cứu mang nó. Theo em biết, nó cũng đã mấy lần tìm con kia để năn nỉ xin xỏ đừng

phá nó, thậm chí nhường cả phần tiền tháng anh Năm trả cho nó để đưa cho con kia nhưng con kia vẫn không chịu.

- Rồi sao...

- Dạ, cho đến hôm con kia đem phân ném ra sàn vũ trường thì nó bẽ mặt lắm. Lần đầu tiên em thấy nó nổi khùng chửi bọn đàn em và con kia rất dữ...

- Rất dữ...

Thằng đàn em lấy làm lạ là tại sao ông trùm lại hỏi kỹ chuyện này vậy trong khi ông trùm đã biết chuyện này rồi.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của thằng đàn em lão nhếch mép cười ruồi.

- Mà nghĩ sao khi quyền lực của nó bị thách thức đến như vậy, uy tín giảm sút, bẽ mặt với đàn em và dân trong giới giang hồ vì bị bà chị quá quắt dồn đến đường cùng... liệu vậy nó đã...

Lão buông lững, thằng đàn em mắt sáng rực. “Mắt ma” là thằng khôn ngoan nên chỉ cần nghe vậy là nó lập tức hiểu ý tứ ông trùm ngay và phục lão sát đất. Quả chỉ có người nhìn xa trông rộng suy nghĩ sâu xa như ông trùm mới may ra có thể tính toán đến như vậy. Không lẽ đây là lý do trước kia lão đột nhiên thuê thằng này về dưới trướng mặc dù trong lòng chẳng thích thú gì nó, không lẽ... nhìn ánh mắt dò hỏi của thằng đàn em, lão bật cười. Trong đời này còn thiếu gì việc cứ phải nói mới hiểu ra.

- Mà nói với nó tới gặp anh Năm có chút việc.

- Dạ...

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 12 -2

- Anh Năm không muốn nhìn thấy mặt nó nữa.

Đó là một câu nói ngắn gọn nhưng mang đầy ý nghĩa với thằng trùm xã hội đen Hải Phòng này khi ông trùm nói chuyện với nó. Ông trùm chẳng những bỏ qua chuyện cũ cho nó, mà còn thâm nạp về dưới trướng, hàng tháng cho mấy chục triệu đồng để chi tiêu và nuôi đàn em. Ngoài ra ông trùm còn giao cho nó cai quản đám đàn em bảo vệ hay nói trắng phớ ra là bảo kê cho cái vũ trường mới mở này. Đây là một vũ trường lớn nhất thì thành phố, được đầu tư từ nhiều nguồn tiền trong đó có nguồn tiền quan trọng nhất từ bọn xã hội đen người Đài Loan, còn của ông trùm, nó chỉ biết là cũng có phần hùn nhưng là bao nhiêu thì nó chịu. Ngày khai trương, ông trùm hạ cố thân chinh đến ngồi phòng đặc biệt uống mấy ly trước khi về, chỉ có thế, nhưng bọn chủ vũ trường mừng như được cha sống lại. Bởi sự xuất hiện của ông trùm như một tuyên bố chính thức với dân giang hồ rằng nơi này được ông trùm bảo kê, thằng nào bén mảng đến tức là bán mạng sống.

Vũ trường nằm ở địa điểm rất thuận lợi, ngay sát bờ sông, giáp hai mặt phố lại rộng rãi nên chẳng mấy chốc dân chơi kéo đến nơi này nườm nượp. Với nó chỉ có chức danh đội trưởng đội bảo vệ vũ trường nhưng thực chất là chỉ huy cả một băng đâm thuê chém mướn bảo kê cho vũ trường. Trong tay ông trùm có đến cả mấy chục cái vũ trường nhà hàng khác nhau nhưng vũ trường mới khai trương này xem ra là đặc địa nhất. Thế mà ông trùm đã mạnh dạn giao cho nó cai quản tức là ông trùm đánh giá nó rất cao và nó đã cố gắng hết sức để không phụ lòng tin của ông trùm. Mọi chuyện tưởng như suông sẻ thì bà chị nó xuất hiện quậy. Từng dưới trướng của bà chị xã hội đen Hải Phòng này nên nó chẳng lạ gì tính tình quay quắt sáng nắng chiều mưa bất thường và cũng vì không chịu nổi cái ngang tàng tính dờ người điên khùng của bà chị mà nó quay ngoắt phản bội rồi chuồn khỏi Hải Phòng vào thành phố kiếm sống. Tuy không đến nỗi bị bà chị căm ghét phải loại bỏ nhưng nó hiểu từ đây sẽ khó sống với bà chị. Khi vào thành phố kiếm sống nó biết tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, trước sau gì cũng đụng

chạm với bà chị. Nó đã bí mật thu xếp gặp bà chị này, quỳ lạy hòng mong bà chị thương tình bỏ qua chuyện cũ, bà chị chửi rửa xa xả nhưng nó vẫn nín nhìn cầu hòa vì hiếu tính chị. Thế rồi một lần bà chị đột ngột kêu nó đến nói chuyện đông tây kim cổ. Vốn biết tính nên nó im lặng lắng nghe, chờ đợi, cuối cùng bà chị nói toạc móng heo là sau khi vào kiếm sống một thời gian thì nay có ý định sẽ lật đổ ông trùm để chiếm cứ thành phố và cần nó phụ giúp, nghe nó chết khiếp. Nó đã quá rõ thế lực của ông trùm ở thành phố này. Biết bao thằng trùm giang hồ khét tiếng đã ôm đầu máu chạy dài khi đụng độ với ông trùm. Con người như ma quái và quỷ quyết nhiều mưu mẹo này rất đáng sợ, không đơn giản như bà chị nghĩ. Bản thân nó cũng đã từng mưu đồ gây dựng băng nhóm để cạnh tranh với ông trùm và cũng đã nếm đòn đau ngấm đến tận bây giờ. Thế nên nó cố gắng phân tích cho bà chị hiểu điều đó và mong bà chị hãy nghĩ lại, hãy hợp tác và chịu lép dưới trướng của ông trùm để làm ăn là tốt nhất. Bà chị đã nhổ toẹt nước bọt vào mặt nó, chửi nó là thằng nhát gan và đười vờ. Nó ra về mà lòng nơm nớp lo sợ, và cũng vì thế lực của bà chị, nhất là của đám giang hồ Hải Phòng đứng dựa lưng phía sau nên nó không dám hé răng bẩm báo với ông trùm chuyện này. Sau vụ đó thì bà chị cho đàn em rêu rao khắp nơi nó là thằng phản bội, qua cầu rút ván và bắt đầu gây khó khăn cho nó. Bà chị hai ba lần cho đàn em tới vũ trường của nó để quậy phá mà mỗi lần bị bảo vệ bắt thì bà chị điện thoại đến buộc nó phải can thiệp thả ra, dù gì đây cũng là bà trùm một thời dưới trướng nên lần nào nó cũng nhẫn nại làm theo. Khi tình hình căng thẳng quá nó còn trực tiếp đến gặp bà chị van vỉ xin tha cho, nhưng bà chị cứ tỉnh bơ như không. Nó cũng tìm ông trùm để thanh minh phân trần chuyện này và mong ông trùm ra tay cứu giúp. Lạ thay, ông trùm khoanh tay như kẻ vô can bỏ mặc nó xoay sở đối đầu với bà chị. Cho đến lần bà chị tổ chức sinh nhật tại vũ trường nó bảo kê, rồi cho người đổ phân trộn mảm tôm ra sàn nhảy, làm khách khiếp vía bỏ về hết, nó uất lắm. Con giun xéo mãi cũng quẩn, nó đã năm lần bảy lượt xin bà chị cho nó con đường sống. Năm lần bảy lượt chảy như chó rái trên đường làm theo ý bà chị để tỏ lòng kính trọng nhưng cuối cùng vẫn bị coi chằng ra gì. Nó quá mất mặt bởi đệ tử đàn em chê cười và nghe đâu, ông trùm đánh giá thấp nó trong vụ

việc này, vì thế nó thấy mình sắp cùng đường và nổi máu điên liều lĩnh lên. Nhất chín nhì bù, đành vậy.

- Anh Năm không muốn nhìn thấy mặt nó nữa.

Câu nói ngắn ngủi của ông trùm mang nhiều ý nghĩa và nó hiểu ngay phải làm gì. Tuy nhiên nó cũng biết thế lực của bà chị lớn đến đường nào, đụng vào bà chị tức là đụng đến cả đám giang hồ Hải Phòng ghê gớm. Bọn này sẽ không bao giờ tha thứ và bản thân nó cũng xuất thân từ đó nên nó hiểu hơn ai hết điều này. Nhưng nó cũng cùng đường rồi. Ông trùm đã nói mà không thi hành, có nghĩa nó cũng hết đất sống tại thành phố, mà cửa của ông trùm là cánh cửa cuối cùng cho nó. Còn bà chị, đã cạn tài ráo máng với nó rồi, đẩy nó đến chân tường không cho nó con đường sống thì nó đành hết nghĩa tình với bà chị thôi. Đời mà, trong chốn giang hồ vẫn thường nói cá ăn kiến nhưng cũng có ngày kiến ăn cá, con giun xéo mãi cũng quăn, tại sao bà chị không chịu hiểu điều đó cho nó?

- Dạ, anh Năm để em.

Nhìn thẳng giang hồ lầm lũi đi ra, ông trùm nhếch mép. Trong cuộc đời, tao vốn không ưa dân giang hồ Bắc kỳ, một lũ trà Bắc lẻo mép nói nhiều hơn làm. Thích khoe trương bè cánh và lẩn như trạch mỗi khi có chuyện. Khốn thay trong đám trà Bắc ấy thì tao ghét nhất là bọn giang hồ Hải Phòng chúng mày.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 12 -3

Bọn giang hồ đất Bắc vốn là đối tượng đại kỵ của ông trùm, trong việc bành trướng thế lực lão hiểu rằng không thể không liên minh với bọn này được. Liên minh trong tư thế một tay siết chặt và một tay thủ kỹ sau lưng với dao búa dè chừng và sẵn sàng hạ thủ không lưu tình, đấy là điều xưa nay ông trùm vẫn nói với đám con cháu trong nhà lẫn đàn em đệ tử thân thiết.

Những thằng giang hồ trà Bắc, đầu đội nón cối xanh, chân đi dép nhựa Tiền Phong hoặc dép lốp cao su loẹt quẹt, chuyên mặc quần áo bộ đội màu xanh hoặc đồ thùng rộng thùng thình. Hớt tóc húi cua, mặt mũi lúc nào cũng ngông nghênh vênh váo nhìn như đâm lê. Ăn nó cọc lốc, cụt lùn, nhìn người khác cứ như cho sói nhìn mồi. Quen ngồi xồm bên mấy quán nước nhỏ ven đường, làm mấy thanh kẹo lạc và hút thuốc Lào sông sọc rồi nhổ bènng bẹt ra đường, cười nói nhí nhố, hở hàm răng vàng khè ám khói và mùi thuốc hôi rình, khó có thể thương được. Dữ dằn hung hãn bất cần đời và chuyên dùng “hàng nóng” trong thanh toán tranh giành nhau và coi công an chẳng là cái đinh gì. Lão đã từng dăm ba lần đụng độ đổ máu vì bọn này nên nay lão rất kinh nghiệm đối phó với chúng.

Từ thập niên 1985 đến 1995, bằng nhiều thủ đoạn ranh ma khéo léo khác nhau, lão từ từ vươn lên chiếm lĩnh Sài Gòn và trở thành ông trùm của những ông trùm tại đây. Những tên giang hồ nào chống đối đều bị lão tiêu diệt hoặc không thì phải quy phục về dưới trướng của lão. Vẫn biết cũng chưa hẳn tất cả bọn giang hồ đều thuần phục, vẫn có thằng âm ức, vẫn có băng nhóm lâu lâu lộn xộn này kia nhưng ít nhất là lão đã lấn lướt qua mặt được chúng và dù không phục nhưng cũng chẳng có thằng nào lấn băng nhóm nào dám ra mặt đối đầu nữa. Lão thấy tạm ổn để hưởng thành quả địa vị tối cao của một ông trùm thì bọn giang hồ đất Bắc đã tràn vào quấy phá. Đám con cháu của Xuân tóc đỏ và Bến Bính nhận thấy, đất Bắc Hà quá chật hẹp, cơ hội làm ăn hiếm hoi và không thể nào tung hoành bằng miền

Nam mà cụ thể là thành phố Hồ Chí Minh năng động phát triển với nhiều ngành nghề kinh tế du lịch dịch vụ văn hóa nở hoa kèm theo các tệ nạn xã hội là vết ghẻ ngày càng lan rộng, đây là đất sống của chúng, những con ký sinh trùng bám theo mùi hôi thối. Dĩ nhiên bọn chúng thừa biết rằng vào đất này sẽ đụng chạm đến ai và những cuộc chiến thư hùng tranh giành địa bàn giữa các băng nhóm giang hồ xảy ra như cơm bữa với máu của nhiều kẻ lẫn người dân vô tội đổ xuống.

Bắt đầu là những trận chiến giữa băng nhóm của lão và mấy băng nhóm giang hồ từ Nam Định, Hải Phòng vào. Tiên hạ thủ vi cường, thằng nào nhanh tay thắng đó thắng, lợi dụng bọn này mới vào chưa hiểu biết về địa bàn và thế lực chưa mạnh nên lập tức ông trùm ra tay trước ngay. Đàn em của ông trùm đưa quân đến phá tan mấy sòng bạc ở cống Bà Xếp, làm mất luôn đường dây buôn bán ma túy từ Trung Quốc vào thành phố qua đường tàu hỏa... Bọn giang hồ trà Bắc uất kinh người, mất trắng bạc tỷ thu được mỗi tháng từ các sòng bạc, trường đua gà và bể luôn cả đường dây vận chuyển ma túy Bắc – Nam. Chúng đành thúc thủ co cụm lại. Sau khi bàn bạc tính toán, giang hồ trà Bắc quyết định cử một ông trùm người Hải Phòng bay vào. Đây là một kẻ đa mưu túc trí, nhiều mưu kế. Vừa vào, sau khi quan sát tình hình lập tức gã cho tập hợp bọn đàn em giang hồ trà Bắc đang trốn chui nhủi tan tác khắp nơi sau trận chiến với ông trùm lại thành một thế lực hùng mạnh và mở trận quyết chiến với ông trùm. “Hàng nóng”, tức súng, là thứ bọn trà Bắc ưu tiên trong trận sống mái này. Vì thế bọn giang hồ miền Nam quen theo kiểu anh hùng Lương Sơn Bạc của mấy anh ba Tàu trong phim kiếm hiệp đã bị súng đạn đẩy bật lùi, ôm đầu máu chạy bán sống bán chết. Bọn trà Bắc tuyên bố, những gì mà ông trùm đã phá của chúng nay chúng trả lại gấp đôi. Bọn chúng lập lại các sòng bạc tại khu cống Bà Xếp và Biên Hòa, tấn công các sòng bạc của ông trùm tại các quận 1, 3, 4, 6, 8, sòng bà Tám tại Tân Bình và ngang nhiên hơn khi đổ quân đánh thẳng vào sào huyệt của lão tại hẻm Tôn Đản, quận 1. Ông trùm thất thế vì cùng lúc này công an đang mở mấy chiến dịch truy quét mạnh tấn công các loại tội phạm trên địa bàn thành phố, chưa kể một vài thông tin từ bạn bè thân thiết trong ngành công an cho lão biết là lão đang bị chú ý. Ông

trùm thấy là cần phải ẩn nhẫn nên đành nuốt hận, lão thân chinh đi gặp bọn trà Bắc do tên trùm Hải Phòng cầm đầu để mở cuộc thương lượng.

Không bao giờ lão quên được vẻ mặt lạnh lẽo, thậm chí không thèm nở lấy một nụ cười xã giao và cái bắt tay hờ hững, lạnh nhạt tiếp chuyện của tên trùm này khi gặp.

Sau cuộc gặp đã đi đến thống nhất là từ nay chia đôi lãnh địa, bọn trà Bắc tiếp tục quản khu vực cổng Bà Xếp, khu vực ga xe lửa Sài Gòn và thêm cả khu vực Gia Long kinh doanh buôn bán xe máy tức từ khu khách sạn Lê Lai kéo xuống tận chợ Bến Thành. Có nghĩa là gần như cả tâm điểm buôn bán kiếm ăn của bọn giang hồ Sài Gòn đều bị đám trà Bắc nuốt chửng. Đệ tử, con cháu, đàn em của lão giận điên, chúng lồng lộn đòi một trận quyết sống mái với bọn trà Bắc. Còn gì là danh dự của lão, một anh hai Sài Gòn, một ông trùm nay để cho bọn trà Bắc ngang nhiên vào lập đại bản doanh giữa lòng thành phố để bảo kê lập sòng bạc, buôn gian bán lận. Ông trùm ngăn lại vì trong lòng có những tính toán khác. Dĩ nhiên với cục hận to như vậy chẹn ngang họng thì làm sao nuốt trôi cho nổi. Lão dự định chờ tình hình lắng dịu một chút, tìm sơ hở của bọn trà Bắc và tập hợp lực lượng đầy đủ thì tính cả vốn lẫn lời với bọn chúng. Ngày đêm ông trùm miệt mài suy tính và chuẩn bị thế lực, tiếc rằng người tính sao bằng trời tính, giữa lúc mọi chuyện chưa đi đến đâu thì bất ngờ lão bị Cục Cảnh sát Hình sự bắt đi đưa tập trung cải tạo theo quyết định của Ủy Ban Nhân Dân thành phố. Vớ đầu bất ngờ nằm ngoài mọi tính toán của ông trùm, lão cứ tưởng mình là bất khả xâm phạm, đầu dè. Những ngày đầu nằm trại lão cứ tưởng chuyện đùa, đây chẳng qua chỉ là giấc mơ để nổi đầu thối thía một thời gian dài mới gượng dậy được. Bên ngoài tình hình cũng vậy, vợ con lão cho đến đàn em đệ tử chừng hửng ngơ ngác vì chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Làm sao mà ông trùm có thể bị công an bắt được, chuyện vô lý vô cùng. Cũng mất một thời gian trấn tĩnh để lấy lại tinh thần, cũng may ông trùm vốn là người toan tính xa nên cũng xây dựng được vài mối quan hệ tốt với một vài quan chức chính quyền. Và những con người này mau chóng nhận ra vụ bắt lão đi tập trung cải tạo là có vấn đề về mặt thủ tục hành chánh. Họ lập tức bàn mưu tính kế, vẽ mưu ma chước quỷ cho vợ con lão bay ra Hà Nội đệ đơn

kêu oan và tác động vào cơ quan chính quyền Trung ương bằng nhiều cách. Trong vụ này chỉ có bọn giang hồ trà Bắc là thủ lợi, chúng hoan hỉ vỗ tay âm âm. Trời giúp chúng.

Ba năm nằm trong trại Thanh Hà để tập trung cải tạo, ông trùm đã suy nghĩ rất nhiều và cũng rút ra được rất nhiều bài học kinh nghiệm xương máu, trong đó có bài học là khi đối phó với bọn giang hồ trà Bắc thì cần tiêu diệt thẳng tay nếu có dịp. Năm đó cũng vì chuyện ớn nghĩa chôn giang hồ, nghĩ không nên đồn nhau đến đường cùng nên khi tấn công bọn phạm thượng này vào thành phố tranh giành đất làm ăn với mình thì khi chúng thua chạy, thúc thủ, ông trùm vẫn cho chúng con đường sống không tiêu diệt luôn thể là bọn chúng đã âm thầm tập hợp lực lượng phản công làm lão thua đau. Nay thì không bao giờ, đã diệt thì diệt tận gốc, đây là bài học lão rút ra trong những ngày trong trại cải tạo. Tiếp theo bài học khác ông trùm rút ra trong đau đớn là đừng bao giờ nghĩ rằng mình là thần thành. Sau khi lên đến địa vị ông trùm của các ông trùm, tiền bạc vào túi như nước và lão cùng dùng một phần số tiền ấy rải ra như rác đến các cơ quan công quyền, nhất là công an. Cứ tưởng với cái áo công an bọc kỹ sẽ chẳng ai đụng đến mình nên nhất thời lão đã mất cảnh giác. Đâu ngờ tiền của lão có thể mua chuộc được khá nhiều công an nhưng không có nghĩa là cả ngành công an nằm trong túi lão. Vẫn còn nhiều, rất nhiều người đảng hoàng trong sạch. Thế nên lão mua chuộc được khá nhiều công an nhưng rồi cũng bị chính công an bắt xử lý, đó là một sự cay đắng mà nằm trong trại lão mới nhận ra điều đó. Sự ảo tưởng về những thế lực quen biết bao che đã làm cho ông trùm mờ mắt tưởng mình là tất cả và kết quả là lão phải trả giá. Bài học này đắt giá quá, thêm nhiều sợi tóc bạc của nhiều đêm thao thức trăn trở không ngủ được ông trùm mới nghiệm ra và thề với lòng mình, không bao giờ cho phép lặp lại điều ấy nữa. Không bao giờ.

Tên trùm giang hồ đất Hải Phòng kia, lợi dụng trong ba năm ông trùm vắng mặt đã thu về tiền tỷ cộng thêm tiền tỷ qua các phi vụ vận chuyển ma túy, chưa kể tiền thu được từ bảo kê các sòng bạc, cá cược... Mỗi khi nghe đám đệ tử đàn em vào bẩm báo mà ông trùm tức ứa gan, mất ngủ đêm đó, thù hận càng chồng chất và lão thề với lòng mình, chỉ cần ngày lão ra trại thì

hắn ta phải là kẻ trả giá đầu tiên. Tiền kiếm no đủ và cảm thấy khó tồn tại ở Việt Nam lâu dài, không sớm thì muện pháp luật cũng sờ gáy, chưa kể tên trùm Hải Phòng nhận được tin ông trùm sắp ra trại. Luật pháp hắn cũng chẳng sợ bởi sẽ tìm ra kẻ hở, công an hắn cũng không ngán bởi có tiền vẫn mua được. Với ông trùm này hắn ngán thật sự. Ba năm trước hắn ăn may bởi vào thời điểm đó ông trùm bị công an bắt đầu sờ gáy nên thúc thủ. Sau đợt hòa hoãn đó, trong khi bọn đàn em của hắn tỏ vẻ đặc chí vì đã chiếm được một phần lãnh địa ngon nhất giữa lòng thành phố để làm ăn ngay trước mũi mà ông trùm không làm được gì thì, hắn vẫn tự nhủ là phải coi chừng, con người ngày nguy hiểm khôn chừng. Hắn chẳng bao giờ quên được vẻ ăn nói nhũn nhặn nhỏ nhẹ yếu ớt của ông trùm, là một kẻ xảo quyệt hắn đã đánh hơi nhận ra sự nguy hiểm ẩn náu trong sự nhũn nhặn ấy. Nó nguy hiểm như con rắn độc khi gục đầu xuống no đòn, tưởng chết thì chính là lúc nó ngóc đầu lên tung đòn sát thủ chết người lúc nào không biết. Chính vì vậy mà hắn vẫn dạn dò bọn đàn em không được tự đắc quá và luôn dè chừng ông trùm. Giữa lúc hắn dự định gặp lại ông trùm một lần nữa để bàn việc trả lại lãnh địa khu Gia Long, Bến Thành... nói chung là đất làm ăn xưa nay vốn của ông trùm thì hắn trả hết và chỉ xin ông trùm cho hắn giữ lại khu vực cổng Bà Xếp, khu ga xe lửa Sài Gòn và vùng ven thành phố. Hắn dự tính như vậy nhằm vượt ve sự tự ái của ông trùm và tránh sự trả thù của ông trùm hay bọn đàn em bên dưới vì cay cú quá. Điều hắn cần nhất là làm sao ông trùm đừng cho quậy phá khu vực ga xe lửa, hắn không cần mấy sòng bạc, trường gà tép ranh mà cần khu vực ga thật yên tĩnh. Lý do, đây là đầu mối vận chuyển ma túy Bắc – Nam, từ Trung Quốc và thành phố và sau đó tuần đi các nước Đông Nam Á khác qua đường bộ ngã biên giới hoặc qua cảng biển từ Hải Phòng vào thành phố rồi đi các nước châu Âu. Tiền tỷ hắn thu được từ đây chứ không phải từ mấy sòng bạc như bọn đàn em vẫn tưởng và đây cũng là yếu điểm của hắn mà hắn biết rằng trước sau gì ông trùm cũng phát hiện ra điều này. Hoặc ông trùm sẽ cho đám đàn em của mình quậy phá gây sự chú ý cho công an hoặc bản tin cho công an biết và khả năng nào ông trùm cũng đều làm được cả. Nên hắn suy tính, nên trả lại tất cả những lãnh địa, chỉ xin lại một mảnh

“đất sống” khu vực ga là đủ. Thế nhưng trời giúp hãn, khi hãn chưa kịp gặp gỡ với ông trùm lần nữa thì công an đã bắt lão đưa đi tập trung cải tạo. Và nhờ thế hãn có mấy năm dung dung vận chuyện buôn bán ma túy mà không có kẻ phá hoại. Trong cuộc đời mình thì tên trùm giang hồ Hải Phòng nghiệm một điều rằng, đến đúng lúc thì cũng cần ra đi đúng lúc. Nên trong chuỗi ngày hoạt động phạm pháp của mình hãn thấy đã đến lúc rút lui, đừng vì tiếc rẻ những đồng tiền tỷ kia mà trước sau gì cũng bị pháp luật xét xử, chưa kể kẻ thù truyền kiếp của hãn sắp xuất hiện trở lại. Và với pháp luật có thể bị trả giá bằng những năm tháng tù đày, còn có thể tung tiền mua chuộc làm sai lệch bản án lẫn công an điều tra, nhưng với kẻ kia thì mạng sống khó an toàn, hãn nhận ra điều đó nên quyết định rút lui khỏi cuộc chơi. Việc hãn tuyên bố rút làm cho tất cả bọn đàn em ngỡ ngàng, xúm lại năn nỉ, nhưng ý hãn đã quyết thì không lay chuyển nổi. Hãn tung tiền nhờ chiến hữu ở nước ngoài đứng ra bảo lãnh xuất cảnh đi Anh. Trước ngày đi xuất cảnh, hãn làm một cử chỉ hòa hoãn nhằm bảo vệ đám đàn em còn ở lại, là gặp ông trùm, báo cho ông trùm một tin quan trọng về việc một quan chức phụ trách cục trại giam công an có liên quan đến gái và ông trùm có thể sử dụng thông tin này để khống chế vị quan chức kia nhằm có lợi cho mình sau này. Trong những giây phút tâm tình hiếm hoi giữa hai tên trùm thì tên trùm kia đã nói xa nói gần việc gửi đám đàn em còn ở lại Việt Nam, xin ông trùm sau này khi ra trại về thì tha mạng và dung nạp chúng. Làm gì ông trùm không hiểu ý hãn, cười khẩy nhạt nhẽo, ư hử trong miệng không hứa gì cả. Nhìn ánh mắt lạnh đến vô hồn của ông trùm, tên trùm Hải Phòng thấy lạnh lợm. Hãn chửi thầm khi về, mẹ kiếp, may mình kịp xuất cảnh đi nước ngoài sớm, nếu ở lại chưa chắc gì bảo toàn mạng sống với thằng này. Hãn đoán đúng. Sau khi ông trùm ra trại một thời gian ngắn thì một tên đàn em tin cậy nhất của hãn đã bị bắn gục ngay trên đường Bình Giã, một tên khác bị đâm trọng thương giữa ban ngày ở khu Chợ Đũi, một loạt sòng bạc trong khi các con bạc đang say sưa sát phạt thì bị đám cô hồn tràn bào dí dao, bắt úp mặt vào tường, bị lục lẩy hết tiền bạc, tư trang kèm theo lời đe dọa nếu còn đến sòng bạc này nữa thì sẽ khó bảo toàn mạng sống.

Giới giang hồ trà Bắc rúng động, co cụm thúc thủ bởi chúng hiểu đây là đòn trả thủ của ông trùm. Lần này không còn nơi nào an toàn cho chúng nữa bởi hết tên này đến tên khác bị điểm mặt cho công an bắt hoặc bị đàn em ông trùm tấn công khắp mọi nơi. Một số tên hoảng quá đành chuồn ra Bắc tức thì, một số tên còn lại tìm mọi cách quy phục ông trùm.

Ông trùm đã ngạo nghễ tuyên bố “đất này không có giang hồ trà Bắc, trà Nam gì cả mà chỉ có một ông trùm thôi”.

Và nay những kẻ thù truyền kiếp ấy lại lăm le quay trở lại. Đôi bên đều có những món nợ cũ cộng với nợ mới chồng chất, cần phải thanh toán dứt điểm. Lần này ông trùm đã có nhiều kinh nghiệm đối phó rồi và quyết không để cho bài học xương máu cũ lặp lại lần nữa. Con ô môi kia ư, suy cho cùng nó cũng chỉ là một con bài nằm trong tay bọn giang hồ trà Bắc và với ông trùm nó cũng chỉ là một con bài thôi.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 13 -1

Khoảng 1 giờ đêm ngày 2 tháng 10, tại nhà số 17 đường Bùi Thị Xuân, trước một quán hớt tóc thanh nữ, tuy đêm đã khuya nhưng vẫn còn mấy cô gái còn túm tụm trước cửa trò chuyện sôi nổi. Thỉnh thoảng có tiếng chửi thề tục tĩu vang lên lẫn trong tiếng ré cười ồn ào cho thấy đây không phải là phụ nữ đứng đắn.

Một người đàn bà đậm đà, tuổi trạc 35, hớt tóc ngắn, gương mặt xương xương với gò má lường quyền nhô cao, ánh mắt sắc sảo mỗi khi nhìn ai đều lóe lên những tia quét lạnh lạnh như dao cạo dễ làm người đối diện thấy rờn rợn mỗi khi đối diện với ả. Y thị ngồi trên chiếc ghế nhựa, xoạc rộng chân vẻ rất ngang tàng, một tay vắt chéo qua vai một cô gái ngồi kế bên, cử chỉ rất thân thiết, mỗi khi nói chuyện gặp điều đặc ý thì y thị đều nựng má âu yếm cô gái, thân thiết như với người tình và làm xốn mặt người nhìn, nhưng mấy cô gái vây quanh lại như quen với điều này, thậm chí còn tỏ vẻ ghen tuông nhau, tranh giành sự âu yếm của y thị nữa.

Cuộc nói chuyện khá rôm rả, đề tài về tình dục, tục đến mức nếu một gã đàn ông từng trải nghe cũng phải le lưỡi lắc đầu, thế nhưng kẻ khơi gợi đề tài này lại là người đàn bà kia và say sưa nói với vẻ rất sành sỏi làm đám thính giả nữ nghe thỉnh thoảng cứ phải cười ré lên khoái chí.

Đêm đã khuya, sương lạnh rơi lộp độp trên mái hiên trước cửa nhà.

Bóng đêm cứ dài ra chờn vờn nhọ nhọ trên mặt đường mà ánh đèn cao áp tít trên cao không đủ sáng đã biến một vùng không gian đêm trở nên huyền ảo mù mờ đến lạ thường. Những tàn cây cổ thụ cao vút xòe lá rộng ràn rạc lẫn tiếng chim vỗ cánh và bất chợt... quạc quác... một bóng chim đảo ào lượn qua đầu mấy cô gái, kêu lên những tiếng kêu quạc quạc.

- Eo... ời... em sợ - Cô gái ngồi gần thị bất chợt kêu lên và quay lại rúc đầu vào ngực y thị vẻ sợ hãi. ả vỗ vai cô gái, âu yếm nói, giọng khàn khàn – Cưng sợ cái gì, chim ăn đêm ấy mà. Có chị đây chẳng ai làm gì cưng đâu.

Tiếng chim ăn đêm báo điềm gỡ, có ai đó trong mấy cô gái ngồi đó thoáng nghĩ lo âu nhưng nhìn khuôn mặt dữ dằn của y thị thì không dám nói điều

đó.

Hắn xuất hiện bất ngờ cứ như từ trong bóng đêm sinh ra hẳn vậy.

Gã đàn ông có gương mặt ngoẵng, nhợt nhạt như xác chết và vóc người dong dỏng cao, gầy. Hắn mặc bộ quần áo màu xanh thẫm, hai tay rút túi quần, thong thả đi từ phía đường Cách Mạng Tháng Tám tiến đến. Vừa đi vừa huýt sáo nhỏ nhỏ với vẻ rất nhàn nhã của đêm đen nhưng lại gây nghi ngại hoài nghi cho người đi đường. Những bước chân của hắn dẫm trên lá khô ròn tan vỡ vụn dưới chân khi tiến đến gần chỗ đám đàn bà con gái kia đang ngồi trò chuyện. Bước chân hơi khựng lại, hắn đảo đôi mắt cú mèo nhìn về đám đàn bà đang ngồi túm tụm, môi mím lại, ánh mắt lạnh tanh ngời sát khí khi nhận ra ả đàn bà đang ngồi giữa. Hắn tiến lại rất nhanh trước ánh mắt ngỡ ngàng của mấy cô gái ngồi xung quanh. Trước khi ả đàn bà kịp nhận ra là có ai đó đang tiến về phía sau lưng mình thì gã đàn ông đã rút từ trong túi quần ra một khẩu súng ngắn, nhỏ gọn, nằm lọt thỏm trong lòng bàn tay và dí sát đầu ả đàn bà, siết cò. Tất cả chỉ trong giây phút tíc tắc, nhanh đến nỗi ả đàn bà vốn không phải vừa nhưng vẫn phản ứng không kịp.

Một tiếng nổ đanh, gọn nghẹn lại như tiếng nấc của ả đàn bà vì bị cú bất ngờ.

Hắn đứng bắn ở tầm kề nghiêng không thẳng góc, nòng súng chĩa vào đầu ả đàn bà khoảng cách 0,5 cm và bắn. Viên đạn cỡ 9 mm của cây súng quân dụng K59 có 5 rãnh xoắn, đầu đạn chuyển động xoay tịnh tiến thẳng vào thái dương nạn nhân, cách đỉnh vành tai trái ả 4 cm với tốc độ 315m/s làm mép lỗ đạn vào bị phá rộng, bong tróc đã tạo một vết thủng hình bầu dục kích thước 0,8cm x 0,6cm có màu đỏ cánh sen do các bởcxy Kêmođlobin và Căcbonxymyoglobin. Do bắn ở tầm gần kề nghiêng nên bụi thuốc súng tạo thành một vòng tròn vành hẹp màu xám tối, làm cháy một mảng tóc da đầu, vết thủng đã bị bầm dập, tụ máu và ám khói đen mờ, bầm tụ máu ở má và gò má phải của ả. Đường đạn xuyên qua bán cầu não trái làm vỡ sọ, nứt xương thái dương, xương trán và chẩm trái. Quá trình đạn xuyên qua bán cầu phá vỡ một số xương sọ bi cản nên không thoát ra ngoài và kẹt nằm ở vùng gò má bên phải, chiều thẳng từ trên đi xuống và từ bên trái sáng bên

phải vì hấn đứng ở ngòi. Tất cả đã biến gương mặt người đàn bà vốn mang dáng dấp thô kệch của đàn ông càng trở nên xấu xí lạ lùng.

Tái nhọt, nát bết, bầy nhầy và gục chết ngay tại chỗ.

Cả cuộc đời tung hoành ngang dọc khắp chốn giang hồ, chém giết chẳng biết bao nhiêu kẻ, ra lệnh hạ thủ cũng không biết bao nhiêu người không lưu tình, hai bàn tay vấy máu tươi nhiều đến nỗi giá có rửa nước biển khơi may mới sạch, cứ tưởng với thanh danh khét tiếng tàn bạo lẫy lừng chốn Nam Bắc, đến công an nghe tiếng cũng phải lắc đầu ngao ngán chào thua kẻ vào tù như cơm bữa này, thì còn ai dám đụng chạm đến ả. Vì thế, thị từng huênh hoang tuyên bố, trong gầm trời này chẳng một thằng trùm nào có thể làm cho thị sợ nếu không nói ngược lại là phải sợ thị. Phạm thượng, quá phạm thượng vì tự tin và táo tợn không kiêng nể trời đất thần thánh này. Y thị quên mất rằng trong gầm trời này anh hùng giang hồ nhiều lắm, một ả đàn bà không rõ đực cái hung hãn như thị bất quá cũng là trí khôn đàn bà nửa vời như chiếc cối đặng trâu, áo mặc sao qua khỏi đầu, thế đấy và phải trả giá.

Chết nhanh, chết gọn và chết nhẹ nhàng và máu tươi bắn ra vung vãi thành vũng. Xem ra vẫn là trời thương cho một kiếp người sinh ra vốn đã không được làm đàn bà trọn vẹn, đành lấy sự hung dữ tranh giành với người đời để khẳng định mình, chứng minh mình và đêm đêm vẫn âm thầm nước mắt rơi ướt đẫm gối, tự hỏi mình là ai.

Xác ả đàn bà được bọn đệ tử đàn em cho vào quan tài bọc kẽm chở máy bay từ thành phố về nơi chôn nhau cắt rốn và tổ chức một đám ma lớn nhưng kỳ quái nhất tại thành phố Hải Phòng từ trước đến nay, làm nghẽn nghẹt biết bao nhiêu con đường bởi dân chúng đổ xô ra xem vì hiếu kỳ.

Mười tám cô gái mặc áo dài trắng đi xung quanh chiếc xe ma chở quan tài, vừa đi vừa rắc hoa tươi cho trinh nữ? Hộ tống hai bên còn có một đám thanh niên mặc đồ đen và không hiểu tại sao lại thêu trên ngực một bông sen trắng, mặt mày chúng rất bặm trợn, hằm hằm nhìn ai như muốn ăn tươi nuốt sống. Cuối cùng là một lũ đàn em đệ tử của y thị lẫn cả bạn bè trong giới giang hồ đi theo viếng. Đám tang kéo dài dằng dặc qua mấy con phố có thêm phần náo nhiệt bởi một lũ đồng cô bóng cậu ăn mặc sặc sỡ nhảy

múa lừng tưng như muốn chia sẻ phần thiệt thòi về giới tính cho khổ chủ khi về thế giới bên kia mà vẫn chưa biết mùi đàn ông là gì. Vì vậy là còn trinh nữ chẳng?

- Hiểu như thế nào về cái trò lỗ bịch này nhỉ? Bạn thử dài, hỏi anh.

- Một sự coi thường luật pháp trắng trợn.

- Có lẽ là vậy.

- Còn về người đàn bà này?

Sinh ra trong một gia đình đông anh em, mẹ chết sớm, cuộc sống gia đình nghèo khó, bản thân lại có xu hướng đồng tính nữ, nên nhìn chung từ nhỏ y thị đã bị nhiều lời đàm tiếu lẫn hắt hủi của gia đình và mọi người, những điều đó dần dần hình thành nên cá tính của thị. Thật ra khi vào tuổi dậy thì thị cũng đã từng yêu, tìm đàn ông để xóa bỏ mặc cảm của bản thân. Cũng yêu và yêu dăm ba lần để rồi thị nhận ra rằng chẳng đàn ông nào có thể xứng với mình cả. Đàn ông trong mắt thị đều là những thằng không đáng gọi là đàn ông, yếu đuối hèn hạ đến thảm hại, thế nên sau này thị tuyên bố công khai là không cần đàn ông trong cuộc đời mình nữa. Hay nói cách khác tự thị cũng là đàn ông khi cần, thiên hạ nghe mà xanh mắt mèo. Hay thật.

Làm lì và ương ngạnh, cứng đầu cứng cổ, rất hung hãn, tình tính như đàn ông, sẵn sàng lăn xả vào những trận đánh nhau bất phân thắng bại để tranh giành sự thắng thua, dần dần y thị đã nổi danh trong đám trộm cắp và khi lớn thì ngày càng tạo được uy tín, vị thế trong đám giang hồ Hải Phòng, vốn là vùng đất dữ với dân anh chị đâm chém nổi tiếng cả nước, nhiều bậc đàn anh trong giới cũng phải gật gù khen ngợi và chấp nhận y thị như bằng vai phải lứa. Để làm được điều này không phải dễ dàng với y thị mà đó là sự trả giá bằng nước mắt, thậm chí bằng máu, những trận đâm chém bầm dập, thương tích đầy mình và cuối cùng là những bản án nhà tù để lấy số má trong giang hồ. Ban đầu, dĩ nhiên đám giang hồ Hải Phòng, Hà Nội đâu dễ gì chấp nhận một ả đàn bà chân yếu tay mềm có thể len vào chốn của chúng, thế nhưng, sự liều lĩnh không sợ trời đất, sẵn sàng thanh toán bằng tay kẻ đối đầu và trừng trị đến nơi đến chốn kẻ thách thức quyền lực, tất cả đã làm bọn chúng phải ngán ngấm cho đến một ngày thừa nhận y thị như

một trùm giang hồ thật sự mà quên mất rằng ban đầu chúng dè bii tính đàn bà nửa vời của thị thật ra y thị đâu có phải là đàn bà.

Tổ chức hẳn những “công ty cờ bạc” ở Kiến An, Hải Phòng. Tự đứng ra làm cái, góp “tẩy” 40 triệu đồng một ngày trong chiếu bạc và rất sòng phẳng với bọn đàn em, kẻ nào góp nhiều thì cuối ngày lời lãi chia đều, đủ, rất công bằng không lấy thế bề trên chèn ép vì thế bọn đàn em rất phục thị. Chính vì thế mà dần dần y thị đã xây dựng được một đội ngũ đàn em đầu gấu nhưng rất mực trung thành, có tai mắt khắp nơi để bảo vệ sòng bạc của y thị. Ngoài cờ bạc thị còn tổ chức cá cược bóng đá xuyên quốc gia và thường thắng cuộc. Trong vòng mấy năm trở lại đây chị em thị giàu lên thấy rõ. Sau khi tiền bạc rủng rỉnh thị bắt đầu chuyển sang làm “bà trùm” với việc bảo kê một số chợ, bọn cướp vạ, dân xe ôm... và tiến hành “thu thuế”. Cũng giống như ông trùm tại thành phố, thị cũng rất giỏi chiêu bài làm “từ thiện” qua việc quà cáp biểu xéng cho người nghèo, đứng ra giải quyết những tranh chấp xích mích của bọn đàn em, giải quyết “việc làm” cho những ai nhờ vả và sẵn sàng chi tiền cho những ai túng thiếu đến xin... chẳng mấy chốc uy tín của y thị lên như điều gặp gió. Ngoài ra dân giang hồ vẫn còn nể phục thị trong việc táo tợn tổ chức một vụ trốn tù nhằm gây tiếng vang lớn trong giới, nhất là để dẫn mặt bọn đối địch. Chưa kể trận tấn công táo tợn đánh thẳng vào bọn giang hồ Hà Nội với những tên khét tiếng như Khánh trắng, Phúc bồ để lấy số má trong giang hồ. Rồi cuộc cạnh tranh khốc liệt giữa băng giang hồ của ả với hai băng giang hồ của trùm Cuu Nê và trùm Lân già làm rung chuyển giang hồ đất cảng Hải Phòng. Tất cả chỉ chấm dứt sau khi lực lượng công an ra tay truy quét bắt gọn tất cả các trùm băng đảng đưa ra tòa, xét xử. Kẻ đối địch nhất là tên trùm Phạm Đình Nê tức Cu Nê, người đã từng tìm nhiều cách để triệt tiêu thị, từng tuyên bố một ngày còn hẳn là không có thị thì bị lãnh án tử hình. Trùm Lân già 14 năm tù. Còn thị, xem ra tòa vẫn còn nương tay với mức án 7 năm tù hay là tòa “sợ” dư luận đồn đại, khi đám đàn em của thị kéo đến ngồi chật cả phiên tòa, ngang nhiên “đe dọa” ai mà xúc phạm đến y thị thì sẽ bị đánh què chân nên các ông tòa lẫn hội đồng xét xử hãi?

Ra tù với mấy cái án trên vai, thành tích lẫy lừng, đám đàn em quây tới đê

ngộ dựng lại bằng nhóm làm ăn tiếp, thị lặc đầu. Hải Phòng bây giờ khác Hải Phòng xưa rồi, thành phố này ngày càng trở nên cũ kỹ tàn tạ mốc thối với những gương mặt già nua yếu đuối, nó không còn xứng tầm là thành phố cảng kinh tế đầu tàu của miền Bắc như trước kia nữa. Đất cảng đã hết quyền rữ thị, năm tù y thị đã suy nghĩ nhiều và quyết định phải Nam tiến. Miền Nam, cụ thể là thành phố Hồ Chí Minh phần hoa sẽ là mảnh đất màu mỡ để thị làm ăn. Vì thế, y thị đã quyết định rời Hải Phòng vào Nam. Dĩ nhiên, khi đặt chân vào thành phố y thị thừa biết ông trùm đất này là ai. Đều là dân giang hồ chợ búa nên y thị đã tuân theo những nguyên tắc ngầm của nó, lấy lễ vai thứ đàn em phương xa tìm đất sống đến gặp ông trùm xin ra mắt ông trùm cho một mảnh đất làm ăn để tồn tại. Là vai “người lớn” nên ông trùm đã chấp nhận và chia cho thị một số lãnh địa làm ăn kiếm sống. Thế nhưng sau mấy năm “tạm” làm kẻ dưới thì con đàn bà này ngày càng quá quắt, lòng tham không đáy dần dần trở dậy thách thức quyền uy của ông trùm. Xâm chiếm một số lãnh địa béo bở của ông trùm, vì thế, nó phải trả giá.

Bạn anh cười.

- Có vẻ như quá đủ chứng cứ để xử lý hẳn ta nhỉ.

Anh cũng cười.

- Đây là những thông tin ban chuyên án nắm được qua nhiều nguồn tin. Nguyên tắc hiểu là thế đó, nhưng nó không phải là chứng cứ thuyết phục bởi chỉ mang tính “kể lại” chứ chưa chứng minh được điều gì cả.

- Đúng thế - Bạn anh gật đầu – Nhưng ít nhất nó cũng cho chúng ta một hướng điều tra chứ.

- Đúng vậy – Anh thừa nhận – Tao đã suy nghĩ rất kỹ và hiện đang hướng các trinh sát và lực lượng cơ sở điều tra theo hướng này. Cái chết này dứt khoát phải liên quan đến tên trùm rồi, nhưng liên quan đến mức độ nào và có đúng hẳn ta là kẻ chủ mưu trong vụ giết ả đàn bà này hay không thì cần phải điều tra làm rõ.

- Khó đấy.

- Tao hiểu điều đó. Mà thấy mấy bữa nay báo chí la ghê không, tất cả đã tạo thành sức ép dư luận rất lớn đối với bên lực lượng cảnh sát và chắc bên

ấy đang vất vả lên cỗ mà chạy.

- Có cần đưa những thông tin này qua bên đó để trao đổi không?

- Không – Anh lắc đầu – Chẳng phải tao hẹp hòi giấu tin tức gì đâu. Tao nghĩ, với những thông tin này thì cảnh sát hình sự là lực lượng chuyên nghiệp trong việc phòng chống tội phạm, ắt phải rõ hơn chúng ta nhiều, mà...

Nhìn anh ngập ngừng bạn cười khẽ.

- Nhìn chung những thông tin nào có liên quan đến tên trùm này thì có vẻ như mày không còn tin ai hết.

- Tin, phải tin chứ - Anh khẳng định – Nhưng chỉ tin một số người nhất định. Điều ấy chắc mày rõ hơn tao.

Bạn anh im lặng không nói gì, lơ đãng nhìn ra ngoài đường, trời lại sắp đổ mưa nữa rồi.

Những thông tin nhiều ngành nhiều cấp báo cáo, đặc biệt là của ngành công an, quân đội và dư luận bức xúc từ người dân cho đến báo chí đặt vấn đề về tình hình an ninh trật tự của thành phố thời gian gần đây có chiều hướng xấu đi. Đã có những vụ thanh toán đẫm máu theo kiểu xã hội đen xảy ra trong giữa lòng thành phố gây chết người từ dân thường cho đến cán bộ nhà nước lẫn lực lượng công an đã làm cho mọi người quan tâm lo lắng, chưa bao giờ có sự thách thức thể chế đến mức như vậy, buộc các cấp lãnh đạo từ Hà Nội đặc biệt quan tâm.

Lệnh cấp trên xuống, anh chuẩn bị báo cáo để tham dự một cuộc họp liên ngành giữa thành phố và các cấp ban ngành trung ương... để bàn về tình hình an ninh trật tự của thành phố. Anh sẽ là người trực tiếp báo cáo, cụ thể đã và đang làm chuyên án “cá độ 99”. Mục đích rất rõ, nhằm báo cáo với cấp trên tình hình này công an thành phố đã nắm được, đang vào cuộc đã có kế hoạch xóa sổ những băng nhóm giang hồ này lẫn một số tên trùm xã hội đen cộm cán, đặc biệt là hắn ta.

Để chuẩn bị cho cuộc họp, yêu cầu đặt ra cho ban chuyên án “cá độ 99” là phải hệ thống hóa được toàn bộ tổ chức xã hội đen của tên trùm này và những tổ chức xã hội đen khác nổi cộm tại thành phố cũng như ở Hà Nội, Hải Phòng... có phân loại đánh giá, lập hồ sơ từng tên từng băng nhóm,

thêm cả những băng nhóm xã hội đen nước ngoài đang mon men vào “làm ăn” tại Việt Nam và đề ra đối sách cụ thể. Ý kiến chỉ đạo thì khá đơn giản, thật ra là quá sức đối với ban chuyên án bởi đây là một khối lượng công việc khổng lồ mà ban chuyên án phải thực hiện ngay trong thời gian ngắn. Bạn anh tặc lưỡi “thôi thì cố chứ biết làm sao”.

Trước hết lực lượng tham gia chuyên án “cá độ 99” do anh phụ trách không phải là lực lượng chuyên làm án về trật tự an toàn xã hội cho nên những tài liệu nghiệp vụ về bọn giang hồ xã hội đen hầu như không có, hoặc có nhưng rất ít, không đáng kể và chấp vá. Thông tin từ nhiều nguồn đổ về cũng không bao nhiêu, không có tính chứng cứ thuyết phục cao. Đây là những điểm yếu mà đến bây giờ ban chuyên án đang cố khắc phục. Thế nhưng lại không thể triển khai rộng việc thu thập tài liệu chứng cứ về bọn chúng bởi một điều dễ hiểu, không nói ai cũng biết, đó là yếu tố giữ bí mật của chuyên án này là cực kỳ quan trọng. Chỉ cần hở một chút thông tin thì hẳn ta sẽ biết ngay và như vậy chuyên án sẽ bị hỏng. Anh luôn có cảm giác cái vòi bạch tuộc của hắn ta đang giăng tỏa khắp nơi để nghe ngóng, quan sát. Công việc của chuyên án “cá độ 99” do anh chỉ huy khó khăn hơn gấp bội so với chuyên án bình thường khác. Những yêu cầu tưởng chừng như đơn giản hóa ra lại là sự thách đố với ban chuyên án. Biết điều ấy, trên cương vị công tác của mình, bạn anh nhận nhiệm vụ quan hệ với khối cảnh sát để lấy thêm tài liệu với những lý do khác, còn anh tập hợp theo khả năng.

Cuối cùng cũng có một bản báo cáo dày và một danh sách lý lịch trích ngang của tên trùm tội phạm xã hội đen và băng nhóm giang hồ của chúng. Phải nói thật lòng, cầm bản báo cáo rất chấp vá và không đạt yêu cầu, anh không hài lòng nhưng đành chịu bởi biết đấy là cả một sự cố gắng nỗ lực rất lớn của ban chuyên án rồi.

Ngày họp đã đến.

Sau báo cáo của ngành công an, lần lượt các lãnh đạo cấp thành phố lẫn trung ương và chính phủ phát biểu ý kiến.

Anh ngồi lùi về phía sau một chút, lấy bút cẩn thận ghi từng ý kiến một bởi đây là đường lối chỉ đạo nhất quán cho ban chuyên án trong tương lai.

Đầu tiên là Cố vấn Ban chấp hành Trung ương. Ông ta có mái tóc bạc phơ với gương mặt đỏ au nhìn rất phúc hậu. Khi phát biểu thì cử chỉ dứt khoát mạnh mẽ, cho thấy đây là con người có tính cách mạnh, quyết liệt. Tự chúng vẫn đề ông muốn chỉ đạo là phải xác định đây là một tên trùm tội phạm hết sức nguy hiểm, từ khi ra khỏi trại cải tạo năm 1997 đến nay, hắn đã phát huy thanh thế rất mạnh, đặc biệt là đang có ý đồ lũng đoạn vào nội bộ nhà nước. Tình hình an ninh trật tự thành phố thời gian vừa qua là rất xấu, theo ông, cần có sự phối hợp giữa trung ương và thành phố trong việc chỉ đạo theo nguyên tắc đặc biệt, linh hoạt không cứng nhắc. Cần tổng hợp các lực lượng khi tham gia phá án và có phương án toàn diện. Khi tấn công thì phải đánh mạnh, đánh rộng và quét sạch bọn chúng.

Lời nói của ông sang sảng, mạnh và ấm. Anh vừa chăm chú ghi chép vừa thấy mừng trong lòng vì như tìm thấy một sự ủng hộ mạnh mẽ đối với riêng mình. Thông tin của ông rất nhiều, có lẽ với cương vị của mình nên tài liệu báo cáo các nơi nhiều giúp ông nắm tình hình khá chắc và khi phát biểu thì đi thẳng vào vấn đề ngay, chỉ đạo cụ thể, không nói “vo” kiểu chính trị hoặc chỉ đạo chung chung. Sau này anh còn được biết thêm là trước đó ông cũng rất phiền muộn về vụ án này. Khi còn đang ở cương vị cao nhất của đất nước ông đã từng chỉ đạo ngành công an xử lý rất ráo. Thế nhưng không hiểu tại sao nó lại vòng vèo đâu đó đến nay ông đã rời khỏi cương vị của mình rồi mà tên trùm này vẫn còn nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, như một sự thách thức với chính ông, thử hỏi làm sao ông không bức bối cho được. Tất nhiên sau này khi vụ án đã được phá, hàng loạt những quan chức cao cấp của chính phủ lãnh án thì đó là câu trả lời tại sao ngày ấy lại vậy. Vào thời điểm đó phải nói là ông rất bức xúc.

Các cấp lãnh đạo thành phố lần lượt phát biểu nhất trí hoàn toàn với ý kiến chỉ đạo của đồng chí Cố vấn và đều xác minh mức độ nguy hiểm của tên trùm xã hội đen này cùng băng nhóm của hắn ta, cũng như tình hình an ninh trật tự tại thành phố đã đến mức báo động nên cần phải báo động ngay, hành động gấp.

Thường trực chính phủ kết luận, đã có đủ cơ sở để kết luận băng xã hội đen của tên trùm này đã và đang bành trướng thế lực hết sức nguy hiểm trong

việc câu kết với các băng nhóm xã hội đen khác tại Hà Nội, Hải Phòng... chúng chưa đến mức thành những tổ chức maphia như nước ngoài bởi mức độ bao trùm cả nước chưa được và đến nay cũng chưa có thông tin gì về việc chúng có liên quan đến chính trị. Tuy nhiên tình hình hiện nay cũng đã rất nghiêm trọng, gây nhức nhối trong xã hội, nếu không xử lý gấp thì trước sau gì các thế lực thù địch bên ngoài cũng sẽ sử dụng chúng làm tay sai để chống phá chế độ, do vậy cần phải phá sớm vụ án này. Cần có phương án đồng bộ, toàn diện, chặt chẽ và khi phá án phải đạt hiệu quả cao nhất, bắt được tên trùm bà băng nhóm của hắn, bên cạnh đó cũng cần truy quét tất cả những băng nhóm nhỏ lẻ bên dưới, chú ý đến những móc nối với bên ngoài.

Không hiểu sao khi rời cuộc họp anh lại mang một tâm trạng nặng trĩu lo âu đến khó hiểu, đáng lẽ anh phải thấy vui mừng mới phải. Nhưng không phải vậy, anh cảm thấy vụ việc bắt đầu ngày càng lớn nhiều. Vụ án đã và đang có chiều hướng vượt khỏi tầm ban chuyên án cấp thành phố, bởi những đối tượng, địa bàn hoạt động và những mối quan hệ nhặng nhịt của bọn chúng vượt ra ngoài tầm kiểm soát của công an thành phố. Hiện giờ coi như chuyên án đã được các cấp lãnh đạo cao nhất từ thành phố đến chính phủ quan tâm chỉ đạo và hỗ trợ đặc lực. Tuy nhiên, đây cũng chỉ mang ý nghĩa tinh thần, còn những công việc cụ thể chuyên án “cá độ 99” đang làm thì trước mắt vẫn là những khó khăn vạn trùng, hiểm nguy không lường hết được. Được các cấp quan tâm ủng hộ là một lợi thế, là thế mạnh để làm việc nhưng cũng lại là sức ép đè nặng bởi kết quả phải đạt được khả quan, nhất là không thể để cho chuyên án chết yếu và đối tượng chủ mưu cầm đầu trốn thoát.

Nhất định phải làm được, anh thở dài, lẩm bẩm.

Chiếc xe ô tô đen kịt bóng lộn chỡ vị lãnh đạo cao nhất của anh lăn ánh. Lúc này ông bắt tay chào hỏi những vị lãnh đạo khác vẻ rất tươi cười, nhưng không hề liếc một ánh mắt nào về phía anh để biểu lộ cảm giác buồn vui trong ấy. Trong quá trình anh báo cáo cũng vậy, ông cũng ngồi phía bên kia, đối diện anh và vẻ mặt kín bưng đến khó hiểu, trái ngược với những vị lãnh đạo khác, đến vỗ vai anh khen ngợi tán thưởng công việc ban chuyên

án đã và đang làm được.

Bầu trời lúc nào cũng mây trắng, nhưng giông tố thì luôn đến bất chợt nếu như chúng ta không biết trước để mà lường.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 13 -2

Sóng biển vỗ bờ ì oạp. Biển xanh ngắt đến tận chân trời.

Từng con sóng kiên nhẫn đập vào bờ kè đá rồi bật ra xa trắng xóa, con đường vòng chúng chạy quanh từ Núi nhỏ sáng Núi lớn của thành phố Vũng Tàu nhìn thật đẹp mắt. Đường uốn cong như một dải lụa, trên là núi, dưới là biển, đã thế dọc hai bên đường còn có những lùm cây cảnh và những mái nhà uốn nếp cong cong thật mát mắt. Cuối con đường lớn là tượng Đức mẹ Núi Dâu nhìn ra biển với ánh mắt vời vợi, đầu bên này Chúa dang tay đón gió biển và từng đoàn khách như những con kiến nối đuôi nhau chui vào trong bụng tượng Chúa. Chưa kể là vô số chùa chiền đủ kiểu với Phật ngồi, Bồ Tát đứng khắp nơi. Thật sự lạ và thật hay.

Vũ Tàu của thế kỷ 21 làm du lịch đã biết sửa chữa tôn tạo để thu hút khách khác hẳn Vũng Tàu nhem nhốc hai mươi năm trước khi ông trùm đã đến đây. Lúc ấy đây là một thành phố bản thủ, tanh tươi và chen chúc tàu thuyền đánh cá nổi lên khênh những chiếc lá trên sóng. Đây là lần ông trùm và mấy người bạn rủ nhau đi vượt biên nên đã xuống Vũng Tàu thám thính trước. Tiếng quát nạt khám xét giấy tờ căng thẳng ở trạm cầu Cỏ May là ấn tượng không bao giờ quên. Đêm nằm trong nhà một người quen, không ngủ được, mới ba giờ sáng ông trùm đã thức giấc bỏ ra ngoài ngồi hóng gió biển. Tiếng máy, tàu vang khắp mặt biển và từng con thuyền ra khơi, ánh đèn rọi khắp mặt biển và sáng lấp lánh như muôn ngàn ánh sao sáng. Nhìn biển và nhìn từng đoàn thuyền đánh cá, ông trùm ngẫm nghĩ, không lẽ cuộc sống cứ đói nghèo mãi hay sao mà phải trốn chạy. Lão tin một điều rằng nhất định cuộc sống sẽ thay đổi, đi lên và đây sẽ lại là cơ hội cho lão làm ăn. Tội gì phải trốn chui nhủi bỏ đất nước ra đi, chắc gì sống mà đến được xứ người, với lại là kẻ cả đời dâm thuê chửi mướn như lão thì lấy gì để sống nơi xứ người... Suy nghĩ mãi và sáng hôm sau ông trùm đã có quyết định khôn ngoan. Chuyển vượt biển đó đã thoát được bộ đội biên phòng Việt Nam, ra đến Vịnh Thái Lan thì gặp cướp biển. Đoàn ông bị

giết sạch, còn đà bà bị hãm hiếp và đem đi đâu mất, đến giờ cũng chẳng rõ số phận sống chết ra sao. Sau này nghe kể lại mà ông trùm rùng mình kinh hãi.

Tiếng nhạc êm dịu, quán vắng, máy lạnh rì rầm và chai rượu XO cạn quá nửa. Bên ngoài biển rất nóng.

Xoay xoay chiếc ly pha lê nhỏ trong tay, khách cất giọng nói nặng nề khê đặc mùi rượu của một cuộc vui quá chén đêm qua đến nay vẫn chưa già rượu.

- Sao anh Năm, vụ này anh không dính đến chứ?

Ông trùm nhướng mắt nhìn khách vẻ ngạc nhiên cố ý và trả lời bằng một giọng nói tinh quái có phần giễu cợt.

- Chú muốn hỏi anh Năm dính đến là dính đến cái gì và đến như thế nào? Dường như không hiểu sao có cảm giác mọi người vẫn cho là những cái gì liên quan đến chém giết xã hội đen ở thành phố này ắt phải có bàn tay của Năm này nhúng vào?

Câu hỏi khó chảng, không, là câu hỏi hiểu chuyện giữa hai người bạn thân thiết.

Gõ gõ điều thuốc lên chiếc gạt sứ Minh Long, khách cười khẩy.

- Tôi biết, khi xảy ra vụ giết người này thì anh đang ở xa khỏi thành phố. Tôi biết trong thời gian này anh em của anh Năm hoạt động rất cầm chừng, không gây vấn đề gì và đêm xảy ra vụ án thì hầu như người của anh Năm không thấy xuất hiện tại hiện trường. Có vẻ như là vụ này anh không liên quan gì, nhưng tôi cũng biết anh Năm với nạn nhân không thích nhau nếu như không muốn nói là kình địch nhau.

- Kìa... - Ông trùm cười mỉm – Cứ theo cái kiểu suy luận của chú chắc anh Năm có liên quan quá, thậm chí không chừng còn tổ chức giết người thì cũng nên.

- Chưa chắc... chưa chắc – Khách lắc đầu – Theo thông tin tôi nắm được thì thời gian gần đây y thị có một số hoạt động gây hấn với anh, nhưng xem ra mỗi hiềm khích ấy chưa nặng bằng những hiềm khích khác mà thị gây ra cho một số người khác. Nên nếu xét về động cơ giết người thì về phía anh hơi yếu.

- Vây... à... - Ông trùm kéo dài giọng không rõ là giễu cợt hay thích thú khi nghe điều này. Và gợi ý – Sao chú không thử tìm hiểu những mối quan hệ xung quanh con ô môi này, nhất là với đám đồng hương đồng khí, anh Năm nghe nói bọn chúng cũng tranh giành làm ăn ghê lắm.

Ông trùm đã nghĩ khá lâu về việc có nên bật mí cho công an biết chuyện thằng giang hồ Hải Phòng giết con ô môi này không. Lão lường lự suy tính vì cho rằng sau vụ giết người này, nó hết đường sống và từ nay sẽ ngả lòng vào tay mình để chịu nghe sai khiến. Thế nhưng mấy thằng đàn em thân tín bàn lùi, nhất là thằng “Mắt ma” dẫn chứng một số việc làm của thằng này mà theo nó là không đáng tin cậy. Dĩ nhiên ông trùm đi guốc trong bụng thằng giang hồ Hải Phòng này, tính nết phản trắc của nó thì ông trùm còn lạ gì nữa. Sử dụng một thằng tâm địa luôn lật lọng thì quả là nguy hiểm, nhưng ông trùm vẫn còn “tiếc” nó nên chưa muốn thí bài khi chưa cần. Thế rồi sau khi báo chí làm rùm beng về cái chết của con ô môi và bọn giang hồ Hải Phòng đã tổ chức một đám ma rầm rộ cho y thị, coi chính quyền thành phố này chẳng ra gì thì dư luận bức xúc lắm. Ông trùm không ra, chỉ cử người đại diện mang đồ phúng điếu ra đám ma của thị. Theo lời mấy thằng đàn em thuật lại thì không khí đám ma của thị hôm đó giống như vỡ tuồng đầy chất bi hài ngộ nghĩnh, một bầu không khí kêu gào trả thù trong đám giang hồ đất cảng thì sôi sùng sục. Chúng thề sẽ truy cùng giết tận kẻ nào đã đụng đến nữ tặc này, dĩ nhiên ông trùm thừa hiểu lời nhằm nhe đó hướng về mình. Bọn chúng tung đệ tử đàn em dò la khắp nơi để xác minh thủ phạm là ai. Một nguồn tin bên trong cho ông trùm biết, đang có những lời kích động trong những băng nhóm giang hồ đất Bắc nhằm vào ông trùm với mục đích mở một trận sống mái thư hùng giữa hai bên. Bọn giang hồ Hải Phòng lợi dụng cái chết của con nữ tặc này nhằm mở cuộc chiến với ông trùm. Từ lâu chúng đã khao khát trả thù rồi nhưng tìm cơ chưa có và nay là dịp hiếm có để chúng ra tay. Dạo này đi đâu ông trùm cũng mang theo mấy thằng vệ sĩ đai đen để bảo vệ, thôi cứ phòng xa chắc ăn hơn. Ngoài ra ông trùm cấp tốc cho tập hợp lực lượng lại, chuẩn bị sẵn sàng cho trận sống mái sắp tới và nghe ngóng phân tích tình hình kỹ lưỡng. Ông trùm chấp nhận sống chết, trong giang hồ chuyện này sớm muộn cũng xảy

ra thôi. May mà dưới chế độ này chính quyền luật pháp chắc tay, trấn áp mạnh, chuyện thanh toán giữa các băng nhóm ít xảy ra, chứ như chế độ trước như cơm bữa. Đời giang hồ là vậy, sống chết cũng có số cả, ông trùm an ủi khi nghe bà trùm rên rỉ lo lắng. Nói thế nhưng ông trùm cũng không khỏi lo lắng bởi thực lực của lão trong trận chiến sống mái này vẫn yếu hơn bọn giang hồ trà Bắc, nếu chúng quy tụ tất cả lại. Ngay trong lòng thành phố này đâu phải tất cả các băng nhóm giang hồ đã quy thuận lại, thiếu gì thằng trùm ngoài miệng vâng dạ nhưng trong lòng toan tính khác, thiếu gì thằng hậm hực mà quy phục, ông trùm biết chắc điều đó. Nếu bọn trà Bắc bắt tay với bọn này làm phản thì nguy hại cho ông trùm. Huống hồ giang hồ trà Bắc lại có tiếng về liều lĩnh và chuyện dùng hàng nóng. Ông trùm thận trọng tính rất kỹ nhiều phương án để bảo toàn lực lượng cho lâu dài. Hiện nay bọn giang hồ trà Bắc và Hải Phòng đang quy tập lực lượng để mở trận chiến, cũng may bạn hữu giang hồ của ông trùm khắp cả nước khá nhiều. Nói gì thì ông trùm cũng là người có thanh thế trong chốn giang hồ, đâu phải dân tay mơ cò con muốn xử thế nào thì xử. Nhiều băng nhóm và những tên trùm khác cũng rất phân vân trong việc đối đầu với ông trùm. Biết điều đó nên bọn giang hồ Hải Phòng cố suy tìm cho ra thủ phạm và nếu đẩy quả là ông trùm thì chúng có lý do để kéo lực lượng. Mặc dù hò hét kích động nhưng đám chiến hữu giang hồ của ông trùm vẫn chưa lôi kéo được các băng nhóm giang hồ nhiều như mong muốn. Đây cũng là điều may mắn để ông trùm triệt để khai thác và lôi kéo thêm băng hữu giang hồ đất Bắc khác đứng về phía mình trong trận chiến này. Giữa lúc đó thì có tin thằng Hải Phòng có dấu hiệu chập chờn. Sau khi cho đàn em thanh toán giết bà chị trùm ô môi của nó xong, nó cho thằng đệ tử kia lặn kỹ. Tai mắt trong giang hồ thì băng nào cũng có và đã có thông tin là bọn Hải Phòng bắt đầu để mắt nghi ngờ thằng này. Xuất thân từ chốn dao búa nên thằng này chẳng lạ gì những chiến hữu đất cảng của mình. Nó hoảng co vùi lại, lẩn trốn quanh và làm bọn Hải Phòng nghi ngờ thêm. Ông trùm suy tính, với bản tính tráo trở của thằng này và trước sự truy đuổi của bọn Hải Phòng, trước sau gì nó cũng phun ra tin là ai đã chủ mưu giết trùm ô môi kia để lập công chuộc tội với đồng bọn. Hiện ông trùm đã tung tin phân hóa

được nhiều băng nhóm giang hồ phía Bắc và định nhân dịp này tấn công luôn bọn Hải Phòng. Nếu bẽ thông tin về vụ giết ả ô môi do ông trùm chủ trương và sai nó làm thì những lý lẽ thuyết phục của ông trùm với những chiến hữu thân thuộc ngoài Bắc sẽ không được như ý muốn. Thật lòng mà nói, ông trùm không sợ bất kỳ trận chiến nào, chỉ có điều lúc này ông trùm đang muốn vươn tầm ra nước ngoài, liên kết để trở thành một ông trùm thật sự, đúng nghĩa, có tầm vóc quốc tế. Nếu dính vào ba chuyện chém giết nhau không đáng này để chính quyền chú ý mà bài học ông trùm đã có rồi, nên nay lão không muốn lập lại kịch bản ấy. Kể ra tung sát thủ thanh toán thằng Hải Phòng bịt miệng nó luôn đối với ông trùm dễ như trở lòng bàn tay. Chỉ có điều con trùm ô môi Hải Phòng mới vừa bị giết nay lại thêm thằng này nữa, quả là không nên chút nào. Bất lợi cho ông trùm cả về thế với chính quyền lẫn với giang hồ và càng khích động bọn Hải Phòng hơn.

Suy tính kỹ, ông trùm quyết định “nhờ” đến bạn bè công an của mình. Vừa hợp, người em kết nghĩa thân thiết là cảnh sát hình sự đã điện thoại hẹn gặp. Nhân ngày cuối tuần ông trùm rủ luôn người em kết nghĩa cùng mình đi Vũng Tàu chơi. Trời ơi, tôi đang bận tối mặt tối mũi đây, sức đâu mà chơi bời nữa mà anh rủ. Ông trùm cười khẽ trong máy điện thoại. Đi về chừng mấy tiếng chứ mấy, gọi là thư giãn khi chú đang căng thẳng, mới lại... giọng của lão ồm ồm sau mấy phút ngập ngừng, khách đồng ý.

Vừa đến chỗ hẹn ông trùm vừa ngẫm nghĩ, phải chăng trời giúp mình.

Khách im lặng không nói gì. Liếc nhìn khách, ông trùm nói tiếp.

- Anh nghe đầu dạo này giữa nó và vài thằng đệ tử đàn em cùng dân Hải Phòng với nhau đang bất hòa thì phải.

- Tôi biết chuyện này.

- Và nhất là thời gian gần đây còn này cũng có xích mích dữ dội với mấy thằng bảo kê cái vũ trường mới khai trương bên bờ sông và thằng đội trưởng bảo vệ đấy vốn là đàn em dưới trướng con này trước kia. Chú thấy thế nào?

Khách cười ruồi không trả lời.

- Anh biết thằng này hiện đang lẫn quân trong thành phố. Sau khi con ô môi kia chết nó bắn tin lung tung là chẳng có liên quan gì cả và đấy là

người chị mà nó kính trọng.

- Anh có nghe tin gì về cái đám ma của con chị nó không.

- Trò hề - Ông trùm cười khàn khạc – Hoa trắng, khăn trắng, nữ đồng trinh... hặc hặc... Lão cười to – Không hiểu con này đồng trinh chỗ nào và đồng trinh cái gì, phải chăng vì không bén hơi được thằng đàn ông nào nên nó mới đồng trinh chẳng?

Khách phì cười, lão nói tiếp:

- Anh không ra dự, có cử người ra phúng điếu nó tử tế. Nghe kể đám ma này có nhiều trò ngộ lắm. Tuy nhiên – Ông trùm hạ giọng – Bọn giang hồ Hải Phòng đang lồng lộn lên truy tìm kẻ nào giết con ô môi này. Cái chết của thị là cái tát vào mặt uy tín của giang hồ Hải Phòng mà...

Giọng nói của ông trùm mơ hồ ẩn hiện không rõ ý, khách liếc xéo nhìn lão và không tỏ ý gì.

- Thôi được, tôi sẽ tìm ra thủ phạm. Báo chí đang làm rùm beng lên và lãnh đạo hỏi liên tục... có lẽ... - Khách ngáp ngừng – Anh cũng phải phụ giúp tôi một tay trong chuyện này. Chí ít nó cũng chứng minh sự trong sạch không liên quan của anh trong vụ này.

- Chú yên tâm, chỉ cần chú nói một tiếng thì dù cho có nhảy vô lửa anh Năm cũng sẵn sàng. Sự nghiệp và uy tín của chú là của anh Năm này mà.

Lời khẳng định chắc nịch của ông trùm mang nhiều ý nghĩa và khách im lặng. Tiễn khách ra cửa, lão nói khẽ.

- Chiều nay chú sẽ có địa chỉ của thằng ấy, rồi tùy chú tính. Yên tâm đi, vụ này chú sẽ tìm ra thủ phạm nhanh chóng thôi.

Tên giang hồ Hải Phòng ấy bị bắt một cách khá đơn giản qua một vụ gây lộn xô xát nhau và sau đó bị công an bắt tại một quán karaoke tại quận 5, khi nó đang rống lên mấy bản tình ca rẻ tiền bên cạnh một em cave áo quần trẻ nài bởi được đàn anh chiếu cố vừa mây mưa.

Sau đó bỗng có tin lan truyền trong giới giang hồ về chuyện thằng này và bà chị ô môi của nó đang có những mâu thuẫn lớn. Lớn đến mức độ nào và liệu nó có dám khử bà chị của nó hay không thì những nghi vấn trong giới với nhau, kẻ nói có thằng nói không... và có trời mới biết được. Với tính phản phúc tráo trở của thằng này thì khó ai biết được liệu nó có dám làm

hay không. Chưa kể sau khi trùm ô môi bị bắn chết thì nó đi thanh minh thanh nga khắp nơi và lần một thời gian, đáng nghi lắm. Thông tin thực hư nhiều quá và bọn giang hồ Hải Phòng quyết tìm hỏi thằng này cho ra chuyện. Bọn chúng tin rằng với uy lực của giang hồ đất cảng mà thằng này vốn từng là một thằng chuyên trụ cột thì nó sẽ phun ra sự thật thôi. Tiếc là công an lại tóm nó mất rồi, làm nhiều tên trùm tiếc đứt ruột tự trách mình. Nay nó nằm trong khám, có trời mới tiếp cận được để làm rõ mọi chuyện. Thế là chiến dịch rầm rộ của một số tên trùm giang hồ Hải Phòng muốn nhân chuyện này làm lớn với ông trùm bỗng xẹp lép.

Ông trùm cười nhạt, chiến tranh tạm lắng xuống theo chiều hướng lão tính toán. Tất nhiên qua vụ này lão cũng hiểu rõ thêm ai bạn ai thù, kẻ hèn thằng nhát đều rõ cả. Quan trọng nhất là kẻ thù đã lộ diện dần dần rõ mặt và nhất định trong một ngày gần đây lão phải tính toán rủi ro với bọn này. Những thằng nào ra mặt hung hăng nhất thì phải chiếu cố đến nó trước tiên. Ngay trong buổi hỏi cung đầu tiên, khi nghe cách hỏi lòng vòng của điều tra viên thì hẳn hiểu ngay rằng, im lặng thì còn sống. Hẳn cảm nhận được không khí thần chết đang lớn vờn xung quanh. Đã thế một lần trong khi đang hỏi cung thì bất ngờ cấp trên của điều tra viên này có mặt. Anh ta khoanh tay đứng nhìn hẳn một lúc rồi đi vòng quanh gật gù, vẻ mặt khó đăm đăm và buông vài câu hỏi lửng. Hẳn biết rất rõ con người này, chí ít vài ba lần hẳn thấy anh ta và ông trùm nhậu nhẹt chung, khoát vay nhau chén thù chén tạc rất thân tình. Khi còn ở ngoài đời hẳn cũng đã từng nghe anh em giang hồ kể về một vài mối quan hệ cực kỳ thân thiết giữa ông trùm với một số chức sắc của công an thành phố, trong số đó có anh ta, một cái mặt che chắn rất hiệu nghiệm ngay ở cửa cơ quan điều tra cực kỳ quan trọng. Hôm ấy anh ta bất ngờ xuất hiện, hẳn biết chẳng phải là vô cớ. Nếu nói về công việc, anh ta có quyền xuất hiện bất cứ nơi đâu trong cơ quan của mình thì cũng đúng mà anh ta ngẫu nhiên ghé qua phòng hỏi cung của điều tra viên cũng chẳng sai. Có điều ánh mắt của con người này khi nhìn thẳng vào mắt hẳn thì hẳn biết chắc chẳng có sự vô tình ngẫu nhiên nào cả mà anh ta cố tình ghé qua nơi này. Để làm gì, để cho hẳn hiểu khai thế nào cũng được, nói gì cũng được, đổ lỗi cho ai cũng xong nhưng quan trọng là

không được nhắc đến tên ông trùm dù chỉ nửa lời cũng cấm hé răng, nếu muốn sống. Ngay trong cách hỏi cung của điều tra viên thụ lý vụ án của hãn cũng vậy. Đã từng ngồi tù đến ba lần, giáp mặt không biết bao nhiêu điều tra viên khác nhau và có khá nhiều kinh nghiệm hiểu chiến thuật hỏi cung của họ nên chẳng lạ gì. Cách hỏi cung của điều tra viên này là vậy, hỏi loanh quanh chẳng đâu vào đâu, hỏi những chuyện cũ rích mà hãn biết trong hồ sơ tiền án của mình đã thể hiện rõ, hỏi sâu vào vài ba vụ đánh nhau giữa băng nhóm này kia, tuyệt nhiên không hỏi một câu nào có liên quan đến ông trùm lẫn băng nhóm của ông trùm. Thậm chí có lần khai, hãn lờ trốn nói về một băng nhóm dưới trướng của ông trùm thì điều tra viên này cũng lờ đi, tạt qua hỏi chuyện khác và không ghi vào biên bản hỏi cung. Hãn nhận ra một điều là dường như ông trùm đang ẩn hiện đâu đó trong căn phòng hỏi cung này nên không hé răng một thông tin nhỏ nào về ông trùm. Hãn tin, với lòng trung thành của mình sau một thời gian thử thách trong tù, nhất định trước sau gì ông trùm cũng ra tay lôi nó ra khỏi trại giam.

Hãn tính toán có nhiều điều đúng nhưng cũng có nhiều điều lầm. Ông trùm không hề muốn cứu hãn, ngược lại ông trùm đang tìm cách tác động để hãn biến mất vĩnh viễn khỏi mặt đất này.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 14 -1

Mỗi khi đứng trước gương, anh bao giờ cũng cẩn thận sửa kỹ từng cầu vai ve áo, quân hàm quân hiệu lẫn mái tóc không cho thò ra khỏi mũ. Theo anh, ăn mặc đúng điều lệnh nội của ngành là thể hiện sự tôn trọng bản thân mình, tôn trọng công việc mình đang làm, tôn trọng người dân mình đang tiếp và tôn trọng màu cờ sắc áo của ngành công an.

Vẫn biết, đã là con người thì không ai tránh khỏi điểm yếu, tránh được cám dỗ mà tiền và gái luôn là mục tiêu hàng đầu của bọn tội phạm đưa ra nhằm mua chuộc những cán bộ chiến sĩ công an đang thi hành nhiệm vụ. Và rõ ràng, bọn tội phạm sẽ hàng ngày, hàng giờ tìm ra trăm phương ngàn cách để tác động đến, luôn luôn là cái đích chúng sẽ tấn công. Nhắc nhau hàng ngày, hàng giờ và nhắc nhau mãi nhưng rồi vẫn có người rơi vào cái bẫy êm ái đầy một cách không ngờ nhất để rồi khi phát hiện ra thì đã quá muộn. Muốn vùng vẫy thoát ra cũng không được, nhưng cũng không đủ dũng cảm tự thú trước tập thể hay nói cách khác là hèn nhất lấp liếm cho qua chuyện và rồi chấp nhận nó như một sự thối chí đầu hàng, để rồi ra trước tòa lại nói những lời ăn năn muộn màng với những giọt nước mắt ân hận, nhưng khi ấy, nói để làm gì ngoài sự hối cải hoàn lương sau những tháng ngày trừng phạt sau song sắt nhà tù. Công danh, địa vị, uy tín đã mất tất cả, có ai biết điều đó không?

Có hai đồng nghiệp anh thật lòng quý mến để rồi tiếc mãi khi phát hiện họ sa vào cạm bẫy của con quỷ dữ này mà không thoát ra được.

Một người là anh hùng đúng nghĩa. Con người này tham gia vào ngành công an sau giải phóng và từng tung hoành trên đường phố Sài Gòn săn bắt cướp. Từng là khắc tinh của biết bao nhiêu tên tội phạm, mỗi khi chúng nghe tên đều xanh mặt, khiếp vía. Một con người có quá khứ hào hùng lừng lẫy, xuất hiện trên báo chí liên tục và trở thành thần tượng của biết bao nhiêu thế hệ thanh niên trẻ khi viết đơn tình nguyện đứng vào đội ngũ công an, để rồi người hùng ấy cũng bị sa lưới của tên trùm một cách nhẹ nhàng êm ái đến không ngờ. Tiền, vẫn là tiền và gái. Quen biết tên tội phạm từ khi

hắn ta đang là tên tội phạm nổi cộm ở quận tư, đầu tiên hắn ta là đối tượng mà người hùng cần phải quan tâm theo dõi, thu thập tài liệu chứng cứ để xử lý. Qua nhiều tai mắt nhằng nhịt, tên trùm cũng thừa biết mình đang là đối tượng bị theo dõi của công an thành phố. Thằng ngu cũng hiểu điều đó huống chi là tên trùm nên hắn nhanh chóng giăng lưới ngược lại. Một trò chơi cút bắt ai nhanh tay thì thắng, không phải, ai khôn ngoan và nắm được điểm yếu của đối phương thì thắng mới đúng. Lực lượng cảnh sát hình sự lạ gì tên trùm tội phạm này. Những “thành tích” hoạt động tội phạm của hắn ta nằm đầy trong tủ hồ sơ từ chế độ cũ đến bây giờ. Thế nên hắn ta luôn nằm trong tầm ngắm của họ và ngược lại hắn cũng đặt họ trong tầm ngắm của mình với cái đích mua chuộc tha hóa, dĩ nhiên là những người chỉ huy của lực lượng này. Thế đấy.

Mèo vờn chuột té ra bị chuột cắn đuôi.

Cũng những lần bị kêu lên kêu xuống, cũng những lần vào trại ra trại và hắn ta tạo được mối quan hệ quen biết với một số công an. Những mối quan hệ ấy cứ ngấm sâu dần dần từ cấp cơ sở leo lên cấp cao hơn. Từ những bữa ăn nhậu thân tình đến những bữa thăm nom đám giỗ. Từ những món quà nhỏ năm bà thùng bia đến vài chai rượu ngoại và những món quà cao cấp hơn, đắt tiền hơn. Cứ thế, cứ thế, hắn triệt để áp dụng một câu ngạn ngữ của người Nga hãy cho kẻ thù ăn bánh mì với muối trước khi đánh nhau. Từ một đối tượng bị theo dõi hắn đã chuyển sang thành đối tượng “có thể cảm hóa được”. Từ đối tượng “có thể cảm hóa được” chuyển sang thành “cơ sở của cảnh sát hình sự” là những bước đi tuần tự có tính toán trước của tên trùm và cũng rất đúng về nguyên tắc xây dựng của lực lượng ngành công an quy định. Thật ra dù bất cứ quy định nào có khắt khe, cẩn thận đến thế nào nhưng người vận dụng cố tình hiểu sai, cố tình lắt léo thì chúng cũng trở nên vô nghĩa, trong chuyện này cũng vậy. Thời điểm hắn ta đang tung hoành tại thành phố này trong thập niên 1990 cho đến thời điểm Bộ công an phải đưa lực lượng của Cục cảnh sát hình sự vào “bắt nóng” thì hắn ta đã có những mối quan hệ cực kỳ thân tình với khá nhiều người của công an thành phố. Và có thể khẳng định đó là thời điểm hắn mua chuộc, khống chế được khá nhiều người. Sau khi đi tập trung cải tạo về, rút kinh

nghiệm bài học chủ quan lần trước nên lần này tên trùm hoạt động kín đáo hơn, chìm ẩn trong bóng tối, tránh phô trương khoe khoang và dĩ nhiên vẫn tiếp tục con bài cũ: tung tiền và gái ra để mua chuộc những con người mà hẳn thấy cần mua chuộc, tiếp tục củng cố mối quan hệ sẵn có với một số người trong ngành công an thành phố lẫn cấp cao hơn. Lần này đối tượng của hẳn nhân rộng ra nhiều, không chỉ nằm trong lực lượng công an mà còn lan ra viện kiểm sát, tòa án, không chỉ thành phố mà lan ra tận Hà Nội. Một đối tượng “mới” hẳn đặc biệt quan tâm đó chính là báo chí, nhất là ở những tờ báo có tiếng nói rộng rãi với một vài cây bút có tiếng tăm. Dưới chế độ này, báo chí không phải là quyền lực thứ tư như các nước khác, mà báo chí là thứ quyền n với những bài báo có thể gây dư luận và tạo sức ép dư luận ghê gớm, hẳn hiểu điều đó và từng có kinh nghiệm về chuyện này nên đã tung tiền mua chuộc. Không được cả ban biên tập, không được tổng biên tập thì chí ít cũng được những phóng viên gạo cội, những cây bút sắc sảo có uy tín, nhất là những cây bút viết về mảng nội chính, trật tự xã hội mà hẳn thành công ít nhiều.

Riêng người hùng, trước sau như một, hẳn dành sự quan tâm đặc biệt thân tình đến nỗi gần như là anh em, sau này hẳn “tự nguyện” chia sẻ một phần hùn từ năm trăm triệu lên đến cả tỷ đồng trong hệ thống nhà hàng, khách sạn của hẳn cho người hùng góp vốn. “Nếu chú không có thì anh cho mượn trước, khi nào có thì trả anh và góp luôn phùn hùn thành cổ đông để chia lời”. Hay thật, cho người khác mượn tiền của chính mình để góp vốn vào nơi cũng của chính đầu tư. Và thế là chẳng biết kinh doanh có lời lãi như thế nào, nhưng mỗi tháng người hùng nhận vài chục triệu bỏ túi ngon lành gọi là “tiền lời”. Thật ra người hùng có góp vốn không? Trời biết. Xét cho cùng, là có góp chứ - một kiểu góp vốn trên danh nghĩa, tức bằng “uy tín” bản thân. Mà thật ra bản thân người hùng có cái gì đáng giá để được góp vốn, uy tín chẳng, có bao nhiêu mà góp? Nói trắng ra đó là vị trí thế đứng và công việc của người hùng đang làm, đấy chính là những “khoản vốn” vô hình cực lớn mà chỉ cần cho tên trùm để gọi là góp vốn và đúng như “chiêu” của tên trùm. Hẳn cũng đang áp dụng triệt để trong thế giới giang hồ tội ác của hẳn, tức cũng góp bằng “uy danh của một ông trùm” vào một

doanh nghiệp nào đó đang làm ăn phát đạt và buộc họ phải chấp nhận nếu như muốn yên ổn làm ăn. Như vậy, xem ra cả hai, người hùng và hãn ta liệu có khác nhau về bản chất trong chuyện này?

Đây chỉ là một phần nổi trên bề mặt của tảng băng chìm mà người hùng liên quan đến hãn. Dĩ nhiên hãn không đòi hỏi người hùng “bảo kê” hay nương tay gì với hãn cả, bởi giờ hãn đang làm ăn lương thiện mà, thậm chí lâu lâu hãn còn chỉ điểm cho người hùng bắt dăm ba tên trộm cướp để lấy công leo lên báo khoe âm ỉ. Cho nên có những vụ trộm cướp, giết người nào đó thì người hùng và thậm chí đến cấp trên của người hùng còn phải “nhờ” hãn giúp đỡ, thế mới kỳ khôi, sau đó kết quả còn “biểu dương” nữa, quả là một sự giáo dục cảm hóa đối tượng thành công đến kinh ngạc. Vì thế sau này mới có thông tin cho thấy một số vụ việc phá án người hùng chỉ huy đơn vị làm được trong thời gian qua là do hãn cố tình “gài thế” tạo uy tín thành tích cho người, và cũng như có thông tin cho biết hãn đang cố “đẩy” người lên những chức vụ cao nữa thông qua các quan hệ hãn ta đang có.

Đáng sợ thật, có lẽ đây là một nước cờ cực cao của tên trùm cáo già này. Anh lắc đầu.

Như thế, hãn cũng phải được cái gì chứ? Trong cuộc đời này đâu có ai giúp nhau không và chẳng bao giờ có tên trộm cướp nào giúp công an không công cả, thì hãn và người hùng cũng vậy thôi. Hãn là nguồn lợi kinh tế to lớn cho người hùng, đáp ứng đầy đủ các nhu cầu cần thiết về tiền và gái khi người hùng cần, còn cái mà người hùng “giúp” hãn chính là uy danh, thanh thế từ công việc của người đang làm. Làm vẻ kín đáo nhưng hãn cố tình để lọt thông tin ra ngoài rằng hãn rất thân với người hùng và người hùng là “chỗ dựa” của hãn. Bọn giang hồ đất Bắc, nhất là đám giang hồ Hải Phòng xưa nay vốn đâu có phục ai trên đầu, xài hàng nóng và thẳng nào cũng có dăm ba cái án treo lơ lửng, bọn chúng chẳng sợ ai cả, coi trời bằng vung thế nhưng nghe tên hãn cũng phải lắc đầu, không thẳng nào lọt vào thành phố này làm ăn sinh sống nổi mà không phải qua lại với hãn, đơn giản hãn có người hùng như một vũ khí răn đe hữu hiệu. Thẳng giang hồ nào lỡ xớ chống đối thì hãn sẽ bắn tin để người hùng đưa lính đi bắt ngay, một công

đôi việc, hãn tiêu diệt được đối thủ và người hùng thì có thành tích. Thế nên dăm ba vụ bắt bớ lẻ tẻ đâu đó, vẫn có tin trong giới giang hồ rằng hãn ta đã báo cho người hùng biết nên dân xã hội đen rất ngán đường đầu với hãn. Bọn chúng không hề ngán lũ đàn em đệ tử đâm chém của hãn, làm “nghề” chém giết thì thằng nào còn sợ thằng nào, nhưng bọn chúng sợ người hùng, sợ công việc của người đang làm, sợ luật pháp mà người hùng có trong tay. Như vậy hãn đã biến người hùng thành một thứ “công cụ” hữu hiệu, rất hữu hiệu, thế đấy. Nhất cử lưỡng tiện.

Bây giờ hãn và người hùng là chỗ thân tình rồi, hãn chỉ cần nói vậy thôi.

Đây là người hùng thứ nhất, còn người hùng thứ hai. Có học vị cao, trẻ đẹp trai, thậm chí còn hơi léo mép một chút. Nhìn chung đây là một người thông minh và là cán bộ có năng lực trong ngạch điều tra, tương lai tươi sáng, có thể còn được giao trọng trách lớn hơn nữa, cũng xứng tầm với năng lực công tác, chỉ tiếc là giá như... tại sao trong cuộc đời này đôi lúc ta cứ phải dùng đến câu “giá như” một cách nuối tiếc nhỉ? Giá như không sa vào bẫy của hãn thì bây giờ người hùng này còn có thể được nữa. Phàm ở đời đôi lúc giới giang quá, thông minh quá nên nhiều khi đi lại quên mất mặt đất dưới chân mình đang đi như thế nào thì cũng dễ sập hầm hố. Hãn cũng tiếp cận với người hùng này thông qua hàng loạt mối quan hệ nhặng nhịt để từ xa lạ trở thành chỗ thân tình. Hãn ta thừa biết trong ngành công an, sau các lực lượng hình sự, kinh tế, ma túy, trật tự giao thông... thì tất cả phải đến cơ quan điều tra, là cửa chốt cái khóa cuối cùng của một vụ án trước khi hồ sơ được qua viện kiểm sát rồi ra tòa. Nếu nắm được cái chốt này thì mọi cái khóa bỗng trở nên mở dễ dàng. Với một vụ án, sau khi điều tra, bắt đối tượng xong thì hồ sơ được chuyển qua cơ quan điều tra để làm tiếp giai đoạn còn lại và hoàn chỉnh kết luận điều tra chuyển qua viện kiểm sát thành cáo trạng. Thế nên nếu cơ quan điều tra cho rằng chưa đủ yếu tố bắt hoặc chưa đủ yếu tố đưa ra tòa xét xử thì phải làm lại từ đầu, sự quan trọng của cơ quan điều tra là vậy. Chẳng rõ ai đã rỉ tai phân tích cho tên trùm điều đó và người hùng này hiện đang giữ vị trí trọng yếu trong cơ quan điều tra, được cấp trên tin cậy bởi có tài. Vẫn chiêu bài muôn thuở tiền và gái. Nhưng người hùng này khôn quá, thông minh có thừa chứ

không vũ phu như người hùng trên, thế nên hẳn phải tìm chiêu bài khác. Gái, dĩ nhiên là gái rồi, nhưng không phải một em còn trinh tuổi mười tám đôi mươi, bởi dăm lần người hùng chán ngay, cũng không phải một em người mẫu chân dài ngoẵng trên sàn diễn hay một ca sĩ sao lấp lóe mỗi khi hát nhảy chồm chồm trên sân khấu như con cào cào, thứ đó là vứt đi sau vài lần quan hệ bởi sắc đẹp hay tương phản với những thứ khác. Chuyện này tên trùm rất kinh nghiệm bởi hẳn trải qua chán rồi. Điều hẳn ta cần là cần người hùng lâu dài, không những cho hẳn mà cho cả băng nhóm giang hồ lẫn đàn em của hẳn, thậm chí là cả những kẻ khác khi cần, vì vậy hẳn cần cột chặt người hùng này. Trong hậu cung vợ lớn, vợ bé của hẳn thì thứ phi là một con bài cực kỳ quan trọng, kẻ có nhiều năm gắng bó với hẳn, hiểu hẳn một cách “toàn diện” từ trên xuống dưới và trong ra ngoài và là một người đàn bà dâm đảng có số, đến độ hẳn cũng phát hãi. Thứ phi có cặp mắt dài lá rằm bén ngót và một làn da mịn màng như nhung. Quen nhau từ thuở hàn vi nên hiểu nhau hơn ai hết. Ngoài mục vợ lớn ra thì thứ phi là người chiếm vị trí quan trọng nhất với hẳn so với bầy hậu cung thế thiếp khác dù nàng này và hẳn không còn ăn ở với nhau như xưa nữa. Sau này thỉnh thoảng hẳn và thứ phi vẫn đến với nhau nhưng vì nghĩa nhiều hơn tình bởi hẳn không thể nào đáp ứng nổi máu dâm của thứ phi và đành để cho thứ phi trấn lột sức khỏe mấy thằng trai trẻ. Thứ phi cần hẳn bởi thế lực giang hồ của hẳn, bởi đồng tiền của hẳn. Hẳn biết trong chuyện chăn gối thứ phi của hẳn đáng được tôn là “lão bà bà”, thằng nào vào tay thứ phi rồi chỉ có nước chết khóc vì sung sướng. Bù đắp cho những tháng ngày gian khổ có nhau, hẳn chia cổ phần trong các sòng bài để thứ phi tham gia phần hùn như một chiến hữu và thậm chí còn mưu đồ đào tạo thứ phi trở thành một nữ quái cầm đầu băng nhóm khi cần. Hẳn mua hẳn một căn nhà trên phố lớn nhất của thành phố để làm quán cà phê cho thứ phi quản lý cái ổ nhèn nhện này và đưa các quan chức hoặc những kẻ cần tranh thủ đến đây hưởng lạc. Sau nhiều lần suy tính hẳn quyết định tung thứ phi ra với người hùng. Theo hẳn suy tính chỉ có thứ phi mới hạ gục được người hùng này và thứ phi lại là người ruột thịt sẽ giúp hẳn quản lý người hùng được lâu dài. Hẳn tính toán như thần. Sau mấy lần gặp gỡ cứ tưởng như tình cờ thì thứ

phi đã quen người hùng. Rủ rì rừ rì để đến một ngày kia thứ phi gặp hẳn ường ngược hỏi, thường cái gì? Thường ư, chuyện nhỏ, hẳn quyết định thử thách sự khống chế lèo lái của thứ phi với người hùng đến mức độ nào bằng cách đưa ra một vụ án đã có kết luận điều tra rồi nay cần người hùng thay đổi hộ. Chẳng biết bằng ngón đòn uốn éo chần gối nhỏ to thế nào, quả nhiên sau đó vụ án này đã thay đổi kết luận điều tra theo một hướng khác. Hẳn đã thưởng cho thứ phi một món quà rất giá trị nhưng với hẳn lại quá rẻ, từ nay hẳn có thể yên tâm xoa tay bởi hai bên vai đã có hai “vị thần” bảo hộ mỗi khi khách muốn bước vào đình thắp nhang.

Anh biết, ngoài hai người hùng này, tên trùm còn leo sâu và cao hơn nhiều, đến những cấp lãnh đạo trực tiếp lẫn gián tiếp của những người hùng. Thậm chí có người cùng là lãnh đạo trực tiếp lẫn gián tiếp của anh. Rất bài bản và kín đáo, cũng chỉ tiền và gái thôi. Có những người hẳn không đến được trực tiếp thì hẳn gián tiếp thông qua những mối quan hệ bạn bè đệ tử, em út lẫn vợ con của người ấy và hẳn cũng thừa khôn ngoan để hiểu rằng, với một số quan chức chẳng đại gì mà thấy ra một bọc tiền để mua chuộc, bởi những con người này mỗi chữ ký là bạc tỷ thì cần gì tiền của hẳn. Cũng như khối quan chức thấy gái mắt sáng rực thèm chảy nước miếng nhưng phải bấm bụng giả nai đang tu bởi sợ cho cái ghế quyền lực đang ngồi. Thế nên hẳn tấn công vào những mối quan hệ thân thiết ruột thịt khác để tạo thế ân tình.

Những người hùng này đã không còn là người nữa rồi.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 14 -2

Ông trùm có nhiều mối quan hệ lắt léo với nhiều tầng lớp người, nhiều quan chức, trong các cơ quan bảo vệ luật pháp. Hầu như chưa ai trong số con cái hay đệ tử thân thuộc, thậm chí đến cả bà trùm có thể biết được ông trùm quen biết những ai, bắt tay hay làm ăn với ai. Bà trùm có thể quản được nguồn thu chi bạc tỷ hàng ngày, tuần, tháng nhưng không thể biết được ông trùm rút ra để chi vào nguồn nào và chi cho những ai. Trước kia đôi lúc bà trùm cũng tỏ ý ghen tuông vì sợ ông trùm lấy tiền đi nuôi gái, bồ nhí hay vợ bé gì đó, điều đó đúng sự thật. Sau này bà trùm hiểu ra, có rất nhiều khoản tiền ông trùm bỏ ra để chi cho những con người khuất mặt trong bóng tối nhưng lại đầy quyền lực và đây là những người của chính quyền. Họ là những kẻ đã giang tay bảo kê cho ông trùm lẫn băng nhóm hoạt động trong một chừng mực nào đó. Thỉnh thoảng ông trùm cũng he hé mở cho bà trùm biết chuyện nhưng nói chung bà trùm yên phận đàn bà, giữ tiền và chi tiền còn chi cho ai là việc của ông trùm. Đến mấy đứa con ruột cũng chỉ biết một vài mối quan hệ mang tính bề nổi, lâu lâu nhậu nhẹt hay thăm nom đầu ốm tết nhất, ông trùm mới dẫn đi theo, tiện thể giới thiệu cho biết mặt đây là con cháu của mình để sau này này nhờ vả. Còn một vài quan hệ bí mật thân thiết thật sự với ai đó thì hầu như tất cả con cái đệ tử em út đều không được biết và cũng không dám hỏi bởi đây là điều tối kỵ nhất của ông trùm. Nó là những bí ẩn bao trùm lên tất cả giúp ông trùm phán đoán tình hình, điều nghiên hoạt động của những băng nhóm giang hồ khác lẫn vạch ra những kế hoạch đen tối trong tương lai với sự giúp đỡ của bạn bè. Thi thoảng thẳng rể nhận lệnh, chuyển món quà này khoản tiền kia cho anh X, ông B nào đó... thế thôi và nó cũng chẳng dám hỏi tại sao chuyển món quà ấy dù những con người này hầu như chẳng có quan hệ hay quen biết gì và cũng chưa giúp ích gì cho ông trùm cả. Sau cái lần bạo gan thách mắc bị ông trùm chửi cho một trận, từ đó chúng chỉ biết ngoan ngoãn vâng lời. Những thế lực luật pháp và những mối quan hệ quen biết quan chức nhà nước của ông trùm làm cho dân giang hồ xã hội đen khắp nơi rất

ngán sợ, bởi chúng không thể hiểu ông trùm quen biết với ai và sẽ tác động đến cơ quan luật pháp nào để xử lý chúng.

Ông trùm thường dặn con cháu.

Mình là dân giang hồ, là tội phạm xã hội đen, là thứ cùng đinh mạt hạng đang phạm pháp trong xã hội dưới con mắt và suy nghĩ của những quan chức bảo vệ luật pháp của nhà nước này. Họ luôn coi mình như vậy. Ông trùm cười gằng, thế nên mình cũng cần phải hiểu bọn họ, đi vào tim đen của họ và đây là một ván cờ mà kẻ khôn ngoan đi cờ khéo thì sẽ thắng. Thật ra tất cả đều giả tạo tuốt, ông trùm tâm sự, bọn họ thừa biết mình là ai, đang làm gì và mình cũng biết họ là ai, nhưng cả hai cứ như không biết lẫn nhau. Và bọn họ nhắm mắt làm ngơ cho mình tồn tại, tại sao? Ông trùm búng ngón tay tanh tách, có tiền cái gì cũng mua được. Đây là câu nói nổi tiếng của ông trùm vẫn được dân giang hồ truyền tụng đây đó. Thật ra ai chẳng hiểu giá trị của đồng tiền sẽ mua được những gì nhưng có mười hay một trăm cũng chẳng ai nghe, còn ông trùm thì có người nghe vì chứng minh được điều đó. Quyết định tập trung cải tạo của Ủy Ban Nhân Dân thành phố đối với ông trùm là 3 năm, tuy nhiên chỉ hơn 2 năm sau đó thì lão được ra trại sớm mấy tháng. Số tiền chi ra cũng bọn, một lần nhân cuộc nhậu có một đứa đàn em thân thiết liều mình đem ra thách mắc, làm chi cho tốn tiền vậy, khi ở trong trại lão vẫn là ông trùm, vẫn nắm được tình hình hoạt động băng nhóm bên ngoài và ở trong đó vẫn được đối xử tử tế. Mấy tháng có là bao nhiêu mà tốn tiền.

Ông trùm thành thật trả lời.

Tao muốn chứng minh cho giang hồ cả nước biết thế lực của tao mạnh đến mức nào. Tiền của tao mua được những ai. Thật ra tiền thì rất nhiều kẻ có tiền nhưng đâu phải cứ xòe tiền ra là được. Đưa cho những ai, bằng cách nào cho đúng cách, đúng người, đúng thời điểm là cả một vấn đề. Đừng có nghĩ đơn giản, cứ đưa thì người ta nhận, như thế thì lắm to. Thiếu gì thằng thèm tiền rõ rãi, bụng thối hơn gì, tham tiền quá như ma tham tiền giấy, thế nhưng vẫn ra về... nhưng khi nhận tiền và sẵn sàng túm mình gào toáng lên là hối lộ ngay. Dân gian nói cho không bằng cách cho đó sao. Tất nhiên, tao có thể nằm trại thêm vài tháng nữa cũng chẳng sao nhưng tao muốn ra trại

són hơn để chứng minh sức mạnh của tao, thế lực của tao, đồng tiền của tao, chúng mày hiểu không?

Hiểu... hiểu... dzô... dzô... cốp... cốp... ly cụng tưng bưng.

Hiểu, bọn đàn em chỉ hiểu một làm sao biết mười. Trong vụ ra trại són của ông trùm còn có rất nhiều điều nhiều khê mà kể ra có thể viết thành tập truyện dài nhiều tập được, đấy là những bí mật riêng của ông trùm.

Với sức mạnh của đồng tiền, ông trùm tin rằng đủ để quật ngã bất kỳ con người nào, chức vụ nào và thế lực nào, buộc phải làm “nô lệ” cho lão, bán cho lão cả thể xác lẫn linh hồn, trở thành một thứ công cụ để dạy bảo sai khiến. Đáng ngạc nhiên là có những con người với những chức vụ và quyền lực có trong tay họ có thể vươn tới trời xanh, nhưng bên trong là một sự trống rỗng thối hoắc vì tiền. Có những con người lâu lâu xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng, phát biểu này kia, thực chất chẳng ra gì, dễ dàng ngửa tay nhận dăm ba món quà rẻ mạt so với những điều họ có... Và có những người, họ không hề thiếu tiền, không thiếu quyền lực thậm chí có đủ cả, nhưng lòng tham vô đáy, họ vẫn nhận tiền, không chính thức thì cũng thông qua vợ, con, cháu chắt, đệ tử em út... suy cho cùng tất cả cũng chỉ vì tiền.

Chẳng thế, sau khi nắm được thóp của một vị quan chức công an cấp cục phụ trách các trại giam dính dáng đến gái, ông trùm bắt tin, vị quan chức này xanh mặt vội mò đến gặp ông trùm ngay. Một cuộc nói chuyện nửa thân tình, nửa năn nỉ và là tình thân hiểu nhau, ông trùm đã được một số thỏa thuận với quan chức này. Sau đó, trên cương vị của mình, quan chức này đã làm báo cáo gửi lên cấp trên “khen” ông trùm cải tạo tốt nhằm tác động để thả lão sớm trước thời hạn. Tất nhiên đấy chỉ là một trong nhiều nguồn trong hệ thống cơ quan nhà nước mà ông trùm nắm thóp được, tác động đến, còn có những quan chức cấp trên cao hơn vị quan chức này nhiều mà ông trùm cũng nắm được. Điều quan trọng trước hết là sau cuộc gặp gỡ đó, thái độ của các giám thị trại giam này đối với ông trùm thay đổi hẳn. Một tên tù, một tên tội phạm như bao tên tội phạm khác thế mà lãnh đạo cục trại giam phải thân chinh đến gặp gỡ trò chuyện, quả là không vừa, dù rằng hẳn là một tên trùm xã hội đen.

Cuộc đời của ông trùm đã ba chìm bảy nổi, nếm không biết bao lần ăn cơm tù đã cho lão kinh nghiệm xương máu. Ngay thời mồi ma chế độ cũ đầy thối, nhận tiền của dân cờ bạc, đám anh chị đấm chém thì các ông cò cảnh sát vẫn nhận, thậm chí nhận hàng ngày và thiếu chút đỉnh cũng bị nhắc nhở tận nơi. Còn nhớ thời hoàng kim thập niên 1960, mấy đại ca trong nhóm “tứ đại giang hồ” ngày ngày còn khề khà chén anh chén chú với các tướng lĩnh, tình thân như anh em tưởng sống chết có nhau. Thế nhưng khi cần thì các tướng lĩnh này vẫn sẵn sàng thí ngay đám xã hội đen để bảo vệ chỗ đứng và thế lực cho riêng mình. Ngay từ hồi đó, mới là giang hồ trẻ ranh có chút số má trong giới qua vụ giết người và mới đi tù về thì lão nghiệm ra. Giang hồ xã hội đen thì mãi mãi cũng chỉ là dân giang hồ, đối với chính quyền chẳng qua tất cả cũng chỉ là con tốt thí mà thôi. Khi cần thì sử dụng như món đồ vật mà không cần thì vứt đi như món đồ vật.

Ngày ấy, danh tiếng của người đứng đầu “tứ đại giang hồ” là Đại Cathay được cả miền Nam đều biết tiếng, nhất là sau này qua cuốn tiểu thuyết ré tiền của nhà văn Duyên Anh “điệu ru nước mắt”. Trận hỗn chiến giữa Đại Cathay với Huỳnh Tỳ, Ngô Văn Cái, Nguyễn Kế Thế đã đưa Đại lên đứng đầu nhóm này. Trận chiến kinh hồn với băng đảng người Hoa của Tín Mã Nàm đã cho Đại Cathay lập nên một đế chế mà khắp Sài Gòn chẳng có một băng nhóm nào dám đối đầu. Cả một bộ máy quân sự khổng lồ của miền Nam cũ với sự hà hơi tiếp sức của quan thầy Mỹ há sợ một tên du đảng Đại Cathay đến nổi tướng râu kẽm Nguyễn Cao Kỳ phải “xuống nước” mời ra làm nhân viên công lực quốc gia hay tướng cảnh sát Sáu Lèo Nguyễn Ngọc Loan mời làm đại úy cảnh sát. Xem ra báo chí văn chương đề cao gã du đảng này quá. Theo ông trùm, bậc đàn anh mà lão rất mực kính trọng này chết vì sự ngỗ ngáo coi thường mọi thứ, nhất là coi thường luật pháp và hai là thách thức chính quyền quá đáng. Cứ tưởng đi đâu cũng có em út tung hô, được ông tướng này tướng kia mời ra làm việc, dám đấu súng với quân dù, tung tin giết cảnh sát... có nghĩa là không dám đụng đến sợi lông chân của mình. Đại Cathay nhằm to. Cảnh sát quân đội Sài Gòn không đụng đến Đại Cathay thời điểm ấy một phần vì lúc đó bộ máy chính quyền cũ Sài Gòn đang trong tình trạng hỗn mang tranh giành quyền lực, hôm nay chính

quyền này ngày mai chính phủ kia thay đổi nhau xoành xoạch. Cấp dưới hoang mang chẳng biết mình theo ai, phục vụ ai. Chưa kể là một bộ máy tham nhũng nặng nề, gần như quân đội hay cảnh sát bất kỳ nơi nào cũng ăn tiền cả nên mới để nhiều lỗ thủng trong bộ máy như vậy. Tuy nhiên khi nhận thấy sự tung hoành của Đại đã vượt quá mức cho phép, có thể làm ảnh hưởng an nguy đến thể chế thì chính quyền Sài Gòn lập tức ra tay ngay. Cả đám du đảng Sài Gòn ngày đó đua nhau xô khám là vì vậy. Trần Đại bị tống ra đảo Phú Quốc, bị chính quyền cũ giết bí mật sau khi tung ra hàng loạt thông tin hỏa mù hư thực giúp mấy văn sĩ cò mồi có tư liệu viết sách. Bài học này ông trùm luôn ghi nhớ trong tim, ngày ấy ông trùm mới chỉ là thằng nhóc ranh nhưng nhìn cái chết của đàn anh này mà răn mình. Hiện nay ông trùm vẫn đang triệt để áp dụng sức mạnh của đồng tiền cộng thêm gái trong đối sách với một số quan chức chính quyền. Đây là những bài học đắt giá lão rút ra được và truyền lại cho con cháu

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 15-1

Bọn maphia Việt kiều bước đầu đồng ý với ông trùm về một kế hoạch làm ăn, trước hết chúng sẽ đầu tư về Việt Nam mở một số dịch vụ hợp pháp mà luật pháp cho phép như nhà hàng, khách sạn và nắm số Việt kiều, ngoại kiều đang đầu tư vào Việt Nam, lão sẽ giúp chúng trong chuyện đó. Sẽ có những doanh nhân ngoại kiều nằm trong sổ đen bắt cóc, tống tiền, đe dọa, trấn lột... giữa những băng đảng maphia quốc tế và ông trùm sẽ là đầu mối của chúng tại Việt Nam. Bọn chúng sẵn sàng tung tiền cho lão khi cần nhưng ông trùm lại không cần. Thực tế giữa đôi bên đã manh nha hình thành đường dây rửa tiền quốc tế. Lợi dụng chính sách thu hút đầu tư của Việt Nam, chúng tuồn tiền vào đầu tư xây dựng nhà hàng, khách sạn, hoạt động kinh doanh có lãi hoặc không có lãi, thậm chí là lỗ nhưng để rút tiền sạch từ Việt Nam ra. Hình thức này đối với ông trùm chẳng mới mẻ gì, bởi hiện nay ông trùm cũng đang tích cực đầu tư tiền vào một số dịch vụ nhà hàng khách sạn trong nước, kinh doanh quay vòng, rút ra những đồng tiền sạch. Lão cũng tính đến chuyện chuyển tiền qua Mỹ, Úc để mua bán bất động sản, tính đường đường lão lâu dài về sau. Thông qua thằng con rể Việt kiều Mỹ, giữa đôi bên cùng hình thành đường dây đưa thuốc lắc, viên gây nghiện Ecstasy... vào Việt Nam, tổ chức mua bán dâm quốc tế, tổ chức đường dây cá cược bóng đá quốc tế và trao đổi kinh nghiệm trong việc hoạt động cờ bạc, cá độ. Ông trùm khá hài lòng về điều ấy, nguồn lợi thu được ngày càng nhiều hơn và một điều quan trọng không kém đó là lão phát huy được thế lực, thanh thế ra nước ngoài, củng cố vị trí thế đứng trong nước. Tuy nhiên có những điều ông trùm không ngờ là, bọn maphia nước ngoài cũng không dễ gì bỏ “mảnh đất béo bở” như Việt Nam trong thời buổi kinh tế thị trường phát triển này và không phải băng nhóm maphia nào vào đây cũng muốn bắt tay với lão. Một quy luật muôn đời của maphia là chém giết để tranh giành lãnh địa nên chẳng dễ gì liên kết làm ăn, mà là ăn trọn, đó là sự thật. Đấy vốn là nguyên tắc tranh đấu sống còn của ông trùm bao nhiêu

năm nay đầy thôi. Và đối thủ này là những băng đảng maphia người Hoa. Trong chuyện này, mỗi lần nhớ lại cuộc chia tay với lão bạn già người Hoa, thì ông trùm có cảm giác băng khuâng trong lòng. Nhiều lúc ông trùm còn tự hỏi về sự kết thân hiểu biết lẫn nhau trong bao nhiêu năm qua giữa lão già người Hoa này với mình là thứ tình cảm gì. Tuy không giữ vị trí ông trùm maphia điều khiển hoạt động của băng đảng người Hoa tại những nước Đông Nam Á, nhưng với vị trí Huyền Vũ của mình, lão già maphia vẫn có tiếng nói và tác động nhất định với băng đảng của mình, ví dụ trong việc phân chia lãnh địa làm ăn, địa bàn của ai nấy quản và không xen vào, người Hoa thì của maphia người Hoa, người Việt thì của các băng nhóm người Việt tại thành phố này. Hoặ c nếu băng đảng nào của lão có “làm ăn” tại thành phố nên có sự liên kết với ông trùm. Từ ngày có thỏa thuận ngầm qua sự giúp đỡ của lão bạn già người Hoa chưa bao giờ ông trùm để đàn em quấy phá khu vực làm ăn của người Hoa và lão maphia già này cũng tác động không cho băng nhóm người Hoa nào bén mạng đến vùng đất của ông bạn mình. Ngoài ra, coi như thắt chặt thêm tình thân, đây là lời của lão maphia già người Hoa, thỉnh thoảng lão cung cấp cho ông trùm một số thông tin có giá trị, cũng như ngầm ủng hộ ông trùm và băng nhóm bành trướng hoạt động thông qua sức mạnh của băng nhóm lão trong khu vực. Nó được gắn bó suốt mấy chục năm liền và còn là giúp đỡ lẫn nhau trong công việc, cũng theo tinh thần đôi bên cùng có lợi. Và có lẽ vì thế mà nảy sinh tình cảm chẳng, ông trùm tự hỏi, tình cảm giữa hai con cáo già sành sỏi mưu ma chước quỷ trong cái thế giới giang hồ tăm tối đảo điên chém giết tàn sát lẫn nhau kia để mà nương nhau cùng tồn tại. Đó là một thứ tình cảm cực kỳ hiếm hoi.

Hôm ấy, đột nhiên lão già người Hoa đột nhiên gọi điện rủ ông trùm đi ăn tối. Có điều gì đó bất thường ở cuộc ăn tối này, ông trùm linh cảm như vậy qua giọng nói của lão già có điều gì khang khác. Xưa nay thi thoảng lão và ông trùm cũng gặp nhau, đó là điều bình thường. Hôm nay tôi mời thì mai anh mời, và cũng lạ, cả hai lão già ky bo giống nhau, ông trùm nhiều lúc phì cười vì điều đó. Gặp nhau ăn nhậu chia nhau trả tiền cận thận đến từng đồng từng cắc cũng chẳng thềm bo cho phục vụ bàn. Nên tiết kiệm ông

trùm ạ, lão maphia già người Hoa than vãn, thời buổi này đồng tiền kiếp đầu phải dễ. Cũng chẳng biết có nhiễm cái mác “xì cháo quấy” của lão già ấy không, nhưng quả thật mỗi khi đôi bên đả nhau thì tính đến từng xu. Kể cũng ngộ nghĩnh cho những kẻ ném tiền tỷ, tiền trăm triệu qua cửa sổ như bôn. Đây cũng là đặc điểm gắn bó của hai lão trùm. Đều là những tên giang hồ già đời lọc lõi và hiểu nhau quá, thành nguyên tắc ngầm mỗi khi gặp nhau là những câu chuyện bàn trà và cả hai đều không bao giờ nói về công việc làm ăn của nhau, chỉ là những câu chuyện vu vơ vớ vẩn. Nhưng rồi nhiều lúc công việc vẫn cứ chen vào.

Người Hoa là một dân tộc thông minh và chịu khó làm ăn, biết đoàn kết phát huy sức mạnh cộng đồng ở hải ngoại. Một người Hoa xa quê hương tổ quốc thì chăm chỉ làm ăn và biết đoàn kết gấp hai ba lần bình thường. Cộng đồng người Hoa ở bất cứ đâu cũng phát triển mạnh trong buôn bán kinh doanh và tại một số nước, họ đã thành những lực lượng kinh tế hùng mạnh và có thể khuynh đảo được chính trị của chính quyền sở tại. Đây là một con thần long đang ẩn mình và sẽ có một ngày nó vươn mình lớn mạnh, sức mạnh của nó bao trùm cả mặt trời và nhiều dân tộc sẽ bị nó khuất phục. Đây là những lời thì thầm ngạo nghễ mang đầy tính Đại Hán của lão già maphia nhân một lần cao hứng buột miệng nói ra điều đó để rồi sau thì hối hận xuýt xoa xin lỗi và thanh minh mãi về lời lẽ đó. Ông trùm nghe chỉ cười thầm, một kẻ khôn ranh quý quyết như lão già này mà cũng có lúc lỡ lời bộc lộ hết tâm can đen ngòm của mình như ai. Con người mà.

Chiếc xe ô tô dừng bên kia đường, ông trùm đưa chân bước ra ngoài. Thằng tài xế hỏi chừng nào đón, ông trùm lắc đầu. Lúc nào tao điện thoại thì hãy đến, mà chắc là khuya đấy. Phía bên kia đường, lão trùm già người Hoa trong bộ đồ xá xẩm màu nhạt với đốm hoa lớn, miệng ngậm chiếc tẩu thuốc luôn phả hơi phì phèo, chân đi đôi dép loẹt quẹt, dáng đi nhàn nhã và là hình ảnh đặc trưng của một ông già người Hoa như bao vạn người Hoa khác tại thành phố này. Có lẽ vật sang trọng duy nhất gắn bó mấy chục năm nay với lão già ngày ngoài bộ ấm chén trà thì chính là chiếc gậy gỗ rất ít khi dùng để chống đi, màu đen bóng với đầu rồng có gắn hạt ngọc trai tía là biểu tượng của Huyền Vũ trong băng đảng maphia của lão mà người bình

thường không thể nhận biết được. Nhưng cũng chẳng bao giờ lão đem cây gậy này đi đâu và nó được giấu kỹ đâu đó trong ngôi miếu thờ bà của lão, chỉ một lần duy nhất hứng chí lão mới đem ra khoe với ông trùm. Vật kẹp nách thường xuyên của lão vốn là một cuốn binh pháp Tôn Tử Võ. Lâu lâu ông trùm vẫn thấy lão đem cuốn binh pháp ấy ra đọc nghiền ngẫm, từng trang giấy vàng ố chữ Hán loằng ngoằng. Ông trùm tự hỏi, chẳng biết lão tìm được cái gì trong cuốn binh pháp này để áp dụng vào hoạt động của băng nhóm mình.

Hôm nay nhìn lão ăn mặc có vẻ sang trọng, dáng vóc đường bệ khác hẳn vẻ nghèo nàn thường khi của lão già giữ miếu, ông trùm tinh ý nhận xét. Lại một vẻ khác thường nữa, và bây giờ ông trùm hiểu rằng, nhất định đã xảy ra điều gì đó.

- Hầy a...

Cũng một lời chào lơ lớ giả bộ của lão khi siết chặt tay ông trùm.

Cả hai người đi loanh quanh dạo mát ngắm nghía phố phường trước khi vào một tiệm cao lầu nằm sâu trong con hẻm nhỏ đường Khổng Tử. Phải là dân sành ăn quen biết chứ người bình thường không thể nào hình dung nổi sâu trong con hẻm ngoằn ngoèo hun hút, nhà cửa thì chi chít dựa lưng nhau lại có một tiệm cao lầu nhỏ, sang trọng, kín đáo và đồ ăn nước uống được đưa từ chính gốc Hồng Kông, Ma Cao qua với những đầu bếp có tay nghề cũng từ bên ấy sang phục vụ. Và mang đậm nét đặc trưng hàng quán của người Hoa là bất kỳ đồ phục vụ gì cũng đỏ rực, vàng chóa, từ chiếc khăn trải bàn đến những chiếc ly uống nước cho đến bộ quần áo nhân viên. Màu đỏ rực là một thứ màu mà người Hoa, trong đó cả cả người Việt thích thú đam mê đến kỳ lạ và mang đậm tính mê tín. Chưa kể ngay ngoài cửa bước vào bao giờ cũng là tượng ông Địa bụng phệ lúc nào cũng cười toe toét, tay cầm thỏi vàng to tướng, vào bên trong một chút nữa là bàn thờ Quan Công mặt đỏ râu dài lúc nào cũng nghi ngút khói hương.

Làm một lý rệu sấm nhỏ, lão già người Hoa chống cằm tư lự nhìn xuống con hẻm nhỏ phía dưới mà người đồng bào của lão, những người dân lao động đang tất bật đi ra đi vô, trao đổi nói chuyện với nhau rào rào với đủ âm thanh thứ tiếng vùng miền của Trung Quốc. Đâu có người Trung Quốc

thì ở đó ồn ào như chợ vỡ, chẳng phải mọi người vẫn thường nói như vậy hay sao.

Nét mặt đăm chiêu, lão già nói khẽ.

- Mỗi khi nhìn con đường này, những căn nhà trên phố và những gương mặt đồng hương của tôi đang tất bật đi lại, tôi cứ cảm giác như mình đang sống lại ở Thượng Hải, Hồng Kông hay một con phố sầm uất nào đó tại ma Cao, Mỹ...

Ông trùm nín thinh. Lão tò mò nhìn lão già người Hoa và thầm tự hỏi, không biết lão già này hôm nay tính giở trò gì mà lại tỏ vẻ ủy mị như vậy.

- Tôi già rồi ... - Lão già người Hoa nói như than – Sắp đến tuổi tri thiên mệnh rồi ông trùm à...

Ông trùm bật cười nhẹ. Thì ai chẳng có lúc phải già, đến như lão đây cũng sắp sáu mươi rồi còn gì.

- Mà già thì nên phải rút lui thôi, nhường cho lớp trẻ.

Ông trùm nhún vai.

- Ủa... tôi nghĩ chắc ông phải lên một vị trí cao hơn chứ.

- Không phải vậy- Lão già người Hoa lắc lư cái đầu mái tóc bạc phơ như cước và cũng chỉ còn lo thơ vài cọng – Rút lui luôn ông trùm à. Tôi rút luôn.

- Tại sao?

Lần này thì ông trùm thật sự sửng sốt, nghi hoặc nhìn lão bạn già của mình. Trong truyền thống Á Đông, nhất là người Trung Quốc, thì người già vnố luôn được kính trọng, mặc dù có nhiều người chẳng còn làm được gì nữa ngoài việc tán nhảm và cản đường người khác đi. Ông trùm được biết trong tổ chức maphia của lão già người Hoa này, tuổi tác càng cao thì càng chiếm được vị trí kính trọng và luôn có tiếng nói uy tín nhất định trong mọi vấn đề của tổ chức. Với một lão maphia đầy mưu mẹo, kinh nghiệm và uy tín như lão trùm này, khó có thể nói chuyện về hưu được.

Lão trùm maphia thở dài, ưu tư.

- Cuộc đời... cuộc đời... khó ai đoán trước được điều gì cả ông trùm à...

- Tôi nghĩ chắc có chuyện gì khác? Ông trùm hỏi nhưng không hy vọng lão già người Hoa trả lời. Trong các tổ chức maphia người Hoa thì yếu tố bí

mật luôn mang tính sống còn của tổ chức và trả giá bằng sinh mạng nếu một thành viên nào phản bội hoặc tiết lộ bí mật của băng nhóm ra ngoài.

- Tất cả đều cho rằng tôi đã già rồi... mà người già thì thường vô dụng, lẩm cẩm... Thời buổi bây giờ là thời buổi của Internet, của bắn súng vèo vèo, phóng xe mô tô phân khối lớn như bay trên đường phố. Tán tỉnh nhau câu trước câu sau có thể tót lên giường rồi... chứ không phải là chủ nghĩa Tam Dân của chúng tôi ngày xưa. – Lão trùm già nhếch mép cười gượng, ánh mắt long lên vẻ tức giận, nhưng chỉ một thoáng qua thì chìm xuống trong vẻ cay đắng bất lực – Tôi đành phải rút lui thôi, ông trùm hiểu không? Đến đúng lúc thì cũng nên đi đúng lúc chứ.

Bây giờ ông trùm đã hiểu phần nào chuyện “về hưu” của lão trùm maphia này và im lặng. Lão ta đã bị bọn đàn em trẻ trong băng đảng của mình quyết định loại ra khỏi cuộc chơi với lý do, già không theo kịp nhu cầu phát triển của băng đảng. Đối với bọn chúng bây giờ là sự tranh giành nhau quyết liệt để kiếm tiền và hưởng thụ. Không có thứ chủ nghĩa ưu ái dân tộc gì hết ngoài chuyện buôn lậu ma túy và kiếm tiền bằng mọi giá, mọi cách, mọi thủ đoạn miễn thành công. Sẵn sàng xuống tay với đối thủ dù hôm qua còn là chiến hữu nhưng nếu hôm nay thành vật cản đường. Bọn chúng không cần sự liên kết tương trợ nào cả ngoài sự cạnh tranh chém giết, những từ ngữ văn hóa hay bản sắc dân tộc gì đó trở nên lạ tại khó nghe, khó chịu và nên vứt bỏ. Thật ra so với những chiến hữu cùng thời, kẻ chết mất xác, kẻ thương tật sống lê lết và kẻ chết vì trác táng, bệnh tật... thì lão maphia già này vẫn là người may mắn nhất với sự tồn tại dẻo dai qua năm tháng làm khối kẻ ghen tị. Lão tâm sự như vậy với ông trùm. Băng đảng maphia của lão trong những thập niên 60, 70 của thế kỷ trước cũng là những cuộc chém giết kinh người để tồn tại. Thực tế cái chủ nghĩa Tam Dân của băng đảng lão dương lên chẳng qua là mị dân màu sắc ái quốc để thu hút thêm cộng đồng người Hoa ở hải ngoại tin tưởng vào băng đảng chứ thực tế chẳng có ý nghĩa gì với băng đảng của bọn lão cả. Ông trùm cười thầm khi nghe lão già nói vì thấy mình đoán đúng. Hôm nay sống chưa biết ngày mai sẽ ra sao thì lấy gì ái quốc Tam Dân.

Trong cơn buồn bực vì thấy mình bị băng đảng rũ bỏ phũ phàng, lão già

này nói huých toẹt luôn cho ông trùm nghe lý do nào mà người sáng lập ra băng đảng này theo cờ Tôn Trung Sơn thành tổ phụ của băng nhóm. Thực tế hồi đó quả là ông có theo phân đà hải ngoại “Trung Quốc đồng minh hội” tại Sài Gòn do Tôn Trung Sơn thành lập thật. Hoạt động khá sôi nổi, tuy nhiên khi phân hội đứng ra quyên góp tiền của đồng bào để giúp cho việc lật đổ triều đình Mãn Thanh thì xảy ra nhiều chuyện. Ngoài chuyện khuất tất tiền bạc thì phương pháp quyên tiền của người này đã không được các đồng chí trong phân hội đồng tình bởi nó mang sặc mùi xã hội đen. Dọa nạt, đe nẹt, thậm chí là cưỡng bức người dân phải nộp tiền, vì thế nhiều người đã phản ứng với ông ta. Có mưu đồ nắm quyền phân hội ở hải ngoại, và hướng đến những mục tiêu cao xa hơn khi theo Tôn tiên sinh về Trung Quốc hoạt động nên ông ta tìm cách lấp liếm khi chuyện đến tai Tôn tiên sinh. Tiên sinh vào Sài Gòn chấn chỉnh, đã không còn cho ông ta thay mặt phân hội quyên góp tiền nữa mà phân công việc khác. Uy tín của Tôn tiên sinh rất lớn nên ông ta chẳng dám nói gì và thủ phận làm việc khác, nhưng sau khi tiên sinh quay về Trung Quốc để chuẩn bị cuộc cách mạng, ông ta lập tức kéo bè kết cánh trong phân hội tính tiếm quyền. Sự việc vỡ lở, bị các đồng chí khác lật mặt, ông ta trốn chạy về Đài Loan, sau khi ôm trọn số tiền mặt khá lớn của phân hội. Maphia rõ là maphia.

- Mọi chuyện là vậy đấy ông trùm.

Lão già kết thúc câu chuyện về sự thật của người lập ra băng đảng với một sự thật trần trụi đến tàn nhẫn. Ông trùm nhún vai, lão chẳng ngạc nhiên lắm. Lần đầu tiên khi nghe lão già này thao thao bất tuyệt về chủ nghĩa Tam Dân của Tôn Trung Sơn và hoạt động nêu cao đạo nghĩa của băng đảng này thì lão đã nghi ngờ rồi. Chỉ có điều không ngờ là bức màn hạ xuống nhanh quá.

Trước khi định cư tại thành phố này, lão maphia già đã từng trôi nổi khắp các châu lục, chủ yếu là các nước Đông Nam Á và là một sát thủ có tiếng được gọi là Thanh Long, cũng từng mấy lần tưởng chết mất xác. Sau cái lần bị vết đâm chí mạng tại Ma Cao tưởng vĩnh viễn ra đi, được cứu sống nhưng sức khỏe giảm sút trầm trọng thì được băng đảng ghi công cho chuyển sang vị trí Huyền Vũ tức quan quản phần tài chính của băng nhóm

và chuyển ăn cư tại thành phố này với vai trò giúp băng đảng điều tiết hoạt động tại thành phố lẫn một vài nước trong khu vực. Nhất là sau 30.04.1975 khi Việt Nam có nhiều thay đổi thì băng nhóm của lão cũng cần phải điều chỉnh cho phù hợp. Ngoài ra, trong vị trí Huyền Vũ, lão còn làm công việc điều chuyển ngân lậu, rửa tiền mặt của băng đảng trong khu vực Đông Nam Á. Thấm thoát cũng hơn ba mươi năm rồi đấy ông trùm, và bây giờ, lão già người Hoa nhún vai, Huyền Vũ hay không cũng vậy, đối với tôi cuộc đời đã chấm dứt. Thật ra lão cũng chẳng ham hố gì nữa mà dự định xin rút lui khi tuổi bảy mươi tròn. Điều làm lão ảm ức là vai trò công lao của lão trong băng đảng không được bọn đàn em đệ tử, thậm chí con cháu sau này đánh giá đúng mức. Đã thế chúng còn cho rằng với cái kiểu rề rà của lão là không hiệu quả. Nhiều lúc còn câu nệ hình thức và hay cả nể... nói chung là vô dụng, lão kết luận câu chuyện của mình với ông trùm bằng giọng nói buồn rầu đầy chua chát. Quy luật của giang hồ chẳng? Ông trùm tự hỏi.

- Hôm nay tôi muốn mời ông trùm ăn với tôi một bữa cơm chia tay, mai tôi đi rồi.

- Ông sẽ đi đâu – Lại một lần nữa lão buột miệng hỏi một câu không nên hỏi và chắc chắn không có câu trả lời. Nhưng cũng thật bất ngờ, lão già người Hoa đã trả lời câu hỏi.

- Tôi có một căn nhà ở Hồng Kông ông trùm ạ. Cùng dành dụm được món tiền nhỏ để đầu tư vào mấy đứa cháu nội cho chúng nó ăn học đàng hoàng. Nếu một dịp nào đó ông trùm đi Hồng Kông thì hãy ghé thăm tôi, đây là địa chỉ...

Sau này có dịp đi Hồng Kông, ông trùm có đến địa chỉ ấy thăm lão bạn già cố tri nhưng không gặp. Lăn theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo hun hút sâu cả tiếng đồng hồ ông trùm mới tìm được vào nhà của lão bạn già. Vừa dậm chân vào phòng thì ông trùm đã ngã ngàng trước tấm di ảnh của lão trên bàn thờ nghi ngút khói hương. Ông ta đã chết và chết rất bất ngờ. Một buổi chiều đang chơi cờ với mấy người bạn, có một nước cờ căng thẳng, suy nghĩ quá và thế là gục ngã luôn trên bàn cờ, cấp cứu không kịp. Ông trùm ngần ngại, đi nhanh vậy ư? Khi thắp mấy nén nhang lên bàn thờ, nhìn tấm di ảnh và bất chợt ông trùm bắt gặp ánh mắt tinh ranh như đang còn sống

của lão bạn già nhìn mình thì ông trùm tin rằng, không thể nào lão già ma quái này có thể chết dễ dàng như vậy được. Cả cuộc đời lăn lộn trong thế giới maphia thì đâu dễ gì lão già khôn ngoan này buông xuôi nhẹ nhàng như vậy. Nhớ lần chia tay ấy, ông trùm chỉ cuốn binh pháp Tôn Tử Võ mà lão bạn già thường mang theo để trên bàn, hỏi đùa, sao lão đã tìm được trong ấy một mưu mẹo nào chưa. Lão già chỉ cười khi không trả lời. Sau này có thông tin nửa hư nửa thực, vì làm việc chuyển ngân lậu và rửa tiền cho băng đảng nên lão ta đã ăn cắp của băng đảng mình một số tiền lên đến cả triệu USD. Khi bị bọn chúng phát hiện truy ra thì lão đã lấy cái chết để tạ lỗi, tránh bị trừng phạt, nhưng điều quan trọng hơn là số tiền ấy sẽ không bao giờ quay về với băng đảng của mình nữa nó đã biến mất vĩnh viễn. Được đầu tư ẩn ngược lại hợp pháp cho mấy đứa cháu lão qua những danh nghĩa khác mà băng đảng lão có biết, lũng lộn lên cũng chẳng làm được gì. Trong cái thế giới tài chính phức tạp mênh mông với hàng tỷ tỷ tài khoản trương mục nằm trong các tổ chức tài chính, kinh tế, ngân hàng trên khắp thế giới này, việc truy tìm số tiền đó quả là mò kim đáy bể nếu chủ nhân của nó không để lại mật khẩu và hướng dẫn cách truy tìm. Có lẽ lão già maphia mưu mẹo kia đã tìm thấy chỉ dẫn trong cuốn binh pháp Tôn Tử Võ rồi, trong 36 kế sách thì tẩu vi thượng sách. Lão đã kịp tẩu vi về thế giới bên kia với một khoản tiền lớn, không phải mấy đồng đô âm phủ mà đô la Mỹ thật. Một đòn đau nhớ đời của những tên trùm băng đảng như muốn nhắc chúng rằng, đừng bao giờ đại độ coi thường những kẻ già như lão, bởi đây không phải là già mà cáo già. Chẳng biết chuyện có thật hay chỉ là tiểu thuyết rẻ tiền. Không hiểu sao ông trùm cứ tin là có thật bởi ông trùm hiểu lão bạn già ranh ma của mình.

Đây là chuyện của lão ta.

Sau khi lão trùm người Hoa rời thành phố, điều làm ông trùm tiếc nhất là mất đi những nguồn thông tin quan trọng thỉnh thoảng lão ta vẫn báo cho ông trùm biết. Ngoài ra thỉnh thoảng lão còn hỗ trợ cho ông trùm trong việc điều khiển băng nhóm của mình hoạt động. Hiểu nhau quá và nay người mới, phải làm lại từ đầu.

Trước khi ra đi, lão trùm chỉ nói mấy lời ngắn gọn với ông trùm.

- Maphi thời chúng tôi, của những thập niên 60, 70 thế kỷ trước khác bây giờ nhiều lắm ông trùm à. Chúng tôi tôn trọng tình cảm và sự liên kết thân thuộc trong làm ăn, có làm gì thì làm nhưng cũng phải ngó trước trông sau. Còn bây giờ... - Lão ta lắc đầu ngao ngán – Chúng tinh khôn hơn, giỏi dùng súng và nhiều mưu mẹo hơn, nhưng cũng háo thắng và tàn bạo hơn. Một lời nhắn nhủ nhiều ý nghĩa và sau này ông trùm thấm thía điều đó.

Trong khi ông trùm còn mãi mê mở rộng lãnh địa đi khắp nước và ra nước ngoài thì bọn maphia Đài Loan băng đảng của lão bạn già ông trùm đã ngấm ngấm đặt chân vào thành phố. Thật ra trước giải phóng chúng cũng đã từng đặt chân lên thành phố này nhưng chỉ theo từng phi vụ riêng lẻ chứ không tổ chức hẳn băng đảng hoạt động tại Việt Nam dù cộng đồng người Hoa khi đó khá lớn. Sau giải phóng cũng vậy, nhất là khi lão maphia già Huyền Vũ về nằm tại thành phố thì hoạt động của chúng cũng chỉ là những phi vụ lẻ, gói gọn trong cộng đồng người Hoa. Rất kín đáo, bí mật, ít va chạm chính quyền và va chạm các băng đảng người Việt khác. Sau khi lão già Huyền Vũ bị đánh bật khỏi băng đảng và biến mất vĩnh viễn khỏi cõi trần này thì một nhóm trẻ khác trong băng đảng vươn lên nắm quyền. Dĩ nhiên bọn trẻ thì tham vọng nhiều và chúng cần gì biết những cam kết trước kia của lão Huyền Vũ với ông trùm. Xé bỏ những nguyên tắc ngầm hoạt động kín đáo của maphia Hoa xưa nay là chỉ gói gọn trong khu vực người Hoa mà vươn sang người nước sở tại. Chúng khát vọng bay cao hơn, xa hơn và kiếm được nhiều tiền hơn. Chúng nhanh chóng bành trướng thế lực ra khỏi Đài Loan đến các nước Nam Á khác, trong đó Việt Nam là “miếng mồi” được quan tâm chú ý. Lúc đầu bọn chúng đến với danh nghĩa là những thương gia sang Việt Nam để đầu tư làm ăn lương thiện.

Và A Lee, xuất hiện. Trong vai trò một thương gia, A Lee mất nửa năm để lân la khắp nơi nắm tình hình, quan sát thời thế. Sau khi đã có một số hiểu biết nhất định về tình hình thành phố, nhất là kết thân được một số tay anh chị trong chốn giang hồ thành phố thì A Lee bay về Đài Loan báo cáo với ông trùm bên ấy về kế hoạch mở rộng và thâm tóm địa bàn thành phố, chủ yếu là những dịch vụ vui chơi giải trí đó là nhà hàng và vũ trường. Lập tức tiền tỷ được đổ vào Việt Nam, cụ thể là thành phố để đầu tư xây dựng một

vũ trường khá quy mô. Dương dương tự đắc, nghĩ rằng với thế lực của các ông trùm maphia Đài Loan và sự quen biết của mình với giang hồ xã hội đen có máu mặt tại thành phố thì sẽ chẳng có ai có thể làm gì. Không phải A Lee không biết đến danh tiếng lẫy lừng của ông trùm nhưng hẳn nghĩ rằng ông trùm hết thời rồi, với lại lúc này ông trùm đang tỏ ra chí thú làm ăn lương thiện. Hẳn cũng nghe ông trùm tuyên bố “rửa tay gác kiếm” rồi và ít quan tâm đến chuyện băng nhóm giang hồ trong nước nên cho rằng không cần chú ý, mặc dù có người nhắc nhở A Lee nên dè chừng nhưng hẳn phớt tình. Huyền Vũ rút lui không phải ông trùm không xây dựng được mối quan hệ thân thiết với bọn maphia Đài Loan, có nhưng mà thân thiết hiểu biết như xưa thì chưa. Nhất là ông trùm vẫn hy vọng bọn này hiểu rằng maphia Hoa thì không nên tham gia vào chuyện của người Việt, thế nhưng bọn chúng đã phớt lờ. Vụ A Lee là một ví dụ, ông trùm cũng tự trách mình là sơ hở mất cảnh giác, không ra tay ngăn chặn bọn này ngay ngày đầu đặt chân đến thành phố. Cũng vì quá mãi mê bành trướng thế lực ra nước ngoài và coi thường bọn này nên đâu có ngờ chúng dám nhảy thẳng vào trung tâm của ông trùm để làm ăn. Kể như coi thường nhau quá, ông trùm lập tức lên kế hoạch đối phó.

Ngày khai trương vũ trường, ngoài những quan chức cấp quận, thành phố đến dự còn khá nhiều tay anh chị dữ dằn, gồm mấy thằng võ sĩ người Campuchia mặt sắt đen sì, chưa kể mấy thằng giang hồ cô hồn đất Bắc. Các “ông chủ” Đài Loan cũng cử người đại diện sang tham dự lễ khai trương nhằm kiểm tra đánh giá tình hình để đầu tư lâu dài. Sau màn múa lân hoành tráng, rồi các ca sĩ nổi tiếng của thành phố thi nhau lên hát, còn có mấy nghệ sĩ nổi tiếng người Hồng Kông biểu diễn, người xem đông hơn hội, tiếng vỗ tay ầm ĩ. Liếc nhìn người đại diện các ông chủ ngồi hàng ghế đầu cùng các quan khác, đang khoanh tay ngồi im, vẻ mặt không biểu lộ bất kỳ điều gì, nhưng A Lee biết chắc rằng hẳn ta rất hài lòng. Trong băng đảng, vị trí A Lee đến nay vẫn chưa là gì cả. Trong “Tứ đại Thiên vương” của băng đảng là Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hồ thì A Lee không dám mơ ước nhưng chí ít cũng phải xếp sau Bạch Hồ nếu tình về khả năng, A Lee tự đánh giá mình như vậy. Sau nhiều lần cầu khẩn van nài thì cuối

cùng mấy ông trùm mới đồng ý cử A Lee qua Việt Nam làm ăn. Hẳn có lợi thế bởi vốn là người Việt gốc Hoa, gia đình bà con họ hàng còn khá nhiều ở Chợ Lớn dù sau năm 1975, 1979 thì một số chạy qua Thái Lan, Hồng Kông... Chính nhờ vậy khi vừa đặt chân lên thành phố, chỉ thời gian ngắn sau đó là A Lee đã thiết lập được nhiều quan hệ quen biết từ các cấp chính quyền đến các băng nhóm giang hồ. Nhìn vẻ bề ngoài của hẳn bây giờ chẳng ai có thể phân biệt được hẳn là người Việt hay người Hoa. Sau nhiều ngày vun vít tiền bạc của băng đảng để ăn chơi nhưng thực chất là điều nghiên nắm tình hình, A Lee quyết tâm xin đầu tư vào lĩnh vực mở vũ trường là vì vậy. Hẳn cho rằng chỉ có kinh doanh vũ trường mới thu được tiền lãi nhanh, nhưng qua trọng qua đó có thể mở rộng những hoạt động khác của băng đảng. A Lee đang khắp khởi hy vọng sau cuộc khai trương thành công này, vị trí của hẳn trong băng nhóm sẽ được thay đổi. Trong lúc đang mơ màng thốt nhiên một thằng đệ tử chạy như bay vào, rón rén lách qua từng hàng ghế của quan khách đến bên ông chủ, ghé tai A Lee thì thầm to nhỏ. A Lee đứng phắt dậy, sau cái phẩy tay của hẳn thì mấy thằng cô hồn dưới lớp vỏ nhân viên từ bên trong lừ lừ đi ra cộng thêm mấy thằng võ sĩ người Campuchia của A Lee cũng theo bèn gót, đi ra cửa. Tất cả diễn ra rất nhanh kín đáo nhưng không thoát khỏi đôi mắt cú tinh ranh của gã đại diện khuất sau cặp kính dày cộm, một thớ thịt bên má của gã hơi nhúc nhích. Không phải là một đám giang hồ lẽ tẻ cắc kè nào đó không biết chuyện dám đến gây sự quậy xin đầu mà là kẻ có máu mặt, có thể mấy tên vệ sĩ của A Lee mới buộc phải vào xin ý kiến bởi không dám hành động, chúng sợ. Té ra người quen cả, mấy thằng con cháu của “cậu Năm” thấy chiêng trống rộn rã nên tò mò ghé qua, xin vào nhưng bảo vệ không cho vào nên có chuyện. Nhìn thái độ vênh váo khiêu khích của mấy thằng đệ tử ông trùm, chưa kể lấp ló xa xa còn một đám giang hồ nữa và tất cả đều ở tư thế lao vào trận chiến thì A Lee chột dạ. Thật bất ngờ là trong cả nửa năm nay ông trùm luôn im lìm không hề có một phản ứng gì trước chuyện A Lee đến thành phố này “quậy” thì nay lão đã chọn đúng ngày này cho người đến phá đám. Giông tố đã đến, A Lee nuốt giận, nói nhỏ với thằng cháu của ông trùm rằng, hôm nay đang là ngày khai trương, có đông đảo quan khách cấp

quận lẫn thành phố đến dự, xin ông trùm nể mặt giữ yên cho quan khách và hẳn ta sẽ thân chinh đến gặp ông trùm sau. Trùng trùng mãi một lúc lâu dù cho rượu thịt được dọn ra bàn, bia rót đầy ly, kể cả phong bì ngày khai trương với mấy món quà để sẵn trong túi dúi vào tay nhưng bọn kia vẫn cứ ồm ờ. Số điện thoại của ông trùm mà A Lee liên lạc luôn ngoài vùng phủ sóng.

Cuối cùng thì buổi khai trương hôm đó được tạm yên khi bọn kia đột ngột rút lui mà không nhận quà. Khi đi ngang mấy tầng vệ sĩ người Campuchia của A Lee, một thằng trong nhóm con cháu của ông trùm “xổ nho” bằng tiếng Campuchia làm thằng đệ tử của A Lee giận tím mặt. Cũng may mặt mày của nó vốn đen thui nên cũng chẳng ai biết nó giận dữ đến cỡ nào, nhưng chắc rằng giận lắm và ông chủ của nó cũng giận tím mặt mày nhưng đành nuốt nó vào trong lòng.

Trước khi bay về Đài Loan, gã đại diện chửi vào mặt A Lee như xối nước về chuyện ấy. Chẳng là về Đài Loan báo cáo với ông trùm thì A Lee khoe khoang là đã nắm được toàn bộ giới giang hồ xã hội đen của thành phố này và các ông trùm có thể yên tâm đầu tư lâu dài vào thành phố, thế mà... Chẳng thèm nghe A Lee thanh minh, gã ta ra lệnh, bằng mọi giá A Lee phải diện kiến trước ông trùm, xin lỗi và lôi kéo lão ta vào vụ làm ăn này, nếu không thì đừng có trách. Sau nhiều lần tìm xin gặp, cuối cùng ông trùm cũng đã đồng ý tiếp A Lee. Một buổi tiếp lạnh nhạt với vẻ thờ ơ thấy rõ trên gương mặt ông trùm, vẻ rất miễn cưỡng. Cũng may trước đó A Lee đã tìm cách tiếp xúc với mấy thằng đệ tử và thằng con rể yêu quý của ông trùm để mua chuộc trước, nhờ chúng nói tốt cho mà còn vậy. Sau cuộc gặp ấy, đôi bên đã đi đến thỏa thuận, A Lee sẽ thuê chính con rể của ông trùm đứng ra bảo vệ vũ trường này. Ngoài ra người của ông trùm sẽ cung cấp rượu, thuốc cho vũ trường của A Lee hoạt động. Đây là cuộc gặp gỡ thứ nhất và mệnh lệnh từ Đài Loan báo qua cho A Lee biết, vẫn chưa ổn, cần lôi kéo ông trùm vào sâu hơn trong chuyện làm ăn để còn đầu tư lâu dài. Hình như những tên trùm maphia Đài Loan đã đánh hơi thấy được sức mạnh của ông trùm mà trước đó chúng cố tình “quên”. A Lee lại tiếp tục tung ra những chiến dịch ve vãn ông trùm, lúc này thì bộ mặt của hẳn và

những tên trùm Đài Loan dần dần hiện ra rõ trước mắt ông trùm. Rõ ràng một mối nguy cơ đang lơ lửng trên đầu. Vốn chẳng lạ gì đám maphia Đài Loan và cũng chẳng sợ chúng, ông trùm chỉ tiếc rằng không còn lão bạn già người Hoa ở đây. Với tài không ngoan khéo léo của lão lúc này thì ông trùm đỡ rắc rối biết bao nhiêu. Ít nhất cũng không đụng độ nhau và khỏi mất công tính toán đối phó trong khi ông trùm còn rất nhiều kế hoạch lớn chưa làm xong. Sau nhiều ngày điều tra thêm ông trùm còn phát hiện A Lee và đám xã hội đen Đài Loan đã bắt tay với thằng trùm trà Bắc người Hải Phòng, kẻ thù truyền kiếp của lão. Sau khi xuất cảnh đi Anh, ngời không ngừa nghề và máu du côn vẫn còn chảy nên hẳn ta chuyển sang Đài Loan sinh sống. Từ đây hẳn bắt tay với bọn maphia Đài Loan làm nhiều phi vụ đen, hẳn cũng chẳng bao giờ quên mối thù với ông trùm, đó là trước khi xuất cảnh hẳn đã đến thăm ông trùm để vuốt ve và xin tha mạng cho mấy thằng đệ tử đàn em. Thế nhưng vừa ra trại là ông trùm đã lạnh lùng ra lệnh cho đệ tử xuống tay quét sạch bọn đàn em của hẳn. Thằng chết, thằng sống sót cũng què quặt ôm đầu máu chạy trốn chết, biết tin hẳn rất căm thù nhưng đành chịu. Khi đã bắt được với bọn maphia Đài Loan rồi, hẳn liền móc nối về với đám giang hồ Hải Phòng, những kẻ xưa nay chưa bao giờ phục ông trùm và luôn chờ thời cơ để trỗi dậy. Bọn chúng liên kết hình thành một gọng kìm từ Bắc vào Nam cộng với thế lực của bọn maphia Đài Loan, tất cả chỉ nhằm vào ông trùm và A Lee chỉ là con bài thăm dò. Đôi bên đều hiểu rõ nhau và có những toan tính riêng. Với bọn giang hồ Hải Phòng thì món nợ truyền kiếp với ông trùm, ân oán sâu nặng, thù cộng thêm thù và tất cả cần phải trả thù, đây là dịp. Với bọn maphia Đài Loan, từ lâu đã nhắm nhe địa bàn thành phố này nhưng chúng thừa hiểu vào đây sẽ vướng ông trùm. Bọn chúng cũng chẳng muốn bắt tay liên kết gì với ông trùm cả mà chỉ muốn quét sạch ông trùm và băng nhóm của ông trùm đi để mặc sức tung hoành thì đây là dịp may hiếm có.

Thông tin khá chính xác và đầy đủ, ông trùm quyết định phải phản công ngay.

Thốt nhiên ông trùm gật đầu chấp thuận gặp A Lee lần nữa. Lần này thái độ của lão thay đổi hẳn, hòa hoãn và tỏ vẻ hiểu biết, thân mật với A Lee. Sự

thay đổi bất ngờ của ông trùm là A Lee vừa mừng vừa lo vì không hiểu lý do gì, nhưng gã tự nhủ, cứ tận dụng thời cơ trước cái đã. Trong buổi gặp hôm ấy, ông trùm chận thuận cho A Lee thuê lại một nhà hàng karaoke của ông trùm với giá trên giấy tờ là 4.000USD/1 tháng trong khi thực tế là 10.000USD thì quá đắt, nhưng có đắt hơn mà lấy được lòng của ông trùm thì hẳn còn lời chán. Ngoài ra A Lee biết thêm 10.000USD đối với thu nhập của ông trùm chẳng đáng là bao, vậy mà ông trùm đã nhón tay nhận tiền của hẳn tức là ông trùm đã chấp thuận chuyện làm ăn của hẳn rồi chứ không phải là ông trùm cần tiền. Đã thế ông trùm còn gợi ý cho A Lee đầu tư “chui” vào mấy nhà hàng, vũ trường có phần hùn của ông trùm. Quả thật có năm mơ A Lee cũng không thể đoán ra được tại sao mình được hậu đãi như vậy. Đầu tư vào đâu không biết chứ đầu tư vào chính nơi của ông trùm thì còn gì bảo đảm bằng, hẳn hẳn hoan báo về cho các ông trùm Đài Loan biết tin này. Bọn kia nửa tin nửa ngờ khi nghe tin, thấy vậy, A Lee phải bay về thuyết trình nhằm lấy thêm tiền qua Việt Nam đầu tư. Sự thay đổi đột ngột của ông trùm làm mấy tên mafia Đài Loan cảnh giác. Không rút số tiền như A Lee yêu cầu mà chỉ một khoản nhất định nhưng mấy ông trùm lại có vẻ khen ngợi A Lee làm ăn có hiệu quả sau vụ móc nối thành công với ông trùm, cùng những lời hứa hẹn làm A Lee sướng điên. Tuy nhiên khi A Lee vừa về Việt Nam thì các ông trùm đã gặp tên giang hồ trà Bắc, đôi bên nhận định, tình hình có thể động rồi, cần đẩy nhanh kế hoạch. Xem ra, ai nhanh tay thì thắng.

Khi đám đệ tử đàn em và con cháu thắc mắc vì sao ông trùm đột ngột thay đổi thái độ đến như vậy. Lão nhếch mép cười bí hiểm, cứ chờ đi, rồi sẽ rõ.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 15-2

Công việc làm ăn của A Lee có vẻ phát đạt thấy rõ, một vài thằng đàn em lo xa của ông trùm sốt ruột nhắc chừng lão nhưng ông trùm chỉ im lặng bí hiểm. Hàng tháng ông trùm vẫn nhận số tiền 10.000USD do A Lee chuyển đến, vẫn đi ăn nhậu đều đặn với hăng và tỏ ý khen ngợi công việc kinh doanh của hăng chiều hướng phát triển tốt, hứa sẽ cho A Lee đầu tư thêm vào một số nơi khác nữa, A Lee rất phấn khởi, liên tục báo tin vui về cho các ông trùm ở Đài Loan, hy vọng được đánh giá cao và rót thêm tiền đầu tư vào thành phố.

Thình thoảng ông trùm có hỏi thăm về hoạt động của một vũ trường ở đường Trần Hưng đạo, quận 5. Đây là vũ trường A Lee có phần hùn khá lớn thông qua một cô vợ người Việt đứng tên. Từ ngày được ông trùm nhận tiền “thuê” và hào phóng cho A Lee đầu tư thêm vào một số cơ sở khác của mình thì A Lee nghiêm nhiên tự coi mình như một ông trùm tại thành phố này. A Lee vung tiền nuôi một đám cô hồn các đảng làm tay chân bảo vệ mình chưa kể là còn mấy tên vệ sĩ người Campuchia đi kèm. Dạo này A Lee tỏ ra ngông nghênh trong hành động lẫn lời nói làm bọn giang hồ khác rất bực tức vì thấy mình bị xúc phạm. Dù gì A Lee cũng chỉ là một tên Hoa kiều không có thân phận chính thức tại thành phố này thế nhưng trong hành xử lại coi mình như một ông trùm như những tên trùm giang hồ khác, thật là quá quắt. A Lee ung dung tự tin vào điều đó bởi sau lưng hăng là thế lực của bọn maphia Đài Loan và chúng sử dụng A Lee để thăm dò mở đường trước khi xâm chiếm địa bàn thành phố. Xưa nay đối thủ ngán ngại nhất của A Lee là ông trùm, thế mà nay đã là chiến hữu, đã thế ông trùm lại cho A Lee thuê nhà hàng của mình, cho bí mật đầu tư vào một số cơ sở khác của ông trùm và chấp nhận cho con rể đứng ra liên kết làm ăn với A Lee, như vậy hăng còn ngán ngại ai, thử hỏi làm sao mà A Lee không ngông nghênh cho được.

Tại vũ trường A Lee có đến mấy phần hùn đầu tư và vì nằm ở vị trí trung

tâm thành phố nên đại đa số dân chơi đều đổ về ăn chơi nhảy nhót, quây phá và tiền thu như nước. Cũng vì tiền thu nhiều quá nên giữa các cổ đông có sự tranh giành chia phần, riêng A Lee sau này không giấu ý đồ tìm mọi cách gạt tất cả các cổ đông ra để mình thâm tóm trọn vẹn vũ trường này. Với tính toán của A Lee thì chỉ sau một năm là thu hồi trọn vốn đầu tư và năm thứ hai sẽ là lãi ròng. Chính vì vậy mà sau này A Lee tìm mọi cách để gạt các cổ đông khác ra. Một số cổ đông thì thuận sẽ nhường phần hùn cho A Lee sau khi y dễ ngon dễ ngọt nhưng thực chất là đe dọa ngầm nên đành phải bỏ của chạy lấy người dù rất tiếc. A Lee đã thành công đến 90%, ôm trọn gần như toàn bộ vũ trường này. Tuy nhiên niềm vui vẫn chưa trọn vẹn vì duy nhất có một cổ đông cứng đầu bất trị, đó là một thằng chuyên buôn lậu xe qua biên giới, người An Giang. Thằng này thì A Lee biết nó thuộc dân giang hồ có máu mặt, khó chơi lại nhưng A Lee tự tin vào thế lực của mình đủ sức chơi nó và gã vạch kế hoạch.

A Lee chẳng bao giờ biết rằng ông trùm lại biết rất rõ chuyện này và lão ngồi võ đài ung dung mỉm cười. A Lee lại cũng chẳng ngờ rằng giữa ông trùm và thằng buôn lậu xe ô tô kia lại có mối quan hệ khá thân thiết. Phải nói cho đúng là ông trùm và thằng buôn lậu này vừa là quan hệ đối tác làm ăn vừa là đối thủ của nhau. Thằng này vốn dân An Giang, từng có thành tích buôn lậu xe ô tô qua biên giới Việt – Campuchia khét tiếng và cũng là tay chơi cờ bạc nổi tiếng, mỗi đêm sát phạt thắng thua hàng trăm triệu đồng là bình thường, và nhiều lần thau cháy túi. Ông trùm bắt đầu để mắt xanh đến gã ta khi phát hiện ra rằng, chẳng biết là nhờ đâu mà hãn có một mối quan hệ thâm giao với một quan chức đứng đầu công an tỉnh này, có lẽ vì buôn lậu chẳng? Gã thân thiết với vị quan chức này đến nỗi nhiều người cứ tưởng là họ có quan hệ ruột thịt, mỗi khi nhà ông ta có tiệc tùng lớn bé thì gã ta đều xuất hiện lảng xảng với tư cách là con cháu trong nhà. Sẵn sàng lên mặt đe nẹt với ông A bà B nào đó với danh nghĩa quan chức này mà chẳng ai dám phản ứng gì. Đủ biết thân nhau đến cỡ nào. Thế rồi khi vị quan chức này nhận nhiệm vụ cao hơn ở Hà Nội, dĩ nhiên mối quan hệ giữa gã và vị quan chức này cao hơn. Chính vì thế ông trùm quyết tâm thu phục gã bởi cái bóng của vị quan chức kia sau lưng gã quá lớn mà ông trùm tin

rằng có thể lợi dụng được trong tương lai. Biết máu mê cờ bạc của gã thường thua cháy túi, những lần như vậy ông trùm thường xuất hiện thân tình, động viên an ủi sẵn sàng cho mượn tiền hoặc bảo lãnh gã. Biết ông trùm có ý đồ với mình và cũng thừa biết sức mạnh của ông trùm nên gã chẳng dại gì chống đối mà mau chóng kết thân với ông trùm, nên sau đó khi gã từ An Giang chuyển về thành phố kiếm sống là nhờ sự đỡ đầu của vị quan chức kia theo nghĩa bóng, lẫn của ông trùm theo nghĩa đen. Nhờ vậy ông trùm đã mon men đến làm quen với vị quan chức này. Không thân nhưng cũng không quá lạnh nhạt, gọi là biết nhau, hiểu nhau. Thế là đủ với ông trùm, bởi lão ta hiểu tình hình quan chức này. Lạnh lùng đến tự kiêu và biết sử dụng quyền lực của mình rất đúng chỗ. Có những cấp dưới sống với ông trùm hết một nhiệm kỳ công tác mà ông ta còn chưa hỏi một câu sống thế nào, chết ra sao? Biết đe nẹt và làm cấp phó sợ hãi trước quyền lực của mình, mặc dù hiểu theo nghĩa nào thì đây cũng chỉ là công việc thi hành luật pháp mà thôi. Một con người quá khôn ngoan đến gian ngoan, nhưng cũng là chuyện đời, khôn quá chưa hẳn là khôn quá bởi sự tự tin đến kiêu ngạo nhiều lúc cũng hại người. Vậy đây là khôn hay dại hay cuộc đời vốn vậy? Thế nhưng ông trùm chẳng quỳ lụy hay cầu xin gì ở vị quan chức này, ngoài chuyện ông ta biết ông trùm. Và nếu muốn ông trùm thiếu gì cách chọc thẳng tấm áo giáp khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng đến băng giá của ông ta, thiếu gì cách, ông trùm cười cợt như vậy khi có người hỏi. Và ông trùm làm được. Khi gã ta về thành phố làm ăn và dùng tiền buôn lậu xe hơi để đầu tư vào nhà hàng vũ trường và tổ chức đường dây cá cược bóng đá trong nước. Gã có mối quan hệ khá rộng trong giới cầu thủ bóng đá nên đã tổ chức được đường dây cá cược bóng đá lớn, tiền thắng cá độ cũng nhiều nhưng cũng có nhiều vụ thua trắng mắt, cơ quan công an bắt đầu chú ý đến. Với kẻ khác thì chỉ cần nghe thông tin bóng gió vậy thôi thì sợ xanh mặt, thế nhưng tại thành phố này hẳn ngang nhiên chẳng coi ai ra gì vì có vị quan chức kia đỡ đầu. Ông ta còn tạo điều kiện cho hẳn mượn tài sản của ngành công an để kinh doanh lấy lãi. Lãi đâu chẳng thấy chỉ thấy đời sống các cán bộ dưới quyền ngày càng khó khăn hơn trước, lời than khắp nơi nhưng ông ta không nghe hoặc không thèm nghe vì quá tin hẳn cũng nên.

Đến chiếc xe hơi to đến thế hẳn còn dễ dàng đưa lọt qua biên giới với biết bao nhiêu ngăn chặn từ công an, hải quan, thuế vụ, quản lý thị trường... đông như kiến thì nay kinh doanh siêu thị chắc chắn cũng có tài. Chán thật. Thậm chí dựa vào thế lực của vị quan chức này hẳn còn coi thường cả nhiều cán bộ công an khác. Tiếng lành đồn xa mà tiếng dữ đồn cũng xa, những kẻ nịnh bợ thì xun xoe kiếm hãnh nhờ vả cũng khá nhiều, có ngay cả người trong ngành công an. Ôi trời. Ông trùm bắt tay với hẳn ta để tổ chức một đường dây buôn lậu ô tô Campuchia – Việt Nam – Trung Quốc quy mô hơn và tiếp tục tổ chức đường dây cá cược bóng đá xuyên quốc gia lẫn quốc tế. Thực chất hẳn không thể và cũng không muốn là thế lực đối đầu tranh giành lãnh địa với ông trùm được nhưng sự quen biết khá thân thiết của hẳn với vị quan chức công an kia nhiều lúc lại làm cho ông trùm thấy ngán ngại. Tại cái thành phố này, sức mạnh quyền lực của vị quan chức kia là cao ngất trời và chỉ một cái gật đầu hoặc lắc đầu của ông ta thôi thì những kẻ như ông trùm sẽ thành cát bụi ngay. Mà thằng này thỉnh thoảng vẫn có ý dở chứng với ông trùm, thế nên về nguyên tắc gã là đàn em dưới trướng của ông trùm, một mặt khác là đối tác trong nhiều phi vụ làm ăn gian lận và trong thâm tâm mình, ông trùm còn coi gã là đối thủ tiềm năng nguy hiểm nên cần phải loại trừ ngay. Thế nhưng vì có vị quan chức kia đỡ đầu và bản thân hẳn cũng là một tên giang hồ có máu mặt nên ông trùm không thể mượn tay của những người quen biết của mình trong ngành công an để đẩy gã và tù như với những đối thủ khác được, cũng không thể thanh toán gã theo kiểu xã hội đen. Vì vậy lâu nay ông trùm vẫn nương nhịn chờ thời cơ đến sẽ tính toán với gã gay. Tiên hạ thủ vi cường, chẳng phải ông trùm vẫn thường nói như vậy sao. Thế rồi thời cơ đã đến, chuyện bất hòa của gã với A Lee xung quanh việc ăn chia cổ phần ở vũ trường mà đôi bên cùng góp vốn. Khi A Lee đến gặp ông trùm phàn nàn và nhờ ông trùm giúp đỡ thì ông trùm tỏ ý cảm thông và kích tướng A Lee thêm. Chưa kể ông trùm còn hứa hão với A Lee về việc sẽ giúp gã khi cần, nhất là khi có chuyện gì xảy ra ông trùm sẽ đứng sau lưng ủng hộ. Đâu có ngây thơ cả tin đến độ ông trùm nói gì cũng tin, nhưng A Lee vẫn tin rằng ông trùm sẽ ủng hộ hẳn tối đa nếu xảy ra chiến tranh giữa hẳn với thằng kia. A Lee tin vào

tình thân và mối quan hệ tốt đẹp giữa đôi bên đang tiến triển, ông trùm chọn hẳn tức là chọn đối tác làm ăn trong tương lai, hẳn tin vậy. Bên cạnh đó ông trùm cũng nhiều lần chia sẻ với gã kia về “thằng ba Tàu lộng hành chẳng coi ai ra gì”. Ý thân thể quen biết và biết trước sau gì A Lee cũng đẩy mình ra khỏi vũ trường không bằng cách này thì cũng bằng cách khác. Chưa kể vì dạo này A Lee nắm đến 2/3 cổ phần vũ trường nên nghiêm nhiên coi mình như một ông chủ và gã như người làm công chứ không phải là cổ đông. Sổ sách kinh doanh, điều phối hoạt động, A Lee nắm hết và gã chẳng biết gì cả, chẳng có quyền lực gì cả ở cái nơi mình đầu tư tiền vào, tiền lãi đưa bao nhiêu lấy bấy nhiêu và có hỏi A Lee cũng chẳng buồn trả lời. Gã tức điên và quyết tâm sống mái một trận với A Lee. Ông trùm động viên, với sự đỡ đầu của vị quan chức kia, gã sợ quái gì công an lẫn chính quyền các cấp, còn trong giới bạn hữu giang hồ đã có ông trùm ra mặt lo cho thì chẳng có băng nhóm giang hồ nào dám ra mặt bên vực A Lee. Yên tâm lớn và gã âm thầm vạch kế hoạch thanh toán A Lee.

Nắm được nhiệt độ hai bên đang nóng dần và trước sau gì hai thằng này cũng sẽ có một trận quyết chiến sống mái với nhau, ông trùm hỉ hả xoa tay. Ai thua ai thắng trong hai thằng này, với ông trùm đều có lợi cả. Mà thua cả hai càng tốt hơn. Giả như A Lee thắng thì giúp ông trùm thanh toán một đối thủ tiềm tàng nguy hiểm, nếu A Lee thua thì tất phần hùn “chui” của hẳn vào những cơ sở của ông trùm bỗng nhiên sẽ là của ông trùm và quan trọng hơn hết là bọn maphia Đài Loan sẽ mất đất sống tại thành phố này.

Khi những thông tin của bọn đàn em báo về ngày càng nhiều, dự cảm cuộc quyết chiến của chúng sắp diễn ra, ông trùm nhẹ nhàng xách vali biến đi Mỹ. Đây là cách tránh tốt nhất mọi tai tiếng xảy ra, không ai có thể đổ lỗi cho ông trùm có trách nhiệm trong chuyện này.

Chỉ có điều là người tính không qua trời tính. Cuộc chiến giữa hai tên trùm giang hồ này đã diễn ra như ông trùm dự tính sau nhiều ngày hăm he nhau. Tiếc rằng chẳng thằng nào chết cả mà lại chết oan một thằng giang hồ vật từ đâu tới nộp mạng. Dư luận nháo nhào, báo chí làm ầm toỉ. Hai kẻ thù chính của ông trùm chẳng bị sao cả. Cơ quan điều tra tiến hành truy bắt một loạt những tên giang hồ cộm cán có liên quan trong vụ thanh toán nhau

đêm hôm đó, thế nhưng thằng buôn lậu giang hồ kia vẫn rung đùi tỉnh bơ như không có chuyện gì mặc dù có nhiều lời bàn tán nhắm chỉ vào hán, kể cả nghi ngờ của cơ quan công an nhưng cái bóng vị quan chức kia bao trùm lên hán quá lớn nên cuối cùng chẳng ai dám đụng đến. Từ Mỹ, ông trùm cấp tốc bay về nước, sau khi quan sát nắm tình hình phân tích thế cuộc lợi cho ai trong hai tên này lẫn cho mình, ông trùm bí mật mớm lời cho một vài phóng viên thân quen của mình đưa bài nhắm vào A Lee. Một loạt bài báo vạch rõ chân tướng của tên trùm maphia người Hoa này từ những ngày đầu đặt chân vào thành phố đã làm những gì, những gì, đã gây dư luận xôn xao. Phóng viên được ban biên tập khen ngợi bởi thông tin nóng, giật gân có được mà không hỏi nguồn tin lấy được từ đâu trong khi cơ quan công an cũng chưa có được. Phải chăng vì giữ bí mật nghiệp vụ báo chí mà những phóng viên này đã không tiết lộ mối thân quen với ông trùm? Tiếp theo đó vai trò của A Lee như thế nào trong vụ án này cũng được ông trùm “báo công” với bạn bè của mình trong cơ quan điều tra công an. Báo chí săn lùng, cơ sở làm ăn bị đóng cửa, công an truy nã. Hết đường chạy, trốn chui trốn nhủi, A Lee run rẩy cầu cứu ông trùm giúp đỡ. A Lee và mấy thằng đệ tử của mình đã được chính ông trùm cho bọn đàn em bố trí xe, bí mật đưa trốn sang Campuchia bỏ sau lưng lệnh truy nã của cơ quan công an điều tra cũng như tất cả tiền bạc chìm nổi đã đầu tư vào những cơ sở làm ăn tại thành phố. Những đầu tư nổi, công khai thì bị nhà nước tịch thu, còn những đầu tư chìm vào các cơ sở khác của ông trùm thì hiển nhiên là của ông trùm và những khoản này khá nhiều, chẳng ai chứng minh được. Sau vụ này, bọn maphia Đài Loan mất trắng một số tiền lớn đã đầu tư vào thành phố, quan trọng hơn là bọn chúng “mất trắng” một địa bàn ngon lành mà phải mất bao nhiêu thời gian nữa mới khôi phục lại được. Bọn trà Bắc Hải Phòng tiếp tục bị một vố đau, hậm hực co vùi lại.

Đến bây giờ A Lee vẫn rất cảm kích việc ông trùm “giúp đỡ” cho hán trốn khỏi Việt Nam mà không ngờ chính lão ta là người đạo diễn vụ này và qua đó lão còn được thêm những khoản tiền lớn của hán để lại. Ông trùm cũng đã loại trừ được một mối nguy hiểm trước mắt về bọn maphia Đài Loan.

Còn thằng buôn lậu xe ô tô kia, đợi đấy, ông trùm thầm nói trong lòng như trong bộ phim Cáo và Thỏ của Liên Xô cũ vẫn hay chiếu, hãy đợi đấy.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 16-1

Mỗi một chuyên án khi tiến hành, cơ quan điều tra được quyền áp dụng tất cả các biện pháp kỹ thuật nghiệp vụ mà luật pháp cho phép, không riêng gì tại Việt Nam mà tất cả các cơ quan bảo vệ luật pháp trên thế giới cũng đều như vậy, với mục đích duy nhất là thu thập được thật nhiều tài liệu chứng cứ về hoạt động phạm pháp của tội phạm. Tài liệu thu thập được qua các biện pháp kỹ thuật là chứng cứ rất quan trọng nhưng lại không quyết định được sự thành bại trong một cuộc đấu tranh chuyên án, bởi không phải lúc nào cũng áp dụng được các biện pháp kỹ thuật mà tùy tình hình điều kiện cho phép. Ngoài ra, đây chỉ là những chứng cứ “chết”, không phải là chứng cứ luật pháp để khép tội một cá nhân, do vậy chỉ coi là biện pháp hỗ trợ trong đấu tranh chuyên án, nó phục vụ cho công tác điều tra xét hỏi sau này nhiều hơn và yếu tố con người là quan trọng nhất.

Ban chuyên án “cá độ 99” đã xây dựng được lực lượng cộng tác viên ngoại biên và lực lượng đi sâu vào trong tổ chức tội phạm này, nhưng có một sự thật là lực lượng cộng tác viên ngoại biên chỉ nắm được tình hình thông tin chung xung quanh hoạt động tổ chức tội phạm và tên trùm. Những thông tin chung này cũng đã giúp cho ban chuyên án nắm được những hoạt động của băng nhóm tội phạm này lẫn các băng nhóm khác và của chính tên trùm mặc dù thỉnh thoảng có tin thuộc hàng tam sao thất bốn. Đây là hạn chế của lực lượng ngoại biên. Đối tượng chính cần đi sâu vào của ban chuyên án chính là tên trùm thì lực lượng đi sâu lại chỉ đi vào một mảng gia đình của hắn ta. Là một kẻ khôn ngoan quỷ quyệt, tên trùm rất biết dựa vào thế mạnh của đại gia đình hắn trong hoạt động tội phạm. Hắn triệt để sử dụng vợ, con, cháu, những người tình cùng một vài đệ tử thân tín sống chết từ trước giải phóng vào đường dây tội ác của hắn. Hình thành một đường dây khép kín và rất trung thành với hắn, còn người lạ, dù thân quen thế nào hắn cũng rất cảnh giác trong quan hệ và dĩ nhiên chẳng bao giờ tiết lộ những bí mật hoạt động của băng nhóm mình. Vợ lớn giữ tiền và tham gia đường dây cờ bạc, cho vay nặng lãi, người tình cũng vậy, con trai út thì giữ

đường dây cá cược bóng đá, một thằng con rể quản lý nhà hàng, khách sạn và chỉ huy đám đâm thuê chém mướn, một thằng rể Việt kiều khác thì phụ trách đường dây chuyển ngân lậu cũng như buôn bán thuốc lắc từ nước ngoài vào Việt Nam. Mỗi đệ tử ruột hãnh cho phụ trách một sòng bạc, trường gà, khách sạn, nhà hàng khác và phụ trách từng địa bàn hoạt động khác nhau. Sự khôn ngoan của hãnh là bố đều từng đàn em trong từng lĩnh vực, địa bàn và chúng cũng chỉ có thể biết phần việc ấy, còn hãnh đứng lên trên và thu tóm toàn bộ, có lẽ đến vợ con của hãnh cũng chẳng thể biết được trong đầu quái quỷ của hãnh đang suy tính những gì. Lực lượng cộng tác viên ngoại biên của chuyên án đi sâu vào được một mảng của một tên đệ tử đàn em thân tín của hãnh. Nhưng với bản chất một tên cáo già hãnh không bao giờ chịu tiết lộ đã đang và sẽ làm gì, cho nên thông tin của lực lượng này moi hỏi cũng rất ít. Ngoài ra một nguyên tắc bất di bất dịch trong công tác đánh án là yêu cầu bảo vệ lực lượng cộng tác viên cơ sở rất cao, trước hết là sự an toàn tuyệt đối về tính mạng tài sản của lực lượng phải được bảo đảm tuyệt đối, không được để cho bọn tội phạm biết và có hành động trả thù manh động. Thứ đến là đưa lực lượng cộng tác viên vào hoạt động trong sào huyệt của bọn tội phạm là cần thiết, nhưng không được để dính vào những hoạt động vi phạm pháp luật như bọn tội phạm được, đây là điều rất khó và cũng rất quan trọng. Nếu cộng tác viên không làm như bọn chúng sẽ bị chúng nghi ngờ nhưng nếu như làm như bọn chúng tức cũng có hành vi phạm pháp luật thì chắc chắn cũng sẽ bị xử lý theo pháp luật, cho nên ban chuyên án “cá độ 99” luôn nghiên cứu đề ra các tình huống khác nhau cho cộng tác viên khéo léo khi cọ sát cùng bọn tội phạm, nhưng không được nhúng tay vào phạm tội như chúng và điều này đã trở thành lực cản vì khó áp sát được bọn chúng để thu thập tài liệu chứng cứ phục vụ cho chuyên án. Cho nên thực tế để nay lực lượng cộng tác viên của ban chuyên án vẫn còn bị hạn chế nhiều mặt.

Tên trùm luôn chỉ đạo bằng nhóm từ xa và thông qua vợ con, đệ tử thân tín, không đích thân nhúng tay vào bất kỳ công việc gì cụ thể. Chính vì vậy, ban chuyên án “cá độ 99” không làm sao thu thập được chứng cứ trực tiếp để kết tội hãnh ta. Chứng cứ gián tiếp thì nhiều, đa phần chỉ là những lời kể,

đồn thổi đầu đó. Tài liệu thu thập về tên trùm này đến nay vẫn chỉ mang tính tham khảo và chứng cứ gián tiếp. Ban chuyên án “cá độ 99” rất sốt ruột, làm sao có thể thu thập được tài liệu, lời khai về những hoạt động tội phạm của tên trùm này để bắt xử lý hắn ta, nhưng những điều đó khó quá.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 16 -2

Sống lẩn lóc trong chốn giang hồ đi qua quá nửa đời người để nay được gọi là ông trùm xã hội đen với số má hàng thượng đẳng thì phải chinh chiến, tranh giành, chém giết, âm mưu và thủ đoạn luôn đi liền kề... đó là những nguyên tắc bất di bất dịch trong cuộc đời mình mà ông trùm rút ra được từ thời trai trẻ. Và đến nay lão cũng không nhớ hết nổi đã đi qua bao nhiêu cuộc chém giết nữa.

Cuộc sống của dân xã hội đen trong chốn giang hồ như cái vòng khuếch tán rộng, nó càng ngày càng banh ra và cuốn hút lôi kéo tất cả lao vào cuộc tranh đua ấy. Dừng bước tự mãn là tự sát, tranh đấu vươn lên bất chấp thủ đoạn, đấy mới là nguyên tắc sống trong giới giang hồ. Đây là kinh nghiệm xương máu sau lần đi cải tạo về, ông trùm nghiệm ra. Như vậy, hoặc là rút lui quy ẩn biến thật nhanh, thật nhẹ, thật sạch sẽ khỏi chốn giang hồ và phải thật khôn khéo, để tránh sự truy đuổi của kẻ thù lẫn sự trừng phạt của pháp luật. Còn nếu không thì phải tranh đấu, đến chết cũng phải tranh đấu bởi không tranh đấu thì guồng máy tàn bạo của giang hồ sẽ nghiền nát ngay. Một quy luật nghiệt ngã, nên đôi lúc ông trùm đọc báo phì cười đến sặc cơm về chuyện dăm ba thằng đâm chém nào đó kể lẽ chuyện hoàn lương nghe cứ như trong cổ tích lừa trẻ con không biết chữ. Cũng như thói anh hùng rơm ngu xuẩn theo kiểu nghĩa khí giang hồ anh hùng Lương Sơn Bạc của vài thằng chết tiệt nào đó thì ông trùm cũng đành chịu thua. Đời sống trăm vạn kẻ thì trăm vạn tính nết, nên lâu lâu có mấy thằng điên như vậy báo chí mới có bài để viết chứ.

Nhằm mở rộng lãnh địa làm ăn và thế lực của mình, sau này ông trùm đã phải thân chinh nhiều lần ra Bắc vào Nam để thâm tóm các băng nhóm giang hồ khác nhau. Không phải chuyến đi nào cũng dễ chịu và không phải tên trùm nào cũng dễ dàng khuất phục trước lão. Ông trùm phải vận dụng đủ mưu ma chước quỷ từ chia sẻ quyền lực băng nhóm, chia sẻ lợi nhuận làm ăn, chia sẻ địa bàn buôn bán và liên kết theo kiểu đôi bên cùng có lợi, thậm chí lão còn sẵn sàng nhún nhường lùi một chút để tính đến cái lợi lâu

dài về sau. Và cuối cùng là “giết” tên trùm giang hồ nào đó lẫn băng nhóm của hắn nếu như nó cứng đầu cứng cổ không quy phục và có dấu hiệu chống đối lại ông trùm. Giết cũng nhiều cách, theo đúng nghĩa đen là loại trừ nó ra khỏi băng giang hồ bằng dao búa, súng đạn. Theo nghĩa bóng là mượn tay quyền lực của pháp luật, nhất là bàn bè trong ngành công an để bắt ngầm ngầm hoặc tạo ra những xung đột giữa các băng nhóm, giữa những tên trùm để chúng đi đến việc tàn sát thanh toán lẫn nhau và ông trùm làm ngư ông hưởng lợi, trò ma giáo này được ông trùm áp dụng khá nhiều. Đúng như ông trùm từng định nghĩa: Giang hồ là một cuộc đấu tranh đẫm máu không đơn giản chút nào. Sài Gòn là mảnh “đất thánh” mà ông trùm gần như bao trùm quyền lực lên tất cả trong bao nhiêu năm nay, mặc dù cũng còn dăm ba băng nhóm nhỏ và vài tên cứng đầu, nhưng bọn chúng đều phải kiêng dè, né tránh băng nhóm của ông trùm. Vũng Tàu, Nha Trang cũng vậy, thế nhưng đất Bắc thì lại khác, tại Hà Nội ông trùm đã khuất phục được một số tên trùm và tạo liên kết được một số tên theo kiểu “chung sống hòa bình” cùng nhau làm ăn, từ đó ông trùm lan ra các tỉnh khác như Quảng Ninh, Móng Cái... Tuy nhiên, Hải Phòng vẫn là “vùng đất dữ” mà ông trùm không thể nào vươn tới khống chế được. Chưa kể nhiều lúc chính bọn giang hồ Hải Phòng còn đổ quân vào tận lãnh địa của ông trùm “quậy” phá và thách thức ông trùm. Cái thành phố cảng già nua và hỗn loạn ấy với bọn giang hồ luôn bất kể trời đất, chuyên dùng “hàng nóng” trong việc thanh toán, luôn luôn là nỗi lợn cợn trong đầu ông trùm. Có một thời gian khá dài ông trùm mất nhiều công sức, mưu mẹo lẫn tiền để tìm mọi cách xâm nhập vào địa bàn Hải Phòng nhưng đều thất bại, thậm chí có lần thẳng con rể ôm đầu máu chạy về. Thật ra quyền lợi thu được từ Hải Phòng, giả như nếu có cũng chẳng đáng là bao nhiêu so với nguồn tiền mà ông trùm đang có tại thành phố, thế nhưng như ông trùm vẫn thường lý luận với đám đàn em, khuất phục được bọn giang hồ Hải Phòng có nghĩa là khuất phục được giang hồ cả nước, nhất là bọn giang hồ trà Bắc. Thế nhưng giang hồ Hải Phòng vẫn như một cái gai ngạo nghễ chọc vào mắt ông trùm mà lão không làm gì được. Sau cái lần đi cải tạo về, những tháng ngày trong ấy suy nghĩ và lão đã ngộ ra một điều, mọi sự trên đời không có

điều gì là hoàn hảo 100% cả. Mọi mong ước hay còn gọi là tham vọng thì cũng cần biết tiết chế, chấp nhận trong chừng mực cho phép đừng đòi hỏi quá cao, phúc thành họa. Từ đó, ông trùm “bỏ qua” đám giang hồ Hải Phòng và chỉ cài cắm được người của mình vào đó là đủ. Thông qua cài cắm đó ông trùm quan sát những hoạt động của đám giang hồ này để dè chừng và tìm biện pháp đối phó khi cần thiết, vụ con ô môi là một ví dụ cụ thể. Có nghĩa ông trùm đã “khoanh vùng” đám giang hồ Hải Phòng lại mà không mất công sức vì nó nữa, trong các hoạt động của mình ông trùm lướt qua đầu bọn chúng. Và sau khi tìm được “kẻ đại diện” của mình tại đất Bắc mà cụ thể là Hà Nội, thì ông trùm xoa tay coi như tạm ổn và bắt đầu suy nghĩ đến việc tìm cách phát triển thanh thế băng nhóm và thế lực của mình làm ăn ra nước ngoài.

Nhà nước Việt Nam bây giờ đã và đang tìm mọi cách phát triển kinh tế, hợp tác đầu tư với nước ngoài thì, tại sao, bọn giang hồ chúng ta không tìm cách ấy để phát triển thanh thế, cơ sở làm ăn? Ông trùm gật gù nói với thằng quân sư “Mắt ma” như vậy, nó nghe và phục sát đất. Cái vụ làm ăn với các băng đảng nước ngoài quả là ngoài tâm suy nghĩ của nó nên nó chỉ biết nghe và vâng dạ là chính với sự thán phục, cũng chỉ có ông trùm mới có thể suy nghĩ cao xa đến thế.

Nói là làm và làm ngay.

Thông qua nhiều mối quan hệ bạn bè, ông trùm đã có những chuyến bay xuyên lục địa từ Á sang Âu và nước Mỹ là nơi lão ưu tiên đến nhiều nhất. Chuyến đi đầu tiên của lão là vãn cảnh đi đây đó cho biết nước Mỹ, sau đó ông trùm tập trung tìm hiểu thị trường đen của nước Mỹ để tính kế phát triển lâu dài. Không hy vọng và cũng không muốn bắt tay với bọn maphia Mỹ để làm ăn, ông trùm chỉ chú ý đến những băng nhóm maphia người Việt tại Mỹ. Đầu tiên là ông trùm đến thăm những nơi có nhiều cộng đồng người Việt sinh sống làm ăn như tại quận Tenderloin thuộc thành phố San Francisco (California), thành phố Houston bang Texas và thành phố Seattle thuộc bang Washington, thành phố Oklahoma thuộc bang Oklahoma và “khu công nghiệp” thuộc quyền quản lý của người Việt ở đại lộ 12 đường Jackson – Washington. Dĩ nhiên một nơi lão không thể không đến đó chính

là khu Little Sài Gòn tại thành phố Westminster hạt Orange mà người Việt quen gọi là quận Cam và cũng là “thủ đô tị nạn” của người Việt tại Mỹ. Quận Cam có một cộng đồng người Việt khá lớn với thương xá Việt, Hoa nằm phía tây Disneyland và xa lộ 22 California, xa lộ Liên bang 405. Trong đó khu vực trung tâm nằm trên đường Bolsa có khu thương xá Phước Lộc Thọ nổi tiếng mà vào đây có thể gọi đầy đủ các món phở, bánh cuốn, bánh mì của người Việt lẫn các món ăn Triều Châu của người Hoa. Qua tìm hiểu ông trùm nhận thấy cộng đồng người Việt đến Mỹ thời gian đầu chỉ sống bằng trợ cấp ít ỏi và buôn bán làm ăn nhỏ. Sang đến thế hệ người Việt thứ hai, bắt đầu có sự hòa nhập khá nhanh vào đời sống nước Mỹ từ kinh tế, văn hóa, khoa học, giải trí và cả chính trị. Trước kia nhà hàng, siêu thị, thẩm mỹ viện, nhà thuốc nay lây sang cả lĩnh vực ngân hàng, chứng khoán... Và theo ông trùm, đây là lĩnh vực có thể “làm ăn” được. Cũng đã có dăm ba cuộc gặp mặt trao đổi bàn bạc giữa lão với một vài tên trùm maphia người Việt bên đó mà thằng con rể Việt kiều của lão là một phiên dịch đặc lực. Qua tiếp xúc lão chỉ cười cười khi nghe tên gọi của một vài tên trùm. Băng đảng người Việt nhưng lại có cái tên kêu mang đầy phong cách gangster kiểu Mỹ trên phim ảnh như băng Wolf Boys (lang sói), Black Widows (nhện quá phụ đen), Local Boys (Chi-cago) hay BTK viết tắt của Born To Kill (đẻ để giết)... Đây là bọn trẻ người Việt choai choai, thuộc thế hệ thứ hai, thứ ba sinh ra trên đất Mỹ, lớn lên hấp thụ nên văn hóa Mỹ, nói tiếng Mỹ giỏi hơn tiếng Việt. Hoạt động của những băng đảng càn quấy này chủ yếu ở vùng quận Cam – Cali hay Houston, Chicago... và cũng vênh váo nói đến tình yêu giống nòi qua những vết xăm chữ Vietnamese Pride (hãnh diện là dân tộc Việt) trên lưng hoặc bốn chữ T kiểu Gothic Tình – Tiền – Tù – Tội. Chưa kể là những dòng chữ rất “cải lương” Ninja Clan Assin – Nhóm ám sát Ninja ahy “Tứ hải giai huynh đệ”... Và có lần ông trùm đã phì cười khi nói chuyện với một nhóm trẻ ranh như vậy. Thằng con rể cảnh báo, ba đừng coi thường bọn này, chúng nó khùng lắm. Sẵn sàng xả súng bắn bất kỳ ai nếu nhìn không thích hoặc buồn bực chơi vậy đó, cảnh sát Mỹ rất kỵ bọn này. Ông trùm lắc đầu ngao ngán, lão không nghĩ đến chuyện mình cất công mò sang tận nước Mỹ để tìm đường liên kết

làm ăn với bọn này sẽ vô công. Cũng phải mất đến mấy chuyến đi nữa ông trùm mới móc nối được đường dây làm ăn là băng đảng maphia đúng nghĩa. Đã tổ chức được đường dây buôn bán thuốc lắc vào Việt Nam và thằng con rể bên ấy là đầu mối đưa vào Việt Nam qua đường hàng không, sau này nghiêm nhiên nó trở thành một đại diện không chính thức cho ông trùm tại Mỹ.

Ngoài ra một trong những mục đích tối quan trọng của ông trùm khi qua Mỹ đó là đến thăm “kinh đô cờ bạc Las Vegas” để học tập tia rút kinh nghiệm và lão đã đến đây những hai lần, ở lại mấy ngày liền để ngắm nghía quan sát cách điều hành, tổ chức sòng bạc nơi này. Thậm chí có lần lão còn sà vào mấy sòng bạc để chơi trong vai trò con bạc và đã thua cháy túi. Mỗi lần đến Las Vegas đều để lại trong ông trùm những ấn tượng không bao giờ phai.

Thật khó tưởng tượng nổi một ngôi làng nhỏ nằm chơ vơ giữa sa mạc cầu bang Nevada được những di dân gốc Tây Ban Nha tìm ra năm 1829 và trong suốt thế kỷ 19 vẫn chỉ là một ngôi làng nhỏ nằm trong hoang mạc để đến năm 1931 khi việc đánh bạc được chính phủ Mỹ cho phép công khai thì ngày nay Las Vegas đã trở thành “thành phố ánh sáng” (the city of light), “thành phố mộng mơ” (the city dream). Thật ra Las Vegas không chỉ là thành phố cờ bạc bởi nó còn những dịch vụ du lịch, khách sạn và ngành nghề kinh doanh khác, nhưng người ta chỉ biết đến Las Vegas với cờ bạc, mà sự thật cũng là vậy bởi nước Mỹ vốn có nhiều “lãnh địa” cờ bạc như thành phố Atlantic bang New Jersey, thành phố Sheverport bang Louisiana... nhưng Las Vegas vẫn là số một.

Một khi đã đặt chân đến Las Vegas mà không chơi đánh bạc dù chỉ là 25 cents vào trò casino war dành cho đối tượng lơ mơ về cờ bạc (Dealer tức người phục vụ sẽ chia cho bạn một lá bài và ai có số lá bài lớn hơn tức là ăn, rất đơn giản), thì có thể nói rằng coi như bạn chưa từng đặt chân đến Las Vegas. Đây là tâm lý chung của mọi du khách khi đến đây dù dưới bất kỳ hình thức gì, kinh doanh, du lịch, tham quan giải trí... cho đến với mục đích cụ thể là chơi bạc. Ông trùm rút ra nhận xét ấy thật lòng khâm phục kỹ thuật kích thích tâm lý máu mê cờ bạc lẫn lòng tham của con người của bộ

máy phục vụ ngoại vi cờ bạc ở Las Vegas. Ví dụ khi đến Las Vegas người ta có thể xem vô số show nghệ thuật đặc sắc miễn phí hoặc giá cực rẻ mà nếu ở nơi khác thì cao ngất trời hoặc khó thể mua vé nổi. Nơi này có danh ca Céline Dion hát, nơi kia có Elton John ca tại Ceasars Pakace, có ban nhạc rock Queen (Anh) biểu diễn ở Paris Las Vegas... chưa kể là các show hài, hoạt náo, xiếc, múa... có hệ thống phun nước “Water Dance” thiết kế với hàng ngàn tia nước tạo thành tấm màn mỏng long lanh óng ánh nhiều màu sắc, uốn lượn theo tiếng nhạc êm ái, có vườn cây khoe sắc đủ màu theo mùa tại Bellagio... Nơi này không phân biệt ai sang ai hèn, một khi đến thì có thể đi nhiều nơi, xem nhiều thứ hoàn toàn miễn phí. Và dĩ nhiên không thể không tham gia vào trò chơi may rủi của số phận, đó là đánh bạc. Thậm chí có nơi còn phát không một số tiền nhỏ cho ai đó muốn “chơi thử”, bạn có thể đặt số tiền chơi bao nhiêu cũng được cho đến 25 cents cho một lần chơi với chiếc máy đánh bạc tự động slot machines. Nơi này người chơi bạc được phục vụ chu đáo đến “tận răng”, sẽ có những phòng ngủ khách sạn The Man-sion với giá tiền 5.000USD một ngày và sẽ được bao ở miễn phí nếu bạn bỏ tiền chơi bạc ở mức độ nhất định, từ mức độ ấy có thể được coi là thành viên thì sẽ được free phần ăn ở, phục vụ và giá cả ăn uống tại đây rất rẻ. Nếu giả như bạn thua sạch túi thì vẫn được chủ song “cho” tiền lộ phí vé máy bay, xe ô tô để về nhà.

Ông trùm thờ dài, nói “nhại” một câu của dân Bắc kỳ vẫn hay nói với thằng con rể:

- Trên cả tuyệt vời.

Người Việt mình hay nói đùa với nhau khi đến Las Vegas là để “góp thêm tiền điện” bởi cả thành phố Las Vegas này nằm trên sa mạc nắng, nóng nên nó xài điện rất khủng khiếp, nhất là về đêm luôn rực rỡ ánh đèn.

Theo vòng tay chỉ của thằng con rể cùng ngồi trong chiếc taxi chạy vòng vòng khắp nơi, trước mắt ông trùm là những nhà hàng - khách sạn - sòng bạc và những công trình kiến trúc khổng lồ kết nối với nhau rất chặt chẽ và vô cùng hài hòa. Những khách sạn ở đây đều có quy mô từ vài ngàn phòng trở lên, người lái taxi góp chuyện, và đều có hệ thống nhà hàng, cửa hiệu, hồ bơi, phòng tập thể thao, phòng đọc sách, nhà hát hoàn chỉnh. Có nghĩa

khách muốn gì có nấy.

Khách sạn Paris Las Vegas có 2.916 phòng trong khuôn viên có xây công Khải Hoàn Môn – Arcde Triomphe Pháp và tháp Eiffel bằng 1/3 tháp Eiffel của Paris. Chưa hết, khách sạn này còn xây dựng một khu chợ cổ như thật của “kinh thành ánh sáng” Paris. Với khách sạn Venitian 4.049 phòng thì khách không cần đến thành phố Viene của Ý mà có thể tìm thấy một góc thành phố này ở đây với những chàng trai, cô gái Ý trong trang phục truyền thống, vừa chèo thuyền vừa ngắm. Khách mộ đạo có thể ngắm những bức họa nổi tiếng trên nóc nhà thờ Sixtin ở Roma. Nếu bạn đang bay trong vũ trụ thì có hai nơi bạn có thể nhìn thấy bằng mắt thường trên trái đất đó là Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc và ngọn đèn pha sáng nhất thế giới trên tượng con nhân sư khổng lồ đặt trước khách sạn Luxor có 4.408 phòng, được thiết kế theo kiểu Kim Tự Tháp Ai Cập mà du khách đi vào sẽ có cảm giác như đang đi dạo trong lòng Kim Tự Tháp.

Quái, ông trùm ngắm nghía cái miệng láu táu với nhanh như tép nhảy của gã lái xe người đã đen, thâm nghĩ, thằng này đang ăn tiền của công ty du lịch nào hay của sòng bạc nào tại đây mà quảng cáo Las Vegas ghê quá, thế nhưng thằng con rể ghé tai ông trùm thì thầm xác nhận là nó nói đúng. Con cũng đi qua thôi ba à, một vài nơi gọi là tới cho biết để có chuyện nói với thiên hạ chứ cũng chưa dám đặt chân vào. Ông trùm nhún vai.

Trong vai khách chơi bạc, hai cha con dạo quanh một sòng bạc lớn. Ông trùm quan sát kỹ lưỡng cách bày binh bố trận tại các sòng bạc, cách chơi bạc lẫn những nhân viên phục vụ tại casino theo từng màu áo đứng từng khu vực để chia bài, đổ xí ngầu. Hai cha con nhận thấy có mấy cách chơi thông dụng đó là chơi blackjack, đây là kiểu chơi phổ thông nhất và chơi đông nhất. Người chơi có thể chọn bàn và ở đó nhân viên phục vụ chia từ 1 đến 2, 6, 8 bộ để bạn chơi. Với kiểu “bài cào hai lá” gọi nôm na của dân Việt tức Mini baccarat thì người chơi có thể chọn đặt Player, Banker hoặc Tie (bằng điểm) và bên nào 6 nút thì có thể kéo thêm lá bài. Với người Châu Á chủ yếu là Trung Quốc, Hàn Quốc, Việt Nam thì khoái chơi Paigoe poker và dân Việt vốn gọi là “binh 7 lá”. Còn các kiểu chơi Texas hodem (tức Poker), Craps, Roulette, Three cards poker, Crazy four poker (binh bài

3, 4, 5, 7 lá)... khá phức tạp, chủ yếu dành cho dân da trắng. Nhanh, gọn và amơ sẽ là rút một lá bài từ tay nhân viên phục vụ của kiểu chơi War.

Vào đây có thể thấy mọi hỷ - nộ - ái - ố của đời người hiện rõ trên từng gương mặt chơi, bất kể già trẻ, nam nữ, màu da hay quốc ngữ.

Điều làm ông trùm khoái nhất là thái độ phục vụ của các nhân viên trong các sòng bạc. Từ việc chia bài, đổ xí ngẫu cho đến quay Roulette, chơi bài Bingo... các nhân viên đều phải nhanh tay, tinh mắt và quản lý được toàn bộ sòng bài. Kiểm tra số tiền đặt cược trước khi cuộc chơi bắt đầu và phát hiện những kẻ chơi xấu, chơi không minh bạch để yêu cầu nhân viên an ninh tống cổ ra ngoài ngay. Thái độ lịch thiệp, nhẹ nhàng nhưng cương quyết. Lạnh tay, lệ mắt và luôn hiểu rằng mình đang nằm trong tầm ngắm của những kẻ đối địch cũng như sẽ bị đuổi ngay tức khắc bất kỳ lúc nào nếu vi phạm nội quy của casino, đây là bài học đầu tiên của một nhân viên trước khi bước vào làm việc cho sòng bạc.

Sau mấy ngày đi chơi thử thua chấy túi và lang thang khắp nơi quan sát học hỏi thì ông trùm phát hiện, dường như hai cha con lão bị theo dõi. Ai theo dõi, theo dõi như thế nào thì lão không nhận ra. Mỗi nhân viên an ninh lẫn nhân viên phục vụ đều có nhiệm vụ và vị trí nhất định đứng làm việc, chẳng thấy ai lẻo đẻo theo dõi hai cha con và trong đám đông ồn ào cuồng nhiệt xoay quanh các sòng bạc, thật ra chẳng ai buồn để ý quan tâm đến cha con lão. Thế nhưng ông trùm vẫn thấy có cảm giác khó chịu vì dường như ai đó đang chăm chú nhìn hai cha con lão. Ông trùm tự hỏi, liệu mình đang lọt vào khung hình nào trong mấy chiếc camera an ninh đang đảo liên tục trên trần nhà kia không.

Nghe lão nói, thằng con rề cười.

- Chắc nhân viên an ninh bảo vệ sòng bạc bắt đầu nghi ngờ cha con mình đấy.

Chẳng là, nó biết hết. Trong thập niên 1990, một nhóm sinh viên toán học của Học viện Massachusetts (MIT) đã họp nhau lại chơi cho các sòng bạc tại Las Vegas một võ đau nhớ đời. Bọn họ tập trung hết sức lực và trí tuệ vào việc nghiên cứu trò chơi Blackjack (giống xì dách của Việt Nam), sử dụng phương pháp đếm bài (Card-counting) để đoán xem những lá bài đang

được những nhân viên chia ra có thuận lợi cho người chơi không để tính nhẩm đoán ra bao nhiêu lá bài đủ số điểm để chiến thắng nhà cái. Nhóm sinh viên này còn viết phần mềm giả lập trình tình huống khi chơi bài và mỗi lần chơi xong thì đều nhập vào máy vi tính những tình huống khác nhau để tính toán.

- Kết quả các casino tại đây thua bao nhiêu – Ông trùm ngắt lời.

- Theo Ben Mezrich, xuất thân từ Đại học Harvard và từng tham gia trong nhóm sinh viên của Học viện MIT viết lại cuốn hồi ký Bringing down the house...

- Mà đừng nói tiếng Anh – Ông trùm nhăn mặt, thẳng con rể cười trừ.

- Dạ, cuốn “Hạ gục sòng bài – Bí mật sáu sinh viên MIT thắng Las Vegas hàng triệu đô la”. Có một ngày cuối tuần họ chơi thắng bốn trăm ngàn đô la và chung cuộc nhóm này đã lấy của casino ở đây nhiều triệu đô la.

- Chà – Ông trùm tặc lưỡi, nhưng rồi cười ha ha – Ôi đời đấy mà, nhằm nhò gì so với thu nhập của các casino ở đây.

- Đúng vậy – Thằng con rể gật đầu – Người ta tính toán là để xây một sòng bạc lớn tại Las Vegas thì phải mất khoản nửa tỷ đô la, nhưng chỉ cần một năm sau đã thu hồi phân nửa vốn.

Một lần nữa ông trùm tặc lưỡi.

- Dù nhóm sinh viên này giả trang thành nhiều loại khách đến chơi từ người Ả Rập cho đến triệu phú dầu mỏ người Nga... nhưng cuối cùng các casino vẫn phát hiện ra. Bởi casino nào ở đây cũng có thuê công ty an ninh bảo vệ cho sòng bạc. Cuối cùng nhân viên của công ty an ninh Griffin Agency đã phát hiện ra nhóm sinh viên này.

- Bị bắt?

- Không ba à – Thằng rể lắc đầu – Với luật pháp Mỹ thì kỹ thuật đếm bài ấy được xem là hợp pháp, không bị xem là gian lận phạm pháp. Thế nên các sòng bạc chẳng làm gì được họ ngoài chuyện niêm ảnh những người này và báo động cho hệ thống nhân viên bảo vệ gác cổng tổng cổ những người này ra nếu họ đến chơi.

Ông trùm cười ha hả khoái trí.

- Luật Mỹ nghĩ cũng ngộ thật.

- Vậy đây ba – Thằng rể cười phụ họa – Còn nhiều cao thủ cờ bạc khác và cũng lắm trò nữa ba ạ. Thế nên các sòng bạc sau này đối phó bằng cách thay đổi luật chơi, tăng số lượng cỗ bài, xào bài nhiều hơn và thay đổi cách chung chi tiền. Nhân viên phục vụ sòng được yêu cầu cần chú ý đến những người chơi mà thắng nhiều lần liên tục với số tiền lớn thì yêu cầu chuyển sang các trò chơi khác như từ bàn Blackjack sang xúc xắc, thay Roulette, Cards poker... nếu không thì đuổi thẳng ra khỏi casino, thế thôi.

- Thú vị nhỉ - Ông trùm gật gù.

- Bây giờ họ còn áp dụng cả kỹ thuật cao vào trong việc đối phó với những trò gian lận cờ bạc như dùng máy quay kỹ thuật số tí hon gắn trên từng bàn Blackjack, cấm mang thiết bị tính toán vào casino, trang bị máy xào bài liên tục... Quan trọng nhất là thay đổi luật chơi liên tục và dùng công nghệ nhận dạng qua nét mặt để đối chiếu khuôn mặt người chơi với những cơ sở dữ liệu về những đối tượng tình nghi nhằm phát hiện kẻ gian dối. Có lẽ mấy ngày nay ba con mình loanh quanh ở đây mãi nên chủ sòng bạc nghi ngờ, hoặc nhân viên an ninh bí mật lẫn trong vai trò khách chơi nghi ngờ ba con mình nên mới theo dõi.

- Ra là vậy – Ông trùm mỉm cười.

Hai cha con ông trùm rời Las Vegas khi trời vừa hừng sáng, sau một đêm nghỉ tại khách sạn Venitian.

Ngồi làm một ly cà phê, ngắm nghía dòng kênh của thành Venice đang chảy lững lờ trong khuôn viên khách sạn, ông trùm thở dài. Biết bao giờ Việt Nam mình mới được như thế này nhỉ. Ông trùm thầm nghĩ, nếu được tự do thì với đồng tiền đang có và kinh nghiệm xương máu sau bao nhiêu năm tổ chức cờ bạc, nhất định lão sẽ xây dựng những sòng bạc khổng lồ. Chẳng dám so sánh với Las Vegas để làm gì nhưng chí ít cũng phải so sánh với mấy sòng tại Ma Cao mà lão đã từng ghé qua.

- Thôi... - Ông trùm thì thầm – Chỉ cần tự do để mở lại Đại Thế Giới tại quận 5 Sài Gòn như ở thập niên 50 đã là quá hạnh phúc rồi.

Và lão cười giấu những ý nghĩ trong đầu mình. Thấy tờ 100 đô xuống phiếu tính tiền cho gã bồi và ông trùm bệ vệ bước ra như một ông hoàng Ả Rập trước ánh mắt kính trọng và cái cúi rạp đầu chào lễ phép của gã.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 17 -1

Thời gian chỉ đạo phá án gấp rút đến dần, mặc dù đã được cấp trên cho hoãn một lần và có khả năng hoãn tiếp nhưng rõ ràng là thời gian không chờ đợi nữa. Sau nhiều cuộc họp huy động tất cả trí tuệ của tập thể để cùng bàn bạc tính toán phương án, ban chuyên án “cá độ 99” quyết định cần phải tìm điểm “mở màn” để tấn công tên trùm này, tức là phải tìm ra “điểm yếu” cốt tử của hắn hay của băng nhóm giang hồ xã hội đen của hắn mà tổ chức tấn công. Từ đó sẽ phăng lần ra những đầu mối tội phạm khác của tên trùm này, củng cố tài liệu chứng cứ chắc chắn khi có thì bắt ngay. Anh và đồng nghiệp mất khá nhiều thời gian tìm điểm yếu của tên trùm. Trong hàng loạt vụ án bắn, chém giết người trong thành phố thời gian vừa qua, ban chuyên án khẳng định nhất định đều có bàn tay của tên trùm lèo lái. Hắn đứng đằng sau ngấm ngầm chỉ đạo từ xa, thế nhưng kẻ thủ ác thật sự vẫn là những tên tay chân khác và đang lẫn trốn. Cũng có kẻ đã bị bắt nhưng cương quyết không khai và lại nằm ở bộ phận khác của ngành công an khai thác, không trực thuộc ban chuyên án “cá độ 99” mà bộ phận ấy thì tên trùm có nhúng tay vào cho nên đến nay vẫn không có kết quả. Tên trùm vẫn nhởn nhơ bên ngoài như thách thức mọi người.

Cả tuần nay anh và ban chuyên án họp liên tục nhằm thực hiện ý kiến chỉ đạo của cấp trên rằng chuyên án cần tính toán điểm “mở màn” để tấn công tên trùm tội phạm này bà băng nhóm giang hồ của hắn. Anh và ban chuyên án biết thời gian không còn chờ đợi nữa. Anh biết chuyên án này càng kéo dài càng bất lợi. Trước hết hắn ta sẽ biến mất, bởi đã có nhiều thông tin báo về tên trùm đã và đang tìm cách rút lui sau khi đã tạo đủ thế lực cho con trai, con rể lẫn đệ tử em út. Việc hắn đi nước ngoài thường xuyên, việc câu móc với các tổ chức xã hội đen nước ngoài thì thông tin cho biết hắn đang muốn rút lui “dưỡng già”, có thể đây chỉ là mảnh khước của tên trùm giang hồ gian xảo này nhưng cũng có thể là ý định thật, việc hắn bí mật mua nhà bên Mỹ là những chứng cứ cụ thể nhất. Không thể để con thú dữ vượt để

dàng như vậy, ý kiến chỉ đạo cương quyết, bằng mọi giá phải bắt được và xử lý, buộc hẳn ta phải trả giá xứng đáng với những tội lỗi hẳn đã gây ra bao nhiêu năm nay, đấy cũng là ý nung nấu trong đầu anh cùng mọi thành viên trong ban chuyên án. Trong một chuyên án nếu đối tượng chính chết hoặc vì lý do gì đấy không tồn tại nữa thì coi như chuyên án ấy hoàn toàn mất ý nghĩa và dân trong nghề thường gọi ấy là bẽ án.

Việc giữ bí mật là yếu tố tuyệt đối luôn được coi trọng, và xưa nay vẫn vậy, ít ai xen vào tìm hiểu công việc không phải của mình, đấy là nguyên tắc. Chuyên án “cá độ 99” giữ bí mật và tồn tại đến tận bây giờ là nhờ những nguyên tắc ấy. Thế nhưng đây là một chuyên án lớn, liên quan đến nhiều ngành, nhiều cấp nhất là liên quan đến nội bộ thì việc giữ bí mật là cực kỳ khó khăn. Anh hiểu sâu sắc rằng tên trùm đã ăn sâu bám chắc bén rễ vào một số bộ phận thoái hóa biến chất của ngành công an và những thành phần này nghiêm nhiên trở thành ăngten bảo vệ cho tên trùm, cũng tức là bảo vệ cho chính họ, thế nên không thể giữ bí mật mãi được, đã có những thông tin “báo động” cho anh biết. Do vậy không thể không lường đến khả năng tên trùm cũng biết mình bị công an theo dõi, chỉ có điều hẳn chưa biết đó là lực lượng nào, cấp nào theo dõi hẳn và họ đã biết những gì về hẳn. Dĩ nhiên hẳn ta cũng phải “phản công” lại bằng cách buộc những mối quan hệ ơ nghĩa bao nhiêu năm nay trong công an phải bảo vệ hẳn. Chưa kể rất có thể suy tính thì hẳn ta thấy chuồn ra nước ngoài là tốt nhất, hẳn vẫn có thể từ nước ngoài chỉ đạo hoạt động cho băng nhóm giang hồ của mình thông qua vợ con và đám đệ tử em út thân tín. Việc hẳn tung tin muốn rút lui dưỡng già chẳng qua chỉ là một mảnh khước nhằm đánh lạc hướng cơ quan điều tra. Hiện thời ban chuyên án chưa khẳng định được bất cứ điều gì và đang tích cực thu thập các nguồn tin để xác minh làm rõ. Tình hình xem ra rất khẩn trương. Thời gian không chờ đợi mình nữa. Vậy điểm “mở màng” là ở đâu, anh dẫn vật suy nghĩ đến độ cảm thấy mái tóc trên đầu mình đã bạc đi ít nhiều.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 17-2

Theo người Trung Quốc xưa, cờ bạc tức “đồ bạc” và Thuyết văn là “chữ mới phụ vào” tức “Tùng bối, giả thanh”. Bối là vỏ sò (một loại tiền của người cổ) đồ vào để so sánh hơn kém và bạc tức là một trò giải trí khi đánh bạc ăn tiền, tiền bạc thường luân chuyển giữa những con bạc nên được gọi là bạc, do vậy mà gọi là cờ bạc. Cờ bạc chính là sự may rủi, khôn khéo tính toán cộng với những mảnh khoe gian xảo trong khi chơi cũng như dựa vào tâm lý ham lợi trước mắt, không có quy luật tất yếu khi chơi, một lần thắng thì số tiền ăn sẽ được nhân lên gấp vài chục lần so với khi thua nên đã kích thích người chơi máu thắng thua rất mạnh và tạo sự cạnh tranh rất quyết liệt. Ngày nay các nhà y học ngờ rằng thói mê cờ bạc rất có thể cũng là một “căn bệnh” và làm sao để chữa trị? Đây là câu hỏi gây sự chú ý của nhiều nhà nghiên cứu trong lĩnh vực tâm lý học, sinh học, thần kinh học và thậm chí cả di truyền học. Từ lâu cờ bạc được coi là một thói quen đáng xấu hổ có tên gọi “bệnh lý cờ bạc” và trở nên gây nguy hiểm cho sức khỏe của cộng đồng. Hiện nay các nhà khoa học đang tranh cãi nhau cho rằng về cơ chế phụ thuộc vào cờ bạc không khác lắm với vấn đề nghiện nicotine hay heroin, khác với những con nghiện ti vi, internet, mua sắm hay sex... và tranh cãi chính là sự phụ thuộc vào tâm lý bởi nhiều con bạc luôn tin tưởng rằng có thể làm chủ bản thân khi đang ngồi trong sòng bạc. Cờ bạc không thể khiến họ mất kiểm soát của bản thân nhưng thực chất họ lại lệ thuộc vào niềm tin chiến thắng cũng như người ta nghiện nicotine hay heroin vậy. Vì làm chuyên án “cá độ 99” có liên quan đến chuyện cờ bạc nên anh đã bỏ công ra nghiên cứu vấn đề này khá kỹ.

- Hiện chính phủ một số nước châu Á đang có sự tranh cãi là nên hay không nên hợp thức hóa chuyện cờ bạc. Và với một số nước thì chuyện cờ bạc là bị cấm triệt để như Thái Lan, Singapore... thế nhưng theo công ty tư vấn Sinorex (Manila – Philipnes) thì việc cấm đoán ấy chưa hẳn đã được kết quả như mong muốn bởi ngay tại Trung Quốc hay Singapore thì bằng

cách này hay các khác nhiều sòng bạc bất hợp pháp vẫn tồn tại.

- Đại học Chulalongkorn – Thái Lan, qua một nghiên cứu về doanh thu của các sòng bạc, cá độ bất hợp pháp... thì trung bình mỗi năm người dân Thái bỏ ra cả mười tỷ đô la để chơi bạc dưới nhiều hình thức và nạn cờ bạc bất hợp pháp còn “tạo điều kiện” cho nạn tham nhũng, khoảng năm phần trăm tổng số tiền này rơi vào túi các quan chức tham nhũng địa phương. Công ty Playtech tính toán một mùa giải World Cup số tiền dân cá độ tung ra lớn hơn hai lần doanh thu của ban tổ chức World Cup thu được qua việc bán bản quyền khai thác truyền hình, báo chí và quảng cáo... Trung bình châu Á có khoảng trên hai triệu người có tài sản ít nhất là một triệu đô la trở lên và chẳng ai cấm họ không chơi cờ bạc cả. Và nếu cấm ở trong nước thì họ ra nước ngoài chơi cũng vậy. Một năm châu Á ném vào chiếu bạc số tiền lên đến hai mươi ba tỷ đô la.

Có tiếng ai thở dài sườn sượt.

- Có một lần tôi đi công tác qua Malaysia, Indonesia. Đây là hai quốc gia Hồi giáo lớn nhất trong khu vực và nhiều nơi còn áp dụng luật Hồi khá khắc nghiệt, thế nhưng cũng tại hai quốc gia này cờ bạc đã được hợp pháp hoá công khai. Ví dụ từ Singapore sang mười hai casino trên đảo Batam của Indonesia chỉ có mất ba mươi phút đi phà và khi đến casino – resort Genting Highlands của Malaysia chỉ mất mấy giờ đi xe ô tô.

- Theo một khảo sát của công ty tư vấn Mỹ innovation Group thì mỗi năm chính phủ Singapore “mất” khoảng gần một tỷ đô la tiền cờ bạc.

- Chưa đâu – một người trẻ môi – Đây là thống kê đánh bạc hợp pháp của người dân Singapore đem qua nước ngoài chơi, chứ còn bất hợp pháp thì hình như lên đến cả bốn tỷ đô la.

- Các cậu đang nó chuyện gì vậy.

Vô tình anh đi ngang qua chỗ mấy thành viên của ban chuyên án “cá độ 99” và nghe họ nói về chuyện cờ bạc. Mọi người lúng túng đứng dậy chào anh.

Anh mỉm cười khuyến khích.

- Báo cáo anh, mọi người đang tranh cãi nhau về chuyện cờ bạc trong tương lai có được hợp thức hóa công khai không?

Anh gật gù không nói gì trước ý kiến của một thành viên cho biết. Casino tại Malaysia được xây tập trung trên cao nguyên Genting cao 2.000 mét, cách thủ đô Kuala Lumpur 50 km, do tập đoàn Genting được chính phủ cấp phép độc quyền kinh doanh từ năm 1971 và đến nay nó đã hoạt động được gần 35 năm. Đây là một khu phức hợp resort – casino và được chính phủ miễn thuế 6 năm đầu hoạt động để hỗ trợ phát triển và nó đã tạo được việc làm cho gần 18.000 người.

- Ngay tại Thái Lan thôi, do cấm cờ bạc nên theo thống kê thì mỗi ngày có hơn 1.000 người dân ở phía Nam qua cửa khẩu Arayaprathet sang Poipet của Campuchia hoặc sang sông bạc hai tầng ở Andaman Club casino trên đây Myanmar, sang Dansavanh Nam Ngum Resort Lào để chơi cũng được.

- Sao không sang Việt Nam nhỉ - Có ai đó lên tiếng châm biếm – Casino Đồ Sơn Hải Phòng, sắp tới đây còn có Lào Cai, International Casino ở Lào Cai, Royal International Gaming Club ở Hạ Long...

- Thôi các đồng chí đừng nói nữa... – Anh nhắm mắt.

Hình như cách đây không lâu lắm, trong một lần họp nội bộ ban chỉ huy chuyên án “cá độ 99” mọi người cũng tranh luận sôi nổi xung quanh ý kiến gần đây của một số cơ quan chức năng đang tranh cãi rằng nên hay không nên hợp thức hóa chuyện cờ bạc. Nhiều ý kiến cho rằng việc mua xổ số, tổ chức cá độ đua ngựa, đua chó... cũng là một hình thức cờ bạc thôi. Hiện nay Việt Nam đã và đang cho một số casino tại Đồ Sơn, Lào Cai, Hạ Long và sắp tới đây là Vũng Tàu, Phú Quốc... Tuy nhiên vẫn giới hạn dành riêng cho người nước ngoài vào chơi. Cờ bạc xuất hiện cùng con người và là nhu cầu tự thân của con người, vậy hãy đưa vào khuôn khổ để quản lý hơn là cấm đoán triệt tiêu bởi không thể. Ý kiến phản đối thì cho rằng việc chấp nhận công khai cờ bạc thật ra vẫn chưa phù hợp với tình hình của Việt Nam. Không thể nước ngoài có gì là ta có vậy, lợi bất cập hại... Tại sao các thành viên của ban chuyên án lại đưa vấn đề này ra bàn trong cuộc họp án, anh hiểu điều ấy. Lý do khá đơn giản, chuyên án “cá độ 99” là nhằm vào bọn cá cược bóng đá, cờ gian, bạc lận có quy mô tổ chức... Chẳng hạn một ngày nào đó cờ bạc được nhà nước cho công khai thì xem ra chuyên án này trở thành vô nghĩa. Anh lắc đầu không đồng ý, chuyên án này không đơn

giản là đấu tránh với việc tổ chức cờ bạc thông thường mà là đấu tranh với cả một thế lực tội phạm giang hồ xã hội đen có nhiều hoạt động tội ác và cờ bạc cũng chỉ là một mảng trong những hoạt động đen của chúng. Chưa kể cờ bạc, chúng đã khống chế nhiều con bạc để cưỡng bức tài sản, tổng tiền... đây rõ ràng là những hoạt động vi phạm pháp luật. Cờ bạc của chúng là cờ gian bạc lận, từ đồng tiền cờ bạc đưa vào sử dụng trong những mục đích phạm pháp khác... Ý nghĩa đấu tranh của chuyên án “cá độ 99” là nằm ở đây. Anh kết luận.

Hôm nay nhìn những chiến sĩ trẻ của mình đang tranh cãi nhau về chuyện cờ bạc mà ý của nó tựu chung cũng gần như hôm trước, anh hiểu vậy và nói rõ quan điểm:

- Đối với nhà nước Việt Nam thì cờ bạc được coi là một loại hình tệ nạn xã hội và ngăn cấm triệt để, bài trừ và xử lý bằng luật pháp. Chuyên án đấu tranh của chúng ta là mục đích này, là đang đấu tranh với những băng nhóm giang hồ xã hội đen sử dụng con bạc trong những hoạt động phạm pháp của chúng.

Tiện thể anh kể luôn cho những cấp dưới của mình nghe về quá trình xuất xứ và tàn lụi của một trùm cờ bạc Sài Gòn của những năm đầu thế kỷ trước như thế nào.

Tính từ khi Pháp đặt chân xâm chiếm Việt Nam, sau khi bình định xong toàn bộ đất nước thì Sài Gòn, mảnh đất bảo hộ của Pháp những năm đầu thập niên 20 của thế kỷ 20 xuất hiện những sòng bạc đầu tiên với “vua sòng bạc” Sáu Ngọ tức “thầy Sáu” mà đến bây giờ ít ai được rõ tên thật của người này, chỉ biết y có quốc tịch Pháp, có tên tây là Paul Daron. Thời điểm này Pháp còn cấm tổ chức cờ bạc, tuy nhiên tên trùm cờ bạc này đã mặc sức tung hoành vang danh đến nỗi sau này viên chương lý Páp là Lafrique đã bắt Sáu Ngọ đưa ra tòa xét xử, tước quốc tịch dân làng tây của y một cách nhằm giữ “thanh danh” cho nhà nước bảo hộ Pháp, trong khi hàng tuần các viên chức Pháp, đều có nhận bao thơ của “thầy Sáu” gửi đến gọi là tiền trà nước.

Vốn ít học và luôn mặc cảm vì điều đó nên “thầy Sáu” cố giấu điều đó bằng cách khoe khoang sự giàu có của mình, ngày thay hai bộ quần áo khác

nhau, sáng âu phục vải tussor trắng, chiều đóng bộ Quảng Đông hàng Bắc Thảo, hoặc lụa đen kết hột óng ánh bằng kim cương, hột xoàn, tay đeo nhẫn hột xoàn lớn bằng quả nhót, chân đi giày escarpin. Ngày ngày thầy ngồi xe hơi sáu máy có tài xế chính, tài xế phụ mặc đồng phục trắng lái nhìn cứ như sĩ quan Pháp, đưa đi thu tiền xâu hoặc đi dạo mát mà mặt mày “thầy Sáu” cứ vênh váo như quan chủ tỉnh nào đó nhìn rất tức cười, thế nên dân chúng luôn cười chọc như đang diễn tuồng bởi “thầy” làm vậy càng lộ cái thói quê mùa dốt nát vô học của mình. Cứ tưởng tiền vô như nước thì cuộc đời “thầy” sẽ viên mãn giàu sang cho đến già, nhưng không, đầu thập niên 40, sau khi tính toán thì người Pháp chính thức cho phép tổ chức cờ bạc công khai có thu tiền và Lâm Giông, một trùm cờ bạc người Tàu ở Ma Cao đã vào mở sòng bạc tại khu Chợ Lớn – Sài Gòn với cái tên Đại Thế Giới tức Grand Monde. Từ đó những sòng bạc lén lút của “thầy Sáu” nay chẳng ai thèm truy bố và thế là cứ lần lần tan rã bởi những tay cờ bạc lớn nhỏ đều đổ xô vào Đại Thế Giới, được đánh bạc công khai không phạt phòng bị bắt bớ, ăn chơi thoải mái, có cả mại dâm phục vụ tận nơi tận chốn. Thế nên những tư dinh to lớn của “thầy Sáu” sắm được từ tiền cờ bạc thì nhau đội nón ra đi, đến căn nhà cuối cùng nằm trên đường Trương Vĩnh Ký cũng bị tịch biên và “thầy Sáu” ngồi tù vì thiếu tiền người ta. Khi “thầy” ra tù về sống lây lất nhờ nhà tế bần bên cầu chữ Y – Khánh Hưng, thoi thóp những tháng ngày tàn, cuối cùng chết trong ấm ức không nhắm được mắt, chỉ có tấm chiếu rách thí được quần vôi để chôn. Bà con nghe thấy, nhìn thấy mà le lưỡi lắc đầu, nhiều người cho rằng đây chính là quả báo nhãn tiền, tiền đời người sao mà kinh khiếp quá. Cả đời cờ bạc gian lận làm biết bao kẻ tán gia bại sản, chồng chết vợ chết, tù tội đâm chém... nên cuối đời quả báo như vậy xem ra còn nhẹ bởi đời trước nghe đâu ông “thầy Sáu” cũng là người ăn ở có đức.

Những cán bộ chiến sĩ vây quanh anh, tròn mắt thán phục. Vẫn biết người chỉ huy của họ là một người có kiến thức uyên bác và từng trải, thế nhưng sau khi nghe anh kể rành mạch về tên trùm cờ bạc Sáu Ngọ thì đều le lưỡi thán phục.

Khi anh em cán bộ chiến sĩ tản mát hết, anh ngồi một mình trầm ngâm nhìn

tấm ảnh của tên trùm. Có một vẻ gì đó giễu cợt ở ánh mắt gian xảo của hắn ta đang ngó nghiêng nhìn anh.

Theo giới giang hồ trong các “ngành” đâm chém, mại dâm, buôn bán ma túy, bảo kê cướp bóc trấn lột thiên hạ... thì tổ chức cờ bạc được coi là “danh giá” nhất. Kiếm tiền nhiều và nhanh, thậm chí “sạch” nhất trong khi cái giá phải trả rất “rẻ”. Đây là con đường làm giàu nhanh và bị pháp luật xử lý nhẹ, với chế độ cũ, cờ bạc là tội tiêu hình khung hình phạt chỉ từ một đến ba năm, còn với chế độ hiện nay, án phạt tối đa cũng không quá năm năm. Xưa nay chưa có ai bị tử hình về tội cờ bạc.

Thời gian gần đây ban chuyên án ghi nhận hắn ta đang bắt đầu tìm cách “đầu tư” cờ bạc một cách hợp pháp. Theo nhiều báo cáo gửi về, anh chú ý đến mấy nguồn tin liên tiếp của lực lượng cộng tác viên. Tên trùm đã bỏ ra mấy chục ngàn đô la cho tên đàn em thân tín ở quận Tân Bình, là người đại diện hợp pháp cho hắn để góp phần hùn vào một câu lạc bộ gì đấy tại một trung tâm giải trí mới hình thành. Hắn ta muốn gì nhỉ, tiếp tục đầu tư kiếm lời hợp pháp chẳng, nhưng đầu tư gì vào câu lạc bộ này? Anh và các thành viên ban chuyên án họp bàn đánh giá tình hình. Các báo cáo cho biết, một tập đoàn kinh doanh bất động sản khổng lồ tại Singapore sau khi có giấy phép vào Việt Nam hoạt động đã đầu tư xây dựng một khu quần thể hệ thống khách sạn, văn phòng cho thuê, nhà cho thuê cao cấp... Đây là một quần thể khép kín theo kiểu: nhà hàng – khách sạn – rạp hát – siêu thị - các khu vui chơi giải trí... nhằm đến khách là các thương gia nước ngoài, Việt kiều và người Việt Nam có thu nhập cao. Những khu vui chơi giải trí cao cấp tại quần thể này có các câu lạc bộ giải trí khác nhau, có cho phụ nữ, có cho trẻ em, người già, thanh niên... tùy nhu cầu mà có loại hình phục vụ phù hợp. Đáng chú ý trong ấy có những câu lạc bộ có tên “chats slot – gaming center” tức trung tâm trò chơi có thưởng. Thật ra đây là một loại hình chơi cờ bạc có thưởng núp bóng và được nhà nước cho phép tổ chức tại các khách sạn cao cấp tại thành phố nhằm phục vụ cho người nước ngoài, Việt kiều, khách du lịch... đến chơi.

Lần ấy anh quyết định đến tận nơi nắm tình hình để đánh giá cụ thể, về báo cáo lại ban chuyên án và cấp trên.

Theo bước chân của một cộng tác viên là thương gia Việt kiều có tiếng tăm trên thương trường, anh ta dẫn anh vòng vèo qua năm ba hành lang ngoằn ngoèo như mê cung lạnh ngắt trong khu quần thể năm sao này. Đẹp thật và sang trọng quá, anh chỉ có thể nhận xét như vậy khi vào bên trong khu nhà. Cuối cùng, hai người đến một khu nhà nằm cách biệt gần cuối trung tâm. Trước cảnh cửa nhỏ bằng gỗ gõ đỏ chạm trổ khá công phu và đập vào mắt anh là một tấm biển vàng có hàng chữ nổi đỏ rực “Câu lạc bộ du khách quốc tế” gắn bên trên.

Như có hẹn trước, cảnh cửa bật êm, lộ ra một khuôn mặt lai, mắt nâu, tóc xoăn tít nhìn khá bảnh trai, đó là J.Chang, quản lý câu lạc bộ, người quen của cộng tác viên của anh. Thương gia này là người có tiếng tăm và là khách quen của câu lạc bộ này thế nên J.Chang ra tận nơi đón.

Đón anh bên trong Chats club là tiếng nhạc êm dịu, bầu không khí mát lạnh và ánh đèn mờ ảo nhẹ nhàng. Những cô gái phục vụ có nụ cười xinh hơn mộng, mặc đồng phục váy ngắn, phần trên bó sát eo hông khoe những bộ ngực nở nang đầy khiêu khích, đứng xếp hàng và luôn rạp đầu chào khách. Một tấm bảng nhỏ gắn trên tường, ngay ở cửa ra và bảng mấy thứ tiếng Anh – Hoa – Việt cho biết, cấm khách không được quay phim, chụp hình kể cả bằng điện thoại di động.

Những chiếc máy đánh bạc poker, xì dách, baccarat... với những tên gọi bằng tiếng Anh king louts, alfastreet, jack or better, joke' triple... cao chừng 2,5 mét, nhiều màu sắc và những màn hình lớn xếp dọc theo hai bên tường. Chưa kể là hai hàng máy nằm uốn lượn giữa căn phòng, cuối phòng có hai máy đánh bài rôlet (rou – lette) và mấy máy xổ số ngẫu nhiên và đánh xì dách, bài cào bằng màn hình điện tử. Mỗi khu để máy đều có bảng điện tử có những con số nhảy liên tục thông báo tổng số tiền mà khách chơi có thể thắng khi chơi.

Anh đảo mắt nhìn. Rất ít người châu Âu, phần đông là châu Á qua gương mặt, vóc dáng và cách ăn mặc. Nhưng lại rất khó phân biệt được ở đây những ai là ngoại kiều, Việt kiều và người Việt Nam vào chơi, dù đây là câu lạc bộ quốc tế chỉ dành cho doanh nhân, nhà đầu tư, Việt kiều, du khách... người nước ngoài. Theo quy định chung là vậy.

Thương gia cộng tác viên của anh nói chuyện với J.Chang nhưng mục đích để anh nghe, nắm tình hình. J.Chang cho biết, trung bình mỗi ngày có khoảng 100 khách và ngày nghỉ, lễ, cuối tuần thì đông gấp đôi, gấp ba. Câu lạc bộ mở cửa đón khách từ 11 giờ trưa đến khoảng 2 – 3 giờ sáng ngày hôm sau. Nơi đây phục vụ đủ các nhu cầu ăn uống, giải trí khác cho khách. Thương gia này nheo mắt đầy ý nghĩa, J.Chang cười lắc đầu, tuy nhiên lại nói, điều đó nằm ngoài nội quy và câu lạc bộ không quản lý khi khách về. Nhân viên có thu nhập từ 45 đến 200 USD một tháng, tùy theo vị trí và công việc, nhưng thu nhập chính là tiền boa của khách cho thêm nếu phục vụ ửng ý. J.Chang cũng cho biết tiền câu lạc bộ thu được trung bình một ngày cũng khoảng trên dưới 20.000 USD của khách đến chơi và than phiền, trước kia thu nhiều hơn nhưng sau này các khách sạn năm sao ra nhiều quá và nơi nào cũng đầu tư loại hình câu lạc bộ như thế này nên ở đây doanh thu giảm so với trước. Một nguồn thu không nhỏ, anh lắc lư đầu khi bước ra khỏi câu lạc bộ không quên thử tìm xem thử có chiếc đồng hồ nào treo trên tường không. Không có, mục đích để cho khách quên thời gian và tập trung vào việc chơi bài.

Thực tế đây là một hình thức cờ bạc trá hình mà nhà nước bắt buộc chấp nhận, cho phép được tổ chức tại các khách sạn năm sao và quy định chỉ dành riêng cho người nước ngoài, giống như ở các casino Đồ Sơn, Lào Cai, Hạ Long... Thế nhưng các quy định ràng buộc kèm theo về quản lý rất lỏng lẻo. Kết quả chỉ cấm đoán mang tính tượng trưng thời gian đầu và sau này người Việt có tiền vẫn có thể vào chơi được. Loại hình câu lạc bộ này cũng vậy, nó thể hiện sự lúng túng của nhà nước trong quản lý. Và tên trùm xã hội đen này đã nhìn ra điều đó. Hẳn thừa hiểu đây cũng là trò cờ bạc nhưng mang một danh nghĩa và hình thức khác. Hèn gì dạo này hẳn liên tục đốc thúc thẳng đàn em về việc góp tiền nhằm mở một câu lạc bộ thứ nhì tại khu quần thể năm sao này. Như vậy, có thể hiểu rằng về một khía cạnh nào đó hẳn đang cố “hợp thức hóa” chuyện cờ bạc của mình.

Anh kết luận bằng một giọng nặng nề như vậy trong cuộc họp báo cáo chuyên án sau đó và không ai lên tiếng.

Đang tư lự bất chợt trong đầu anh lóe lên ý nghĩ và reo lên.

- Cờ bạc... cờ bạc... - Anh đứng bật dậy, suýt nữa hét lên như Ácximét vĩ đại tìm ra chân lý khoa học. Vậy đây chính là “yếu điểm” của tên trùm. Rõ ràng chỉ có gian lận và bảo kê cờ bạc với vòng quay vô độ thu tiền vào như nước thì tên trùm này mới có khả năng duy trì chi phí nuôi bộ máy đề tử đàn em giang hồ của mình hoạt động. Như vậy đây chính là điểm yếu của tên trùm, nếu đánh vào hệ thống cờ bạc của hắn ta tức đánh trúng yếu huyệt của hắn. Cắt đứt cái bao tử tiền nuôi bộ máy của tên trùm sẽ đẩy hắn vào thế bị buộc hắn phải lộng lộn lên bảo vệ bằng mọi cách và hắn ta sẽ lộ diện.

Cấp trên đã nhất trí với đề xuất của anh và ban chuyên án về việc chọn điểm mở màn để tấn công vào tên trùm giang hồ này, đó chính là hệ thống sòng bạc của hắn và từ đây phăng ra các đầu mối hoạt động tội phạm khác, củng cố chứng cứ bắt xử lý ngay tên trùm theo đúng quy định của pháp luật. Điều này hết sức có ý nghĩa bởi không ai nói ra nhưng mọi thành viên trong ban chuyên án đều hiểu rằng không thể để lập lại như trường hợp bắt xử lý tên trùm này năm 1995, chỉ vì chứng cứ yếu và không có nên buộc phải đưa hắn đi tập trung cải tạo theo quyết định của Ủy Ban Nhân Dân thành phố. Xem ra chỉ là một đòn nắn gân mềm chẳng giải quyết được gì không những vậy còn làm cho hắn tăng thêm “uy tín” số má trong giới giang hồ.

Lần này ban chuyên án thấy cần phải thận trọng tính toán chi ly từng bước để khi tóm được tên trùm này, dứt khoát phải xiết chặt hắn với đầy đủ chứng cứ pháp lý bắt xử đúng người, đúng tội và cương quyết không để lập lại trường hợp của năm 1995. Lịch sử ít khi lập lại hai lần, sự thật đúng vậy.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 18-1

Quan Âm tự, một chùa nhỏ, xinh xắn và yên tĩnh. Ngôi chùa tọa lạc tại giữa một khu vực khá phức tạp về an ninh trật tự của quận. Đúng như người xưa nói hoa sen mọc giữa bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Giữa sân chùa có tòa Quan Âm với hình tượng đức Quan Âm Nam Hải khoát áo trắng, tay cầm nhánh dương liễu và tay cầm tịnh bình, đứng trên một đóa sen hồng nở rộng, cao gần bằng một căn nhà. Kiến trúc chùa theo hình đôi bàn tay búp sen khép lại cầu nguyện mà tòa Quan Âm trang trọng nằm giữa. Cả ngôi chùa này như một đóa sen tinh khiết vươn lên giữa một khu vực nổi tiếng phức tạp, trộm cắp, đâm chém, gái gú... của quận. Nhiều người lần đầu viếng cảnh chùa vẫn không hết ngạc nhiên là tại sao người ta lại xây chùa nơi này. Theo truyền khẩu thì nghe đâu, khi xưa đây chỉ là một tòa Niệm Phật đường nhỏ của một bà vốn bị chồng bỏ theo gái, phần chí tìm về đây lập cốc tu hành, và trước năm 1975, nơi đây cũng chỉ là những khu ruộng hoang mọc đầy cỏ lau lách. Cũng là vùng ranh giới giữa quốc gia – ban ngày, du kích cộng sản - ban đêm, với những tiếng súng tắc bọp xa xa vọng về, thỉnh thoảng là dăm ba tràng đạn lửa đỏ lù rượt đuổi lẫn nhau trên đời và lâu lâu lại lóe lên những ánh sáng vàng vọt của trái sáng bắn lên treo lơ lửng giữa bầu trời đêm. Vùng giáp ranh, sống chết khó lường nên chẳng ai dám lai vãng. Thế rồi, sau giải phóng, ruộng hoang bị lấn dần, nhất là vào giữa những năm cuối thập niên 1980 khi công cuộc đổi mới của đất nước bắt đầu, xuất hiện những nhà máy, công trường, khu công nghiệp mọc lên như nấm và người dân tứ xứ khắp nơi đổ về, từ những túp lều mái lá mà nhà cửa được xây lên vội vã. Đầu tiên toàn bộ nơi đây vốn là khu nhà không số, phố không tên... rồi qua mấy lần quy hoạch, họp hội đồng nhân dân các cấp, người ta cũng cho số nhà lẫn tên đường, lập phường mới để chính quyền dễ quản lý. Tuy nhiên, cuộc sống nơi đây rất nhộn nhạo và chả mấy chốc đã trở thành một khu vực cực kỳ phức tạp, luôn luôn đứng đầu bảng về khu vực mất an ninh trật tự của quận. Và ngôi Niệm Phật đường nhỏ kia cũng phát triển theo thời gian trở thành một ngôi chùa

nhỏ với cái tên Quan Âm tự. Từ một cái cốc mái lá năm nào, theo thời gian tôn tạo với sự trợ giúp của thiện nam tín nữ, lần hồi chùa cũng có nóc nhà ngói và sân lát gạch. Rồi tiếp theo, nhất là sau cái thời kỳ người ta đổ xô nhau vượt biên trốn ra nước ngoài, sống sót làm ăn phát đạt thì gợi nhớ về quê hương nhất chính là mái đình chùa đầy nhang khói trong tiếng chuông chiều nhiều kỷ niệm. Và nhờ tiền của một số tín đồ Việt kiều gửi về, đến nay Quan Âm tự đã trở thành một ngôi chùa nhỏ xinh, nhìn rất khang trang. Rất tiếc vị Ni sư chủ trì đầu nay không còn nữa, bà đã về cõi Phật và được các đệ tử thờ trang trọng ở gian hậu sau chùa với sự tôn vinh là vị tổ khai sơn ra chùa. Nét mặt hiền hậu bình thản với ánh mắt dịu dàng trong tấm ảnh nhìn các tín đồ mỗi khi đến thắp nhang cho bà. Liệu đây có phải là một người đã từng phấn chí vì tình mà đi tu chẳng hay chỉ là trò tán gẫu vốn có của thế gian? Xem ra bà chẳng cần đĩnh chính hay thanh minh với thiên hạ làm gì. Cõi lòng của bà thanh tịnh lâu rồi, hơi đâu tranh cãi với miệng lưỡi bá tánh. Tội lỗi.

Con gái ông trùm tu tại đây từ nhỏ.

Lão đứng tần ngần ngắm ngôi chùa vốn lạ lại thành thân quen vì thỉnh thoảng sau này lão và vợ vẫn đến nơi này thăm con gái. Với vợ ông trùm thì còn là một công đôi chuyện, vừa thăm con gái cũng là vừa nhang khói khẩn trời phật cầu phúc. Tòa sen Quan Âm và hình tượng của đức Nam Hải kia đứng giữa sân, sau mấy chục năm đứng ngoài trời mưa gió đã xuống cấp hư hỏng nặng và năm rồi nhà chùa phải mở đợt kêu gọi thiện nam tín nữ góp tiền sửa chùa. Cũng là một dịp thể hiện lòng thành với trời phật, mà cũng có thể để chứng tỏ mình là người có tiền – vợ lão tính bà ta vốn vậy, thích khoe khoang sự giàu có vốn trở thành bản chất của bà ta, hoặc cũng có thể muốn chứng tỏ với nhà chùa nhằm mục đích giúp đỡ cho con gái bà đang tu hành tại đây chẳng, vì vậy vợ lão đã bỏ ra gần một trăm triệu đồng, thuê thợ ở Long Hải – Vũng Tàu làm hẳn một pho tượng Quan Âm mới thật đẹp, thật đồ sộ và chọn ngày lành tháng tốt để cúng chùa. Đấy chính là tòa Quan Âm Nam Hải hiện nay đang đứng trong chùa. Khỏi nói tiếng thơm đồn đãi đến như thế nào, và từ ấy vợ chồng ông trùm trở thành khách quý của chùa. Mỗi khi vợ chồng lão đến chùa, đều được các vị Ni ở đây

tiếp đón rất chu đáo, niềm nở. Tiền, tiền có thể mua được tất cả, thậm chí cả chỗ tốt phúc phận nào đó trên cõi bao la mơ hồ thần thánh kia, ông trùm nhếch mép cười khẩy mỗi khi nghĩ đến chuyện này. Gần một trăm triệu đồng đối với người lao động nghèo, hẳn là số tiền trong mơ không bao giờ có được. Đối với ngôi chùa này quả cũng là một khoản tiền công đức phải mất nhiều năm gom góp của các tín đồ may ra mới được, nhưng với riêng vợ lão nó chẳng đáng là bao, bằng dăm ba chai nước hoa đắt tiền, hàng hiệu được ba ta mua tận bên trời tây về để dùng riêng cho khỏi đụng hàng. Khoe khoang, rất thích khoe khoang, luôn đeo trên người những món đồ nữ trang đắt tiền với những hạt xoàn to gần bằng ngón tay, khó đoán nổi giá trị thật. Ăn mặc quần áo thật xịn, trị giá năm bảy triệu đồng một bộ và thay liên tục. Nhìn mặt vợ cả, ông trùm nhiều lúc đến chóng cả mặt và tự hỏi có bao giờ bà ta chịu ngắm kỹ cái tấm thân đầy đà với ba vòng eo đều nhau mỗi khi trang điểm chưa. Đã thế lâu lâu bà ta còn tổ chức một đoàn từ thiện, lôi một lũ đàn em lẫn dăm ba nghệ sĩ háo danh, kéo nhau đi phân phát hàng hóa từ thiện ở đâu đó và mỗi khi về thì rất hể hả khi nghe chúng xun xoe tâng bốc là một phụ nữ giàu có nhân hậu. Nhiều lúc ông trùm lại thấy ngồ ngộ, kỳ kỳ, sau này lão không thêm quan tâm bởi nghiệm ra một điều, đàn bà người nào cũng vậy. Đám người tình nhân nhít lẫn mấy con vợ bé của lão cũng vậy thôi, đứa nào cũng như đứa nào, luôn tranh thủ nắn bóp hầu bao của ông trùm từng đồng để chưng diện, sắm sửa, bài bạc. Thôi thì cứ cho mặt vợ lớn của lão được thỏa thích vung tay bố thí tiền bạc cho thiên hạ làm ba cái trò mèo từ thiện. Chẳng thấm thía vào đâu so với tiền tỷ hàng ngày đang chảy vào túi của ông trùm. Cũng tốt, bởi ông trùm được mang tiếng thơm, và dù gì cũng là vợ của ông trùm nên xài sang vậy cũng đáng. Ngoài ra đây cũng là vỏ bọc bề ngoài mà hiện nay ông trùm đang chủ trương làm. Cần tạo một hình ảnh tốt, thân thiện với mọi người bên ngoài, đấy chẳng phải là điều mà bao năm nay lão dày công tạo dựng hay say. Sau mấy năm phải trả giá nằm ở trại Thanh Hà để học tập cải tạo thì ông trùm nghiệm ra một điều rằng bề ngoài cũng rất quan trọng, cho nên từ đó lão cố tạo một hình ảnh bản thân trong con mắt chính quyền là một kẻ chí thú làm ăn, “về hưu” rồi, nay chỉ còn biết kinh doanh khách sạn kiếm đồng ra đồng vô hàng tháng.

Ông trùm khoát áo vỏ bọc chữ Nhẫn, thế nên khi nghe tin một vài băng nhóm giang hồ tuyên bố lão “hết thời rồi” thì cũng chỉ cười khẩy. Việc ông trùm thỏa mãn thói vung vít tiền bạc của mẹ vợ già để ít ra mẹ không còn quấy rầy hay ghen tuông với lão nữa. Trước kia, mẹ rất khổ vì ghen tuông. Có lẽ quá hiểu gã đàn ông đang gọi là chồng này, gái – luôn là sự yêu thích số một của lão ta và dường như một mặt nào đó nó còn thể hiện đẳng cấp quyền lực của một ông trùm trong thế giới xã hội đen đăm thuê chém mướn này thì phải. Lúc trẻ, mẹ cũng ghen tuông chán chê, làm đủ trò nhằm giữ chồng nhưng đến nay mẹ mệt mỏi vì hiểu rằng, làm như vậy chỉ tốn công phí sức. Thôi cho qua, nay mẹ đã có nhiều niềm vui khác rồi. Là vậy, nên ông trùm sẵn sàng chiều những thú vui ném tiền qua cửa sổ của vợ, kệ, hiểu nhau vậy hóa hay hơn nhiều. Thật ra nói cho công bằng thì lão cũng thương vợ vì đây là người gắn bó với lão từ thuở hàn vi đến giờ và đây cũng là người vợ chính thức có cưới hỏi đàng hoàng, còn mấy con vợ hờ bé lớn sau này đa phần là lão cua kéo lấy.

Hồi ấy, nhà hai bên chung một con hẻm, vì thời trẻ nhìn mẹ khá xinh xắn nên nhanh lọt vào mắt lão, thế là bà chị thương thằng em trai lêu lổng một lần nữa mang cau trầu đi hỏi vợ cho em. Một đám cưới nghèo không rình rang nhưng mà vui phải nói thật lòng là lúc ấy lão cũng thương yêu vợ nên sau này dù cho đàn bà qua tay lão nhiều không kể xiết nhưng người đàn bà có cưới xin này vẫn chiếm một vị trí quan trọng nhất trong lão, mặc dù, đến này nhìn thân hình xồ xề khét lẹt mùi phấn son lẫn lấp lánh nữ trang trên người mẹ vợ già giống như một diễn viên đang diễn tuồng hơn người thường và khoản ấy thì, ôi thôi chịu thua. Cho nên sau này, là vợ chồng nhưng đôi lúc còn là bạn tâm giao giúp nhau cai quản việc làm ăn, cái quản cái quỹ tiền đen khổng lồ chảy vô chảy ra của lão. “Vượng phu ích tử”, đấy là lời phán láo toét của lão thầy bói mù sờ mù rùa trong căn nhà nhỏ xíu dưới chân Cầu Muối năm nào, té ra nay rất hiệu nghiệm. Lão thầy bói cho biết, cuộc đời làm ăn của lão sẽ lên như điều gặp gió, thuận lợi hết biết. Lúc ấy lão chỉ nhếch mép cười bởi không tin vào ba cái trò bói toán vớ vẩn, nay nhìn lại quả thấy đúng. Từ ngày lấy nhau “sự nghiệp” của ông trùm thăng vù vù, địa bàn mở rộng, đàn em quy phục đông và tiền vô như nước. Từ

một ông trùm nhỏ, lão đã lên thành ông trùm có vai vế, đẳng cấp trong chốn giang hồ. Cũng chẳng biết bọn thầy bói láo toét nói thật hay giả, nhưng ngẫm lại cũng có điều đúng và đấy cũng là ưu điểm của mục vợ già này mà ông trùm luôn thừa nhận. Kể ra cũng có giai đoạn bị gián đoạn, đó là giai đoạn sau giải phóng 1975 khi chính quyền Cách mạng về tiếp quản thành phố. Chính quyền này vốn không ưa bài bạc lẫn bọn giang hồ xã hội đen nên lão bị sờ gáy đầu tiên. Đành rút lui ngấm thời thế, tạm cho mục vợ về quê làm “kinh tế mới” còn lão bám trụ lại Sài Gòn nghe ngóng thời thế và vẫn bí mật điều khiển mấy sòng bạc nhỏ để kiếm tiền sống. Nghĩ, lúc ấy lão cũng thấy thương vợ hơn. Từ ngày lấy nhau, mục tối ngày chỉ biết lê la cờ bạc và xài tiền của lão đưa về bỗng phải chân lấm tay bùn lao động cải tạo làm người tốt, dù rằng đấy chỉ là cái trò che mắt thiên hạ, bởi mỗi khi ra ruộng mục nhún nhảy khều khều mấy cọng cỏ quá đại tiểu thư nhà giàu lần đầu tiên đi chân đất vậy. Sau mấy năm tình hình tạm êm, lão đưa vợ con về lại thành phố và mình khoác cái áo công nhân bốc xếp tại cảng Sài Gòn, cho đến khi đất nước bước vào thời kỳ đổi mới 1986 thì lão nhận thấy cơ hội làm ăn đã đến và bung ra “làm ăn”... Có thể nói đây là một khoảng thời gian huy hoàng nhất của ông trùm. Các băng nhóm giang hồ lớn nhỏ kéo nhau về quy phục dưới trướng, những tên giang hồ có máu mặt chống đối để rồi cuối cùng cũng bị thu phục. Bọn bè chiến hữu rải khắp thành phố, đi đâu cũng có kẻ gọi dạ bảo vâng. Tiền chảy vào túi như nước, thanh thế cao ngất trời. Có lẽ tiền vào nhiều quá, quyền lực nhiều quá, kẻ xu nịnh nhiều quá nên thành thử ông trùm chủ quan. Cứ tưởng mình đã trở thành “vua” không ngại, sẽ chẳng ai làm được gì mình. Ông trùm tính nhầm, chính quyền đã ra tay và lão phải trả giá đắt cay nhưng cũng cho nhiều bài học kinh nghiệm quý giá. Thời kỳ ấy mục vợ già của ông trùm đã không tiếc tiền tung ra để mua chuộc các quan chức chính quyền nhằm cứu lão về, mục chạy đôn chạy đáo khắp mọi nơi. Ngồi trong trại Thanh Hà, mọi việc làm của vợ con, lão đều hay biết hết và ứa nước mắt, phải chăng đấy chính là cái nghĩa vợ chồng. Còn đám vợ bé lẫn người tình, lúc ông trùm hùng mạnh thì chúng bám chặt ôn thót, suốt ngày đòi tiền bạc, chiều chuộng khỏi chê, khi nghe lão bị chính quyền đưa đi cải tạo cho rằng lão đã bị sập hầm,

đời tàn rồi nên chúng nhanh chóng biến sạch, đũa nào khá hơn gửi dăm ba giọt nước mặt sụt sịt lấy lệ và lảng dần. Duy nhất chỉ còn mục vợ già của ông trùm là quan tâm lo lắng thực sự, thử hỏi như vậy thì làm sao mà lão không thương mục cho được, dù bây giờ giữa hai vợ chồng chỉ còn là nghĩa tình chứ không phải là xác thịt. Vì thế sau khi ra trại về gầy dựng lại sự nghiệp thì lão giao toàn quyền cai quản tiền bạc của lão cho mục vợ nắm giữ, điều phối, đầu tư... Hầu như không có chuyện gì lão giấu mục, luôn coi mục là một trợ thủ tốt để luôn chia sẻ mọi chuyện. Ông trùm cũng mặc kệ cho mục gầy sòng tứ sắc và thu thêm tiền xâu hồ từ sòng tứ sắc này. Đây là những khoản thu vặt vãnh so với khoản thu của ông trùm, nhưng lão để mặc cho mục vợ làm coi như là kiếm thêm niềm vui. Bọn đàn em giang hồ muốn lấy lòng lão nên cũng tấp nập kéo đến sòng này chơi, mỗi khi thua chúng đưa thế luôn cho bà trùm những tài vật chúng cướp được, đa phần trị giá chưa bằng 1/10 giá thị trường. Thế rồi mục ta còn chuyển sang hùn vốn với vợ mấy thằng đàn em đệ tử lão để tổ chức cho vay lấy lãi và mục làm lão kinh ngạc bởi những món tiền nhóm góp ấy cũng đã mua được một căn phố lầu trên đường Võ Văn Tần. Xưa nay ông trùm vẫn không coi vào đâu số tiền “riêng” của vợ thu gom được, nghĩ rằng mục sẽ dùng vào phần son hay trang trải đâu đó, nhưng việc mục mua nhà thì quả ngoài sức tưởng tượng và lão phải thấy nể mục. Có lẽ chuyện duy nhất là lão giấu vợ đó là chuyện đàn bà, kể ra thì cũng chẳng giấu để làm gì vì mục vợ lão thừa biết cái thói “trăng hoa” này của lão và chấp nhận từ lâu rồi như những lần bà ta phải nhận nuôi con rơi của lão lần phải tiếp những con vợ hờ của ông trùm đến khóc lóc xin nhận chị lớn. Ba ta chai rồi, ông trùm biết, thế nhưng trong chuyện này dù sao cũng là đàn bà nên lão vẫn thấy khó nói, vì thế, lão giấu, ông trùm thoáng đỏ mặt khi nghĩ chuyện này và chột phì cười, trời ơi mình vẫn còn biết đỏ mặt.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 16-2

Đàn ông mà không có đàn bà thì đấy chỉ là thằng hoạn quan và không đáng gọi là đàn ông. Ông trùm từng hùng hồn tuyên bố như vậy với bọn đệ tử đàn em và triệt để thực thi điều ấy trong mấy chục năm nay. Trong gia đình, ông trùm vẫn hay kể lại một câu chuyện, hồi lão mới sinh, khi ông cậu lóng ngóng ôm thằng cháu trai đỏ hỏn trong tay và bế ra ngoài trời ngắm nghía, chợt cậu của lão búng tay cái chóc, cười khanh khách. Chị Hai nhìn này, cái mẩu của thằng cháu tôi có nốt rùi son đỏ vậy sau này đàn bà chết với nó cả tá là ít. Má của lão đang nằm rên hừ hừ trong buồn cũng phải phì cười, quở thằng em trai tinh nghịch. Mà chỉ làm hư cháu, nó chưa nứt mắt mà mày đã nói tầm bậy rồi. Cậu của lão cười ha hả. Chẳng biết lời đoán năm nào của cậu lão có linh thiêng không nhưng quả thật đàn bà qua tay lão hơi bị nhiều. Từ năm 15 lão đã kịp làm cho một bà chị kết nghĩa buôn trái cây ngoài chợ mang bầu, đẻ cho lão một đứa con trai trong khi cha của nó còn mặc tà lỏn đá banh trong hẻm. Dĩ nhiên gia đình bên kia làm sao mà chấp nhận chuyện này, bà chị ruột của lão sau đó phải đứng ra nhận cháu ruột về nuôi thay, và... từ đó, đàn bà qua ta lão quả thật không dưới một chục. Đấy là con số chính thức, còn thứ qua đường với xấp tiền trên tay thì quả thật lão nhớ không hết. Đối với lão, đến nay đàn bà vừa là để giải quyết nhu cầu tình dục không hơn kém và đôi lúc có những người đàn bà trở thành trợ thủ đắc lực cho công việc của lão.

Với đàn bà, ông trùm luôn đưa quan niệm rằng cần phải nhất cử lưỡng tiện, có nghĩa vừa được tình dục, vừa được tiền và vừa cho công việc. Như vậy không phải là lưỡng tiện mà với ông trùm là nhiều tiện.

Còn nhớ khi đàn anh Đại Cathay bị bắt nhốt trong trại Cửu Sừng ở đảo Phú Quốc và chết một cách bí mật thì ngay từ ngày ấy lão đã ra sức lấy lòng người vợ không chính thức của Đại Cathay tìm con đường tắt nhằm nâng vị thế của mình trong giới giang hồ. Sau này một đại ca khác bị đi tù vì tội cướp sau năm 1975 và bị chết trong tù. Lấy danh nghĩa bạn bè, lão đã đến

thăm viếng với bộ mặt đau thương tử tế nhưng sau đó nhanh chóng tấn công vợ của đại ca này. Mụ quả phụ chồng chết gào khóc cũng nhiều và ngã vào vòng tay của lão cũng nhanh đến bất ngờ. Đây là điều tối kỵ trong giới giang hồ, đó là lấy vợ bạn nhưng ông trùm bắt chấp tất cả và nhờ số tiền của ăn cướp bao nhiêu năm của đại ca này để lại cho vợ, lão âm tron, phát lên từ đây. Không những vậy, có một ả đàn bà mà ông trùm cặp một thời gian sau đó sử dụng thị luôn vào việc giữ tay hòm chìa khóa sòng bạc của lão cho chắc ăn. Đến khi ăn ở thấy chán người tình này thì lão vung tiền đớp luôn đứa con gái chưa đầy 16 tuổi của người tình làm thị ta cay đắng nhưng đành nín thinh. Ngoài ra, những người tình bí mật và kẻ qua đường với ông trùm thì kể không hết. Tuy nhiên, trong đám con cái rơi vãi ấy, chính thức vẫn là đàn con của mụ vợ lớn ở chung một nhà với ông trùm, số còn lại đa số ở với mẹ. Cũng như vua ngày xưa vậy, nếu người tình nào được ưu ái thì đám con cũng được nhờ, nếu không thì sống vất vưởng như kẻ không cha và lão không thèm quan tâm đến dù cũng mang danh nghĩa con của ông trùm. Tuy vô số vợ và người tình nhiều như vậy nhưng lão vẫn kiểm đàn bà mỗi khi có dịp, kể cả đám gái mát-xa, bia ôm... ông trùm cũng không từ. Đến nỗi sau này sức khỏe của ông trùm ngày càng xuống trầm trọng, thậm chí có lần lão bị đau cột sống tưởng liệt, nằm rũ mấy tháng trời, nhưng sau khi khỏe thì lão lập tức lao đi kiểm đàn bà ngay. Hình như đây là nhu cầu không thể thiếu được của lão. Những dịp xuất ngoại ra nước ngoài, ưu tiên cho công việc xong thì một yêu cầu quan trọng của ông trùm với đối tác là phải kiểm cho lão dăm em gái bản xứ thử cho biết mùi. Gái Tây, Tàu, Á Phi, Mẽ, đỏ đen gì... lão đều thử ráo và tự hào tuyên bố với đám đàn em rằng, đời hưởng thụ vậy là đủ rồi, có chết cũng mãn nguyện. Đàn bà là nỗi khát khao của ông trùm và cũng là niềm tự hào kín đáo giống đực của lão, như lão đã từng tuyên bố. Ông trùm chinh phục đàn bà, làm tình với đàn bà cũng như lão đang tranh giành lãnh địa trên chốn giang hồ vậy.

Trong cuộc đời của ông trùm đàn bà có rất nhiều, trẻ có già có nhưng chỉ có hai người gắn bó với lão nhất và được lão thừa nhận chính thức. Còn một vài người đàn bà khác thì có thương yêu nhưng chỉ là đàn bà đúng nghĩa, làm trạm dừng chân nghỉ ngơi của ông trùm chứ không phải là người

chia sẻ với ông trùm, nhất là trong chuyện làm ăn. Dân giang hồ vẫn thường xưng tụng nịnh khéo với hai người đàn bà này, đó là “mẫu hậu” và “ái phi”. Mẫu hậu là mẹ vợ già lấy nhau chính thức và gắn bó sống chết keo sơn với nhau mấy chục năm nay vẫn đang chễm chệ trong căn nhà trên đường Tôn Đản. Nay mẹ là tay hòm chìa khóa cai quản khối tài sản khổng lồ do chồng và con rể đem về. Ngoài mẹ ra còn có một người khác, thị cũng là kẻ gắn bó keo sơn với ông trùm và có thể nó là người hiểu lão nhất, sát cánh trong làm ăn với lão cũng bao nhiêu năm nay. Phải nói sự nghiệp của ông trùm có như ngày hôm nay có một phần đóng góp công lao rất lớn của thị, chẳng thế vì ghen tuông cỡ nào thì mẹ vợ già của lão cũng phải thừa nhận rằng thị có phần góp công trong công việc của ông trùm. Vốn xuất thân là con gái của một “bậc trưởng bối” có tiếng tăm ở đất Tân Cảng, cũng quen với lão từ thuở hàn vi. Hồi ấy khi mới cặp với thị, nhìn cặp mắt ướt rượt long lanh thì lão đã nhủ thầm, con đàn bà này thâm phải biết. Quả vậy, đúng là anh tài gặp nhau thỏa chí tang bồng. Những cuộc mây mưa trên giường, thị đã làm ông trùm ngất ngây và nhìn thân hình nóng bỏng của thị dường như chẳng lúc nào thỏa mãn cả, đến nỗi sau này lão cũng phát hoảng. Máu dâm của thị lúc nào cũng tràn trề ứa nhựa thế nên khi ông trùm có người khác thì thị cũng lén lút kiếm mấy thằng bồ nhí để thỏa mãn. Ban đầu ông trùm cũng bực, cũng ghen nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại thấy mình chẳng thể nào bao nổi thị về cái khoản ấy, thôi thì mặc ả và sau này lão còn thấy rằng, tại sao không sử dụng cái khoản ấy của thị vào công việc làm ăn. Thị cũng đồng đánh dẫy nhẹ nhẹ ra vẻ chính chuyên bị xúc phạm khi nghe ông trùm tỏ ý nhưng rồi cười tít mắt khi lão ấn vào tay cọc tiền và hứa sẽ thưởng nữa nếu mỗi con mỗi khi lão giới thiệu đến thị hạ gục được. Ngày xưa có Đắc Kỷ thì nay có cưng, mỗi khi vui ông trùm thường cười hề hề chọc người tình của mình như vậy. Quả là ngón đòn ăn chơi trên giường của thị thuộc loại lão luyện, chẳng thế bất kỳ anh tài nào qua tay thị thì đều chết lên chết xuống. Điều làm ông trùm khoái nhất đó là thị đã giúp lão câu dánh một cán bộ công an điều tra có cỡ của thành phố, biến gã này thành tay sai bí mật cho ông trùm mà gã ấy không hề hay biết. Qua thị đã tác động đến gã làm lệch hướng điều tra nhiều vụ việc có lợi cho ông trùm.

Theo ông trùm đây là điều giá trị nhất từ ngày thị và lão chung lưng làm ăn đến giờ. Thường công cho người tình và cũng là cánh tay đắc lực khoản giường chiếu, sau này ông trùm quyết định bỏ tiền đầu tư mở một bar cà phê nằm ngay trên con đường lớn nhất của thành phố, giao cho thị làm chủ. Dưới sự đồng ý ngầm ngấm của ông trùm, thị còn tổ chức một đường dây gái gọi cao cấp để phục vụ cho nhu cầu các đại gia và một vài bạn bè chiến hữu thân thuộc của lão. Sau này còn là đường dây buôn ma túy, thuốc lắc, sòng bạc... thị và em gái, rẽ đứng ra tổ chức với sự đồng ý của ông trùm. Mẹ vợ già lại lồng lên ghen tức vì thấy sự ưu ái của ông trùm dành cho thị nhiều quá, mấy đứa con và đàn em nhiều lúc cũng tỵ nạnh về chuyện ấy nhưng lão chỉ cười. Chúng nó biết một làm sao biết mười. Chuyện mở thêm sòng bạc và buôn bán thuốc lắc của người tình, ông trùm biết cả nhưng cho qua, thôi thì cũng tạo thêm điều kiện cho thị có thu nhập và nó chẳng thấm vào đâu so với những nguồn thu khổng lồ của lão. Điều quan trọng là trong tay thị nắm được con bài tẩy tiền, rượu ngon gái đẹp giúp ông trùm đốn ngã một loạt quan chức công an lẫn ngành này cấp kia. Biến những kẻ ấy thành nô lệ vô hình cho ông trùm và quay cuồng trong bàn tay lão, điều ấy quan trọng hơn nhiều, thế nên sá chi một chút danh lợi cỏn con mà ghen tỵ. Và thị, ái phi của ông trùm cũng biết điều đó nên hết sức trung thành và tận tụy phục vụ ông trùm mỗi khi cần. Đây đúng là hồng nhan tri kỷ đâu dễ tìm nên ông trùm cũng biết cưng thị, nhiều lúc cũng bỏ qua một vài phiền phức do thị hay đám em út của thị đem lại, nhất là thằng em rể ngông nghênh. Nó đã mấy lần ý thế của bà chị vợ mà tỏ ra mất dạy, không biết điều. Cũng mấy lần thị năn nỉ ỉ ôi mà ông trùm nén giận không xử nó, tuy nhiên với ông trùm, làm ăn là làm ăn, tình cảm là tình cảm, lý trí và tình cảm là hai lĩnh vực khác nhau không thể chồng lấn được và quyết định sẽ xử thằng em rể của ái phi mình khi thuận tiện. Tiếc rằng kế hoạch chưa thành thì đứt đoạn, ý trời chẳng?

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 19-1

Một chuyên án khi được phá án thì kế hoạch vạch ra kỹ đến từng chi tiết và dự liệu các tình huống có thể xảy ra kỹ bao nhiêu thì khả năng thành công khi phá án càng cao bấy nhiêu. Thế nhưng trong thực tế không phải bao giờ cũng được như ý muốn, vẫn có những tình huống xảy ra ngoài dự liệu của mọi người, chính vì vậy việc điều nghiên lường hết các khả năng có thể xảy ra kỹ càng chừng nào thì tốt chừng ấy.

Với chuyên án “cá độ 99” sau khi ban chuyên án nhất trí cao về kế hoạch “mở màn” điểm yếu để tấn công vào tên trùm giang hồ đó là cờ bạc, nhưng với hệ thống cờ bạc do hãn trực tiếp điều hành và bảo kê nằm rải rác khắp thành phố, lẫn tỉnh thành bạn khá nhiều, vì vậy ban chuyên án cần phải tìm ra trong hệ thống sòng bạc ấy thì sòng nào chiếm vị trí quan trọng nhất với tên trùm. Không nhất thiết là sòng bạc ấy thu được nhiều tiền cho tên trùm nhưng nó phải gắn với hãn ta về những mối quan hệ mật thiết, nhất là những con bạc giàu có khi đến chơi... để khi sòng bạc này bị phá thì bắt buộc hãn phải lộ diện ra chạy chọt cứu giúp và tạo cho chuyên án chứng cứ cụ thể, trực tiếp nhằm bắt hãn và từ đó sẽ phăng ra đường dây tội ác của hãn. Lần này nhất định phải là chứng cứ cụ thể kết tội hãn ra tòa xét xử theo đúng luật và cũng là đánh gục tên trùm vĩnh viễn, không thể là chứng cứ gián tiếp hay chứng cứ non mà hãn ta có thể lợi dụng những kẽ hở của luật pháp để luồn lách, bài học năm 1995 vẫn còn nóng hổi. Chỉ khi bắt và xử lý đúng luật thì mới mong đánh gục được tên trùm và hạ uy tín của hãn ta để từ đó đám đàn em tay chân trong băng nhóm giang hồ của hãn sẽ bị tan rã, khai báo giúp chuyên án củng cố chứng cứ chắc hơn để xử lý hãn ta.

Tài liệu từ rất nhiều nguồn đổ về khiến anh và ban chuyên án nghiên cứu ngày đêm. Cuối cùng ban chuyên án đã thống nhất chọn một sòng bạc ở quận trung tâm thành phố để làm điểm tấn công. Thời gian gần đây,

nhằm đối phó với những chiến dịch truy quét tội phạm của công an thành phố và những tháng cao điểm cuối năm và dịp lễ tết, các sòng bạc do hãn chỉ huy đã chuyển thành những sòng bạc di động, có nghĩa không có sòng nào đặt vị trí cố định quá một tháng, thậm chí có sòng chỉ hoạt động mỗi nơi một tuần là đổi địa điểm ngay. Các sòng bạc chạy vòng quanh các quận huyện của thành phố và chúng liên lạc báo địa điểm cho nhau qua điện thoại di động hoặc nhắn tin cho các con bạc biết tìm đến. Khi tình hình căng thẳng quá thì chúng chuyển sòng bạc xuống những tỉnh thành giáp thành phố như Đồng Nai, Bình Dương, Long An... Khôn ngoan hơn, chúng đặt sòng tại những vùng giáp ranh giữa các tỉnh lân cận thành phố. Những địa bàn điểm giáp ranh phân chia theo ranh giới giữa các tỉnh thành thường thì công tác quản lý an ninh trật tự xã hội kém bởi có tình trạng ỷ lại, đùn đẩy của các cơ quan bảo vệ pháp luật vì cho rằng các vụ việc không xảy ra trên địa bàn tỉnh mình, đây là một điểm lỏng lẻo mà bọn tội phạm chú ý khai thác triệt để, tề nạn tại những nơi này vì thế xảy ra khá nhiều. Ngoài ra chúng cũng tổ chức những sòng bạc di động thậm chí trên cả ô tô lớn chạy lòng vòng... Tuy nhiên những sòng bạc di động trên xe hoặc xuống các tỉnh ven đều gặp khó khăn trở ngại là các con bạc lười tìm đến và những khó khăn khách quan khác ngoài ý muốn như việc mua chuộc chính quyền sở tại khó, do lạ lẫm. Thế nên tổ chức được sòng bạc tại thành phố vẫn là tốt nhất. Nơi này đất rộng, người đông, địa bàn phức tạp và người “quen” của chúng nhiều.

Cuối cùng ban chuyên án “cá độ 99” cũng chấm được một sòng bạc của tên trùm xã hội đen này. Đây là một “sòng di động” do tên đệ tử ruột “Mắt ma” của hãn đứng ra tổ chức, được coi như một sòng trung chuyển. Tên trùm không bao giờ xuất hiện ở sòng này nhưng lại rất quan tâm bởi tham gia chơi nơi đây có một số con bạc lớn, đa phần là dân buôn bán có máu mặt của thành phố và là những con “bò sữa” để hãn có kế hoạch “chăn dắt vắt sữa” trong tương lai. Hãn coi sòng này như điểm mở đầu cho con bạc đến chơi và sau khi đã say mồi thì hãn chuyển qua sòng bạc khác lớn hơn với những “chuyên gia” cờ bạc trong tay để hãn làm thịt con mồi, vì thế hãn rất quan tâm đến sòng này.

Tin báo về của lực lượng trinh sát, tin báo về từ nhiều nguồn khác nhau và cộng thêm là các nguồn tài liệu kỹ thuật ngày càng nhiều. Căn nhà đặt sòng bạc dần dần hiện rõ trong đầu anh, có cảm giác cứ như anh đã từng ra vào đánh bạc nhiều lần tại sòng bạc này.

Đó là một căn nhà hai tầng, nằm ở ngõ cụt nhưng có một hẻm nhỏ chạy qua phía sau lưng nhà. Bên trong nhà, lực lượng cơ sở phát hiện là trên vách tường buồng trong có treo một tấm tranh lớn nhìn như tấm tranh bình thường, thật ra phía sau tranh có một cửa sổ không song sắt, nhìn sang con hẻm kế bên và được che kín bằng bụi cây lớn sau lưng nhà này, đây là cửa thoát hiểm nếu có động, khi công an ập vào bằng cửa chính, bọn chúng sẽ tung người ngăn cản và dẫn con bạc lòn qua cửa sổ sang căn nhà hẻm bên trốn đi. Căn nhà nhỏ hai tầng này còn có một vách khác giáp với nhà bên cạnh mà thông tin cho biết cũng có cửa thông qua để nếu có lực lượng công an ập vào thì con bạc còn có thể trốn qua bên này. Từ ngoài hẻm nhìn vào có khoảng chục căn nhà mà ban chuyên án biết chắc tất cả đều là tai mắt của sòng bạc. Chúng tổ chức rải đều lực lượng gác từ ngoài đầu hẻm, trước hết là một quán nước sinh tố với mấy cái ghế leo queo, làm nhiệm vụ cảnh giới từ xa và cản địa khi thấy người lạ vào hẻm sẽ vờ chặn lại hỏi tìm ai, nếu thấy nghi thì tìm cách báo động trước để cho “trạm” tiếp cứu thế kéo dài trong hẻm để ra “cản địa” dưới danh nghĩa hỏi thăm khách. Những chậu cây cảnh nằm trải dài trong hẻm không phải là ngẫu nhiên mà để xô đổ cản xe chạy vào khi cần, mấy sạp đồ khô phơi vung vãi cũng vậy, dăm ba người ngồi tùm tùm tán dóc tựa như vô công rồi nghề nhưng thực chất cũng là tai mắt của bọn chúng. Ngoài hẻm cách xa mấy mét có mấy thanh niên chạy xe ôm nhưng điều nghiên được biết đấy cũng là tay chân của chúng cảnh giới bảo vệ. Và trong đó có một số làm nhiệm vụ đón khách đến chơi đưa vào tận trong nhà, số khác thì đưa xe của khách đi gửi cẩn thận và một số thì thủ sẵn hung khí sẵn sàng gây sự với những kẻ tình nghi lảng vảng tới. Con bạc của sòng này hầu hết là khách quen, đến chơi nơi này nhiều lần và đã trải qua “thử thách” trước khi được đưa đến đây chơi, ít có khách lạ và không hề có khách vãng lai mà chúng cho đến sòng này chơi. Và cũng để bảo đảm an toàn cho sòng, tên trùm ra lệnh cho bọn đàn em “quét sạch”

vùng này. Có nghĩa đây là một con hẻm “đời sống mới” thuộc khu phố văn hóa rất bảo đảm về mặt an ninh trật tự. Không có xì ke hút sách tại đây, không có gái gú đứng đường, không có nạn trộm cắp cướp giật, xin đều... và hẻm này được chính quyền phường, quận biểu dương nhiều lần. Qua tìm hiểu ban chuyên án được biết, bọn chúng đã ra lệnh cho đám trộm cắp vặt lẫn bọn giang hồ cắc kè lẳng nhặng biến ra khỏi khu vực này, dĩ điểm xì ke ma túy cũng vậy. Bọn chúng bảo đảm một nơi “thật sạch sẽ” về nhiều mặt nhằm để chính quyền không chú ý đến, cho sông bạc hoạt động an toàn. Lệnh của ông trùm ban ra đến con kiến cũng phải nghe thế nên con hẻm này bỗng trở nên thanh bình đến kỳ lạ. Chưa kể là ông trùm đã thiết lập được mối quan hệ rất tốt với chính quyền địa phương, nhất là lực lượng công an phường đến công an quận. Tốt được hiểu theo nhiều nghĩa và đây chính là thế mạnh của ông trùm nên xưa nay mỗi khi sông chuyển về nơi này thì hoạt động rất an toàn. Tin tưởng vậy nên sông này sau khi chuyển vùng liên tục nhằm đối phó với công an các nơi, với những nơi khác sông chỉ đến đi trụ trong vòng một tuần lễ thì chuyển, riêng nơi này có sông đặt cả tháng, con bạc vô ra nườm nượp công khai mà vẫn không hề hấn gì vì thế và lâu lâu sông lại chuyển về chỗ này mà các con bạc cũng có vẻ thích nơi này, tiện đường đi lại và thoáng mát yên tĩnh.

Ban chuyên án “cá độ 99” quyết định chọn sông bạc này làm điểm tấn công.

Đầu tiên, ban chuyên án lên một sơ đồ chi tiết sông bạc này thông qua lực lượng đã từng tiếp cận vào sông. Trước hết là sơ đồ vị trí ngôi nhà từ tầng trệt đến lầu trên nơi đặt chiếu bạc. Trong chiếu bạc từng vị trí con bạc ngồi, tên chủ sông, đám cho vay nợ, giữ tiền, thủ quỹ, phỉnh... đều được vẽ lại chi tiết tỉ mỉ. Camera nghiệp vụ đã quay được toàn cảnh bên ngoài của sông bạc và làm rõ những con bạc đến chơi lẫn bọn bảo vệ mặt rô, chiếu lên rồi chiết thành từng tấm ảnh để ban chuyên án có thể lên thành một bản đồ lớn trọn vẹn của sông bạc từ ngoài vô trong. Từng gương mặt vào ra căn nhà này, đám mặt rô bảo vệ, địa điểm canh gác, canh giới... đều được anh cho phổ biến ảnh nhận dạng đến anh em chiến sĩ tham gia phá án và có ghi số thứ tự để dễ nhận dạng khi tấn công, tránh nhầm lẫn.

Ban chuyên án “cá độ 99” được cấp trên trao quyền điều động các lực lượng nghiệp vụ khác cùng tham gia phá án gồm bao nhiêu người, chia thành mấy cánh quân, sử dụng vũ khí gì, phương tiện xe cộ thế nào và thời gian thích hợp để tấn công. Tất cả được lên chi tiết tỉ mỉ và họp bàn thống nhất nhiều lần.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 19-1

Giờ G. rồi cũng đã đến. Lệnh xuất phát... nhưng...

Nghi ngờ, sợ hãi, khủng hoảng niềm tin, tuyệt vọng chán nản hay bi quan? Có rất nhiều lần sau này anh tự hỏi mình trong những giây phút ấy thật ra anh đã nghĩ gì? Đó là những nỗi day dứt trong trái tim anh đến đau nhói nghẹn ngào mà cũng có thể là sự tức giận lẫn phần nộ không thể tả nổi nữa là khác.

Kế hoạch tấn công sòng bạc của tên trùm xã hội đen đã bị đổ bể.

Hôm ấy là ngày chủ nhật, sau nhiều tuần điều nghiên thì ban chuyên án “cá độ 99” kết luận sòng bạc này đông con bạc đến chơi nhất thường là những ngày chủ nhật, tầm sau 17 giờ, khi ấy những con bạc sộp sẽ đổ xô về đây sát phạt và cũng là bọn tây chân thân tín đàn em của tên trùm có mặt đông đủ nhất. Như vậy đây sẽ là một mẻ lưới giăng tóm gọn những con cá to và tên trùm sẽ buộc phải lộ mặt can thiệp cầu cứu ai đó, qua đó hẳn sẽ lộ những sơ hở tạo chứng cứ cho ban chuyên án bắt đúng luật.

Anh nhiều lần đọc đi đọc lại bản kế hoạch phá án, xem kỹ hồ sơ căn nhà sòng bạc đến nỗi thuộc lòng đến từng chi tiết trong căn nhà này và bây giờ nhắm mắt anh cũng có thể nhớ như in trong đầu, ra vào như nhà mình. Anh cũng bí mật chạy xe gắn máy qua đó mấy lần như một khách vô tình đi ngang qua để quan sát thực địa nơi này trước khi xin phát lệnh tấn công. Từng bộ phận trong chuyên án “cá độ 99” đã thống nhất với nhau từng mũi trình sát sau khi hóa trang sẽ tấn công vào khi nào, nhằm vào đối tượng nào cần phải khống chế ngay... tập dượt đến mấy lần cho thuần thục. Rất nhiều tâm trạng của anh em biểu hiện qua từng ánh mắt, cử chỉ, buồn vui, sợ hãi... biết làm sao khi tất cả đều là con người? Anh tự nhủ. Thế nhưng tâm trạng chung trong cán bộ anh em chiến sĩ vẫn là sự phấn chấn sôi nổi rất cao, công lao bao nhiêu ngày làm án đến nay sắp có kết quả, làm sao không hồi hộp lẫn phấn chấn cho được.

Thế nhưng, khi các lực lượng bí mật mai phục xung quanh chờ giờ xuất

phát thì nhận được tin, chiều hôm ấy sòng bạc này đột nhiên không mở sòng như thường lệ. Vẫn căn nhà, những con người ấy song bọn mặt rô bảo vệ bên ngoài, các con bạc và những tên tổ chức sòng biến mất trước giờ G. mấy tiếng. Cảm giác đầu tiên khi anh nhận được tin báo về là sự hụt hẫng, cứ như người đang đi bình thường trên mặt đất bỗng hụt chân ngã xuống hố sâu. Một cảm giác hụt hẫng đột ngột làm cho anh suy tẻ mặc dù xưa nay anh vẫn vốn là người có bản lĩnh và rất trầm tĩnh. Liệu có một sự nhầm lẫn nào chẳng, anh liên lạc ngay với lực lượng cơ sở và được xác nhận là chiều này sòng bạc ngừng chơi, lý do gì chưa rõ vì thế con bạc không đến chơi nơi này nữa.

Sau khi cho kiểm tra các nguồn tin thì ban chuyên án được biết, sòng bạc được lệnh ngừng chơi, lý do bị “động” rồi. Vậy là kế hoạch phá án chiều hôm đó coi như phá sản.

Ban chuyên án “cá độ 99” họp khẩn, những khuôn mặt lo âu đăm chiêu nhìn nhau như muốn khóc mà không ai nói được một lời nào cả. Sòng bị động nên ngừng hoạt động, điều đó đã rõ ràng, tuy nhiên điều làm cho mọi người lo lắng đến cháy ruột là bị động hiểu theo nghĩa nào. Điều đáng sợ nhất mà mọi người không dám nghĩ đến là liệu chuyên án đã bị lộ rồi chẳng? Bọn chúng đã biết trước kế hoạch phá án và nhanh chóng giải tán sòng trước khi các lực lượng công an đổ quân đến, nếu quả đúng vậy thì coi như chuyên án cũng phá sản kể từ đây. Biết bao nhiêu công lao của biết bao nhiêu con người, của các lực lượng tham gia đấu tranh trong chuyên án có vẻ như bị trắng tay. Đó là điều kinh khủng nhất mà không ai muốn bàn đến trong giờ phút này. Khói thuốc trong căn phòng cứ như nghẹn lại, lẫn quần không tan. Mệt mỏi, anh trầm ngâm nhìn gương mặt của các đồng chí mình mà thấy trong lòng xót xa quá. Tâm huyết của biết bao nhiêu con người bỗng chốc thành mấy khói sao, không lẽ sự thật tàn nhẫn đến vậy?

- Thôi các đồng chí về nghỉ đi – Anh nói bằng giọng khàn khàn của nhiều ngày mất ngủ. Có ai đó muốn lên tiếng nói điều gì đó, nhưng anh lắc đầu – Cứ nghỉ đi, sáng mai chúng ta sẽ họp tiếp.

Mọi người đã về rất lâu rồi và chỉ còn lại một mình anh trong bóng tối đang

tràn đầy khắp phòng làm việc. Anh không bật đèn. Ánh mắt anh đăm đăm nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Trời tối lâu rồi, cả cơ quan vắng lặng, mọi cán bộ chiến sĩ giờ này hầu như đã về hết, hình như lúc này có ai đó ghé qua rủ đi nhậu nhưng anh từ chối và tắt tất cả các máy điện thoại bởi muốn một mình trong yên tĩnh. Trong đầu anh biết bao trăn trở, thế đấy, trong mọi tình huống dù đã dự liệu kỹ cho một kế hoạch phá án thì lại xảy ra việc này: sẽ bị phá sản bởi lộ từ trong nội bộ. Thật lòng mà nói không phải anh không nghĩ đến điều này song anh tin vào các cán bộ chiến sĩ tham gia làm án với mình. Có thể có người có những tính toán riêng tư. Có những ai đó đôi lúc dao động tâm tư, sợ hãi né tránh công việc nhưng anh tin một điều rằng tất cả các thành viên tham gia chuyên án này tuyệt đối không có liên quan gì đến tên trùm xã hội đen này cả. Thật ra trước đó, anh cũng bí mật kiểm tra mọi thành viên từ khi mới thành lập án, chọn lựa cán bộ kỹ càng bởi đây cũng là yêu cầu của cấp trên khi duyệt chuyên án. Ngoài ra trong chỉ đạo, anh giữ bí mật tuyệt đối trong vụ việc với từng bộ phận tham gia và trên hết là niềm tin của anh vào anh em đồng chí mình. Họ không phải là những con người hèn nhát, bán rẻ lương tâm phẩm chất. Vậy thì lộ từ đâu, lộ từ nguồn nào và một lần nữa anh tự hỏi mình hay trong nội bộ ban chuyên án đã có ai đó bán rẻ lương tâm của mình? Hàng ngàn câu hỏi dầy vò trong đầu anh khi ấy. Hơn ai hết, anh hiểu rằng chuyên án “cá độ 99” ngoài mục bắt cho được tên trùm xã hội đen và triệt phá băng nhóm giang hồ tội phạm của hắn ta ra thì còn một cái hậu khác cũng buộc phải giải quyết sau khi chuyên án kết thúc đó là công tác xử lý nội bộ, sẽ có nhiều cán bộ của ngành công an sẽ bị xử lý với nhiều hình thức khác nhau vì có liên quan đến tên trùm tội phạm này. Phải chăng nguồn lộ từ đây? Thời gian gần đây anh đã nghi nhận lời xì xào tò mò to nhỏ đâu đấy về chuyên án này. Cũng phải thôi, làm sao mà giấu mãi được mà chỉ có thể giấu như thế nào và giấu những điều cần giấu mới quan trọng. Chính vì vậy mà cấp trên lẫn ban chuyên án đều muốn đẩy nhanh tốc độ phá án, sợ có một ngày thông tin rò rỉ và tên trùm biết được trốn mất thì án coi như mất ý nghĩa. Vậy thì là ai, lộ nguồn từ đâu? Anh băn khoăn tự hỏi và thoáng bỗng chốc thấy mệt quá. Anh tự hỏi, phải chăng mình đang làm một việc công cốc vô

ích? Nó dính chùm liên quan đến nội bộ ngành công an nhiều quá, ăn sâu vào một số ngành cấp và đẩy chính là những lực cản vô hình đối với chuyên án. Tất cả là những bước níu chân vô hình làm cho chuyên án “cá độ 99” gặp không ít những khó khăn trong thời gian vừa qua và cũng làm nản lòng nhiều người, trong đó có cán bộ chiến sĩ tham gia làm án, thậm chí là cả một vài cấp trên của anh nữa là khác. Lâu nay anh không muốn nghĩ đến những điều ấy và cứ phăng phăng bước tới với một niềm tin mãnh liệt vào sự thật, cái thiện sẽ chiến thắng cái ác, vào quyết tâm chống tiêu cực của Đảng của ngành. Trong cuộc đời này còn rất nhiều điều tốt, quanh anh còn có nhiều đồng chí đồng đội tốt, những con người có trái tim quả cảm hết lòng vì sự nghiệp của đất nước này mà chiến đấu. Họ đã và đang ngày đêm sát cánh bên cạnh anh, cùng anh chia ngọt sẻ bùi và đẩy luôn là lực đẩy giúp anh tiến lên. Thế nhưng liệu có ai hiểu những giây phút cô đơn khó khăn của anh không nhỉ? Cô đơn vì ít ai chịu ghé vai gánh lẫn chia sẻ với những sức ép đổ dồn lên vai anh trong chuyên án này. Ít ai chịu hiểu và chịu chấp nhận sự rủi ro nếu chuyên án không thành công, và khi ấy những kẻ có liên quan trong nội bộ sẽ tổ chức quây đàn tấn công anh, và kể cả tên trùm nữa. Nhiều lúc anh tự hỏi. Mạng sống của anh đáng giá bao nhiêu? Năm hay mười ngàn hay vài chục ngàn đô la để có một tên sát thủ chuyên nghiệp? Nguyên tắc của tên trùm xã hội đen là tránh tối đa đụng chạm đến công an nhưng giả như hãn ta biết số phận của mình và cái bẫy đang treo lơ lửng trên đầu thì liệu hãn có từ bỏ đoạn manh động nào không? Vân vân và vân vân... Biết bao nhiêu sức ép đè nặng nhưng anh vẫn vớ vượt qua...

Bình tĩnh, phải hết sức bình tĩnh, anh tự nhủ mình như vậy.

Giờ phút này nếu như anh mất bình tĩnh thì sẽ hỏng việc hết. Hiện nay toàn bộ cán bộ chiến sĩ trong ban chuyên án “cá độ 99” đều trông nhìn vào anh, chuyên án đã có dấu hiệu bị lộ và dăm ba anh em đã tỏ ra chán nản bi quan, mất bình tĩnh mà nếu anh là người chỉ huy cũng vậy nữa thì chuyên án sẽ đi vào bế tắc ngay. Cần bình tĩnh, hết sức bình tĩnh. Việc đầu tiên là phải tìm ra lý do vì sao sòng bạc ngừng hoạt động vào đúng thời điểm này, lý do gì? Liệu chỉ là một bất ngờ khách quan nào ngoài ý muốn hay không hay là có sự rò rỉ thông tin, nếu có thì từ nguồn nào? Từ công an thành phố, công an

quận hay chính trong các thành viên tham gia án. Điều quan trọng là bây giờ phải làm rõ lý do nào mà sòng bạc ngày ngừng hoạt động vào đúng thời điểm sắp bị phá để tính toán các biện pháp nghiệp vụ tiếp theo, vì thế, hãy bình tĩnh.

Anh nặng nề đứng dậy nhắc máy điện thoại và đưa ra một loạt chỉ thị cho lực lượng cơ sở cũng như anh em bên dưới thi hành ngay. Hình như đầu dây bên kia những giọng trả lời đầy vẻ ngạc nhiên bởi chuyên án “cá độ 99” có vẻ như bị bể rồi, thế nhưng mọi người vẫn thấy anh hết sức bình tĩnh trong chỉ đạo và điều đó ai cũng ngạc nhiên khâm phục.

Đêm đó lại là một đêm nữa anh mất ngủ. Hàng trăm ngàn ý nghĩ cứ ngổn ngang trong đầu, dẫn vật xâu xé anh và luôn là câu hỏi sẽ phải làm gì tiếp theo đây. Không muốn vợ con mất ngủ, anh lẳng lặng bỏ ra phòng khách ngồi đốt thuốc một mình và rơi vào một trạng thái lơ mơ mộng mị nửa thức nửa ngủ trong mệt mỏi. Khi ấy những công việc đã và đang làm như bộ phim chậm chậm quay ngược thời gian và không hiểu sao gương mặt với nụ cười ngạo nghễ của tên trùm xã hội đen lại vắng vắng bên tai, chỉ đến khi tiếng cười của hắn ta to quá thì anh bật choảng tỉnh dậy, thủ thế. Không phải, đó là vợ anh, biết anh mất ngủ vì công việc và tôn trọng công việc của chồng, chị lặng lẽ không hỏi, xưa nay tính chị vốn vậy. Nửa đêm thấy chồng lén bỏ ra phòng ngoài ngồi một mình thì chị cũng dậy theo sau và kỳ cạch pha một ly trà sữa cho anh. Nhìn anh nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế bành, nét mặt cau lại đầy vẻ mệt mỏi, mái tóc sợi bạc lộ ra nhiều thì chị vừa thương lại vừa giận. Dù anh giấu nhưng chị vẫn thầm đoán được sức ép của công việc anh đang làm nặng nề đến dường nào đang đè nặng lên hai vai chồng mình. Cứ nhìn cách anh sinh hoạt trong thời gian một năm trở lại đây thì chị biết dù anh cố làm ra vẻ bình thường. Là vợ chồng sống với nhau trên hai chục năm có dư, anh có thể che giấu với những đứa con hồn nhiên vô tư chứ làm sao giấu được chị, người vợ đầu ắp tay kê? Thương vì vậy, còn giận vì chồng không chịu giữ gìn sức khỏe, cứ hùng hục lao vào công việc, làm như điên bất kể ngày đêm, mặc cho vợ con lâu lâu cứ phải nhắc nhở. Vẫn biết công việc của chồng vốn là vậy, nhưng việc là việc cả đời chứ đâu phải một hai ngày, việc của cả tập thể chứ đâu phải của một

người? Nghe chị lý luận, anh chỉ mỉm cười không trả lời. Thời gian sau này, có lẽ mức độ công việc ngày càng căng thẳng, chị đoán thế bởi căn cứ vào những nếp nhăn hằn trên trán chồng nhiều hơn, nhưng chẳng biết làm gì ngoài việc tìm thêm những món ăn vừa ý chồng và luôn tạo bầu không khí vui tươi cởi mở trong gia đình mỗi khi anh về. Đến hai đứa con cũng thì thảo hỏi má, bộ công việc của ba dạo này nhiều lắm hả má? Ủ... Má đâu có biết, nhưng tụi con đừng làm gì để ba phiền lòng nghe chưa. Dạ.

Đêm, mặc dù anh trở mình rất nhẹ nhưng chị vẫn biết và cố nằm im, thờ ờ để tạo cảm giác là chị đang ngủ. Thế nhưng, khi anh nhòm dậy đi ra là chị thức ngay, nhóng mắt nhìn chồng trong đêm. Anh cứ đi đi lại lại, điều thuốc lập lòe trong đêm, đến khi anh bỏ ra phòng khách thì chị hiểu rằng như vậy thì đêm nay anh sẽ mất ngủ và chị thức luôn cùng anh.

- Cám ơn em – Anh ngẩng đầu nhìn khi chị mang ly trà sữa đến bên anh.

- Mệt lắm phải không anh?

- Ủ, mệt – Lần đầu tiên anh thú nhận với chị về sự mệt mỏi của công việc. Ngồi xuống bên cạnh chồng, vuốt ve vai anh, chị thì thầm – Liệu có thể nghỉ ngơi một thời gian đi đâu cho khuây khỏa được không anh?

- Thời gian này có lẽ chưa được đâu em ạ.

Chị im lặng bởi biết chắc câu trả lời của anh sẽ là như vậy.

- Em không giận anh chứ?

Giận? Chị suýt phì cười vì câu hỏi của chồng. Anh là thế đấy, sống với nhau trên hai mươi năm, có hai mặt con cả trai lẫn gái và chúng đang độ tuổi thanh niên cả, thế nhưng nhiều lúc chồng của chị vẫn rất “ngây thơ” như vậy với vợ, một sự ngây thơ thành thật chứ không phải làm bộ làm tịch lấy lòng nịnh vợ như người ta.

- Tuy không biết công việc của anh đang làm – Chị dụ dàng – Nhưng em biết nó rất căng thẳng qua nếp nhăn trên trán anh. Anh cố gắng nhé, em và các con luôn là chỗ dựa phía sau lưng anh, bất kể tương lai có là gì đi nữa.

- Anh cảm ơn em nhiều lắm – Chút nữa thì anh ứa nước mắt khi nghe câu nói của vợ, một sự yếu mềm không nên có của một người đàn ông già hơn nửa đời người xông pha chinh chiến đánh giặc chẳng? Anh vòng tay qua eo lưng chị siết nhẹ và dụi đầu vào mái tóc thơm nồng củ vợ thay lời cảm ơn.

Anh đã thấy trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều và rất muốn nói với chị, đây là công việc của Đảng, ngành và nhân dân giao phó, là niềm tin cháy bỏng trong tim anh về những điều chính nghĩa sẽ thắng, phải tiêu diệt cái ác, xử lý đến cùng những tên tội phạm lẫn những kẻ bao che chúng, đưa ra trước ánh sáng công lý để xét xử, em hãy tin cậy.

Hai vợ chồng cùng đi vào, có tiếng chuông lễ một của nhà thờ gióng giả bo... o... o... ong... b... o... o... ong... xa xa giục giã tín đồ đi lễ sớm.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 20 - 1

Bình bo... ong... b... o... o... ng.

Tiếng chuông chùa vang lên thông thả.

Bất kính, bất kính, ông trùm bồng giật mình lấm bẫm vì nhận ra mình đang đứng trên đất chùa mà lại nghĩ đến chuyện đàn bà. Bất kính, bất kính.

Ông trùm rất khó nói được cảm giác trong lòng mỗi khi đến đây. Thăm con gái ư, hay là cầu phúc, cả hai đều không phải.

Nó luôn là cảm giác gì đó rất lạ trong lòng mỗi khi lão đến nơi này. Cho lão sự bình an theo kiểu một tín đồ thuần, không hẳn nhưng ẩn bên trong lại chính là điều đó nôn nao đến thật đáng ngạc nhiên. Phải chăng khi đứng trước những pho tượng Phật, Bồ Tát có gương mặt từ bi gần như bất động sau những làn khói lẩn quẩn kia, rất khó hiểu các vị ấy đang nghĩ gì, ông trùm bồng thấy dội vào lòng những cảm giác kỳ lạ. Sợ hãi, sám hối, xin xỏ... hay gì nữa, không, lão lắc đầu, tất cả những điều ấy đối với lão là sự thừa thãi của một kẻ có đến hai phần ba cuộc đời người ngấp ngưa đôi bàn tay trong máu và nước mắt cùng những toan tính âm mưu thủ đoạn chém giết trong chốn giang hồ, cần gì phải xám hối hay xin xỏ, mà xin ai, xin điều gì trong khi cuộc đời này đã dạy cho lão bài học cay nghiệt nhất. Chỉ có chém giết và giết bất kỳ kẻ nào cản con đường của lão đi. Chỉ có máu và máu... Từ thời trai trẻ, ông trùm đã tự hào về sự khôn ngoan từng trải của mình và nghiệm ra một điều, sống trong giang hồ là một thằng xã hội đen thì chẳng ai cho mình bất cứ điều gì dù là nhỏ nhất, nếu không phải chém giết để tranh giành. Không tình nghĩa và ai ra tay trước kẻ ấy thắng. Vì thế ông trùm rất tự tin vào chính bản thân hơn là tin vào bất kỳ một sự mơ hồ nhân ảnh thần thánh nào đó. Tuy nhiên... dạo này...

Lão thoáng rùng mình, lắc nhẹ mái tóc bạc, lấm bẫm. Dạo này sao mình kỳ quá, hay có những suy nghĩ vớ vẩn không đâu vào đâu cả. Hừm.

Trong nhà, nó là đứa con gái trầm lặng, ít nói. Từ bé cách sống của nó đã khác với anh chị em trong nhà. Lúc nào nó cũng ra vô thui thui một mình, không nói cười với mọi người, nhiều lúc nó làm cả nhà cảm giác nó chỉ như

là một chiếc bóng trong căn nhà nhiều sôi động lẫn biến động của ông trùm. Lặng câm và đôi lúc chỉ ngược mắt nhìn mọi người lạ lẫm, ánh mặt nặng nề ẩn chứa trong ấy nhiều nỗi niềm câm lặng, nhiều lúc làm cho lão thấy kinh hoàng khi nhìn vào đôi mắt của đứa con gái ấy. Không có tính xua xe ăn diện, trang điểm phấn son, không đòi hỏi bất kỳ điều gì như các anh chị của nó và nó làm nhiều người trong gia đình khó hiểu, làm nhiều người khó chịu bức bối. Riêng ông trùm, lão có một cảm nhận khác, rất khác về đứa con gái khác người này của mình. Thế nên, năm gần 10 tuổi nó ngỏ ý muốn xuống tóc đi tu và làm cho cả nhà sửng sờ, phản đối ầm ĩ, riêng ông trùm thì không. Từ lâu lão đã cảm nhận được điều gì đó rất khác từ đứa con gái nhỏ này và trong thâm tâm lão tin rằng, nhất định nó sẽ tìm cho nó một con đường đi riêng khác hẳn cha mẹ lẫn anh chị em của nó, và xem, đó chính là chuyện đi tu. Dĩ nhiên cả nhà phản đối và xôn xao bàn tán, thi nhau đoán mò lý do xuống tóc của cô gái nhỏ. Chắc là nó nghe ai dụ dỗ, vợ lão nổi cơn tam bành... Ở cái căn nhà tiền và quyền lực ngất trời này, có đến hàng trăm, hàng trăm kẻ xin quỳ lạy một chút ân huệ, thừa mưa của cải thì tự dưng có đứa con gái đòi đi tu. Quả là động trời, không ai hiểu nổi. Cả nhà xúm vào khuyên can, nhưng đứa con gái bướng bỉnh vẫn không chuyển ý dù năm đó nó mới 10 tuổi. Và rồi mọi người ngạc nhiên phát hiện ra một điều là từ ngày nó ngỏ ý đi tu thì chỉ riêng ông trùm là lặng thinh, không hề phát biểu ý kiến. Vợ lão chì chiết, tôi biết ông đâu có thương con... Nhìn vợ, ông trùm tự hỏi mình nên nói gì, bởi trước đó đứa con gái nhỏ đã gặp lão nói chuyện này. Tại sao? Lão suy tởm khi nghe nó nói và nghiêng răng, rít lên hỏi. Con muốn được sám hối ba à, lúc ấy cơn giận dữ trong lòng ông trùm bùng lên và lão vung tay tát bộp vào mặt con gái, cái tát mạnh làm nó xiêu đi chút tởm. Đưa tay chùi máu rỉ ở khóe mép, nó đứng lặng thinh trước mặt lão và lần đầu tiên trong đời mình lão cảm thấy bất lực trước một đứa con gái chưa tròn 10 tuổi này. Vì thế sau đó dù vợ có trách móc gì, lão cũng không can nó.

Ông trùm thò tay lòn qua cái ô sắt nhỏ, nhấc chiếc then cài và chậm chạp đẩy cánh cửa đi vào. Cánh cửa sắt màu xanh nhạt, luôn khép chặt từ xa nhìn thì dễ có cảm giác rằng cổng khóa, không phải vậy, luôn luôn mở

nhưng nó được cài khéo bằng một cái móc ngang nằm chìm bên trong nên nhìn như vậy. Cũng phải thôi, chùa nhỏ, lại nằm ở khu phức tạp, trộm cắp vặt đây, hở một chút là mất ngay. Từ đôi dép lười của tía đi chùa, cho đến mấy chậu cây cảnh, cũng như đồ cúng chưa kịp thắp nhang... mất ngay nếu sơ hở, mà cổng chùa thì luôn mở rộng như tấm lòng từ bi của Đức Phật vậy, thế nên các vị sư cô trong chùa bất đắc dĩ phải nghĩ ra biện pháp này. Chỉ những ai quen thuộc ra vào mới biết cái móc khóa ngầm này mà tự mở, còn không thì cứ phải bấm chuông đợi. Thật ra cũng đã có lời răn đe của đám đàn em khu vực này nhắc nhở lũ cô hồn là chừa xa ngôi chùa này ra. Trộm cắp đâu thì mặc nhưng riêng chốn tôn nghiêm này phải tránh xa nếu không muốn bị trừng phạt. Con gái của ông trùm tu ở đây. Là vậy, lũ lâu la biết chuyện, chẳng có thằng nào gan to bằng trời mà dám vô duyên táy máy, chẳng phải trời Phật linh thiêng trừng phạt gì mà vì bọn chúng đều biết con gái lão tu ở đây. Tuy nhiên vẫn còn dăm ba cái thằng tiêm chích xì ke khi lên cơn thì đến ông trời cũng chạy dài, khi đó chúng nó đâu còn biết chúng là ai. Rồi cái bọn trộm cắp vặt túng quá làm liều, dân đói trôi dạt tứ xứ về đây chẳng hạn... thế nên, thằng đại ca phụ trách “khu vực” này lâu lâu cứ phải gãi đầu gãi tai ấp a ấp úng xin lỗi thằng đàn em của lão vì chùa vẫn bị mất trộm vặt như thường. Đôi lúc thằng con rể ông trùm nổi nóng đòi trừng trị, lão thở dài, phẩy tay. Chuyện đời là vậy, chấp làm gì, bỏ qua đi. Nhưng tội nó làm vậy là coi lờn mình đó ba, nhìn thằng rể hùng hổ, lão nhếch mép, coi như của chùa thì cũng phải bố thí chớ.

- A Di Đà Phật... quý Đàn việt có khỏe không?

- Ừm... dạo này ba thấy trong mình không được khỏe lắm.

Vị sư cô rót cho lão một ly trà ướp sen, hương thơm thoang thoảng.

- Quý Đàn việt cũng lớn tuổi rồi, nên giữ gìn sức khỏe...

Và...

- Một khi cái tâm của mình không tịnh, nó vậy đó quý Đàn việt à.

Ông trùm thoáng giật mình, nhìn con gái của mình dò xét. Nó nói vậy là có ý gì, hay là nó nghe ngóng ở đâu đó chuyện làm ăn của lão, hay là đọc báo... hay là... nhưng không, khuôn mặt của vị sư cô, con gái lão vẫn bình thản, tay cầm chuỗi tràng hạt lần nhẹ như một thói quen.

Ông trùm thở hắt ra, có lẽ tại mình đa nghi quá nên vậy.

Cái tâm không tịnh? “Phước cờ bay hay tâm các ông động?” Không hiểu sao lão đột nhiên nhớ đến một câu chuyện thiền môn nói về cái tâm con người, hay thật.

- Quý Đàn việt có thấy cái bóng đổ kia không? Đời người ai cũng có bóng cả.

- Ma quỷ không có bóng con à – Lão trả lời vẻ giễu cợt.

- Đúng vậy, chỉ có ma quỷ mới không có bóng chứ là con người thì ai mà không có bóng hả quý Đàn việt. Thế quý Đàn việt có bóng không?

Ông trùm bị choáng, không trả lời.

- Quý Đàn việt cũng có bóng – Vị sư cô thông thả nói – Có điều cái bóng của Đàn việt mờ lắm. Trong đời người, cái bóng là quá khứ, là tội lỗi, là nghiệp chướng nhân quả ai vay thì phải trả...

- Thôi đi, con đừng nói nữa – Lão nhăn mặt xua tay – Ba nghe nhức đầu quá.

Vị sư cô im lặng lần hạt, lão cũng ngồi im lặng dưới tán cây hoa sứ trắng thơm nồng nhưng lại là cái mùi lão không thích, thơm quá.

Ra về, khi bóng của vị sư cô khuất sau cánh cổng chùa, lão vẫn tần ngần đứng nhìn ngôi chùa nhỏ, miệng lẩm bẫm câu ấy và chợt muốn cười to vì sự ngộ nghĩnh trong câu nói ấy. Đời người, cụ thể là cuộc đời của lão là cả cuộc tranh đấu, chém giết không ngừng nghỉ với những toan tính âm mưu và thủ đoạn, làm sao có chuyện tâm tịnh hay không tịnh. Quý vị, những kẻ tu hành xa lánh cuộc đời, trốn sau bức tường để tụng kinh niệm Phật thì mới có thể nói đến chuyện tâm tịnh hay không, chứ còn như lão thì, mà thật ra tâm của quý vị đã tịnh chưa?

Ông trùm thoáng thở dài ưu tư, ừ đúng đấy, quả thật đạo này tâm của lão không tịnh thật. Ám ảnh trong lão là những nỗi lo lắng mơ hồ không rõ rệt. Là một kẻ không biết bao nhiêu lần vào sinh ra tử, vào tù ra trại bao nhiêu lần mà có thể nói như người xưa, coi cái chết nhẹ lông hồng là vậy. Bằng linh cảm của một con cáo già đã báo động cho lão biết rằng, đang có nguy hiểm, một mối nguy hiểm cận kề. Ông trùm cảm giác như có một cái thòng lọng nào đó đang nhẹ nhàng êm ái từ từ siết chặt cổ lão. Trong đêm gập ác

mộng, ông trùm kinh hoảng chồm dậy thở hắt ra, mồ hôi toát đầm đìa. Bên cạnh, con vợ bé vẫn ngủ ngon vô tư.

Cái bóng và tâm tịnh. Không, lão không có bóng và tâm chẳng bao giờ tịnh cả, thốt nhiên ông trùm cười gằng lăm bẫm như muốn nói với đứa con gái tu hành của lão, bởi ba là ma quỷ lâu rồi, mà ma quỷ thì làm gì có bóng.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 20 - 2

Ban chuyên án “cá độ 99” đã cho phối kiểm tra từ nhiều nguồn tin độc lập khác nhau để đối chiếu so sánh trước khi rút ra kết luận vụ việc hôm đó, lý do nào sòng bạc này ngừng hoạt động. Anh và ban chuyên án luôn hiểu sự phức tạp trong chuyên án này nên rất thận trọng đến từng chi tiết nhỏ.

Tên trùm xã hội đen ra lệnh cho sòng bạc tạm ngừng hoạt động và chuyển địa điểm vì lý do khá đơn giản, hẳn ta có được thông tin là sắp tới công an thành phố sẽ có một chiến dịch lớn truy quét tội phạm nằm trong kế hoạch ba giảm của thành phố. Ngoài ra qua nguồn tin từ công an quận báo cho hẳn biết thì thời gian gần đây, tại trụ sở công an quận xuất hiện một số lực lượng công an đến tập kết, tuy cũng là công an nhưng không rõ là thuộc lực lượng an ninh hay cảnh sát và cũng không rõ làm vụ việc gì, chuyên án của an ninh hay cảnh sát. Và lực lượng này đã xuất hiện mấy tuần nay rồi, hoạt động khá động lập ngay trong công an quận cũng không biết là đang làm gì. Từ những thông tin có được nên tên trùm quyết định cho sòng bạc này ngừng hoạt động và chuyển địa điểm. Hẳn ta có mấy lý do để lo ngại: Trước hết là chiến dịch truy quét sắp tới của công an thành phố nằm trong kế hoạch ba giảm chung. Hẳn ta có sự “bảo kê” từ công an nên dù có chiến dịch mạnh truy quét đến cỡ nào thì chắc chắn cũng không đụng đến những sòng bạc của hẳn và giả như nếu có công an đến thì hẳn sẽ có những thông tin báo trước, không có chuyện bắt bớ đột ngột xảy ra với sòng bạc của hẳn. Tuy thế, là một tên trùm cáo già hẳn cho rằng tạm ngừng hoạt động một thời gian là tốt nhất, vạn sự trên đời làm sao có thể tính toán hết được. Ngoài ra tin báo từ công an quận cũng làm cho hẳn băn khoăn không hiểu lực lượng công an nào đang tập kết tại công an quận và họ đang làm gì? Với đồng tiền rải đều từ công an phường lên đến thành phố đã cho hẳn biết đây không phải là lực lượng cảnh sát hình sự hay phòng chống tệ nạn xã hội, có nghĩa là những lực lượng khác và công an thì thiếu gì việc phải làm, như vậy có khả năng lực lượng này không liên quan gì đến hẳn. Tuy nhiên với bản tính dè dặt cảnh giác cao nên tên trùm quyết định sẵn nhân vụ chiến

dịch ba giám của thành phố và thêm chuyện này, tốt nhất là cho sòng bạc tạm ngừng hoạt động, chuyển địa bàn khác như vậy là chắc ăn nhất. Lực lượng công an nào cũng vậy, đều là công an cả, giả như họ làm công việc khác nhưng trong quá trình làm lại phát hiện ra sòng bạc này chẳng hạn thì nguy to, nên ngừng hoạt động chuyển địa bàn là tốt nhất.

Anh đảm chiêu suy nghĩ, liệu mọi chuyện có suôn sẻ đơn giản như vậy không? Ngay trong các thành viên của ban chuyên án cũng có nhiều người tỏ ra nghi ngờ trước những thông tin này.

Huy động tất cả lực lượng cơ sở của ban chuyên án “cá độ 99”, anh chỉ đạo, bằng mọi cách tìm hiểu cho được lý do cụ thể tại sao sòng bạc này ngừng hoạt động. Cần tìm hiểu qua các con bạc, bọn tay chân đàn em của tên trùm và qua chính hãn ta, nếu được. Ban chuyên án cũng cho tung hết các trinh sát đi xác minh từ các nguồn tin khác nhau và cuối cùng là nguồn tài liệu kỹ thuật thu được chuyển về. Cuối cùng anh cho tìm hiểu nội bộ công an quận, những đội thuộc lực lượng cảnh sát xem khả năng ai liên quan có thể biết vụ việc này để cho xác minh xem tin rò rỉ từ đâu. Tài liệu về nằm trên bàn anh ngồn ngộn, anh và các thành viên khác cẩn thận đọc kỹ, đối chiếu và cùng nghiên cứu tranh luận để rút ra kết luận. Cuối cùng mọi người đều thống nhất với nhau rằng, chuyên án đến nay vẫn chưa bị lộ và đặc biệt là không có dấu hiệu lộ thông tin từ các thành viên chuyên án, đây là điều anh quan tâm nhất. Trong tay anh, người chỉ huy thường trực ban chuyên án có đầy đủ các nguồn thông tin tài liệu, vì thế anh là người duy nhất có thể đánh giá được tất cả các nguồn thông tin. Do đó anh có thể suy đoán rằng, nếu giả như trong các thành viên có ai đó bán rẻ bản thân cho tên trùm giang hồ thì chuyên án này đã bị “thối” từ lâu rồi, hoặc nếu không tên trùm cũng sẽ khôn ngoan tìm cách đối phó khác chứ chẳng đợi đến khi chuyên án sắp được phá, bắt một trong những sòng bạc quan trọng nhất của hãn thì hãn ta mới ra lệnh ngừng hoạt động. Hãn thừa đủ khôn ngoan chẳng làm điều dại dột đó, điều này làm anh rất yên tâm, như vậy không có ai bán rẻ mình cả. Với sự việc vừa rồi, có lẽ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Tuy nhiên trong cuộc họp kiểm điểm rút kinh nghiệm của ban chuyên án sau đó, anh đã đưa ra mấy kết luận. Trước hết là vẫn có

khả năng thông tin rò rỉ từ nội bộ, tuy chỉ ở cấp công an quận nhưng qua vụ việc này cho thấy từ nay cần hết sức cẩn thận khi quan hệ với cấp dưới, và anh thầm nghĩ, có lẽ sắp tới khi phá án tốt nhất là không sử dụng công an quận phối hợp nữa. Không phải anh không muốn tin anh em công an quận nhưng làm sao có thể biết hết được. Lực lượng công an quận chỉ tham gia vào để hỗ trợ và giữ gìn trật tự sau khi tụ điểm cờ bạc nào đó bị các lực lượng chuyên án tấn công. Thứ hai, cần nghiên cứu kỹ hoạt động của các sòng bạc khác, chọn một sòng “điểm” để phá và chú ý đến những diễn biến tình hình khác, đừng để lặp lại khi phá án lại bị tác động bởi những điều ngoài ý muốn và cuối cùng, cẩn thận, hết sức cẩn thận giữ bí mật đến cùng, thời gian không còn chờ đợi chúng ta. Đây là điều anh nói với anh em trong ban chuyên án mà cũng là nói với chính mình.

Sâm...

Những bước chân lao vào, tiếng lên đạn lách cách, những tiếng ú ớ la hét sợ hãi và những con bạc quỳ gục đầu trên sòng nghe đọc lệnh bắt...

Đây là tất cả những điều anh nghe thuật lại sau này chứ thời điểm đó anh đang ở đơn vị trực bên cạnh mấy chiếc máy điện thoại để chỉ huy điều phối các lực lượng đồng loạt tấn công vào các sòng bạc của tên trùm ở quận 8.

Những chiếc xe bít bùng hụ còi chạy vào công an quận để làm thủ tục bắt ban đầu trước khi sáng hôm sau chuyển lên công an thành phố. Thành công, đó là những tiếng reo vang bởi số con bạc lớn, cộm cán có quan hệ mật thiết với tên trùm bị bắt khá nhiều. Một loạt những đàn em tay chân thân tín của hắn ta cũng bị bắt cùng đợt này, có thể nói là khá thành công trừ một vài sơ sót để vượt mất mấy tên đến sòng trở thành ra thoát được.

Vụ bắt sòng bạc lớn của tên trùm xã hội đen này đã gây rúng động giới giang hồ thành phố và cả nước. Là một đòn choáng váng nện thẳng vào đầu tên trùm. Ngay trong đêm, khi các lực lượng công an ập vào sòng bạc thì điện thoại của hắn ta đã réo vang liên tục báo tin kinh hoàng ấy, tên trùm ngần người vì chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì. Sòng bạc của hắn bị công an bắt, vô lý, một sự vô lý đến không tin được là tại sao có thể xảy ra chuyện ấy. Chính điều ấy làm cho hắn ngạc nhiên. Lập tức tên trùm với tay lên chiếc điện thoại di động đặc biệt, vốn ít người được biết số máy này và gọi

đến những số điện thoại cũng rất đặc biệt mà chỉ riêng hãn mới có. Phía đầu dây đang kia là những câu trả lời rất mơ hồ pha lẫn bối rối bởi người được hỏi cũng bị bất ngờ không kém và đành hứa hẹn với hãn, sẽ tìm hiểu tình hình và trả lời ngay.

Ngày hôm sau, tên trùm vẫn đi dạo tập thể dục như thường lệ, chỉ có điều chiếc mũ đội đầu sụp xuống sát mí che khuất khuôn mặt hơn và có thêm vài ba thằng cô hồn với gương mặt bặm trợn đeo theo bảo vệ.

Chấp tay sau đít, vừa đi hãn vừa ngẫm nghĩ cố tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Rõ ràng tên trùm nhận thấy tình hình không ổn nhưng không ổn điều gì thì hãn chưa đoán được. Trong một canh bạc muốn thắng và thắng tuyệt đối thì bao giờ cũng phải có đầy đủ những quân bài quan trọng và đến nay hãn có cảm giác là mình có đủ những quân bài ấy. Sau khi ra tù về, hãn đã miệt mài âm thầm bài binh bố trận giăng lưới khắp nơi, không có cửa nào mà hãn không tung tiền luồn lọt đi tới tạo mối quan hệ quen biết cho đến che chở. Từ ngoài Hà Nội cho đến thành phố này, phải nói hầu như cửa quan nào hãn cũng có “người quen” mà là những vị trí trọng yếu trong các cơ quan bảo vệ pháp luật như công an, viện kiểm sát cho đến báo chí và những người quen ấy đều có tiếng nói trọng lượng, giữ quyền sinh sát, nhất là trong lực lượng công an thế nên hãn rất yên tâm “làm ăn”. Hãn cũng đã dự tính chỉ cần dăm năm nữa là thằng con trai út vững vàng, có uy tín và thu phục được đám giang hồ trong nước thì hãn sẽ rút lui. Ngoài ra, hãn cũng đã tiến hành móc nối thêm một số đường dây khác ở nước ngoài và trong nước để bành trướng thế lực làm ăn và tạo cho con trai hãn chỗ dựa vững vàng và bắt đầu mơ đến một cuộc sống đế vương an nhàn ở đâu đó bên nước Mỹ để hưởng phúc tuổi già. Thế nên gần đây, ban chuyên án “cá độ 99” ghi nhận nhiều thông tin báo về rằng tên trùm xã hội đen này bắt đầu ngấm ngầm rút lui, nhiều việc giao hết cho con trai và con rể đứng ra thay mặt hãn làm. Vừa là tạo uy oai cho con, cũng vừa là dấu hiệu báo cho dân giang hồ biết rằng đây sẽ là ông trùm trong tương lai, kẻ kế vị hãn. Xem ra ván bài của hãn đang đi đến sự toàn bích cuối cùng thì đột nhiên xảy ra vụ bắt sòng bạc mà lại là sòng ruột với những con bạc thân tín nhất của tên trùm, hỏi làm sao hãn không điên cho được. Xưa nay những con

bạc lăm của nhiều tiền đến sòng của hãn vì nhiều lý do, trong đó có một lý do cực kỳ quan trọng là bất cứ sòng bạc nào của hãn đều không bị công an đụng chạm đến và giả như có bị công an bắt thì hãn sẽ là người có trách nhiệm bảo bọc lo ra, chính vì vậy dân cờ bạc có máu mặt rất yên tâm đánh ở sòng của hãn. Trong vụ này, trước hết uy tín của hãn bị tổn hại nghiêm trọng, mất mặt vì sự “bất khả xâm phạm” của các sòng do ông trùm bảo kê mà đệ tử của hãn vẫn thường tuyên truyền lâu nay để câu con bạc xem ra không còn thuyết phục được nữa. Thứ hai cũng là những ràng buộc ngầm giữa các con bạc với tên trùm là giả như có dính đến công an thì hãn có trách nhiệm lo chúng ra, cho nên trong vụ này dù tổn kém thế nào hãn cũng dứt khoát tìm mọi cách lo cho đám con bạc “gạo cội” này thoát khỏi nhà giam càng nhanh càng tốt. Để lâu chường nào tổn hại uy tín của hãn chường ấy.

Quay về... tên trùm rít khế với thằng bảo vệ đứng chần vờn phía sau và hãn quay ngoắt đi nhanh ra khỏi công viên.

Camera quay rõ khuôn mặt nhăn nhúm cau có của tên trùm, anh cầm hình của hãn ta đưa lên sát ngọn đèn đỏ trên bàn để ngắm, lăm bằm. Mà đang muốn gì.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 21 - 1

Thêm một đêm nữa không ngủ, lăn qua trở lại mãi, cuối cùng ông trùm đành đứng dậy đi đến bên cửa sổ ngắm trăng. Trăng cuối tháng mỏng mảnh treo lơ lửng trên nền trời xám nhạt. Gió lành lạnh lùa qua khung cửa nhẹ đưa mấy thanh linh lang kêu leng keng, sắp đến Noel rồi. Phía trong con vợ nhỏ vẫn đang nằm ngủ ngon lành, đáng lẽ hôm qua sau khi vào chùa thăm con gái lão tính về với vợ lớn nhưng tại con vợ nhỏ nhõng nhẽo quá, đi không đành nên phải ngủ lại. Những lúc như thế này, ở bên mộ vợ già hóa lại hay. Tuy từ lâu hai vợ chồng cũng chẳng còn chung đụng gì nữa, thường thường tháng ba mươi ngày ông trùm vắng mặt gần ba mươi ngày, mộ cũng quen rồi mà giả như lão có về thăm nhà ngủ lại một đêm thì hai vợ chồng cũng ngủ riêng hai phòng tách biệt. Cũng có gần hai mươi năm nay hai vợ chồng không còn ngủ chung nữa, tuy thế, mỗi khi ông trùm về và có những suy tư gì thì mộ là người đầu tiên nhận ra và quan tâm nhất. Mộ luôn luôn là người cuối cùng chia sẻ khó khăn gian khổ với lão và nhẫn nại chấp nhận phần thua thiệt về mình nhất là khi ông trùm ở đỉnh cao của tiền và quyền lực trong giới giang hồ. Đêm nay bỗng nhiên ông trùm thấy nhớ vợ da diết, trong lòng trào lên một niềm cảm xúc khó tả. Có lẽ ngày mai mình phải về nhà ít bữa, cũng cả tháng nay lão vẫn đảo qua nhà nhưng đến đi như một người khách vắng lai, nhiều lúc chẳng gặp vợ. Tự dưng đêm nay lão thấy hối hận về sự đối xử lạnh nhạt vô tình của mình với vợ bấy lâu nay. Một sự khắc khoải thoáng qua trong lòng như áng mây nhẹ bay trên bầu trời làm cho ông trùm thấy ngạc nhiên về chính mình. Già rồi chẳng, yếu đuối rồi chẳng? Ông trùm mỉm cười lẩm bẫm nói chuyện một mình trong đêm tối. Không lẽ mọi việc bắt đầu từ buổi gặp gỡ với người con gái tu hành ở chùa, mà những lời nói cứ ám ảnh lão mãi. Lão thầm tự hỏi mình như vậy, nó là từ bao giờ?

Không hẳn, ông trùm lắc đầu. Mọi việc bắt đầu từ ngày 09.10.2000, một trong những sông bạc đại bang của lão bất ngờ bị công an ập vào bắt gọn tất cả tại đường Trần Nguyễn Hãn, quận 8. Đây là một sông bạc lớn được

ông trùm dày công tạo dựng và hoạt động khá lâu, rất có uy tín, được nhiều con bạc lớn đến tham gia thường xuyên. Và đây là một trong những cỗ máy in ra tiền của lão. Để cho nó yên ổn hoạt động ông trùm đã mất nhiều công sức giăng lưới bảo vệ cẩn mật cho sòng. Nhìn chung từ xưa đến nay các sòng bạc của ông trùm hoạt động đều được “bảo kê” cẩn thận bởi những bạn bè của ông trùm nằm trong công an. Mọi cuộc ra quân của chiến dịch ba sạch của thành phố hoặc các đợt truy quét trước, trong, sau các dịp lễ tết thì ông trùm đều biết trước để sòng ngừng hoạt động hoặc chuyển địa bàn ra khỏi thành phố. Một mặt khác ông trùm cũng ra lệnh cho đám đàn em bảo vệ “sạch” những địa bàn nào mỗi khi sòng chuyển đến và giăng đầy mặt rô bảo vệ vòng trong vòng ngoài, chưa kể là tai mắt người dân xung quanh bị mua chuộc. Thế nên mỗi khi các sòng bạc dời về các quận 4, quận 8 thì ông trùm yên tâm nhất, đấy là “về nhà”, điều xưa nay bọn đàn em đệ tử vẫn thường nói với nhau như vậy. Vì thế sòng đại ban chuyển đến quận 8 hoạt động ngon lành và ông trùm cũng chẳng nhận được bất kỳ thông tin nào từ phía bạn bè thân thiết trong lực lượng công an cảnh báo thì bất ngờ đã bị một lực lượng công an không rõ sắc phục ập đến bắt gọn từng con bạc đến tay chơi, chỉ trừ thằng chủ sòng “Mắt ma” may mắn không có mặt tình cờ thoát nạn. Ngay khi nhận thông tin ông trùm đã cấp tốc điện cho bạn bè trong ngành công an của mình hỏi tin và họ cũng tỏ vẻ bị bất ngờ. Bạn ông trùm nằm trong công an thành phố nhiều lắm, rải rác tại những nơi trọng yếu cả, thế nhưng chính bọn họ cũng tỏ vẻ bất ngờ như ông trùm. Lúc đầu ông trùm nghi rằng có kẻ có tình giấu giếm mình, thế nhưng sau khi phối kiểm qua nhiều nguồn tin, nhiều người thì ông trùm biết họ cũng bị bất ngờ thật. Vậy thật ra lực lượng công an nào? Một vài thông tin mơ hồ cho biết có lẽ là Bộ đưa quân về bắt sòng bạc này. Tại sao lại là Bộ mà không phải là của công an thành phố, những cái lắc đầu chịu thua nhưng lão quyết không chịu thua bởi ở Bộ Công an lão cũng có quen nhiều. Tiếc rằng Bộ Công an với các đơn vị chòng chéo lên nhau và hoạt động lại luôn giữ bí mật, thế nên những lời nhờ vả tìm hiểu chuyện này của lão chỉ nhận lại những lời hứa không chắc chắn. Đã lâu, lâu lắm rồi ông trùm mới thấy trong lòng dấy lên những cảm giác bất an xung quanh vụ sòng bạc quận 8

của mình bị bắt. Bất an vì không biết lực lượng công an nào làm và không biết cánh cửa nào để chạy chọt. Bất an vì đến ngay bạn bè của lão trong công an thành phố cũng không rõ chuyện này trong khi đây lại là những con người có quyền lực. Lão thấy điên đầu vì thật sự lão không hiểu chuyện này sự thật là gì, tại sao chỉ có một vụ bắt sòng bạc bình thường mà lại cần đến những lực lượng công an không rõ quân số nào bắt. Phải chăng trong vụ này đang ẩn chứa những bí ẩn nào đó mà lão chưa giải mã được? Chính vì vậy ông trùm quyết định thúc thủ không tung tiền ra chạy như mọi lần, bỏ mặc lời kêu réo cầu cứu lần chửi rủa của những con bạc cộm cán bị bắt đang nằm trong trại giam ngày ngày nhả ra. Chai mặt với lời chê cười của đám giang hồ là lần đầu tiên sòng bạc của ông trùm bị tổ trát, công an bắt. Điều làm cho ông trùm loay hoay mãi là cố đoán xem đằng sau vụ bắt bớ này ẩn chứa điều gì và đến nay đã hơn một năm tròn mà lão vẫn chưa tìm hiểu ra mục đích thật sự. Đây là điều làm cho lão thấy bất an.

Thế rồi ngày 11 rạng ngày 12.08.2001 xảy ra vụ hỗn chiến giữa thằng đàn em buôn lậu xe ô tô với tên A Lee. Đã biết trước vụ đụng độ này và né tránh tai tiếng, ông trùm đã biến đi Mỹ. Bên đó, sau khi nhắm tình hình vụ việc xong lão quay về Việt Nam để bài binh bố trận. Ông trùm rất tiếc là cả hai đối thủ của lão vẫn sống nhăn trong khi một thằng giang hồ cắc kè từ đâu xớ rớ tới hứng đạn, chết ngắc, gây thành chuyện lớn. Cả thành phố nhốn nháo vì vụ này. Nhằm đối phó, thông qua báo chí lão mớm tin để dư luận chia mũi dùi vào A Lee, buộc tên này phải trốn chạy qua Campuchia và ve vuốt với thằng buôn lậu xe, coi như huề. Thế nhưng với bạn bè của lão thì lại khác.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy anh Năm?

Lần đầu tiên lão nhận thấy sự tức giận trên gương mặt chai đen đầy mụn của thằng em kết nghĩa là cảnh sát hình sự.

- Chuyện này anh Năm đâu có rành. Lúc đó anh đang ở Mỹ, chú cũng biết mà.

- Thôi anh đừng nói với tôi như vậy. Tôi và anh sống với nhau bao nhiêu năm nay rồi, biết nhau quá, anh quanh co để làm gì?

Khách gần như quát lên khi nói điều đó làm ông trùm ngẩn người. Không

phải ông trùm ngạc nhiên vì sự hỗn xược lếu láo mà vì nhận ra trong giọng nói của khách ẩn chứa nỗi lo lắng nào đó, chính vì vậy mà lão nghiêm mặt, không cười đùa nữa, thận trọng nói.

- Để anh Năm nói lại tình hình cho chú nghe.

Ông trùm tường thuật lại nội vụ nhưng cũng bóp méo, xuyên tạc ít nhiều và lão biết gã em kết nghĩa cũng chỉ nghe bằng một tai mà thôi, nghề cảnh sát hình sự của nó vốn vậy mà.

- Anh biết đấy, sau vụ lính của tôi bị đâm chết đêm 27.01 đến vụ con trùm ô môi Hải Phòng bị bắn chết ngày 02.10 rồi đến vụ gây rối trước vũ trường Monaco ngày 16.10 và nay là vụ này... Tôi đang bị sức ép rất nặng nề, một vài lãnh đạo cấp cao trong ngoài ngành gặp tôi đều hỏi thẳng thế cảnh sát hình sự dạo này làm gì?

- Thì vụ nào chú chẳng bắt được tội phạm.

- Bắt được tội phạm... - Khách cười vẻ cay đắng – Anh nói đúng lắm, nhưng anh có biết dư luận đặt vấn đề với tôi như thế nào chưa?

Ông trùm trầm ngâm im lặng, không phải bây giờ mà từ sau vụ sòng bạc đại ban của lão ở quận 8 bất ngờ bị một lực lượng công an không rõ sắc phục ập đến bắt gọn mà đến nay lão vẫn chưa dò ra manh mối thì lão thấy vị thế của thằng em cảnh sát hình sự này đang có dấu hiệu suy yếu rồi. Làm cảnh sát hình sự với nhiệm vụ bao trùm cả thành phố này là giữ gìn an ninh trật tự thế mà xảy ra một vụ bắt sòng bạc lớn như vậy nhưng gã hoàn toàn không biết một chút gì từ đầu đến cuối thì thử hỏi phải chẳng cấp trên đã không còn tin anh ta? Còn nhớ khi lão điện thoại hỏi thăm, chính anh ta cũng bối rối bị bất ngờ vì không biết vụ này. Sau đó ông trùm đành rò rỉ tìm hiểu qua nhiều người, nhiều nguồn khác nhau trong nội bộ công an thành phố và nghe được nhiều kiểu trả lời khác nhau, tam sao thất bổn, làm cho lão hoang mang. Thế nhưng điều nhận thức rõ nhất với ông trùm rằng, dường như lão sắp trắng tay với những con bài lão dày công xây dựng bao lâu nay có vẻ trở thành con số không tròn trĩnh. Mặc dù sau đó nhằm khẳng định uy tín của mình, anh ta liên tục trấn an ông trùm và hứa hẹn sẽ tìm hiểu tình hình, tìm hiểu vụ việc bằng mọi cách sẽ lãnh đám con bạc kia ra khỏi trại giam, trước sau gì vụ việc cũng phải đến tay cảnh sát hình sự xử lý

thôi vì đây là chức năng nhiệm vụ của họ... Một năm rông lặng lẽ trôi qua và lời hứa vẫn lơ lửng thình không. Ông trùm cảm thấy bất an. Là một kẻ chơi bạc lọc lõi, ông trùm nghĩ ngay đến việc lá bài cần thay thế, chỉ tiếc rằng con bài này lão đã đặt cược nhiều quá và nay tìm một lá bài thay thế không phải dễ. Thực tế sau vụ lình của thằng em kết nghĩa bị đám con cháu của lão giết nhầm thì ông trùm cũng rất áy náy. Nuôi bài phải biết dưỡng bài mà dưỡng bài chính là bảo vệ bài cho nên với lão vạn bất đắc dĩ mới phải kéo gã vào cuộc. Như người Hoa vẫn nói, nuôi quân ba năm, nhờ quân một giờ, với lão đã nhờ thì phải nhờ cho đáng. Ngay từ hồi ấy lão đã linh cảm có những khó khăn xung quanh thằng em của mình, mặc dù lão có dò hỏi và ngó ý giúp đỡ được điều gì thì cứ nói nhưng anh ta lắc đầu từ chối. Mỗi khi gặp ông trùm anh ta vẫn lên gân giữ khẩu khí của một hảo hán hình sự. Ông trùm tinh lắm. Chỉ cần nghe giọng nói và nhìn cử chỉ của anh ta là ông trùm hiểu tình thế ngay. Đến nay, lần đầu tiên ông trùm nhận thấy sự mệt mỏi, cái gắt không làm chủ được bản thân của anh ta khi gặp mình thì lão hiểu ngay tình hình đã rất căng thẳng.

- Anh Năm sẵn sàng giúp chú.

- Tôi hiểu – Khách mệt mỏi trả lời vì tin vào sự thành thật trong lời nói của ông trùm. Chẳng gì thì cả hai đang cùng đi chung một con xuống mà đâm là chết chìm hết.

Vẫn như mọi lần, ông trùm lập tức hiến cho thằng em một số thông tin xung quanh vụ đâm chém ở vũ trường Monaco, đặc biệt là những kẻ liên quan. Thông tin của ông trùm nhiều và kỹ đến nỗi anh ta phải nheo mắt ngạc nhiên vì tò mò không hiểu tại sao lão ta có thể nói tuốt tuột như vậy. Có một sự thật anh ta có thể biết hoặc không biết, tất cả những thông tin của ông trùm khai ra về đám đâm chém hôm đó bởi chẳng dính dáng gì đến đệ tử con cháu của ông trùm cả mà là của thằng buôn lậu xe ô tô và thằng ba Tàu A Lee. Ông trùm muốn nhân dịp này mượn tay công an dẹp thêm một số thằng cứng đầu cứng cổ xưa nay không phục mình. Với đám đàn em của A Lee là vật sạch những tay chân còn sót lại của đám băng đảng Đài Loan có mặt tại thành phố, với thằng kia coi như là đòn cảnh cáo, cho bớt một đám tay chân đàn em của nó nằm tù ít bữa để nếm mùi. Bọn

trà Bắc Hải Phòng qua vụ này không dám ngo ngoe nữa, một công nhiều chuyện. Tâm ý của ông trùm là vậy.

Khách thờ dài liếc nhìn ông trùm. Quen nhau đến mấy chục năm, biết nhau cũng quá nhiều đến nay có thể nói thẳng không giấu nhau chuyện gì được nữa. Làm gì khách không hiểu rằng mình đang bị ông trùm làm xiếc trong chuyện này, mà không chỉ chuyện này, nhiều chuyện khác nữa, chỉ tiếc rằng tay đã trót nhúng chàm mất rồi, khó mà rửa sạch. Biết làm sao bây giờ, đã lỡ ngửa tay nhận tiền của kẻ khác mà không làm gì cho kẻ đó thì họa chỉ có năm mơ. Bao nhiêu năm nay gắn bó với ông trùm, nhận của lão ta quà cáp, tiền bạc, bao lần ăn chơi trác táng gái gú với lão, thử hỏi làm sao không thể giúp lão được. Là một cán bộ công an thành phố, công tác tại phòng chống tội phạm mà thân quen với trùm tội phạm, có phần hùn trong các nhà hàng khách sạn của hắn ta, anh ta thừa hiểu mình đã lún sâu đến đâu rồi và chẳng có thể thanh minh thanh nga gì được nữa. Tuy vậy cũng nhiều lúc anh ta tự thanh minh rằng, thiếu gì người trong ngành công an cũng vậy, kể cả một vài cấp trên của anh ta cũng đã từng ăn nhậu với tên trùm, từng ngửa tay nhận quà của hắn, từng gửi gắm con cái cho hắn, thậm chí cũng “nhờ” hắn chuyện này chuyện kia, xá gì anh ta. Cũng có lý mà không có lý, bởi đây là phạm pháp, là sai trái, là phụ niềm tin của dân. Là sai nguyên tắc của Đảng, của ngành công an... đó là điều dẫn vặt trong lương tâm anh ta mỗi khi còn sót lại, trỗi dậy nhưng rồi mau chóng thỏa hiệp với chính mình, đâu có phải một mình mình như vậy mà cả khối người kia. Thật ra chính là sự hèn yếu của bản thân không cưỡng lại được sự cám dỗ quyến rũ của vật chất, gái và tiền, anh ta thừa biết điều đó nhưng cố tình lảng tránh, không dám đối diện với sự thật đó mà thôi. Để nay có một sự thật phũ phàng khác, mỗi khi xảy ra một việc gì đó trên địa bàn thành phố là anh ta lại thon thót trong tim nỗi sợ hãi, liệu nó có liên quan gì đến băng nhóm của tên trùm và thờ phào khi biết nó của những băng nhóm khác. Một sự thật đau lòng bởi nếu có liên quan đến tên trùm thì bỗng nhiên công tác điều tra của anh ta sẽ gặp nhiều khó khăn. Khó khăn không phải là cán bộ chiến sĩ không điều tra tội phạm, biện pháp nghiệp vụ yếu mà chính ở anh ta sẽ không biết phải xử lý thế nào cho êm với tên trùm. Lại phải có một sự thỏa thuận thương thuyết nào đó

với một vài con tép vật phải hy sinh. Anh ta biết tên trùm ngày đang càng bành trướng thế lực và thâm tóm các băng nhóm giang hồ vào trong tay. Hãn đã và đang hiển hiện là một tên trùm maphia ngày càng nguy hiểm, thế nhưng anh ta lại thấy mình bất lực vì đã bị trói chặt vào với chính hãn mà không thể giãy giụa được, không thoát ra được. Làm sao anh ta không cảm nhận được thời gian gần đây anh ta đang bị các lãnh đạo công an đặt vấn đề về năng lực quản lý, chỉ huy chiến đấu và sự trong sạch của bản thân khi tại thành phố dạo này liên tiếp xảy ra nhiều vụ trọng án đâm chém, tình hình trật tự an toàn xã hội ngày càng nóng bỏng và lực lượng cảnh sát hình sự nhiều lúc bị bất lực. Làm sao anh ta không biết mười vụ án thì hơn chín vụ có liên quan đến tên trùm nhưng lại không biết phải làm gì vì một mặt nào đó đã bị hãn khống chế mất rồi.

- Thôi anh đừng nói nữa, để tôi tính xem.

Khách buông thông một câu đứng dậy lê bước ra ngoài. Nhìn theo kẻ đã bán linh hồn lẫn thế xác cho mình đang không giấu vẻ mệt mỏi, căng thẳng ông trùm bỗng thấy lo lắng thật sự. Nói gì thì nói đây cũng là một chỗ dựa vững chắc chống lưng cho lão bao nhiêu năm qua và giúp lão rất nhiều việc. Thật ra lão quan hệ quen biết với rất nhiều người, nhiều ngành, nhiều cấp. Ngay trong ngành công an ông trùm cũng có nhiều mối quan hệ mà vượt bậc là cấp trên của gã em kết nghĩa này. Thế nhưng phải nói thật lòng, trong tất cả các mối quan hệ ấy chỉ mối quan hệ này và mối quan hệ tại cảnh sát điều tra thông qua ái phi đang nắm giữ là có hiệu quả nhất. Với chức năng nhiệm vụ đang làm, với vị trí đứng đầu một đơn vị công an cấp thành phố trong công việc giữ gìn trật tự xã hội và lại là một gương mặt nổi bật, trong nhiều năm qua gã đã giúp ông trùm nhiều việc có hiệu quả. Cũng chính vì thế ông trùm không tiếc tiền, tiếc sức vun đắp cho gã giữ vững vị trí đang có, thậm chí có thể leo cao hơn nữa. Nhưng cũng có một nghịch lý là công việc của gã đang làm và “công việc” của ông trùm lại đối chọi nhau, nếu không nói là một mất một còn. Biết là thế, nhưng ông trùm và gã vẫn tìm ra được con đường đi chung để cùng chung sống hòa bình. Và bao nhiêu năm nay đã tồn tại được như vậy nhờ sự nhường nhịn tính toán khôn

ngoan của giữa đôi bên. Nếu nay gã ta bị gì thì... ông trùm bỗng thấy bất an.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 21 - 2

Quả là tên trùm xã hội đen này cáo già hơn anh và ban chuyên án “cá độ 99” suy tính. Đúng là hẳn ta đang thò tay vào tìm mọi cách chạy cho đám con bạc ruột bà đệ tử tay chân bị bắt trong vụ sòng bạc tại quận 8 ra thật, tuy nhiên là một sự thò tay kết sức kín đáo, cẩn thận, không lộ mặt bằng mọi giá. Mặc dù bị sức ép của người thân lẫn các con bạc trong trại giam nhả ra nhưng hẳn cũng tỏ ra không mấy vội vã, vẫn bình tĩnh tính mưu kế. Trước hết, điều làm hẳn ta rất cảnh giác là đến giờ hẳn vẫn không rõ lực lượng công an nào tấn công vào sòng bạc tại quận 8 đêm hôm ấy. Điều đó làm hẳn ta thấy nghi ngại. Thứ hai, sau đó là toàn bộ số người bị bắt từ con bạc đến kẻ tổ chức đều nhanh chóng chuyển về công an thành phố và bị giam cách ly ngay, điều này làm cho hẳn thắc mắc thấy khó hiểu, suy cho cùng thì đây cũng chỉ là một vụ bắt bớ cờ bạc thông thường nhưng tại sao công an lại có vẻ cẩn thận vậy và điều này làm cho hẳn thêm cảnh giác. Hẳn đã không tỏ ra nôn nóng tung tiền ra hay nhờ người chạy vạy ngay, hẳn rà rà xung quanh tìm hiểu, có vẻ như hẳn đang cố làm rõ xem lực lượng công an nào tấn công sòng bạc ấy và họ có ý đồ gì, phải chăng là nhắm vào hẳn. Đầu óc của con cáo già này hết sức nhạy bén thính mũi nay đang cố tìm hiểu vấn đề.

Số con bạc lẫn đám tay chân đàn em đệ tử của hẳn ta bị bắt trong trại giam đã tỏ ra rất lỳ lợm, khai báo nhỏ giọt, chúng nhanh chóng nhận tội tổ chức đánh bạc, chơi bạc và không hề hé răng bất kỳ một thông tin chi tiết nào có liên quan đến tên trùm dù các điều tra viên đã tung hết những biện pháp nghiệp vụ khác nhau trong xét hỏi. Tất cả chúng cứ vờ đi như không biết gì cả ngoài việc nhận tội tổ chức đánh bạc, chúng sợ và né tránh khi đến tên trùm, điều đó cũng đúng bởi tên trùm vẫn đang ở bên ngoài và xưa nay sự tàn ác của hẳn ta thì chẳng kẻ nào lạ nên có cho vàng chúng cũng chẳng dám khai gì liên quan đến tên trùm. Huống hồ bọn chúng đều tin tưởng chắc chắn rằng một khi ông trùm còn đang ở bên ngoài thì nhất định trước

sau gì chúng cũng được tha bởi thế lực của tên trùm rất mạnh. Tất cả vô tình chung đã trở thành sự bảo vệ chắc chắn cho tên trùm này.

Anh và ban chuyên án “cá độ 99” rất sốt ruột. Phá một sòng bạc, bắt được một đám con bạc cộm cán lẫn kẻ tổ chức đánh bạc, suy cho cùng cũng chưa giải quyết được vấn đề gì cho chuyên án, nhất là mục đích nhắm vào đối tượng chính thì hẳn hiện vẫn đang còn nhờn như ngoài xã hội. Trong lòng anh nóng như lửa đốt. Việc đón lỏng “chờ” tên trùm này chạy chọt cho đám cờ bạc lẫn đàn em đệ tử xem ra đến nay vẫn chưa có kết quả, có lẽ bằng linh cảm của một con cáo già đã báo động cho hẳn ta biết được hoặc từ những thông tin “thân quen” đã cho hẳn biết điều gì đó nên tên trùm này tỏ ra rất thận trọng trong việc chạy tội cho đám này, hẳn ta gần như án binh bất động. Bên cạnh đó bắt đầu có sự chộn rộn từ trong nội bộ ngành với những thông tin, lời hỏi thăm, tìm hiểu việc xử lý đối với vụ bắt sòng bạc bên quân 8 như thế nào... Liệu có lặp lại như năm 1995 chẳng? Anh nhiều lần tự hỏi, và có khi nào hẳn ta khôn ngoan không nhúng ta vào vụ bắt cờ bạc này, cứ để cho cơ quan công an xử lý đám con bạc lẫn bọn đàn em tay sai, chấp nhận cho uy tín bị sút mẻ ít nhiều. Hẳn dư hiểu, với những chứng cứ như vậy thì mỗi con bạc lẫn bọn tổ chức cờ bạc cùng lắm chỉ dăm năm tù hoặc đưa đi tập trung cải tạo là xong. Và với những mối quan hệ nặng nhứt của mình, trước sau gì hẳn ta cũng sẽ tác động mạnh vào cơ quan điều tra, viện kiểm sát hoặc tòa án để tìm những mức án xử nhẹ nhất cho đám này.

Anh bỗng toát mồ hôi.

Cần phải tìm một phương án đi khác. Không thể trông chờ vào vụ bắt này được, đây là ý kiến chỉ đạo của cấp trên và anh cũng hiểu như vậy. Không lẽ chuyên án “cá độ 99” đến đây là bế tắc? Anh bối rối tự hỏi.

Anh được biết, hiện Tổng cục Cảnh sát phía Nam do một vị tướng lãnh đạo cũng đang có một chuyên án khác nhắm vào các băng nhóm giang hồ xã hội đen trong cả nước và lấy thành phố làm trọng điểm đấu tránh. Qua mấy cuộc họp có các cục nghiệp vụ của Bộ tham gian, anh đã báo cáo tình hình và từ đó nhận thấy trong chuyên án này cần có sự phối kết hợp giữa công an thành phố, như vậy rất thuận lợi. Trước tình hình này, chỉ các lực lượng

của Bộ tham gia vào mới có thể giải quyết được những vướng mắc của chuyên án. Là một chuyên án cấp thành phố, chịu sự lãnh đạo chỉ huy trực tiếp giữa ngành ngang cấp thành phố và ngành dọc là Bộ Công an thì sự phối kết hợp luôn là nguyên tắc tối cần thiết phải có trong ngành công an. Trong chuyên án này, anh và các đồng đội đã cố gắng hết sức nhưng đến nay tình hình cho thấy nó có khả năng phát triển vượt quá tầm của chuyên án cấp thành phố. Đặc biệt là khi nó ăn sâu vào một bộ phận cán bộ công an nên chuyên án buộc phải giữ bí mật, té ra điều này lại trở thành điểm bất lợi bởi không có sự kết hợp đồng lòng giữa các lực lượng đấu tranh án. Thiếu yếu tố này nên chuyên án “cá độ 99” nhiều lúc lúng túng sa đà vào những vụ việc không cần thiết, thông tin có không đủ, tài liệu chứng cứ non và chỉ là gián tiếp, lực lượng cơ sở không chuyên nên không đi sâu vào đối tượng chính, không am hiểu tình hình nên còn dè dặt, lúng túng và thậm chí còn có tâm lý né tránh, sợ sệt... đó là những điểm yếu của chuyên án “cá độ 99” mà bây giờ anh mới có thời gian kiểm nghiệm lại.

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương 21 - 3

Đây là những nỗi bất an hiển hiện và cụ thể nhất làm cho ông trùm thấy khó chịu, những lời nói của vị sư cô về cái bóng lại làm cho lão thấy mất ngủ. Nó không phải là cảm giác bất an sợ hãi điều gì đó nhưng nó lại gây cho lão cảm giác bức bối trong lòng.

Trong cuộc đời ông trùm, từ thuở hàn vi đến bây giờ, khó mà tính hết là lão đã tiêu diệt bao nhiêu kẻ thù rồi. Lão quan niệm, một thằng xã hội đen sống trong chốn giang hồ thì cũng như trong rừng xanh đầy thú dữ hiểm độc vậy, con nào mạnh, móng vuốt khỏe, tàn bạo sẽ sống dai hơn những con yếu đuối khù khờ khác. Thật vậy, đã lăn lộn trong giang hồ mới biết, đây là vùng đất giữ không dành cho kẻ yếu. Ngay từ hồi còn là thằng lỏi nhóc mười lăm tuổi lão đã biết thế nào là thủ đoạn mạnh hiếp yếu để tồn tại rồi. Vì thế, để leo lên vị trí ông trùm của những ông trùm như ngày hôm nay thì lão chưa từng run tay khi loại trừ bất kỳ một kẻ nào dù cho đó là người có ơn với lão hay là con cháu ruột thịt, nếu như làm trái ý lão, cản con đường đi của lão thì sẽ phải trả giá.

Kể cũng lạ, kẻ ông trùm tiêu diệt nhiều nhất lại chính là những người có ơn từng nâng đỡ giúp lão chứ không phải là kẻ thù. Điều này mãi về sau này ông trùm mới nghiệm ra, té ra giết kẻ trong nhà dễ hơn người ngoài bởi niềm tin hay làm con người mù quáng và ít nghi ngờ đề phòng nhau nhất. Một chân lý tàn nhẫn mà đến nay lão mới nghiệm ra. Và một trong những kẻ lão làm cho thân tàn ma dại đến chết không nhắm mắt được chính là thằng anh rể lão, một kẻ lão vô cùng căm ghét. Khi lão tập tễnh bước vào giang hồ làm thằng gác cửa cho sòng bạc của anh rể thì hẳn ta đã bóc lột thằng em vợ không thương tiếc. Vì anh rể mà lão đâm chết thằng trùm giang hồ Ba Lót để rồi phải chịu án tù thay, trong khi thằng anh rể ở bên ngoài vẫn phây phây gái gú không thềm nhỏ một giọt nước mắt thương xót thằng em đã bán mạng cho mình. Năm trong khám ngay từ ngày ấy lão đã nghĩ rằng thề với lòng mình rằng sẽ bắt thằng anh rể bất nhân ấy trả giá

một cách thâm trầm nhất. Sau khi thẳng anh rể thụ án 12 năm tù được tha về, gặp lão vẫn giữ thói vênh váo như ngày nào, hẳn quên mất bây giờ em rể của hẳn không còn là thẳng nhãi nhép không số má như xưa nữa. Tương kế tựu kế, lão ngọt ngào đưa anh rể vào trong bằng cách giao cho anh rể quản lý một sòng bạc tại nhà. Thật ra lúc đó lão cũng thấy mũi lòng chút đỉnh trước gã anh rể già cả ốm yếu và cũng tính tạo cho hẳn một việc làm kiếm sống. Thế nhưng than ôi thẳng anh rể lòng tham vô độ lại không biết điều, lúc nào cũng lên giọng dạy đời thẳng em và đòi phải chia phần sòng bạc ở Tôn Đản trong khi chẳng góp công của gì. Bực mình lão quyết định dạy cho anh rể một bài học, cũng là bài học cuối cùng của hẳn. Đêm hôm ấy sòng đang hoạt động ngon lành, lão anh rể đang lim dim mắt lơ mơ nửa thức nửa ngủ nằm ngoài gác sòng bạc thì bất ngờ công an xuất hiện. Họ đến nhanh và êm đến nỗi cả mấy thẳng gác cũng chẳng biết gì. Toàn bộ chủ con bạc gồm mười hai tên và chủ sòng là gã anh rể và hai tên hồ lý bị tóm gọn. Ngoài số tiền đánh bạc bị tịch thu tại chỗ thì toàn bộ tiền cất giấu trong tủ, ngăn bàn cũng bị lôi ra tịch thu luôn. Đã thế không hiểu sao trong cuộc lục soát ấy công an còn tìm thấy trên trần nhà một số hung khí gồm mã tấu, kiếm Nhật, lưỡi lê CKC... như vậy đâu có còn là đánh bạc, lão anh rể ngớ người vì đây không phải là thứ lão dự trữ để làm gì. Khi bị tổng vào xe, lão mới chợt nhận ra ai là thủ phạm của chuyện này, chính là thẳng em vợ bất nghĩa ấy. Trong tù ngày nào lão cũng gào lên nguyên rửa thẳng em vợ mà quên mất rằng có một thời mình dạy nó bài học đầu tiên, đó là trong chuyện cờ bạc thì phải sống thủ đoạn.

Cờ gian bạc bịp, đó là nguyên tắc của cờ bạc. Sống trong giang hồ thì phải biết sống thủ đoạn và tàn nhẫn. Đây là những triết lý sống của ông trùm xưa nay và nhờ những triết lý độc này mà ông trùm tồn tại leo đến đỉnh cao ngày hôm nay. Những anh hùng võ thượng hảo hán theo kiểu phim Hồng Kông hay trong mấy tiểu thuyết ba xu rẻ tiền vẫn thường đề cao chỉ là trò giải trí nhảm nhí lấy nước mắt khán giả là chính, ông trùm vẫn thường nói như vậy và răn dạy con cháu, cần phải hết sức tinh táo khôn ngoan, thậm chí là xảo quyệt thì mới sống được. Chính vì thế mà để đi đến đỉnh cao quyền lực ngày hôm nay ông trùm đã bỏ lại sau lưng không biết bao nhiêu

xác người kể cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Từ bà chị nữ quái Bảy Em khét tiếng thời mồ ma chế độ cũ, người đã nhiều lần đưa tay nâng đỡ mỗi khi lão lận đận, nhất là thằng anh rể khốn nạn đuổi lão ra khỏi sòng, sống vất vưởng thì đã cho tiền để gầy sòng kiếm sống. Sau giải phóng, sau khi nằm im một thời gian, lão tìm vào Sài Gòn kiếm Bảy Em để than nghèo kể khổ và mong mụ giúp đỡ. Mũi lòng, nữ quái đứng ra bảo lãnh và giới thiệu lão với một chủ sòng ở khu vực chợ An Đông để tham gia cổ phần. Ngoài ra mụ còn ra sức hậu thuẫn cho lão làm ăn và nhờ vậy lão phát lên trông thấy. Ôn nghĩa là vậy, lão không quên, thế nhưng “mụ già lăm mồm” lại tỏ ra không biết điều cứ tranh giành chuyện làm ăn với lão, nhiều lúc còn lớn tiếng khoe khoang một thời ông trùm đã từng nhờ mình đỡ đầu. Mụ đã phạm điều đại kỵ của ông trùm, đó là làm mất uy tín của lão trong chốn giang hồ, thế nên dù là ai, kẻ có ơn hay không có ơn lão cũng xuống tay như thường. Kết quả hàng loạt sòng bạc của mụ bị công an bắt, đàn em thì thi nhau tra tay vào còng, dịch vụ tín dụng đen chẳng có ai đến vay, các nhà hàng karaoke do mụ bảo kê cũng bị chính quyền liên tục hỏi thăm... cuối cùng mụ trùm già bị phá sản hoàn toàn, chết trong cô đơn. Đây là đòn cảnh cáo quyết liệt của ông trùm nhằm giã mặt giới giang hồ, đừng có đại miệng mà bép xép chuyện của ông trùm nếu chưa muốn chết.

Từ thằng anh rể cho đến Thành đôla, Bảy Nhất... đều là những kẻ từng kề vài sát cánh với ông trùm trong những thời điểm khó khăn nguy khốn thế nhưng sau đó đều bị ông trùm loại trừ thằng cánh. Lý do cũng dễ hiểu, nhiều kẻ biết quá rõ về quá khứ không hay ho gì của ông trùm và có kẻ hiểu rất rõ những điểm mạnh, yếu của lão nên phòng xa, ông trùm quyết định ra tay trước để trừ hậu hoạn. Và thật ra những kẻ ấy vốn cũng chẳng tốt lành gì với lão, giúp đó nhưng sẵn sàng ra tay tận diệt ngay nếu có điều kiện. Bởi vậy, khi thời thế vào tay, quyền lực có thì lão lập tức thanh toán món nợ xưa. Cá ăn kiếm thì có lúc kiến ăn cá, luật đời vậy, há không hiểu sao. Kẻ ôm thương tật tàn phế suốt đời, không dám nói thủ phạm, kẻ ôm hận trốn chui trốn nhủi rày đây mai đó để bảo toàn mạng sống... Là dân giang hồ đừng có võ ngực xưng quân tử hảo hán, lão dặn thằng con út, đấy là ngu. Ai nói tiểu nhân cũng mặc, tiểu nhân mà sống mà tồn tại thì vẫn hơn

khối thẳng quân tử chết ngu đó sao. Xuống tay không nương tình và thẳng nào lệ tay thẳng đó thẳng. Bài học thấm thía này lão rút ra được nhờ một bậc đàn anh giang hồ “chỉ dạy”. Năm 1978 chẳng là sau mấy đợt thu gom tệ nạn xã hội của chính quyền mới tạm lắng xuống, lão bắt đầu hoạt động trở lại với sự giúp đỡ của bậc đàn anh Bảy Nhất. Lúc đầu đàn anh tỏ ra rất tốt, quan tâm chỉ bảo từng tí một cho sòng me hốt của tại khu chợ Huỳnh Mãn Đạt. Ngay từ lúc đó lão cũng đã âm thầm mưu đồ dần dần độc chiếm địa bàn này của đàn anh bằng cách bí mật đưa bọn đàn em xâm nhập dần vào và đàn anh phát hiện ra nên xuống tay trước. Một buổi chiều lão đang trực tiếp ngồi lặc cái tại sòng cùng 20 con bạc trong một căn phòng máy lạnh lịch sự của khách sạn Citinat thì bị công an ập vào bắt quả tang. Chẳng hiểu sao đàn anh Hai Nhất lúc đó lại vắng mặt một cách tình cờ khó hiểu. Ngay lúc đó lão hiểu ra và chỉ biết nhủ thầm tại mình ngu nên ráng chịu, thật ra lão đã tính toán đến chuyện gài ông anh rồi nhưng chưa có dịp ra tay thì đàn anh nhanh hơn. Cái giá thu án hơn 2 năm tại trại Đồng Phú là một bài học quý báu cho lão, thẳng nào nhanh thẳng ấy thẳng. Bài học ấy được lão rút kinh nghiệm và sử dụng đối phó ngay với đàn anh Thành đôla. Sau khi lão ra tù, thẳng đàn anh này đang ăn nên làm ra nên đã tỏ vẻ thương hại gã và thu nạp về dưới trướng, không những vậy còn ưu ái chia nửa phần tiền lời được từ sòng me đang hoạt động tại khu Đầm Sen. Lão và Thành đôla tổ chức những tuyệt chiêu trong sòng lột trắng những con bạc đến chơi bất kể đấy từng là chiến hữu trước kia hay hiện nay. Chẳng mấy chốc Thành đôla và lão trở nên giàu có nhanh chóng. Khi đã có đủ thực lực rồi, lão liền tách Thành đôla ra, tự mình đứng thẳng công khai như ông trùm đầy thế trong giang hồ, đấy là những năm đầu thập niên 1990. Thế nhưng Thành đôla lúc ấy trở thành một lực cản trước mũi lão, chưa kể cái tiếng một thời phải chui núp bóng rợp của đàn anh này chẳng hay ho gì. Thành đôla cũng đâu vừa, biết trước sau gì mình cũng bị thẳng đàn em bất nhân này chơi mình nên ra đòn trước. Tung tiền và người ra, lão chơi trước. Thế nhưng lúc này ông trùm đã dày dặn kinh nghiệm chinh chiến rồi nên phản đòn ngay lập tức. Những sòng bạc của Thành đôla đều bị chính quyền hỏi thăm, bọn tay chân đàn em bị lão tung tiền mua chuộc, thẳng nào cứng đầu

thì trị thẳng tay hoặc bằng con đường chính quyền hoặc bằng dao búa giang hồ. Chẳng mấy chốc đám đàn em của Thành đôla trở cờ theo lão gần hết, một loạt cơ sở cờ bạc của Thành đôla tan vỡ và tên trùm bị trắng tay. Đã thế ông trùm còn tuyên bố với dân giang hồ rằng, cầm bằng nhóm nào chứa chấp cũng như làm ăn với Thành đôla nếu nhưng không muốn bị trừng phạt. Thanh thế khi ấy của ông trùm lớn quá, dân giang hồ bỗng nhiên tẩy chay Thành đôla làm cho lão trùm già hết thời này hết cửa làm ăn đành nằm nhà uất ức mà sinh bệnh, suốt ngày chỉ biết nguyền rủa tên trùm có ngày sẽ bị trời trả báo. Chẳng biết lúc nào trời mới phạt hẳn nhưng trước mắt lão thì hẳn ta dương dương tự đắc, lên như điều gặp gió trong khi lão nằm bẹp bệnh ốm đối ở nhà, đau thật là đau.

Đã hạ thủ thì không lưu tình, đây là kinh nghiệm lão rút ra được từ vụ đối phó với đám giang hồ trà Bắc và đã làm thì phải đến nơi đến chốn, đây là bí quyết của ông trùm truyền lại cho con cái. Trong hạ thủ ấy, tùy từng đối thủ mà có phương cách xử khác nhau. Có đối thủ cứ tọng vào đầu nó một viên đạn là chắc ăn nhất, có đối thủ thì hành xử theo kiểu giang hồ, lưu lại trên người nó vài vết sẹo để nó nhớ suốt đời. Điều này được ông trùm áp dụng với bậc đàn anh từng một thời là cánh tay phải của người đứng đầu nhóm “Tứ đại giang hồ” Sài Gòn cũ là Đại Cathay. Ngồi tù triền miên kéo dài từ chế độ cũ sang chế độ mới. Ra tù thì thời thế đã hết nhưng vẫn cứ ngỡ mình còn uy quyền vẫn tiếp tục can thiệp vào chuyện giang hồ theo kiểu mình là đàn anh. Đã thế còn ngang nhiên thách thức quyền lực của ông trùm, chửi bới ông trùm và coi như thẳng nhóc con ngày nào. Nổi giận, nhưng nếu giết thì theo ông trùm là quá dễ dãi mà cần phải sống để nhớ suốt đời. Một ca acid đậm đặc đã biến khuôn mặt của đàn anh này thành bà con với quỷ sứ dưới âm ty mà không dám hé răng báo với công an bởi hiểu quá rõ đòn thù này. Cũng có kẻ chỉ cần vài cái tát hạ nhục nó để buộc nó hiểu rằng nó đang chống đối với ai, cũng có kẻ dồn nó vào đường cùng, triệt tiêu mọi nguồn làm ăn của nó nhưng không nên để nó chết hẳn, mà ngắc ngoải để nhắc những thằng khác coi đó mà làm gương... và trong cuộc đời làm trùm giang hồ của mình ông trùm đã từng làm vậy với khá nhiều kẻ, không kể đấy là những người có ơn với mình, là họ hàng con cái hay đàn em đệ tử từng bán

mạng sống cho mình, ông trùm đều xử hết nếu cảm thấy kẻ ấy hết thời, đang cản đường đi của mình hoặc là đối thủ nguy hiểm của mình. Bao nhiêu nhĩ, nhiều lắm, khó có thể nhớ hết nổi.

Phải chăng chính là cái bóng u tối của ông trùm mà đứa con gái tu hành đã từng nói với lão. Ông trùm trăn trở không ngủ được và không hiểu sao những chuyện ân oán quá khứ trong đêm ấy kéo về như một bộ phim quay chậm làm lão cảm thấy bức bối khó chịu. Lão cười gằn một mình trong đêm tối, lẩm bẩm. Sống trong giang hồ mà nói chuyện ơn nghĩa họa có là kẻ ngu xuẩn, cái bóng ư? Lão là người không có bóng hay nói cách khác là lão đã giết chết cái bóng của mình từ rất lâu rồi.

Nhìn mảnh trăng treo bên cửa sổ, ông trùm thở dài, có lẽ ngày mai phải về thăm mộ vợ già mới được. Cũng lâu rồi chưa gặp mộ, tiếc thay dự định ấy của ông trùm đã không bao giờ thực hiện được và lão được gặp lại vợ, con trai, con rể, con gái ở trong một hoàn cảnh khốc liệt khác mà có đến tài thánh lão cũng không bao giờ ngờ tới được.

-----*****-----

Ngoài tổ chức giận lộn cờ bạc hãn ta còn những gì nữa nhĩ, anh suy nghĩ có khi nào ban chuyên án chỉ chăm chăm vào chuyện cờ bạc của hãn ta mà không chú ý đến những điểm khác không? Ví dụ, chuyện đâm thuê chém mướn, tổng tiền, giết người... vốn là bản chất của tên trùm này. Qua rà soát, anh và ban chuyên án chú ý đến những vụ giết người gây chấn động dư luận trong thời gian gần đây. Có thể khẳng định các vụ đâm chém thanh toán lẫn nhau giữa những băng nhóm giang hồ xã hội đen tại thành phố này thì hầu hết đều có liên quan đến tên trùm ở những mức độ khác nhau. Vì thế ban chuyên án tin rằng, nhất định trong những vụ đâm chém thanh toán kia, dù tên trùm có giấu kỹ thế nào cũng phải hở cái đuôi có liên quan và đây là điểm yếu khác của hãn ta, cần chú ý tìm hiểu. Sau khi loại dần từ vụ án một, các anh khép vòng cung lại hai vụ án đáng chú ý nhất. Đó là vụ giết trung sĩ cảnh sát hình sự tại quán cháo Cẩm Chi, thời điểm ấy sau khi tổng hợp các nguồn tin thì ban chuyên án đã khẳng định vụ này có liên

quan đến tên trùm nhưng hẳn không phải là kẻ chủ mưu cầm đầu và không tổ chức làm vụ này. Có vẻ như vụ này nằm ngoài tính toán của tên trùm. Tuy nhiên việc hẳn đã phải “đưa” một đứa cháu ra đầu thú chịu tội cho cả bọn, chứng tỏ vụ án vẫn liên quan mật thiết đến tên trùm. Vụ án thứ hai là vụ giết nữ tặc trùm ô môi người Hải Phòng. Động thái đáng nghi ngờ nhất của tên trùm mà hẳn tưởng rằng là kín kẽ, đó là toàn bộ băng nhóm giang hồ của hẳn trong thời điểm xảy ra vụ án lại hoạt động “rất bình thường” và không dính líu đến bất kỳ hoạt động nào có liên quan đến pháp luật cả. Riêng tên trùm như thường lệ, đã biến đi ở một góc trời nào đấy nhằm tạo chứng cứ ngoại phạm. Kể như hẳn qua khôn ngoan, nhưng sự khôn ngoan quá này té ra lại là “điểm yếu” đáng ngờ nhất. Cũng như hẳn tạo dư luận về chuyện mâu thuẫn giữa băng nhóm của hẳn ta và băng nhóm của nữ tặc trùm ô môi này là có, nhưng không đến mức phải thanh toán nhau và hướng dư luận chia mũi dùi vào chuyện “nội bộ” giữa bọn giang hồ Hải Phòng với nhau. Vào thời điểm ấy, ban chuyên án đã ghi nhận được những thông tin về mâu thuẫn tranh giành địa bàn, lãnh địa giữa tên trùm này và nữ tặc kia đang ngày càng dâng cao. Liệu có khả năng giữa chúng sẽ xảy ra chuyện thanh toán lẫn nhau không, thì các anh cũng đã tính đến và báo cáo cấp trên xử lý. Tuy nhiên khi nữ tặc kia bị bắn chết thì dường như lại là một “kẻ khác” nào đó, chẳng liên quan gì đến chuyện mâu thuẫn giữa hai băng nhóm giang hồ và nữ tặc. Chính điều này làm cho ban chuyên án thêm nghi ngờ bởi bản chất cáo già của tên trùm là vậy. Náu mình cực kỳ kín kẽ và luôn tránh cho bản thân cũng như băng nhóm của mình dính dáng đến những chuyện có thể bị luật pháp “sờ gáy”. Thế nên ban chuyên án nghi ngờ là hẳn ta dính đến vụ giết người này theo phương pháp “cổ điển” ném đá giấu tay. Trong khi ban chuyên án đang vạch kế hoạch truy tìm kẻ giết người kia là ai thì nghe tin lực lượng cảnh sát đã bắt được mấy tên giang hồ Hải Phòng nghe đâu có liên quan đến vụ giết người này. Như vậy, trong cả hai vụ án giết người đều đã bị bên cảnh sát bắt được thủ phạm, kẻ ra đầu thú, kẻ bị bắt và đang trong vòng nghi ngờ. Rất tiếc do tình hình nội bộ lúc đó quá phức tạp bởi có dính đến tên trùm và ngày càng lộ rõ mặt, trở thành lực cản mà ban chuyên án không thể nào can thiệp hay tác động xin di lý

được, dù đã báo cáo cấp trên mấy lần. Tình hình đó làm mọi người rất nản và anh phải tự động viên mình. Nay Bộ đã thành lập một chuyên án lớn nhằm vào bọn giang hồ xã hội đen và bao trùm cả nước mà thành phố là trọng điểm. Với tư cách cấp trên Bộ có quyền đề nghị thành phố cho di lý một số tên tội phạm về Bộ để điều tra làm rõ những vụ việc có liên quan và những thế lực cản kia sẽ chẳng thể từ chối lệnh của cấp trên. Như vậy với những tên mà ban chuyên án “cá độ 99” đang đặt vấn đề nghi vấn kia cũng sẽ được Bộ can thiệp... Trong lòng anh bùng cháy những tia lửa hy vọng và nó sẽ là ngọn sóng phản nộ cuốn trôi hết tất cả những xấu xa, bẩn thỉu để trả lại bầu trời trong xanh cho con cái của anh được yên tâm học hành... quả như thế thật.

- Hẳn đã bị bắt.

- Xin chúc mừng nhé...

- Liệu có lặp lại tình hình của năm 1995 không?

- Chắc chắn là không, chúng ta đã có được lời khai cụ thể về việc hẳn ta là kẻ chủ mưu trong vụ giết chết nữ trùm ô môi.

- Tuyệt.

- Công việc còn dài lắm.

- Tôi hiểu.

Anh đứng dậy nhìn ra cửa sổ, nắng yếu, Hà Nội đang đông còn Sài Gòn thì gió heo may đã về, trời gần về sáng có vẻ lành lạnh.

Đúng 13 giờ ngày 12.12.2001, tên trùm xã hội đen đã bị đưa tay vào còng số tám. Cạch... một tiếng cạch nhỏ gọn tanh lạnh làm hẳn rùng mình bởi nghe quen quen và những chiếc hàm răng sắt của còng siết nghiến chặt hai tay làm hẳn ớn lạnh run rẩy. Một màu đen âm u kín bưng của chiếc khăn bịt mắt siết ngang mặt kéo dài như đang dẫn y xuống chốn đại ngục kia, nơi mà những hồn ma đang đợi chờ sẵn gào thét đòi trả mạng.

Đã chấm dứt mãi mãi một cuộc đời tung hoành ngang dọc trong chốn giang hồ, gieo rắc tội lỗi cho mọi người.

Âu cũng là một đời người. Kiếp người, số người...

BÙI ANH TẤN

Hành trình của sói

Chương kết

Khuôn viên trụ sở khối cơ quan tư pháp của thành phố gồm Viện kiểm sát Nhân dân thành phố và Tòa án Nhân dân thành phố chung một tòa nhà. Chưa kể Viện phúc thẩm Tòa án Nhân dân tối cao cũng nằm gần đấy, và tất cả sử dụng chung một tòa nhà này trong việc họp hành xét xử.

Đây là một tòa nhà hình vòng cung rộng và đẹp, hai tầng, kiến trúc theo lối Gotich của Pháp cũ nằm trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa. Nhìn bên ngoài tòa nhà rất đồ sộ, rộng rãi nhưng thật ra vào bên trong mới thấy cơ sở vật chất nơi đây đã xuống cấp nhiều. Từ căn nhà hầm để xe chen lẫn trong phòng để hồ sơ các vụ án, âm thấp, hơi hám, tù mù ánh đèn. Phòng làm việc cả hai cơ quan quyền lực đại diện cho luật pháp của thành phố đều cũ kỹ, vôi vữa trên tường mục nát vàng ệch, tường cách đập điểm tạm thời và ngăn chia phòng làm việc bằng vách ván hẹp, trên đầu là những chiếc quạt trần chạy lạch cạch suốt ngày trong khi người ra vào liên tục với những chồng hồ sơ cao ngất. Thành phố đang dự định tìm một khu đất khác để xây một tòa nhà cho Viện kiểm sát Nhân dân làm việc, nơi đây sẽ giao trọn cho Tòa án nhân dân thành phố và Tòa án tối cao để phục vụ cho công tác xét xử. Nhưng có lẽ sẽ là kế hoạch năm năm tới.

Ba bốn cơ quan ở chung nên cứ phải phân chia hành lang theo từng khối để làm việc. Những hôm nào có những vụ xử án lớn thì cán bộ công nhân viên của Viện kiểm sát lẫn Tòa án đều đến khổ sở vì đường đi bị ngăn chia, lâu lâu lại có một vụ án lớn nên than vãn riết rồi mọi người cũng quen, chưa kể cũng tiện khi xét xử vụ án nóng hổi nào đó thì có thể chạy qua “coi ké” những gương mặt can phạm nổi tiếng mà dễ gì ngoài đời thấy được. Kể ra như vậy cũng là nhất cử lưỡng tiện.

Thông thường thì án sơ thẩm và cấp phúc thẩm sẽ được xét xử trong hai phòng rộng ở tầng trệt của tòa nhà này. Sau này án cấp sơ thẩm và nội dung “nhẹ” như trộm cướp, buôn bán ma túy, mại dâm... nhiều quá, nên người ta xây thêm mấy căn phòng nhỏ tường gạch, mái tôn nằm sát mé ngoài tòa

nhà để xét xử, còn những án nào quan trọng thì mới đưa vào trong tòa nhà. Đi vòng theo một cầu thang cũ phủ đầy bụi bặm, lên tầng hai chỉ gồm hai phòng xử rộng lớn và với màu sơn âm ảm đạm, đây là nơi xử những vụ án phúc thẩm của Tòa phúc thẩm Tòa án Nhân dân tối cao do các tỉnh, thành phố chuyển về theo phân cấp do luật quy định.

Sảnh lớn để đi lên tầng hai và cũng để phân chia giữa hai cơ quan Viện kiểm sát và Tòa án Nhân dân là mấy bức tường những vị thần công lý to đùng, cao đến mấy mét. Những vị thần công lý đứng phủ mạng nhện với thời gian, mắt bịt kín, tay cầm biểu tượng cán cân công lý và ưỡn ngực khá là khiêu gợi. Phải chăng đây là phụ nữ ít đam mê nên mới cầm cân nẩy mực công bằng được chăng?

Phiên tòa xét xử vụ án băng nhóm xã hội đen lớn nhất từ trước tới nay, kéo dài hàng tháng trời với cáo trạng của Viện kiểm sát nặng hàng ký lô gam, đọc ròn rã hơn chục ngày mới hết. Đây là một vụ được sự quan tâm rất lớn của dư luận trong ngoài nước bởi phạm vi hoạt động rộng lớn của tổ chức tội phạm này, quan trọng hơn là có đến hàng mấy chục quan chức nhà nước từ cấp bộ, ngành của chính phủ cho đến cấp sở, ban ngành của thành phố có liên quan hoặc liên đới trách nhiệm. Đặc biệt là có rất nhiều quan chức của ngành công an từ cấp lãnh đạo bộ cho đến vụ, cục cho đến thành viên ban giám đốc công an thành phố, cấp phòng, ban, quận huyện mà cuối cùng cả những cảnh sát khu vực đã bị đưa ra tòa xét xử. Người nặng nhất bị khai trừ Đảng, lột lon trở thành bị can trước vành móng ngựa, nhẹ nhất cũng bị sa thải về làm dân. Trong đó có những người từng mang quân hàm cấp tướng, tá, chức quyền một thời, nay tất cả còn đâu. Người ta vừa ngạc nhiên vừa đau xót tự hỏi tại sao, với hàng loạt con người am hiểu luật pháp và nắm trong tay quyền lực như thế lại dễ dàng sa ngã, đánh đổi cả uy tín, danh dự và bộ quân phục của ngành trở thành tội phạm bị đưa ra tòa xét xử mà tất cả chỉ vì một tên tội phạm trình độ văn hóa chưa hết cấp hai. Có lẽ lâu nay trong tuyên truyền giáo dục tư tưởng, quan điểm có phần giáo điều và không đi vào thực chất của vấn đề, đó là bản lĩnh con người trong cuộc sống. Thế nên chẳng lấy gì làm lạ, té ra chức quyền cao thì sự sa đọa sa ngã lại càng trở nên tầm thường nhỏ nhen đến đáng phẫn nộ.

Hơn một tháng nay, anh rờn rã cùng anh em đồng chí của mình tham gia bảo vệ phiên tòa và đối phó với những tình huống xấu có thể xảy ra. Một mối và căng thẳng, đó là tâm lý chung của tất cả cán bộ chiến sĩ công an tham gia bảo vệ phiên tòa này. Một mối bởi thời gian xét xử quá dài, tình hình phức tạp luôn có thể nảy sinh nhưng còn là căng thẳng pha lẫn nỗi đau đớn buồn phiền vì phải dẫn chính những con người một thời từng là đồng chí, đồng đội, là cấp trên của mình nay lại trong màu áo tù sọc rằn cắm đầu đi vào phiên tòa. Đầu cúi thấp, ánh mắt nhìn gằm xuống đất, bước thật nhanh tránh sự soi mói tò mò của đám đông vây xung quanh, ừ thì xấu hổ đấy mà người dẫn cũng đau lòng xấu hổ không kém. Chao ơi, đời người sao phức tạp quá, thì có ai lường được trước ngày mai đâu, số phận chẳng? Không hẳn vậy nếu ta làm đừng làm điều gì bậy bạ ô nhục đến màu cờ sắc áo, đừng buông theo dục vọng thấp hèn lao vào kiếm tiền bằng mọi giá, bán rẻ đồng chí đồng đội với những cái giá rẻ mạt, sống cho đảng hoàng ngay thẳng, ngẩng cao đầu mà đi thì làm gì có ngày hôm nay để đổ cho số phận. Mỗi sáng sáng chiều chiều là những tiếng còi xe hụ gay gắt, từng đoàn xe tù nối đuôi nhau chạy vào chạy ra khuôn viên tòa án là cả sân bỗng vang lên tiếng la hét vẫy tay ý ới của đám đông đứng bên ngoài hàng rào cảnh sát. Hôm nay tiếng gào thét gọi người như nhiều hơn, to hơn, đông hơn và tiếng khóc cũng vậy. Thân nhân nhón nhác tìm người thân trong đoàn tù nhân đang đi ra và những ánh mắt người tù cũng ghen ngào nhón nhác tìm người thân trong đám đông. Cuối cùng phiên tòa đã kết thúc sau những ngày tranh cãi căng thẳng giữa cơ quan giữ quyền công tố tại tòa là Viện kiểm sát với những luật sư bảo vệ quyền lợi của thân chủ mình và cuối cùng thì:

... Nhân danh luật pháp nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam...

Tòa đã tuyên án. Ai sống, ai chết, ai ở bao nhiêu năm, mức án đã rõ ràng qua tiếng loa phóng thanh vang dội khắp tòa nhà. Có tiếng reo mừng, thôi còn sống là tốt rồi, bao nhiêu năm cũng được còn có ngày ra, lẫn trong tiếng nước nở ghen ngào, sao lại như vậy, hết tất cả rồi của đôi dăm phụ nữ ngồi khuyu bên kia song sắt rào cảnh khi nghe mức án cao nhất dành cho chồng, con mình. Thế là hết, hết tất cả với nhiều người, kể cả mạng sống,

mức án đã tuyên, án tù đã có, quyền công dân tạm thời bị tước bỏ, hết thật rồi. Phải chăng lại hỏi chữ ngờ?

Nắng vàng nhạt trên sân, từng cơn gió nô đùa với những lá phượng vàng úa lơ lửng trên trời chiều, khuôn viên tòa án trở nên tĩnh lặng như vốn có sau nhiều tháng ngày ồn ào căng thẳng. Những người lính cảnh vệ đang tất bật dọn dẹp nốt những hàng rào sắt trên sân để đưa lên xe về doanh trại. Tòa đã xong việc.

Có một bàn tay đặt nhẹ lên vai anh siết chặt.

- Đang nghĩ gì vậy?

- Tất cả đã chấm dứt rồi phải không? Anh lăm lăm hỏi như một người mộng du, khuôn mặt nghệt ra nhìn bạn anh.

- Ừ, hết rồi. Bạn anh nhẹ nhàng trả lời.

Lúc này bạn anh đảo mắt tìm nhưng không thấy anh giữa số anh em cán bộ chiến sĩ đang đứng xúm xít chụp hình kỷ niệm khi phiên tòa kết thúc. Hỏi anh ở đâu thì anh cũng lắc đầu, đoán có lẽ anh đang ngồi đâu đó và không muốn dùng điện thoại đi động, bạn lững thững đi tìm. Lên đến lầu hai, đi vào một ngách trong cửa phòng xét xử án phúc thẩm hiện anh đang ngồi bất động một mình trên chiếc ghế nhỏ, đăm đăm nhìn xuống dưới sân. Gương mặt bất động, ánh mắt ươn ướt.

Đứng nhìn người bạn thân của mình khá lâu trước khi tiến đến phá tan giây phúc yên tĩnh suy tư của anh. Người bạn nhìn anh mà trong lòng dâng lên những cảm giác khâm phục lẫn trù mến. Sẽ còn bao nhiêu năm tháng và biết bao sự thật trải qua để ai đó có thể nói hộ cho anh và những đồng nghiệp của mình về những sự phức tạp, căng thẳng khi làm chuyên án này. Đây có thể nói là một thách thức lớn nhất trong đời của bạn anh lẫn anh từ trước đến nay. Đều là những sĩ quan công an trưởng thành từ cơ sở đi lên đến vị trí lãnh đạo, tham gia đánh án từ những ngày đầu sau giải phóng. Chẳng có kẻ địch nào có thể làm cho các anh run sợ, thế nhưng đây là một chuyên án hoàn toàn khác lạ với những chuyên án các anh đã làm trước đó, xa lạ với nghiệp vụ an ninh. Chuyên án đấu tranh với bọn tội phạm trật tự an toàn xã hội, nhất là khi phát hiện có liên quan, dính chùm đến nội bộ và lên đến những cấp cao trong ngành công an thì sự việc càng trở nên rối bời.

Và trong chuyên án này, bạn của anh là người chịu đựng nhiều thử thách, sức ép nhất bởi ở cương vị của người đứng mũi của con thuyền vượt quá sóng gió của đại dương giông tố. Những khó khăn thử thách tưởng chừng như nhiều lúc không vượt qua nổi, nhất là khi nó va chạm vào bức tường nội bộ, nội bộ trong công an thành phố, nội bộ trong các cấp ngành của thành phố và cả trong nội bộ của cấp trên các anh... Phải nói đó là những sức ép vô hình nhưng nặng nề khủng khiếp và đôi lúc làm cho các anh cảm giác như muốn hóa điên lên được. Và đã có lúc các anh thấy run tay nản lòng, không phải vì sợ hãi hay hèn nhát mà vì mềm lòng bởi những con người ấy là những người các anh thật lòng quý mến kính trọng, họ là người anh lớn của các anh, từng một thời dìu dắt đỡ đầu các anh trưởng thành như ngày hôm nay. Bởi thoáng chốc có lúc anh muốn thối lui, nhưng ngược lại người bạn của anh vẫn lao vào trận chiến đấu với một quyết tâm sắt đá không gì lay chuyển nổi. Chiến đấu vì niềm tin của nhân dân giao phó, vì sự trong sạch của Đảng của ngành giao cho. Không phải không có sức ép đè nặng lên vai của bạn anh và chắc chắn sẽ có sự “trả công” xứng đáng nếu như bạn anh chấp nhận rút lui hoặc để vụ án rẽ sang một hướng khác. Nhưng không, bạn của anh vẫn quyết liệt đến cùng và tự nhiên những lúc đó anh lại thấy lo lắng thay cho bạn anh. Cuộc đời ư, dài lắm mà cũng ngắn lắm, sự phản bội và niềm tin đôi lúc chỉ là mặt của một bàn tay, làm sao biết được. Biết đâu của biết đâu sẽ xảy ra chuyện gì thì sao? Lúc này anh đã chuyển sang một lĩnh vực công tác khác, không còn ở bên cạnh để giúp đỡ trực tiếp được nữa, thế nhưng anh vẫn âm thầm ủng hộ bạn bằng những lời động viên góp ý cho chuyên án đi đúng hướng và những ủng hộ tinh thần mỗi khi bạn gặp những cản trở khó khăn trở nên mệt mỏi cái gắt vô cớ thì chỉ có anh bên cạnh giải tỏa. Chưa kể tuy không nói ra nhưng anh còn âm thầm chuẩn bị phương án “dự phòng” giúp bạn nếu giả như xảy ra tình huống xấu, chuyên án không thể tiếp tục được nữa thì bạn anh cũng có con đường mà đi. Chật vật và căng thẳng gay go đến bội phần. Ý chí và niềm tin lẫn sự sợ hãi, thậm chí là hèn nhát trốn chạy của đôi người bởi không phải chỉ trả giá bằng cái chết đối với bọn giang hồ xã hội đen mà còn là trả giá về sự nghiệp chính trị của bản thân bởi những con người vừa mới bị áp

giải ra khỏi phiên tòa này, vào thời điểm ấy có quá nhiều quyền lực thừa sức phẩy tay nhẹ cho bạn anh biến về một xó xỉnh mông lung nào đó là chuyện bình thường. Anh rất lo, nhưng cuối cùng mọi chuyện diễn ra tốt đẹp. Tự khen mình ư, không, anh lắc đầu, phải gọi là công lao đóng góp của cả một tập thể cán bộ chiến sĩ tham gia làm chuyên án này với những quyết tâm cao độ và bất chấp những khó khăn, gian khổ lẫn hiểm nguy. Nhưng cuối cùng người phải được ghi công đó chính là bạn của anh, đó là sự thật hiển nhiên. Mà có lẽ bây giờ cũng chẳng cần khen tụng nhau để làm gì nữa. Hãy tin và hiểu rằng, những điều chúng ta đã và đang làm là đúng đắn, tất cả vì sự nghiệp chung của đất nước, vì sự bình yên cuộc sống của biết bao người dân lương thiện, là lẽ phải và chính nghĩa tất phải thắng thì lòng ta sẽ thanh thản xiết bao và thấy hãnh diện với đời, khen, khen mãi để làm gì.

- Tất cả đã chấm dứt rồi phải không? Anh lăm lăm hỏi lại và bạn anh gật đầu.

- Này... Tao nghĩ mày mệt rồi, thôi về nghỉ đi.

- Ừ, tao mệt thật.

Giọng bạn anh ngàn ngạt.

- Mày có nghĩ rằng tao sẽ vui vẻ khi nhìn thấy dưới kia, những con người từng một thời là đồng chí đồng đội của tao nay phải chui và những chiếc xe tù không?

Anh lặng lẽ nhìn bạn, lắc đầu.

- Tao đau đớn, rất đau đớn, trái tim cứ như bị ai siết chặt. Tao cứ nghĩ giá như có phép lạ cho tao được làm lại từ đầu thì có lẽ ngày ấy, tao sẽ gào lên với những đồng đội của mình rằng, các đồng chí ơi hãy ngừng tay lại, đừng bắt tay với quỷ dữ nữa mà sẽ bị mất tất cả.

- Mày không có lỗi gì trong chuyện này.

- Không... không hiểu sao tao cứ cảm giác rằng mình có lỗi. Có lỗi vì không ngăn chặn lôi kéo kịp thời đồng đội của mình để nay họ mất tất cả. Úy tín, danh dự và cả màu áo của ngành, đã đánh đổi cả... vậy liệu có đáng không?

- Đáng hay không đáng đã có bản án tuyên rồi. Ngày đó thật ra mày cũng

chẳng có thể làm gì để cứu được họ cả một khi họ đã lún bùn sâu như vậy. Nếu họ nghĩ như mày nghĩ về họ thì họ có thấy xấu hổ không khi xòe tay nhận tiền, câu kết với tên trùm tội phạm không – Bạn anh dàn giọng – Tao nghĩ mức án vừa rồi đối với một số người còn là quá nường nhẹ, đáng ra họ còn phải chịu những mức án tương xứng cao hơn kia.

- Tao biết – Anh so vai, uế oải nói – Dự luận theo dõi phiên tòa cũng phản ứng về mức án đã tuyên. Có thể mức án ấy không cao thật nhưng so với những điều họ đã phải trả giá, mất cả sự nghiêm và danh dự uy tín thì e là rất nhiều. Từ nay liệu họ có còn dám ngẩng cao đầu nhìn ai nữa không?

Bạn anh im lặng lơ đãng nhìn xuống dưới sân.

- Hôm ấy ông ta đi xe ôm đến tòa theo giấy triệu tập. Chiếc xe Honda cà tàng dừng trước cổng tòa và lệt xệt đi vào với đôi dép lê, áo cụt bỏ ngoài quần, tóc lơ thơ còn vài cọng trên trán, bạc trắng. Đầu cúi thấp gằm, đi thật nhanh vào bên trong. Nhìn mà tao đau lòng quá.

Bạn anh thở dài.

- Đây là một con người tao kính trọng. Không hiểu có bao giờ ông nghĩ rằng một ngày kia mình sẽ mặc áo tù ngồi chung hàng ghế với tên trùm này, kẻ mà một thời mình từng ra lệnh săn đuổi, để nghe phán quyết của tòa không nhỉ?

Thốt nhiên cả hai rùng mình ớn lạnh bởi có tiếng thạch sùng chắt bọp đầu đó vọng lại.

- Tao vẫn biết ông ta có nhiều chuyện và nay trước tòa thì đều đã rõ cả rồi, chưa kể báo chí còn phanh phui thêm chuyện này chuyện kia. Ngay từ lúc chúng ta đang làm án thì đã có những sức ép của ông ta với ban chuyên án khi đụng chạm đến người quen ông ta, tên trùm buôn lậu xe ô tô và cả bọn cá độ bóng đá. Từ hồi đó, tao biết là có vấn đề, nhưng chỉ không ngờ nó lại lớn đến như vậy.

Cả hai cùng thở dài.

Một vị tướng đeo quân hàm nhưng đỏ rục, một thời lừng lẫy. Ông là một lãnh đạo nghiêm khắc, cứng rắn trong khẩu khí lẫn bút phê chỉ đạo. Một con người buộc cấp dưới phải nghe mệnh lệnh và tuân phục hơn là nghe báo cáo góp ý. Ông ta đã làm được nhiều việc, có ý kiến cho vậy, nhưng xét

cho cùng thì đó là công sức của cả một tập thể với guồng máy quay đều mà ông ta chỉ là cá nhân lãnh đạo. Thế còn những điều ông ta chưa làm... đó chính là cái giá phải trả trước phiên tòa. Cũng có ý kiến cho rằng mức án đã tuyên chưa xứng với những điều ông ta gây ra, rất có thể, thế nhưng từ đây đến cuối cuộc đời thì làm sao ông ta dám ngẩng cao đầu nhìn đồng chí đồng đội của mình và còn bản án của lương tâm suốt đời treo lơ lửng thì biết bao giờ mới thoát nổi?

- Tao sắp tròn năm mươi tuổi rồi, con trai đã lớn, kể ra muốn làm ông nội đang được rồi. Tới giờ tao mới nghiệm ra được một điều nhạc của Trịnh Công Sơn rất hay. Ông là một thiên tài đấy, học hành âm nhạc có bao nhiêu đâu nhưng gần như bài hát nào của ông ta cũng đi vào lòng người được cả, thế thì xứng đáng thiên tài quá đi chứ.

“Sống trong đời sống cần có một tấm lòng... để làm gì... để cho gió cuốn đi... sống trong đời sống... gió cuốn đi em có biết không...”.

Ừ, gió hãy cuốn cho mây mù tan đi, trả lại ban mai tươi sáng cho muôn đời.

HẾT

Thu thập tài liệu năm 2001

Viết năm 2004-2005

Hoàn thành năm 2006

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: ldlvingquang

Nguồn: ldlvingquang

VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 10 tháng 10 năm 2006